The New York Times Çoksatar Yazarı

CHRISTINA LAUREN

SENİNLE KARMAKARIŞIK

BYOU

BİR KADERİNDE VARSA ROMANI

KIZIN BİR HAYALİ VAR. OĞLANIN BİR PLANI. BİRLİKTE BİLİNMEZE DOĞRU BİR YOLCULUĞA ÇIKACAKLAR.

Ren hayatında bir kez bile iPhone'a elini sürmemiş, bir sorunun yanıtını Google'da aramamış ya da hoşlandığı çocuğu sosyal medyada takip etmemişti. Yaptığı şeyler; birkaç (pardon, yüzlerce) kitap okumak, kendi kendine resim yapmayı öğrenmek ve bir rüzgâr enerjisi sistemini sıfırdan kurmaktan ibaretti. Ancak okuduğu onca kitap arasında, Ren yirmi iki yaşına dek medeniyetten uzak bir çiftlikte, herkesten kopuk yetiştirilmiş bir genç kıza gerçek dünyada nasıl yaşayacağını öğreten bir kitaba rastlamamıştı. Ömrü boyunca kurduğu hayal gerçek olup Corona Üniversitesi'ne kaydolduğunda hayatının, sonunda başladığını hissetti.

Fitz ise hayatının geri kalanının haritasını çizmişti: Corona'dan sınıf birinciliğiyle mezun olacak, adli sicil kaydını temizleyecek ve herkesin sandığı o zengin, yakışıklı çapkın olarak tanınmaya devam edecekti. Ne var ki planının ilk adımını tamamlamasına sadece birkaç ay kala, Ren Gylden uzun sarı saçları ve ansiklopedilere taş çıkaran beyniyle Fitz'in hayatına damdan düşer gibi girdi. Fitz'in planı ilk kez tehdit altındaydı.

Ancak immünoloji derslerindeki basit bir ödev, yaşamlarının gidişatını tamamen değiştirecekti. Derste öğrendikleri karşısında sarsılan Ren ve Fitz yağmurdan kaçarken doluya tutuldular ve beklenmedik istikâmetlere doğru bir yolculuğa çıktılar. Açık otoyollarda yol alırlarken, sanki dünyanın yörüngesi değişti ve bu taban tabana zıt ikilinin iki üyesi de kendini bildi bileli kovaladığı hayalin yan koltukta oturduğunu fark etti.

The New York Times çoksatar yazar ikilisi Christina Lauren kuleye hapsedilmiş prenses masalını, zeki, romantik ve modern bir üslupla yeniden kurguluyor ve saçlarını salmak isteyen herkesin beğenisine sunuyor.

© BRYSTAN STUDIOS/LORI BRYSTAN

CHRISTINA LAUREN, yazma serüvenini uzun süredir birlikte sürdüren yakın arkadaşlar Christina Hobbs ve Lauren Billings'in ortak mahlası. Yirmiyi aşkın kitaplarıyla *New York Times*, *USA Today* ve uluslararası çoksatarlar listelerinde yer almayı başarmış ikilinin en sevilen eserleri arasında *Sahte Balayı*, *Love and Other Words*, *The Soulmate Equation*, *Something Wilder* ve *The True Love Experiment* yer alıyor. Christina Lauren'ı internet siteleri ChristinaLaurenBooks.com'da ve @ChristinaLauren adıyla Instagram'da bulabilirsiniz.

SENİNLE KARMAKARIŞIK

SENİNLE KARMAKARIŞIK

Duzenleme
Ny.ozlem

BİR KADERİNDE VARSA ROMANI

CHRISTINA LAUREN

BYOU

Ninova

Bu kitap, kalbi çılgınca atan bütün hayran kızlara ithaf edilmiştir.

BİRİNCİ BÖLÜM

REN

Narin sabah güneşinin incecik, altın rengi parmak uçları taze yağmış kar örtüsünün üzerinde dans ediyordu. Manzara muhteşemdi; en ufak bir ışık huzmesi bile buzu pırlantaya çeviriyor, her bir çim tanesini zümrütten pırıl pırıl bir kılıca dönüştürüyordu. Derin bir nefes alarak ve etrafa uzun uzun bakarak izlenmesi gereken bir manzaraydı bu.

Belki başka bir zaman.

Ren Gylden'ın botları dün gece yağan karı çiğnerken tatmin edici bir çatırtı sesi çıkardı. Kızın keskin ıslığı dingin havayı yardı, hayvanlarını çitin dibine kadar getirdi.

Her iki elinde birer dolu kova tutan Ren tekrar ıslık çaldı, sırtını demir kapıya yaslayıp parmak ucuna yükseldi ve poposuyla küçük kolu yerinden kaldırdı. Kapıyı açıp etrafı çitlerle çevrili alana girmesiyle homurtular ve tıkırtılar korosuyla karşılandı.

"Bugün büyük gün." Hayvanların gözlerinin içine bakamayarak bir tekmeyle demir kapıyı kapattı, ahırın avlusunda yürüdü ve kovalarını yere bıraktı. Bir yem kovasını yemliğe devirirken, "Benim adıma hepiniz mutlusunuz biliyorum, belki biraz da endişelisiniz," dedi.

En sevdiği domuz Frank, çamurlu burnuyla bacağını dürtükledi ve Ren kahvaltısını edebilmesi için onun önünden çekildi.

"Evet, büyük bir değişim bu," diye devam etti, "Ama merak etmeyin. Steve'e hafta içi sabahları bütün işleri halletmek için yapması

gerekenleri anlattım."

Yemin geri kalanını küçük domuz yavruları daha rahat erişsin diye yemliğin alçak kısmına dökerken onlara, "Sizi hayatınızda ilk kez başka biri besleyecek. Merak ediyorum, farkına varacak mısınız acaba?" dedi.

Ters çevirdiği bir kovanın üstüne oturup kümese yaslandı ve erkek kedisi Pascal'ı kucağına hafifçe vurarak çağırdı. Pascal, bacakları yaylıymış gibi fırladı ve zarifçe kucağına indi. "*Sen* bütün bu olanlara ne diyorsun bakalım?" diye sordu Ren, kedinin kulaklarının arkasını okşayarak. "Beni özleyecek misin? Keşke aynı anda iki yerde olabilseydim. Hem burada hem orada. Meşe ağacının arkasına saklanıp yarın sabah ne tepki verdiğinizi izlemeyi çok isterdim."

Pascal sağ patisini esnetti, pençelerini Ren'in kalın kot kumaştan salopetinin bacak kısmına batırdı.

"Hiçbir fark olmayacağını mı düşünüyorsun? Evet, bence de olmayacak." Uzun ve yavaş bir nefes verdi; soluğu beyaz bir buğuya dönüştü. "En azından senin için."

Kedi mırladı.

"Benim için... Sanırım artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacak." Başını arkaya yasladı, gözlerini kapatıp tam bu ana –sertçe içine çektiği havaya, kahvaltıya yumulan domuzların homurtularına, tavukların kuru mısır ve arpayı hipnotize olmuş gibi gagalayışlarına– odaklandı ve yarın sabah karşı karşıya kalacağı manzarayı düşünmedi. Yarın, önünde uzanan kara bir bilinmezlikti. Ren ömrü boyunca okuduğu tüm kitaplar arasında, onun gibi bir kadına –yirmi iki yıllık hayatını toplumdan uzak ve kuş uçmaz, kervan geçmez bir yerde geçirmiş bir kadına– gerçek dünyada nasıl yaşaması gerektiğini öğreten bir kitap bulamamıştı.

Yine de Ren bu değişime o kadar hazırdı ki şimdiden tadını alabiliyordu.

Bir başka ıslık sesi duyuldu, babası onu kulübeye geri çağırıyordu. Ren gözlerini açtığında güneş, dağın zirvesine sarı bir şapka gibi

yerleşmişti bile. Ren'in gitme vaktinin geldiğini bildiriyordu.

Enerjisindeki değişimi o henüz hareket etmeden sezen Pascal, kucağından aşağı atladı. Ren, "Her hafta sonu geleceğim," diye söz verdi uzaklaşan kedinin arkasından; Pascal ise domuz ağılından süzülüp ahırın yakınlarındaki bir çalının altında gözden kayboldu. "Hadi git, bana minik kedicikler yap."

Ren sırıtarak kovalarını aldı ve Frank'in başını son kez okşadıktan sonra, kamyonete eşyalarını yüklemek için kulübeye geri döndü.

Ancak hayatında ilk kez, çiftlikten ve evden ayrılmak içinden gelmiyordu.

Bugün hissetmeyi en son beklediği duygu tereddüttü. Geçen ay bir geri sayım takvimi yapmış, duvarına asmıştı. Hatta eliyle oyduğu tahta sandığı bir hafta önce doldurmaya bile başlamıştı ki içine koyacak doğru dürüst eşyası yoktu. Taşınmasına yaklaşan günlerde; şarkılar söylemesiyle, dans etmesiyle, *ya şöyle olursa ya böyle olursa*'larla annesiyle babasının sabrını tüketmişti. İçindeki bu heyecanda susturulamayan garip bir şey gizliydi.

Şu ana dek herhâlde, diye düşündü.

Geriye kalan tek şey yeni tahta sandığını kaldırıp eski kamyonetin kasasına yüklemek, sonra da ta Spokane'e kadar Gloria ile Steve'in ortasında oturarak gideceği kamyonete binmekti. Fakat Ren bacaklarını hareket ettiremiyordu.

Çok saçmaydı. Daha önce çiftlikten ayrılmamış değildi. Salıları ve cumartesileri, ailece Troy'daki sokak pazarına gider, bal, reçel ve akla hayale gelebilecek her türlü mevsim sebze meyvesini satarlardı. Her pazartesi, Ren kamyonetle tek başına Deary'deki kütüphaneye

giderdi ve Linda, yeni bırakılmış bir yığın ikinci el kitabı ona verirdi. Üç haftada bir de üç kişilik Gylden ailesi arabayla Moscow'a gider, akaryakıt ile hayvan yemi alır ve halletmeleri gereken işleri hallederlerdi.

Ancak bu kez kamyonete binmek farklı bir histi. Sayfaya kalıcı bir yırtık açılacaktı. Ren o üç yaşındayken taşındıkları bu çiftlik ve araziden uzakta bir gece bile geçirmemişti ve bundan böyle, tanımadığı bir insanla haftada beş gece üniversitenin yurdunda kalacak, sadece hafta sonları eve dönecekti. Her gün, hayatlarını ona tamamen yabancı durumlarda geçirmiş insanlarla dolu bir odada –farklı insanlarla dolu farklı odalarda– oturacaktı. Bu –üniversiteye gitmek–, Ren'in küçüklüğünden beri hayaliydi fakat şimdi o hayal tam karşısında dururken kaygılar, elektrik direğini kemiren tahta kurdu gibi içini kemiriyordu.

Anne babası gerçekten de onsuz iyi olacak mıydı? Gloria gece sönen ocağın pilot alevini yakmakta iyi değildi ve Steve artık kolayca eğilip ocağa uzanamıyordu. Ocak ayının sonlarıydı ve bütün yılın en soğuk günleriydi; bütçeleri, odunları yemek pişirmek için değil, ısınmak için kullanmaya yetiyordu. Ya ocaktaki alev sönerse ve Ren eve dönene kadar bir daha yakamazlarsa? Hill Valley Five and Dime'a inip telefonu kullanırlar mıydı? Hangi numarayı aramaları gerektiğini bilirler miydi?

Üstelik pilot alevi ufacık bir dertti. Yapılacak bir iş olduğunda –ki her zaman bir iş vardı– herkes elini taşın altına koyardı. Bahçeler ve tarlalar takvime bakmazdı; final haftası olmasını önemsemezdi. Süt veren yaşlı inekleri Callie, Ren'in o hafta sonu yetiştirmesi gereken bir makale olup olmadığını umursamazdı. Steve iki yem kovasını da yemliğin en üstüne devirirse, yavru domuzlar nasıl ulaşırdı? Gloria'nın kestane rengi yaşlı atı Poppy'nin yonca alerjisi olduğunu unutup yanlışlıkla yemine iki üç küp atarsa ne olurdu?

Ren kendini bildi bileli okula gitmek istiyordu ama sadece son

zamanlarda –daha derin bilgiye erişme arzusu göğsünün içinde yaşayan, nabız gibi atan canlı bir şeye dönüşünce– nihayet onu durduran nedir diye sorgulamaya başlamıştı. Anne babasının onu küçükken okula yazdırmaya isteksiz olmalarının temelinde, toplumun etkisinden bağımsız yaşama felsefeleri ve modern dünyadaki işleyişe duydukları güvensizlik vardı, ama onu iyi yetiştirmişlerdi, öyle değil mi? Ren neyin önemli olduğunu bilirdi: dürüstlük, tevazu, çok çalışma ve kendi kendine yetebilme. Artık teoride bir yetişkin olduğu için, kendi kararlarını verebilirdi. Ancak Ren çiftlik hayatına sıkı sıkıya bağlı olduğunun ve canının istediğini hiç düşünmeden yapamayacağının da farkındaydı.

Kamyonetin tam yanında durmuş, eşyalarını yüklemeye hazırken Ren anne babasının uzun süredir yaşadığı tereddüdün sebebini kavradı: Ona *ihtiyaçları* vardı. Bu büyüklükte bir çiftlik, ev ve müştemilat için dörttense altı el yeğdi, özellikle de o ellerden ikisi –Ren'inkiler– daha gençse ve işlerin yarısını yapabiliyorsa. Oradan ayrılmak, hayatı boyunca yaptığı en bencil şey olabilirdi.

Anne babası onun üniversiteye başvurduğunu biliyordu, Bay Mooney'nin eski artıklarından rüzgârla çalışan bir sistem kurduğunu bildikleri gibi biliyorlardı: Her gün birkaç saatliğine yolun başında gözden kaybolmuştu ve derken yeni bir güç kaynağı ortaya çıkmıştı. Fakat en azından rüzgâr gücünü elektrik kaynaklarına bağladığında, Steve ve Gloria her gün, tüm gün boyunca elektrikleri olduğuna sevinmişti. Corona Üniversitesi'nden kabul mektubu posta kutularına düşünce de Steve ile Gloria, yemek masasının ortasında duran zarfa sanki Ren bir kova hayvan yemini yanlışlıkla oraya dökmüş gibi bakmıştı.

"Burada öğrenemeyeceğin ne öğretecekler sana orada?" demişti Steve.

Gloria başıyla onaylamıştı. "Düşünce yapını zehirleyecek etkilere maruz kalacaksın."

"Daha çok kitap istediğin için mi?" Ren'in babası böyle sormuştu. "Seni Moscow'daki büyük kütüphaneye götürürüz."

Doğrusu, hiçbiri onun kabul edileceğini beklememişti –yirmi iki yaşındaki Ren hayatında hiç gerçek bir sınıfa adım atmamıştı–, dolayısıyla o kalın beyaz zarf eve geldiğinde henüz savunmasını hazırlamamıştı.

Zarf, evlerine gelen davetsiz bir misafir gibi bir buçuk gün boyunca masanın ortasında el değmeden durdu. Ren sonunda elindeki tek savı, en büyük korkularına hitap edecek olanı ortaya attı: "Bu kuraklık ve sel döngüsüne daha hazırlıklı olmalıyız. Ekinlerimiz her yıl küçülüyor ve eğer ben ömrümün sonuna kadar burada yaşayacaksam, bu arazinin siz gittikten sonra da beni doyuracağından emin olmalıyız. Dış dünya neler öğrenmiş görmeliyim ki o bilgileri eve getirebileyim."

Gloria ve Steve birbirlerine baktılar.

Steve, "Parasını kim ödeyecek?" diye sordu.

"Bana tam burs ve yurt teklif ettiler."

Ren'in anne babası bir gece düşündü, ertesi sabah da kuralları sıraladılar.

Ren pazartesiden cumaya yurtta kalacaktı. Her hafta sonu eve gelecek, bütün haftaki işlerini tamamlayacaktı. İnsanlara çiftliğin yerini söylemeyecek ya da yaşam biçimlerinin ayrıntılarını anlatmayacaktı, ola ki modern etkilerin baskısı altına girdiğini hissederse, derhâl anne babasına haber verecekti. Teknolojiden mümkün olduğunca uzak duracaktı ve dersler haricinde internette araştırma yapması yasaktı. Eğer hâlinde tavrında en ufak bir değişiklik sezerlerse bütün desteklerini geri çekeceklerdi ve Ren ya çiftliğe dönecek ya da sonsuza dek onlardan ayrı kalacaktı.

Gelgelelim, asıl gün gelip çattığında ayak sürüme olmadı çünkü gerçeğin yüksek sesle zikredilmesine gerek yoktu: Anne babası, isteseler bile ona yasal olarak engel olamazlardı.

Ren de yasal hakkını kullanarak evden ayrılıyordu.

"Artık korkmak için çok geç Rennie," dedi Gloria, o kendine has bezginlik ve bıkkınlıkla. Ren annesinin bu özelliğine hep hayrandı; annesi zor bir durumu kolay gibi göstermeye çalışmakla vakit kaybetmezdi.

"Madem evden çıkıp okumaya gidiyorsun," dedi Steve, kamyonetin kasasının kapısını açarken, "Kendi yükünü kendin taşıyacaksın." Ren'in babasında en çok hayran olduğu şey ise buydu: Kimseye bel bağlamamasını öğretmişti ona.

"İkinizi de çok özleyeceğim," dedi Ren onlara içtenlikle. "Her gün size mektup yazacağım ki çarşambaları şehre indiğinizde postanede sizi bekleyen bir şey olsun."

Hemen derin bir nefes çekip dizlerini kırdı ve ağır ahşap sandığı kaldırıp kamyonetin kasasına yerleştirdi. Ren arka kapağı kapattı, uzun metal parçasıyla sürgüleyip kilitledi ve dönüp yuvam dediği tek yere son kez baktı. Küçük kulübelerinin çatısı, dün gece ince bir kar tabakasıyla kaplanmıştı fakat sıcak aylarda elli yıllık meşe ağacı onlara gölge veriyordu, dalları da tırmanmak için biçilmiş kaftandı. Ren, geç ocak ayı güneşinin zayıf ışınlarını almak için rüzgâra dayanan, birbirine sokulmuş hayvanlara sessizce, geçici bir veda etti.

Gloria onu bu dalgın düşüncelerden uyandırdı: "Kurallar ne?"

Ren gözlerini kırpıştırıp annesinin yolcu kapısını açık tutarak durduğu yere tekrar odaklandı. "Yemek, ders ya da kütüphaneye gitmek için yurttan ayrılabilirim," dedi, düşününce bile her yeri adrenalinle karıncalanıyordu.

"Erkekler yok, içki yok," dedi Gloria. "Restoranlara gitmek yok."

"İnternet yok, makyaj yok," diye ekledi Steve direksiyondan ve Ren koltukta ortaya kayarken, kahkaha atıp öksürdü.

"Makyaj! Ben?"

"Sen daha dur," dedi Gloria. Kamyonetin ağır kapısını arkasından kapattı. "Üniversite öğrencileri sana her türlü saçma sapan şeyi

yaptırmaya çalışacak. Madem öğrenmek istiyorsun, git ve öğrenim gör. Fasa fiso işleri başkalarına bırak."

"Benim temelim sağlam ve önemli olan bu," dedi Ren ezberden güvenle. "Erkekler, içki ve makyaj önemli değil."

"Aynen öyle." Steve anahtarı çevirdi ve gümbür gümbür motor sesi başladı.

Ren bu maceraya dair en ufak bir tereddüdünü bile dışarı sızdırmayacaktı ancak motor sesi de başlayınca gerginlikle karışık heyecan göğsünde şişti, minicik bir endişe kurtçuğu yüzeye çıktı: "Sizce okula geç başlamam sorun olacak mı?" Sorusunun ardından gelen sessizlik, pişmanlıktan ciğerlerini dağladı. "Sadece şeyi kastediyorum..."

"Ne demek 'geç başlamak'?" diye çıkıştı Steve. *Okula geç başlamak* Ren'in bunca zamandır içinde tuttuğu kaygıydı –eh, daha doğrusu, bu tecrübenin neye benzeyeceğine dair bin tane kaygısından biriydi–; üniversiteye herkesten dört yıl sonra başlamak ve sonbahar hasadından dolayı okul yılının ortasında giriş yapmak, kesinlikle sivrilmesine sebep olacaktı. Tek istediği göze batmadan arada kaynamakken.

"Tam bir beyin yıkaması işte," diye devam etti babası, kamyoneti bir küt sesiyle vitese takarken. "Okula belli bir yaşta başlaman gerektiğini kim demiş? İnsanın okula gitmek zorunda olduğunu kim söylemiş?"

"Latah Eyaleti'ndeki bütün kütüphanelerdeki kitapları okudun," diye mırıldandı Gloria. "Muhtemelen o beyni yıkanmış öğretmenlerden çok daha fazlasını biliyorsundur sen."

"Kesin." Steve kamyoneti uzun garaj yoluna indirdi. "Eğer senden bir kez bile önümüzdeki beş yıl planı, yaz okulu ya da yurt dışında okumak tarzı bir laf duyarsam, seni oradan öyle bir çekip alırım ki beynin döner. Zaten annen ve benim için zor olacak, senin yükünü de biz kaldıracağız. Sen günlük işlerini hafta sonu yapabilesin diye bütün sezonun işlerini buna göre ayarladık."

Ren evet anlamında başını salladı, hemen utanmıştı. "Evet,

efendim. Size minnettarım, umarım farkındasınızdır."

"Bazen şüphe ediyorum."

"Her cuma," dedi Gloria, son noktayı koyarak. "Saat tam beşte seni eve getirmek için orada olacağız."

"Evet, efendim." Ren gözlerini kucağından yan aynaya çevirdi, son on dokuz yılın anıları çiftlik ve arazisiyle birlikte arkalarında kalıp küçülüyordu. En sonunda, çıplak ağaçların ortasında, kırık dökük kahverengi noktacıklara dönüştüler. "Eminim çoktan dışarı çıkmış sizi bekliyor olacağım."

İKİNCİ BÖLÜM

REN

Ren'e Corona Üniversitesi kampüsünü tarif et deselerdi, herhâlde sadece ağzını açıp şarkı söylerdi. Tanrı aşkına. Ren çiftliklerini güzel buluyordu fakat hayatında hiç böyle bir yer görmemişti. Çimenler alabildiğine uzanıyordu. Sonbaharda canlanıp renklenecek akçaağaçlar vardı. Bulutlara kadar yükselen, upuzun ve iğneli, ulu çam ağaçları. Kampüsün tam ortasındaki küçük Douglas Gölü ve Spokane Nehri ile Ren, çiftliklerinden çıkıp mücevherlerle dolu, ışıl ışıl bir cennete düştüğünü zannetti.

Gloria ve Steve bu manzara karşısında onun hevesini paylaşmıyordu fakat bu hiç şaşırtıcı değildi. Spokane'e yaklaştıkça Ren'in heyecandan çenesi açılırken onlar gerilmiş ve huzursuz olmuştu, dudaklarını sımsıkı birbirine kenetlemiş, bembeyaz etmişlerdi. Otobandan çıkarken gözleri diz üstü bilgisayar, cep telefonu, piercing ve dövme ilanlarıyla dolu grafitilere ve billboardlara takılmıştı. Anne babasının sessizliği sertti ama en azından Ren'in çılgın hayallerini serbest bırakmasına olanak tanımıştı. Fen bilimleri ile sosyal bilimlerin ileri gelen isimlerinin sesleriyle yankılanan amfiler hayal etti. Sokratesçi bir seminere katıldığını ve akranlarıyla dolu bir grubun en önünde ayakta durup fikirlerini yüksek sesle ifade ettiğini hayal etti. Kütüphanede gecelerce ders çalıştığını, kütüphanenin cilalı meşe masasında ödevi olan okumaları yaptığını hayal etti.

Gloria haritaya göz attı, daha yakına doğru yolu tarif etti ve Ren'in daha önce sadece fotoğraflarda gördüğü kampüs gözlerinin önünde yükseldi: Üniversiteyle etrafındaki yerleşim bölgesini birbirinden ayıran taş kemer, kafeteryanın kocaman çimenliği ve Davis Hall'un görkemli tuğla cephesi. Yeni sömestir başlamadan önceki bu günde öğrenciler berbat havaya rağmen dışarıdaydı. Gruplar hâlinde ayakta duruyor, ikili ikili yürüyor, etraflarındaki arabalara aldırış etmeden karşıdan karşıya geçiyor, uzun kış tatilinden sonra birbirlerine selam veriyorlardı. Orta koltuğa sıkışan Ren, cam kenarında olmak için yanıp tutuşuyordu. Suratını bu manzaraya olabildiğince yaslamak istiyordu.

Ren'in akranlarının çoğunu boyunlarını eğmiş, gözlerini parlak telefon ekranına çevirmiş hâlde gören Gloria iğrenerek ofladı. Steve kaldırımda açıktan açığa öpüşen iki öğrenciye surat astı. Anne babasının yargıları arabanın içinde ağır, elle tutulur bir varlık hâline gelmişti fakat kamyonet, Corona Drive'ın biçilmiş çimlerinden geçerken hiçbir şey Ren'in neşesini bozamazdı. Sonunda buradaydı işte.

Artık bir üniversite öğrencisi olacaktı.

Kırmızı, eski kamyonet son sokağın köşesini de döndü ve Ren'in yurdu, Bigelow Hall karşılarına çıktı. Dış kısmı iki farklı tonda kiremitti, içlerinde sıcak sarı ışıkların parladığı, uzun dikdörtgen şeklinde pencerelerle kaplıydı.

Ren en üst kata kadar görebilmek için öne doğru eğildi. "Çok gösterişli," diye fısıldadı.

Motorun homurtuyla yavaşlaması ve minik bir egzoz dumanının ardından, yükleme bindirme alanı olarak işaretlenen yere park ettiler.

Ren, Gloria'nın ardından indi ve kollarını gökyüzüne kaldırıp yavaşça kendi etrafında döndü. "Ne kadar güzel, bakar mısınız!"

Annesi bunları sindirmesi için ona birkaç saniye müsaade ettikten sonra eliyle onu kasanın yanına çağırdı. "Hadi gel Ren. Yardım et."

"Eğer kamyonetimi çekerlerse," diye söze başladı Steve, Gloria sandığın bir kenarından Ren diğer kenarından tutarken, "Kıyameti koparırım."

Bu cümleyle beraber, Steve'in peşinden Ren'in pazartesiden cumaya yeni evi olacak yeri bulmaya gittiler: 214 numaralı odaya.

Bigelow kız yurduydu –annesiyle babasının, kampüste yaşamasına izin vermek için talep ettiği bir koşuldu bu– ve yurt odası da son derece sadeydi. İki tek kişilik yatak, iki gardırop ve iki küçük çalışma masasından başka bir şey yoktu. Hâl böyleyken bile Ren anında buraya âşık oldu. Oda ortadan ikiye bölünmüştü; bir yarısı fotoğraflar, kartpostallar, bilet koçanları ve rock gruplarının posterleriyle kaotik bir şekilde dekore edilmişti, diğer yarısıysa - Ren, yarısı diye fark etti– bembeyaz bırakılmıştı. Ren'in yatağındaki şilte çıplaktı, masa boştu.

Boş bir levha. Ren'in kalp atışları hızlandı.

Onlar içeri girince bir kız, çalışma masasındaki sandalyeden kalktı. Uzun boylu, soluk benizliydi, gür siyah saçları vardı ve simsiyah giyinmişti. Ren kızın burnu, kulakları ve dudağındaki piercingleri, hatta boğalara takılana benzeyen, iki burun deliğinin ortasındaki halkayı görünce şaşkınlığını gizlemeye çalıştı.

"Merhaba," dedi Ren elini uzatarak. "Ben Ren. Yeni oda arkadaşınım."

"Evet." Kız güçsüz bir şekilde tokalaştı. "Miriam."

"Bunlar annemle babam, Steve ve Gloria." Hiç şaşırtıcı olmayacak şekilde, annesiyle babası, Miriam'ı ve oda dekorunu sessizce kınayarak süzüyordu.

Miriam sessizce, "Hoş," dedi.

"Şu ana kadar Corona'dan memnun musun?" diye sordu Ren.

Miriam'ın gözleri Steve ile Gloria'ya, sonra tekrar Ren'e kaydı.

"Tabii. Güzel."

"Bölümünü seçtin mi?"

"İletişim."

Ren kaşlarını yavaşça yukarı kaldırdı ve espri yapma ihtiyacını bastırdı. Onun yerine sadece, "Ne harika," demekle yetindi.

Annesiyle babası hep az konuşurdu ve Ren hiçbir zaman ailenin çenesi düşüğü olmakta sakınca görmezdi. Ancak şu anki ortam arkadaş canlısı lafazanlığa pek açık görünmüyordu. Odaya garip bir sessizlik çökerken, Ren kendini sosyal bir tuğla duvarla burun buruna buldu ve Miriam parmağındaki yüzüklerle oynadıktan sonra omuzları dimdik, sandalyesine geri döndü.

Ren annesiyle babasına dönüp, "Yarım saat sonraki kampüs turuma kalmak ister misiniz?" diye fısıldadı.

"Yok." Steve ellerini ceplerine soktu, rahat edememiş gibiydi. "Eve yetişmemiz lazım."

Bunca şeyin ardından, anne babasının buraya geldikten beş dakika sonra paldır küldür gidivermesi çok aniydi. Fakat Ren annesiyle babasını o kadar iyi tanıyordu ki başka türlü davranmayacaklarını biliyordu. Normalde de kasabadaki insanlarla neredeyse hiç konuşmazlardı ve Miriam orada otururken, Ren'le duygusal bir vedalaşma yaşamayacaklardı. Ren'in heyecanı yerini acı tatlı bir hisse bıraktı ve ikisine de sırayla çabucak sarıldı. "Tamam. Güvenli sürün. Beni getirdiğiniz için teşekkürler." Uzanıp kavruk yanaklarından öptü ikisini de. "Merak etmeyin, kurallar aklımda."

Son bir, "Akıllı ol Ren," dedikten ve şehir hayatının tehlikelerine karşı uyaran son bir bakış attıktan sonra Steve, Gloria'ya dışarı çıkalım işareti verdi.

Ren yatağına tüneyip camdan dışarı bakarak annesiyle babasının kamyonete binişlerini ve geldikleri yoldan dönüp gözden kayboluşlarını izledi. İçindeki heyecanlı gerginlik petekte vızlayan arılar gibiydi. *Buradaydı* işte. Ren, kampüs hayatına dalmaya hazır vaziyette arkasını döndü. Miriam'a soracağı yüz tane soru aklındaydı, her biri,

hemen cevaplanmak istiyordu.

Fakat ilk konuşan oda arkadaşı oldu: "Annenle baban ne kadar da rahatlar."

Sözlerinde, Ren'in tercüme edemediği bir ağırlık gizliydi. "Rahat mı?"

"Esnek." Miriam kalkıp yatağına oturdu ve bağdaş kurdu. Dirseklerini dizlerine; çenesini yüzüklü parmaklarına yasladı.

Siyah tişörtü, siyah taytı, hatta el ve ayak tırnaklarında ucu çıkmış siyah ojeleriyle Bram Stoker'ın dünyasından çıkıp modern dünyaya adım atmış güzel bir gölgeye benziyordu.

Ren gülümsedi. "Ah, *çok* esnektirler. Yani evdeki onca iş güç arasında, bunu yapmama izin verdikleri için şanslıyım."

Miriam kara kaşlarını çattı, kan kırmızı dudakları dümdüz oldu. "Kinayeli konuşmuştum. Cidden çok gergin görünüyorlardı."

"Ah." Kinaye. Tamam. Ren kinayeyi saptamakta hiçbir zaman iyi olmamıştı. "Şehri pek sevmiyorlar," diye açıkladı.

Ren akılsız değildi. Yetiştiriliş tarzının gelenekselden uzak olduğunu anlayacak kadar çağdaş edebiyat ürünü okumuştu ve Miriam'ın, Corona'da bunu fark eden ya da garipliğini yüzüne vuran son kişi olmayacağından emindi. Ren kendi yaşındaki kızlar gibi giyinmiyordu; bütün giysileri ya elle yapılmıştı ya da ikinci el satın alınmıştı. Televizyonda canlı yayın seyretmez, radyo dinlemezdi; okuldaki konuşma dilini ya da kültürel referansların çoğunu kaçırırdı. Üniversite öğrencilerinden çoğunun yirmi iki yaşında olmayacağını, hatta daha azının hafta sonları anne babasının yanına, eve dönmek zorunda olacağını biliyordu. Modern çağın birinci sınıf öğrencileri üç beş kilo alır, alkolle sınırlarını öğrenirlerdi. Flört eder, "takılır" ve sonrasında kalplerini kıracak insanlara bekaretlerini verirlerdi.

Ancak Ren aynı zamanda çoğu birinci sınıf öğrencisinin, altı voltluk pil, birkaç tahta çubuk ve siyah bir ışık kullanarak bir böcek yakalayıcı ya da eyaletin ana çöplüğünden toplanmış bir güneş paneli

ve yirmi dolarlık akım çevirici kullanarak portatif jeneratör yapamayacağını da biliyordu. Ren'in oraya uyum sağlayamaması için birden fazla sebep vardı. Hedefi, tanıştığı herkese sunacağı biricik bir yeteneği olduğunu ve onlardan da bir şeyler öğrenmek istediğini göstermekti.

Miriam uzanıp yüzüstü döndü ve başparmağını küçük bir ekranın üstünde kaydırdı. Ren, Miriam'ın makyaj yapışını izlediği kişiyi daha iyi görebilmek için boynunu uzattı.

"Kendi cep telefonun mu var?"

Miriam donakaldıktan sonra başını ona doğru çevirdi. Dümdüz bir "Ne?" ağzından çıktı ve sonra inanamayarak ona güldü.

"Elindeki. Senin mi?"

Oda arkadaşı gözlerini kırpıştırdı. "Evet?.."

"Pazarda birilerinde gördüm ve hakkında yazılanları okudum. Ama bir kere bile elime almadım. Teknolojisi muhteşem."

"Bana çiftlikten geldiğini söylemişlerdi," dedi Miriam. "Ben..." Şakaklarından duman çıkıyormuş hareketi yaptı. "Yani hayatında eline hiç, bir iPhone almadığını nasıl kabulleneceğimi bilemiyorum şu anda." Yine de kendininkini ona uzatıp bakmasını teklif etmemişti ve Ren bu durumu zihnine not düştü: İnsanlar cihazları konusunda korumacıydı.

"Bütün yıl burada mıydın?" diye sordu Ren.

"Hı hı."

"Benden önce oda arkadaşın kimdi?"

Miriam kafasını kaldırıp bakmadı. "Adı Gabby'ydi. Çaktı."

"O ne demek?"

"Derslerden kaldı demek."

Tamam, Ren'in sandığı şeydi. "Nasıl?"

Miriam kahkaha attı. "Şey, hiçbir derse girmeyerek?"

"Ya." Ren bu muammayı çözmeye çalışarak karşısındaki kadına baktı. Biri okula yazılıyordu ama gitmemek için? "Neden hiç girmedi?"

"Ben nereden bileyim?"

"Anlamıyorum."

"Eh," dedi Miriam, "Al benden de o kadar."

"İyi biri miydi?"

"Sanırım."

"Ne okuyordu?"

Miriam kahkahayı patlattı. "Besbelli hiçbir şey."

"Sadece şey demek istedim..." Ren düşüncesini havada bıraktı. *Belki Gabby kendine uygun bölümü bulamadı,* demek istemişti ama uğraşmadı. Nedense, herkesin içindeki tutkuyu ateşleyen bir şeye sahip olması fikri ona birdenbire çarpıcı derecede safça gelmişti. "Sen nerede büyüdün?"

Miriam dudağını ısırıp Ren'e doğru baktı. "Affedersin. Kabalık etmek istemem ama şu anda bunu yapmam lazım." Telefon ekranını işaret etti, ekrandaki kişi göz kapağına bir çiçek çiziyordu ve Miriam her bir kulağına beyaz kulaklık takıp yattığı yerde yuvarlandı ve duvara doğru döndü.

Ren ahşap sandığını Miriam'ın yatağının yanına bıraktığı yerden çekti ve eşyalarını boşaltmaya başladı. En üstte en değerli eşyaları duruyordu: yepyeni bir fırça seti, yağlı boya tüpleri, kuruboya kalemler, kalın kâğıtlar ve eskiz defterleri. Hemen altlarında, dikkatlice kâğıda sarılı, hatırasını tuvale dökecek yaşa geldiğinden beri yatağının baş ucunda asılı duran çok kıymetli tablosu duruyordu: gece göğünü aydınlatan, elle tutulmuş bir maytap. Ren'in şimdi çizebildiklerine nazaran bunun stili amatör görünüyordu. Ateş kıvılcımları o çocuksu fırça darbeleriyle çiçeklere benziyordu ve mısır çiçeği rengindeki alacakaranlık, hatırasındaki gökyüzünün

canlılığını yakalayamıyordu; yıldızlar yeterince net değildi. Ancak buna rağmen bu kaba saba tablo, Ren'in göz bebeklerine kazınmış manzarayı aktarmayı başarıyordu. Ren bu şahane ışık patlamalarını bir kez resmettikten sonra hiç durmamıştı: Odasının duvarlarına, elle oyulmuş yatak başına, ahırın içine, tavuk kümesinin dışına ve tabii ki defterlerinin sayfalarına çizmişti.

Ren yurdun duvarlarına çivi çakmasının yasak olacağını varsaydığından, tabloyu çalışma masasının üzerine koydu ve diğer eşyalarını boşaltmaya başladı: giysiler, bir havlu, çarşafları, saç fırçası, diş fırçası, diş macunu ve üniversiteye başlama hediyesi: mumlu kâğıda sarılı, en sevdiği ballı sabun. Birkaç dakika içinde hepsi küçük dolabına özenle dizilmişti.

Hepsinin altında kurmaca kitap koleksiyonu gömülüydü. Willa Cather, James Joyce, Zora Neale Hurston, Jane Austen, Agatha Christie, Franz Kafka ve Shakespeare. Hepsi yerel ikinci el dükkânından ya da bitpazarındandı. Her biri –ister sert kapak ister karton kapak olsun– yeni çalışma masasının en üst rafına dizildi. İkinci raf en sevdiği referans kitaplarına ayrılmıştı: *Oxford İngilizce Sözlüğü, Roget'in Eş Anlamlı Sözcükler Sözlüğü,* Strunk'tan *Stil Ögeleri,* Kovac'tan *Botanik,* Abramovitz'in *Matematiksel Fonksiyonlar El Kitabı, CRC Kimya ve Fizik El Kitabı, Gray's Anatomy,* Sagan'dan *Kozmos,* Hawking'den *Her Şeyin Teorisi, Entegre Çince,* L'Huillier'in *İleri Seviye Fransızca Gramer, Yeni Dünya İspanyolca/İngilizce İngilizce/İspanyolca Sözlüğü* ve çok severek okuduğu Almanca ders kitapları seti.

Ren bir adım geriye çekilip hepsini alıcı gözle süzdü. Odanın Miriam'a ait yarısının aksine, burası hâlâ içinde biri yaşıyor gibi durmuyordu ama duracaktı. Sandığındaki son eşya –küçük kurmalı saati– çalışma masasının ortasına konmuştu, mutlu mesut tiktak sesleri çıkarıyor, Ren'e 15 dakikasının kaldığını hatırlatıyordu.

"Bu hep böyle mi yapacak?

Ren arkasını döndüğünde oda arkadaşı ona dik dik bakıyordu.

"Ne hep nasıl yapacak mı?" diye sordu.

"Şu saat." Miriam çenesiyle Ren'in masasını gösterdi. "Şu gürültülü tiktak seslerini."

Ren karnına yumruk atılmış gibi oldu. "Sorun olur mu?"

"Saatli bomba gibi. Biliyorsun, bu asırda dijital saat icat edildi."

Ren bu kez oda arkadaşının ses tonunu kolaylıkla okudu ve öz güveni sarsıldı. "Bu konuyla ilgileneceğim."

Miriam iç geçirerek sırtüstü döndü. "Amazon'dan bir tane sipariş et gitsin."

Ren durdu, yanlış duyduğunu sandı. "Amazon'dan saat mi sipariş edeyim?"

Miriam inanamayarak havlar gibi kahkaha attı. "*Alışveriş* sitesi!" Ekranda çabucak bir yerlere bastı, sonra Ren'in görebilmesi için telefonunu çevirdi. "Mesela on iki dolara, yarın kapında olabilir."

Ren, Miriam'a on iki doların yaklaşık bir aylık harçlığı olduğunu, kampüse girdikten yirmi dakika sonra bunu harcamasının mevzu bahis olamayacağını nasıl söyleyeceğini bilemedi. "İyi fikir," dedi minnettar bir gülüşle. "Kesinlikle sipariş edeceğim."

Ancak şimdilik saatin arka kısmını açıp mekanizmayı kollardan ayırdı. Şansına, kol saati yanındaydı –alışkanlık gereği elle kurulmuştu ve hiç şaşmazdı– ve olması gereken yere gitmesi için on dakikası kaldığını söylüyordu.

Ren eğilip pencereden dışarı baktı ve gök, sanki ilgi odağı olmanın verdiği heyecan ve büyük bir gümbürtüyle yarılınca, bulutlardan sağanak yağmur boşaldı.

Odanın diğer tarafında bir kahkaha koptu. "Spokane'e hoş geldin."

"Ben de öyle duydum." Ren gülümseyerek uzun saçlarını tekrar ördü, beresinin altına sığacak şekilde burup topladı.

Oda arkadaşının sesi, yeniden sessizliği böldü. "Saçların çok güzel."

"Teşekkür ederim." Ren'in güzellikle ilişkisi garipti; onun zihninde güç ve beceri güzeldi fakat Hill Valley Five and Dime'ın raflarındaki dergilerde yer alan fotoğraflar, sahte bronz tenli, sıskalıktan kopacak ve boş boş uzaklara bakan mankenlerle doluydu. Tanımadığı insanlar, Ren'in beline kadar inen altın rengi saçlarına o kadar sık iltifat etmişti ki Ren saçlarının objektif olarak güzel olduğuna inanmak zorunda kalmıştı ama bedeninin geri kalan kısmı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Miriam, Ren'in kocaman paltosuna bürünüşünü izledi. "Nereye gidiyorsun?"

Ren botunu bağlarken omzunun üstünden ona baktı. "On dakika sonra Öğrenci İşlerinde başka bir öğrenciyle buluşacağım."

Miriam dikildi, anında ilgisi uyanmıştı. "Kiminle buluşacaksın?"

Ren paltosunun cebinden kâğıdı çıkarıp şöyle bir baktı. "Söylemiyor." Dekan'dan gelen mektubu tekrar okudu.

> Ren,
>
> Corona Üniversitesi'nde seni de aramızda görmekten mutluluk duyarız. Bunun bir okulda ilk deneyimin olacağının farkındayım ama test sonuçların bana, bu göreve layık olduğun güvenini rahatlıkla verdi. 31 Ocak günü, bahar dönemi derslerinin başlamasından bir gün önce, saat 1.30'da Carson Hall'da Öğrenci İşleri ofisinde bir öğrencinin seninle buluşması için gerekli talimatları verdim. Sana kampüsü gezdirecek. Lütfen ilk haftanda bir ara benim odama da uğra, sohbet edelim. Kampüs gazetemiz seninle konuşmaya çok hevesli! Hikâyen benzersiz.

Herhangi bir sorun olursa, lütfen çekinmeden iletişime geç.

En iyi dileklerimle,
Dr. Yanbin Zhou
Corona Üniversitesi Dekanı

Okul gazetesiyle röportajı düşününce Ren'in karnına ağrı girdi ama Dr. Zhou'nun onun için yaptığı her şeyden sonra, bu isteğini anne babasının kuralları dahilinde yerine getirmenin bir yolunu bulacaktı... Bir şekilde.

"Erkek mi kız mı, söylüyor mu?" diye sordu Miriam.

"Erkek galiba." Ren kafasını kaldırıp baktı. Oda arkadaşının yüz ifadesi jilet gibi keskindi. "Ne?" diye sordu. "Gitmemeli miyim?"

"Kesinlikle git. Bence Fitz ile tanışacaksın."

"Burada Fitz yazmıyor."

"Fitz'tir. Dekan ayarladıysa, kesinlikle odur. Dekan Zhou, Fitz'i çok sever."

"Korkmalı mıyım?"

Miriam kahkaha attı. "Sadece son derece seksi ve karizmatik erkekler seni korkutuyorsa."

Ren oyuna katılma şansına balıklama atladı: "John Travolta gibi mi seksi? Yoksa Patrick Swayze gibi mi?"

Miriam kahkahayı bastı. "Aman Tanrım Ren, çok âlemsin." Yatağından aşağı kayıp ona yaklaştı, telefonuna bir şeyler yazdı. "Austin Butler'ı gördün mü hiç?"

"Kimi?"

Telefonu Ren'e çevirdi. "Elvis'i oynamıştı."

"Ah," dedi Ren, kaşlarını çatarak. "Ben Kral'ı oynayan sadece Kurt Russell'ı biliyorum." Miriam ona dümdüz baktı ve Ren gözlerini

itaatkârca ekrana çevirip, "Sahiden de çok yakışıklıymış," dedi.

"Florence Pugh'un öz güvenini, Austin Butler'ın kemik yapısını, Jenna Ortega'nın cazibesini alıp, Timothée Chalamet'in doğal seksapelitesiyle birleştirirsen Fitz'i elde edersin."

Ren bu kişilerin kim olduğu hakkında en ufak bir fikre sahip değildi ama, "Çok seksi birine benziyor," diye onayladı.

"Son sınıf öğrencisi ve herkes ona tutkun. Ama bu bir tuzak Ren."

"Tuzak mı?"

"Çocuk deli gibi yakışıklı ve seninle donun düşene kadar flört edecektir. Zaten tek istediği de bu."

Ren sararıp solarak başını iki yana salladı. "Hiç sanmam..."

"Beni duydun mu?" Miriam parmağını ikazla sallayarak araya girdi. "Akıllı ol. Çünkü çocuğun egosu Alaska'dan büyük." Ren'den çok daha uzun boylu kadın diz çöktü ki göz göze baksınlar. "Alaskalı mısın sen?"

"Idaho."

"Eh, Alaska'nın ne kadar büyük olduğunu biliyorsun diye anladım."

Ren başıyla onaylarken, kendini yaklaşık dokuz yüz bin kilometrekare büyüklüğünde bir egoya sahip, çekici bir erkekle tanışma ihtimaline karşı hazırladı.

"Güzel. Sakın seni baştan çıkarmasına izin verme."

Ren'in boynu kızardı. "Aman Tanrım, şunu söylemeyi bırakır mısın?"

"Ciddiyim. Kalbini kırar bırakır."

Ren alı al moru mor hâlde, kaçmak üzere kapıya döndü. Fakat birkaç adım uzaktayken Miriam kapının eşiğinde bitti. "Ren!"

Ren arkasını döndü. "Efendim?"

Oda arkadaşının sesi kalabalık koridorda yankılandı: "Sakın adamın külodunu çıkarmasına izin verme!"

Ren her bir çift gözün aynı anda sırtına çevrildiğini hissederek

merdivenlere doğru yoluna devam etti. Boş vakitlerinin her bir dakikasında ders çalışmıştı, üniversiteye hazırlanmak için son aylarda daha da çok çalışmıştı. Ancak yeni bir gerçek kafasına dank ediyordu: Hayatta bazı şeylere hazırlanmak imkânsızdı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

REN

Ren, Bigelow Hall'dan dışarı adım attı ve yağmur, gökyüzünde bir kova ters çevrilmiş gibi yağmaya devam etti. Ocak ayının bu son gününde, rüzgâr açık arazidekiyle kıyaslanamazdı fakat burada yağmur yan yan yağıyordu. Binalar tüm damlacıkları bir araya topluyor, ardından milyonlarca buzlu ok saçan kocaman bir ağız gibi aşağı tükürüyordu. Ren atkısını yüzüne sardı, beresinin altında sadece gözleri görünüyordu. Paltosunun fermuarını çekti ve bütün başı ile boynunu kocaman kapüşonuyla kapattı.

Bir adım, bir adım daha. Gün ortasının buğulu ışığında dünya aynı anda hem çok büyük hem çok küçük görünüyordu. Her bir tarafta ıslak kaldırımlar uzanıyordu ve bir blok ilerisi bile seçilmiyordu. Ren kendini labirentin ortasındaki bir fare gibi hissetti. Kalp atışları kulaklarını sağır edebilirdi.

"Yapabilirsin Rennie," diye fısıldadı. Geçen hafta oryantasyon paketi eve gönderilince, Deary kütüphanesinde bastırdığı kampüs haritasını çıkarıp açtı ve gövdesiyle yağmurdan korudu. Gitmesi gereken önemli yerlerin hepsini daire içine almıştı: Bigelow Hall, Öğrenci İşleri, yemekhane ve altı dersinin verildiği her bir bina. Alaska egolu Fitz ile tanışacağı Öğrenci İşleri, Carson Hall'un içindeydi ve haritaya göre sadece iki bina uzaktaydı. Bu hâlde bile, sağını solunu saptaması zordu. Burada Ren'in her zaman yönünü bulduğu işaretler – doğudaki tepecikler ya da batıdaki yüksek kavaklar– yoktu. Güneş

görünmüyordu bile ve nehir binaların arkasında kalmıştı. Burada sadece binalar, kaldırımlar ve asfalt vardı ve ne yana baksa, âdeta tek tip bir ıslak beton uzanıyordu.

Ancak haritanın işaret ettiğine göre, istikameti sağa doğruydu. Willow Lawn'un, Stills Center'ın yanından geçip ana avluya komşu binaya girmeliydi. Ren, Carson Hall'un kapısını tüm ağırlığıyla çekerek açtı ve içeri adım attı. Kendini aniden karanlık ve sessiz antrede buldu.

Paltosundaki yağmur damlalarını silkeleyerek ve botlarındaki suları yere vurarak binanın iç kısmındaki gölgelere baktı. Burası bahar döneminin başlamasından önceki güne göre şaşırtıcı derecede sessizdi; boşluk bile yankı yapıyordu. Dış kapı kapandığı gibi, yukarılarda bir yerde bir kapı açıldı ve taş zeminde yavaşça koşan spor ayakkabıların sesi duyuldu. Binanın ikinci katından ve ana merdivenlerin batı tarafından bir karaltı –bir adam–aşağı indi; yumuşak siyah saçlıydı ve omuzları o kadar genişti ki Ren anında yeni doğmuş bir buzağıyı kolaylıkla taşıyabilir, diye düşündü.

Ren'in arkasındaki uzun pencereden sızan ışık, yaklaşan adamın yüzüne vurdu ve ona doğru yürüyen bu kişi eğer Fitz ise Ren, Miriam'ı daha iyi dinlemeliydi, daha çok soru sormalıydı: Ne okuyordu, nereden geliyordu, numaraları tam olarak neydi. Hayatta kalmanın anahtarı, derdi Steve ona hep, karşı karşıya gelebileceğin her olası tehdide dair her şeyi bilmektir. Kalp atışlarının bu surata ve bu omuzlara sahip adama verdiği tepki, Ren'e TEHLİKE YAKINDA diyordu.

Adam yavaşlayarak durdu ve kulağındaki beyaz kulaklığı çıkardı. "Ryan?"

"Ren," diye düzeltti, aba gibi paltosunun içinde titreyerek. Mesele adamın yakışıklı olması değildi – sahiden çok yakışıklıydı, dağınık saçını tek kulak arkasına atmıştı ve tişörtünden çıkan kaslı kolları Ren'e onun tarlada çok işe yarayacağını düşündürdü. Sıcak,

kahverengi gözleri; kalın, gür kaşların altından kendisini süzüyordu ve sanki Ren'in henüz farkında olmadığı bir sırrını keşfetmişti.

Ren çenesini dik tuttu. "Adım Ren Gylden."

"*Gesundheit*," diye karşılık verdi çocuk.

"İsveççe."

Adam hafiften gülümsedi. "Tebrikler."

Ren tokalaşması için eldivenli elini uzattı ve genç adam bir an kafası karışarak elini süzdükten sonra gülümsedi ve oyuncu bir edayla elini sıktı. "Çok memnun oldum efendim," dedi şakacı bir resmiyetle. "Ben Fitz."

"Fitz ne?"

"Sadece Fitz."

"Peki, Sadece Fitz." Ren kendi esprisine kahkaha attı. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Fitz gözlerini kırpıştırarak Ren'in arkasındaki kapıya doğru baktı. "Evet, ıı, İsveçli. Buraya bir yerden yatay geçiş mi yaptın?"

Ren buna hazırlıklıydı, biraz dikleşti. "Hayır, yatay geçiş öğrencisi değilim." Üstündeki katmanların altından sesi boğuk çıktı. "Hayatımda ilk kez bir okul deneyimi yaşayacağım."

Fitz bakışlarını aniden ona çevirdi. "Kıçından atmıyorsun ya?"

"Hayır. Doğruyu söylüyorum." Ren bu küfürlü konuşma karşısında kızardı. İngilizce dilindeki bütün kelimeleri okumuştu, bu kelimeyi muhtemelen pek çok dilde okumuştu fakat söylenişini çok nadiren işitmişti. Evde izlediği filmlerde argo ve küfürlü kelimeler bile çıkarılmış oluyordu. Maalesef kendi söylemeye dili varamadı: "Yani... Kıç... Popomdan atmıyorum."

Fitz kahkahalarla güldü, bakışlarıyla Ren'in kılığını süzdü ve hâlâ kalın paltosunun içinde atkıya sarınmış, kapüşonun altında saklanmış olduğuna dikkat çekti. "Alaska'dan yeni mi geldin yoksa?"

"Idaho'dan geldim." Ren kapüşonu çıkardı, atkısını çözdü, ağır parkanın fermuarını açıp üstünden attı ve bereyi kafasından çekip

uzun örgülü saçını saldı. Birkaç tutam aradan kaçmış saçı yüzüne yapışmıştı ve Ren ıslak, nemli eliyle tutamları geriye itip Fitz'e baktı.

Göz göz geldiklerinde Ren kendini birden çıplak hissetti. Çocuğun bakışları dimdik suratındaydı ve ifadesizdi, sanki karşısında soyunmuştu Ren.

Ritz sessizce, "Ah," diye nefes verdi.

"Ne?" Çocuğun inceleyen bakışları altında olabildiğince dik kalmaya çalıştı. Fitz gözleriyle onu tepeden tırnağa süzüp giysilerine baktı; Ren toptancıdan yeni aldığı favori giysilerini seçmişti: yeşil kırmızı çizgili tişört ve kenarları elle işlenmiş pembe sarı çiçeklerle bezeli, açık mavi kot pantolon. Bu sabah bu giysileri giyerken kendini iyi hissetmişti fakat çocuğun bakışı uzadıkça Ren'in öz güveni de sarsılıyordu. "Ne?" diye sordu tekrar.

Fitz gözlerini kırpıştırdı, şaşkın ifadesizliğini sildi ve Ren'in gözleri önünde suratı tamamen değişti. Tek kaşını kaldırdı, gözleri bayginlaştı ve dudakları yarım bir tebessümle kaykıldı. "Buradan çıkışta ne yapacaksın?"

Ren kafası karışarak gözlerini kırpıştırdı. "Neden çıkışta? Turdan mı?"

"Evet. Daha sonra. Bütün sorularını Night Owl'da cevaplayabilirim." Dikkat dağıtıcı bir şekilde dudaklarını yaladı. Ren acaba daha önce hiç, bir erkeğin ağzını fark etmiş miydi? Hepsi mi böyle dolgun dudaklı ve yumuşaktı? "Oradaki barmeni tanıyorum: ben. Şahane kokteyller yapıyor. Biraz takılabiliriz."

Kafası karışan Ren ona gözlerini kıstı. "Sen zaten sorularımı cevaplamak için burada değil misin şu an?"

"Tabii." Fitz bir adım yaklaştı ama Ren kasıldı. Birdenbire yüzü kızarmış, heyecanlanmıştı. "Ama sonra, kampüsün dışındayken aklına gelen bir sürü şey olabilir," diyerek omuz silkti. "Derslerle ilgili olmak zorunda değil. Birbirimizi tanırız mesela."

"Bu çok hoş ama..." Ren deliler gibi antrede sağa sola baktı, neden

şu an anne babasının kurallarını şimdiden bozuyor gibi hissettiğini düşündü. "Aslında benim bara gitmemem gerek."

"Merak etme İsveçli. Ben seni sokarım."

"Ondan değil. Annemle babam. Yasakladılar."

Fitz öne uzandı, Ren'in bir tutam ıslak saçını parmakları arasında gezdirdi. "Kimseye söylemem."

Fitz'in suratı çok şey anlatıyordu ve şu anda, ona kuzuyu süzen kurt gibi bakıyordu. Ren'in daha önce böyle hissettiği –yani alev alev ısındığı, yüreğinin ağzına geldiği ve kollarındaki tüylerin diken diken olduğu– zamanlar, sadece ahırın karanlık bir köşesinde ya da doğu çayırının uzak köşesinde, en sevdiği ağacın altında saklanıp romans okurkendi. Daha önce hiç kimsenin karşısında böyle hissetmemişti. "Evet de, *benim* haberim olacak."

Fitz bu sözleri duyunca gözlerini yavaşça netleştirdi ve saçını bıraktı. "Ciddi misin?"

"Ciddi miyim?"

"Sana dışarıda bir içki içmeyi teklif ediyorum ve..." Elini kendi yüzünün önünde salladı. "Hiçbir şey hissetmiyor musun? En ufak bir titreşim bile mi?"

"Ne demek istediğini anlamıyorum. Ne titreşecek?"

Fitz ona uzun uzun baktı. "Herhâlde bugün havamda değilim." İşte yine Ren'e vampiri hatırlatan, sivri köpek dişini gösteren o yarım gülüş ortaya çıkmıştı. Çenesiyle merdivenleri işaret edip, "Gel ders programının çıktısını alalım," dedi.

"Gerek yok aslında. Ben çıkış almıştım." Ren kocaman paltosunu bir kolundan diğerine geçirip yan cebindeki kahverengi zarfı çıkardı.

Fitz zarfı elinden alırken gözlerini paltoya dikmişti. "Bu koca dosya orada mı duruyordu?"

"Bu da bir şey mi? Akşam yemeği için lazım olan sebzeleri toplayabilir, bir yaban ördeği vurabilir ve hepsini oraya tıkıştırıp eve taşıyabilirim."

Fitz'in dudakları kıvrıldı ve dosyayı tutan eli gevşedi, zarf sadece baş ve işaret parmağının arasında kaldı. "O cebin içinde ölü kuş mu taşıdın?"

"Ah, hem de sürüsüne bereket," diye düzeltti Ren gururla. "Akşam yemeğimiz için düzenli olarak avlanırız. Bu ülkedeki en keskin nişancıyım diyebilirim." Fitz'in yüz ifadesini kahkahayla tercüme etti. "O zamandan beri paltoyu yıkadım şapşal." Ren dosyayı aldı, ders listesinin olduğu sayfayı çıkardı ve çocuğa verdi. "Derslerim bunlar. Merak etme. Kâğıt ölü kuşa değmedi."

Fitz alnı kırışarak sayfayı taradı ve tekrar taradı. "Her sınıfı evden mi okudun? Gerçekten?"

Ren ona aşırı kişisel bir şey söylemeden bu soruyu nasıl cevaplayacağını bir süreliğine düşündü. "Benim gibi yaşı büyük ve hayatında hiç üniversite kampüsüne adım atmamış birine birinci sınıf turu yaptırmak senin için alışılmışın dışındadır eminim." Yutkundu. "Yirmi iki yaşındayım, oysa buradaki çoğu birinci sınıf öğrencisi on sekiz yaşında başlıyor ve anaokulundan beri yaşıtlarıyla okumuş oluyor, farkındayım. Seni temin ederim, kampüs haritalarını ve zaman çizelgelerini uzun uzun araştırdım ve benden beklenenlerin çoğunu anladım. Asıl ilgimi çeken şey, farklı derslerin gerekliliklerini nasıl halledebileceğim ya da bilmem gereken ufak tefek bir şeyler olup olmadığı konusunda tavsiyeler. Hangi hocalarla dikkatli olmalıyım ve en iyi ders çalışma yerleri neresidir. Yerleşke sınırları içinde tabii."

Fitz dikkatini ona yavaşça tekrar çevirdi. Gözlerinin içinden yüzlerce soru geçmesine rağmen, şunda karar kıldı: "Hayatında hiç üniversite kampüsü görmedin mi?" Ren, hayır anlamında başını salladı. Fitz ders listesine yeniden bakınca çenesi kasıldı. "Bunların doğru dersler olduğunu nereden biliyorsun? Bayağı yoğun bir eğitim programı var burada."

Ren de eğilip baktı. "Kayıt ofisinin tavsiye ettiği listeden dersler seçtim."

"Yaşın daha büyük olduğu için," dedi, "Seni muhtemelen yatay geçiş yaptın sandılar."

"Sanmıyorum..." diye ekledi Ren. "Bayağı bir yerleştirme sınavına girdim."

"Yerleştirme sınavı mı? Mesela?"

Ren gözlerini tavana dikerek düşündü. "Sanırım güz dönemi finallerinden Cebir, Fransızca, Çince, Mikroekonomi, Organik Kimya II, Moleküler..."

"Ve hepsini geçtin mi?"

"Evet, tabii."

Fitz işaret parmağının ucunu listenin aşağısına doğru indirdi. "O zaman neden Çince'ye Giriş alıyorsun?"

"Sadece okuyup yazabiliyorum," diye itiraf etti Ren. "Hiç kimseyle konuşmadım. Telaffuzum doğru mu bilmiyorum çünkü CD çalarımız yok ve ders kitapları sadece telaffuzun yazılışını içeriyor."

Aralarında bir sessizlik oldu; Fitz dudağını ısırarak bir şeyleri kavramaya çalıştı.

"Acaba... Ders programım iyi mi?" diye sordu nihayet Ren.

Fitz gözlerini elindeki sayfadan ayıramadan başıyla onayladı. "İmmünoloji dersimiz ortak."

"Harika!"

Fitz kaşları çatık ifadesini tebessümle değiştirerek yavaşça kendine geldi ve yine bir bedenden başka bedene geçiyormuş gibi değişti. "Evet, sahiden *harika*." Ren'e yaklaşarak göz kırptı. "Hadi turumuza geçelim."

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

FITZ

Doğruya doğru, Fitz kampüsteki herkesin gerzek olduğunu düşünüyordu.

Corona öğrencileri, fakülte ve personeli ona bakıp şu Fitz'i görüyordu: kampüsün çapkını, futbol takımı kaptanı, hocaların gözdesi, akademik burslu, dâhi çocuk. 4.0 not ortalaması, zengin babası ve sevgi dolu bir ailesi olan, yakında mezun olacak bir son sınıf öğrencisi görüyorlardı. Ona bakıp altın bir istikbal görüyorlardı.

Doğuştan yetenekli olduğu için bütün dersleri A sanıyorlardı.

Clyde Hill'ın özenle biçilmiş çimlerinde futbol oynayarak büyüdüğünü sanıyorlardı.

Ve yeni öğrencilere yerleşkeyi onun gezdirdiğini çünkü Dekan Zhou'nun ona bayıldığını, Fitz'ten ara sıra yeni gelen öğrencileri karşılamasını istediğini ve Fitz'in de iyi kalplilikle bunu kabul ettiğini zannediyorlardı.

Gördünüz mü? Gerzekler işte.

İşin aslı, çalışan öğrenci programındaki işi Fitz'in başını suyun üstünde ve banka hesabını dengede tutmak için yaptığı işlerden sadece bir tanesiydi. Ayrıca Night Owl'da barmendi ve boş vakitlerinde, kalın çerçeveli gözlüklü seksenliklere teknolojiyle ilgili sorunlarını çözmede yardımcı oluyordu.

Telefonları çalışmayınca nutku tutulan ve sadece pilin bittiğini anlamayan tatlı nineler. Farkında olmadan ekranı açıp açıp

kapattıkları için "bozulan" bilgisayarını tamir etsin diye Fitz'i arayan şakacı, yaşlı moruklar. İsveççe isimli şu kızın kampüs kaldırımlarında önden seke seke yürüyüşünü, binaları işaret edip mimarlarının ismini sayışını ve kullanılan granit ya da bilmem ne heykeli hakkında lüzumsuz bilgiler sıralayışını izlerken, aklından tek geçen, Judy, Bev, Dick ve Joyce'un onunla tanışsalar, bu çocuğa bayılacağıydı.

Maalesef üniversite hayatı bambaşka bir şeydi ve İsveçli, bu zeki köylü kız hâllerini kampüste sürdürürse çiğ çiğ yenirdi.

"Vay vay, dur Hızlı Yarışçı," diye seslendi Fitz, Ren önden yarım blok atlayarak gidince. Ren döndü, o Nuh Nebi'den kalma kutup paltosunun içinden kollarını öne uzattı. "Dur ve bir bak." Fitz sağı işaret etti. "Müzik dersin burada."

Ren geriye koşup uzattığı kolunu takip ederek önlerindeki binaya gitti. O kocaman kapüşonun içinden etrafını görebilmek için başını ta gökyüzüne kadar çevirmek zorunda kaldı. "Ah! Blackburne Mansion! Bu binanın 1898 yılında inşa edildiğini biliyor muydun?"

"Elbette." Aslında hiçbir fikri yoktu, gerçi büyük ihtimalle bu bilgi Dekan Zhou'nun eline tutuşturduğu eğitim kitapçığının bir yerinde altı çizili ve eğik harflerle yazılıydı.

Ren sırıttı, Fitz'in heyecanı olarak algıladığı histen cesaret aldı. "1940'ların sonunda okul bu binayı satın almış ve burası müzik konservatuar binası olmuş. Efsaneye göre bir zamanlar hayaletliymiş."

"Hoş hikâye." Fitz ellerini birleştirdi, kampüs içindeki yürüyüşlerinin bitmesine ve işe dönebilmesine sevinmişti. Cebinden telefonunu çıkarıp saate baktı. "Salı ve perşembe sabahları saat onda burada dersin var."

"Hayaletli bir eve girer miydin?" diye sordu Ren.

Fitz telefondan kafasını kaldırıp baktı. "Ne?"

"Hayaletli eve." Kız tekrar malikâneyi işaret etti. "Burada eskiden ders veren papaz, öğrencilerine burada hayalet olmadığını kanıtlamak için geceleri içinde uyurmuş."

"Ve? Haklı çıkmış mı?"

"Hayır. Sonunda bir ruh çıkarma seansı yapmak zorunda kalmış."

Fitz kahkaha attı. "Ruh çıkarma ha?"

"Biliyorum. Onlar da uydurma ama yine de, herkesin hortlaklı sandığı bomboş bir evde uyuyabilir miydim, bilmiyorum." Kız güldü, o mükemmel dişleri ve yanağındaki küçük tatlı gamzesi ortaya çıktı ve Fitz, bir kez daha suratının eksiksiz güzelliğinde kayboldu.

Kız şüphesiz, Fitz'in hayatında gördüğü en çekici kızdı. Tek seferde onu baştan ayağa süzen, kocaman, pırıl pırıl yeşil gözleri vardı; karşısındaki her ayrıntıyı içiyordu. Belki de bu yüzden kızın yanında böyle rahatsız oluyordu Fitz – bu kampüste onun içini, çürük zırvalıklarını görebilen tek kişi olduğu için. Kız minyondu, flört oyunundan zerre haberi yoktu ve çok daha yaşlı bir teyzenin elinden çıkardıklarıymış gibi giyinmişti fakat az önce paltosunun fermuarını açtığında, Fitz o çirkin katmanların altında taş gibi bir vücudu olduğunu saptamıştı. Bir de o saçları vardı. Saçları sanki canlıydı, şu ana dek yüzünü sayılı kez gösteren güneş ışınları altında metalik parıltılar saçan bir altın rengindeydi. Kalın bir örgüyle toplanmış olsa da, bir kısmı örgüden kaçmıştı ve Fitz kaç kez uzanıp da bir okşasam diye düşündüğünü saysa, huzursuz olurdu.

Sorun bu *kızdaydı*. Turu yapan Fitz'ti ama doktorasını bitirmiş bir golden retriever tarafından geziye çıkarılmış gibiydi. Bilim fakültesinin önünden geçerken kız bütün elementleri saydığı bir şarkı söyledi; siyasi bilimler fakültesini işaret edince ABD Anayasası'nın bütün giriş bölümünü ezberden okudu. Her bir ağacın, çiçeğin, yaprağın adını sayabilirdi ve Fitz'i üzecek şekilde, sorulmadan sayıyordu da. Fitz kızın gerçekten yedi dili akıcı konuştuğundan şüpheli olduğunu ifade etme hatasında bulunmuştu ve kız sonraki beş dakikayı sadece Almanca, Fransızca, İtalyanca, İspanyolca ve sonra Flemenkçe konuşarak devam etmişti. Durduğu tek an, ona Çince konuşmada henüz o kadar iyi olmadığını İngilizce hatırlattığı zamandı.

Bununla bitse yine iyiydi. Hiç kimse çokbilmişleri sevmezdi fakat kız sadece bilgileri ve bildiklerini sıralasa, Fitz üstünde durmayabilirdi. Ancak duymazdan gelemediği, sonu gelmez sorular sorundu. Nerede büyümüştü, hangi bölümde okuyordu, en sevdiği ders hangisiydi, en sevdiği hoca kimdi, oda arkadaşı var mıydı, kampüste en çok nerede yemek yemeyi severdi, kampüs dışında en çok nerede yemek yemeyi severdi, atletik programda olmak nasıldı, arabası var mıydı, hafta sonları eve dönüyor muydu, yazın çalışacak mıydı, kaç tane eyaleti ziyaret etmişti, ülke dışına hiç çıkmış mıydı, mezun olunca ne yapmak istiyordu, vesaire vesaire.

Ren konuşmadığı zamanlarda son derece karşı konulmazdı ama maalesef, konuşmadığı zaman yoktu.

Fitz gözlerini kırpıştırarak odaklandı, kız cümlesinin tam ortasındaydı, galiba Blackburne Malikânesi'ndeki ruh çıkartma metodunun detaylarını anlatıyordu.

"Evet, tamam Gwen..."

"Ren."

"Harika, bak şimdi, burada vokal performans dersini alırken bütün bunları sınıf arkadaşlarına anlatma fırsatın olacak." Tekrar saate baktı göstere göstere. "Ben vardiyam başlamadan bir şeyler atıştıracağım."

Ren avucunu öne uzatarak bir adım yaklaştı. "Peki, o zaman *Sadece Fitz.*" Kıkırdayarak güldü ve onunla sertçe tokalaştı. "Seninle tanışmak çok güzeldi. Umarım yollarımız tekrar kesişir."

"İkimiz de Biyoloji 335'i aldığımızdan kesişecek zaten."

"Doğru ya." Fitz tam onu ana binaya geri götürmek için arkasını dönerken kız sordu: "Yarın senin yanına oturabilir miyim?"

Fitz tekrar döndü, kızın kaşları çatık, bakışları belirsizdi. Sorusu ve ses tonundaki titreme Fitz'i şaşırtmıştı. İncinebilir hâldeki bir kadındı bu ve Fitz'in bir zafiyeti varsa, o da buydu işte. Fakat aynı zamanda bu acınası kadına da zafiyet duyuyordu ama onunla yarım

saat bile fazla uzundu. Fitz üç saatlik dersi ve haftada üç laboratuvar dersini onunla yan yana, dersin en ufak detayına kadar Ren açıklamalarıyla dolu hâlde aldığını hayal edemiyordu.

Öte yandan, daha derindeki bir gerçek yüzeye çıktı: Kız onu huzursuz ediyordu. Fitz, şu ana kadar Corona'da kusursuz bir sicile sahipti, aldığı her derste birinciydi. Yüksek notlarını dürüstlükle –çoğu zaman yani– ve eğer fırsat çıkarsa cazibesi ve hilesiyle almıştı. Fakat okul birincisi olmak için ya da gururla bağlantılı herhangi bir sebepten yapmıyordu bunu. Okulun yaşayan en büyük bağışçısı olan babası, ne parasının ne de namının Fitz'in keyfine amade olduğunu açıkça belirttiği için yapıyordu. Yaklaşık yedi yıl önce ıslahevinden serbest bırakıldığı andan itibaren, kurtuluş ve intikam için tek yolu her şeyi birincilikle, zirvede bitirmekti. Ren'in mükemmel notlarla okula girmesi, daha başlamadan en ileri seviye dersleri hedeflemesi bu plana ilk tehditti. En son ihtiyacı olan şey, kendi kendine okumuş, çiftçi bir kızın sonuncu sömestirini mahvetmesiydi.

Dolayısıyla Fitz bulabildiği tek cevabı verebildi: "Merak etme İsveçli. Sen her nerede oturursan otur, iyi olursun."

Duzenleme
Ny.ozlem

Ninova

BEŞİNCİ BÖLÜM

REN

Ren resmen üniversite birinci sınıf öğrencisi olduğu ilk sabah alarm kurmadan uyandı. Ki bunun iyi bir şey olduğunu düşündü, ne de olsa artık çalar saati yoktu. Miriam hâlâ uyuyordu ve odanın ona ait tarafı ürkütücü biçimde sessizdi; kalın yorganın altından çıkmış bir tutam dağınık siyah saç harici çıt yoktu. Bir an Ren, burnunun altına ayna tutup nefes alıyor mu diye baksam mı, diye düşündü ama el aynası da yoktu.

Bir gece önce, baş döndürücü derecede kalabalık yemek salonunda yemeğini tek başına yedikten sonra kampüste dolaşmış, bütün yolları ezberlemiş ve ilk günü için planını programını yapmıştı. Saat kaçta kalkıp duşa girmesi gerektiğini, öğrenci kimliğini almak için saat kaçta Öğrenci İşlerine gitmesi gerektiğini, akşam yemeğindeki o uzun ve göz korkutan kuyruğa girmemek için saat kaçta kahvaltıya inmesi gerektiğini hesaplamıştı. Akranlarıyla arasındaki büyük uçurumu hissetmişti –konuşmaya çalıştığı herkese ne kadar garip göründüğünü beden dillerinden okuyabiliyordu– fakat dolanırken Joe ile tanışmıştı. Atletik biriminin yöneticisi yaşlı bir adamdı ve golf arabasıyla yanından geçerken Ren'e yardıma ihtiyacı var mı diye sormuştu. Yoktu fakat Ren ona okulda ne yaptığını sorunca adam ona golf arabasıyla her yeri gezdirmiş, yaklaşan kış sporları faaliyetlerinin programını, üstünde CORONA KENNEL CLUB yazan bir basketbol tişörtü, oyuncak bir pelüş köpek ve minik pelüş bir basket topu vermişti.

Ninova

Ren heyecandan içi içine sığmayarak akşam dokuzda yatağa girmiş, yana dönüp kıvrılmıştı ama hayatında ilk kez evden başka bir yerde kaldığı o gecede huzursuz uyumuştu.

Ahırdaki hayvanlarının rahatlatan seslerini, Steve'in horlamasının düzensiz ritmini ve çalar saatinin her daim orada olan tiktaklarını özlemişti. Bütün bunlara rağmen, uyuyamamasının bunlardan dolayı olmadığını biliyordu. Gözlerini kapatınca genellikle gökyüzünde maytapların ve havai fişeklerin altın rengi ışıklarla patladığını görürdü. Ancak dün gece, engin kampüsü ve sabırsız öğrencilerin bağırışıp gülüşmelerini görmüştü. Bir beden denizinde yutulduğunu, her taraftan kuşatma altında kaldığını gördü. Ya çok yavaş ya çok hızlı yürüyordu, ya yanlış kapıyı açıyor ya yanlış soruyu soruyordu.

Ren alçıdan desenli tavana gözlerini dikti; sabahın parlak ışıklarında gözlerini odakladı ve tavan sonunda bomboş, pürüzsüz bir tuvale dönüştü. Bu odayı boyayabilirim, diye düşündü. Maytap pırıltısını, koyu mavi gökyüzündeki ışık patlamalarını boyayabilirdi. Bunu hayal edince bile yatışmıştı. Zamanla arkadaşlıkların kurulacağını, okul rutinini öğreneceğini ve bu odanın dört duvarının ötesinde evindeyken her gün gördüğü gökyüzünün olduğunu kendine hatırlattı. Buranın yarattığı his farklı olsa da Ren'in kökleri hâlâ aynı dünyadaydı; sadece yeni bir maceraya hazırlanıyordu.

Bu düşünceyle birlikte yataktan fırladı.

Yıllar önce, Ren bir yerlerde uçağa binecek yolcuların, uçuştan en az bir saat önce havaalanında olması gerektiğini okumuştu ancak anlaşılan, öğrenciler ve dersler için aynısı geçerli değildi. İmmünoloji dersinden yirmi dakika önce bile koridor bomboştu.

Ren'in kanı damarlarında heyecanla akıyor, âdeta titreşiyordu. Sınıf kapısı kilitli olduğundan ellerini cama bastırıp pencereden içeri baktı.

"Dur ben açayım."

Ren arkasını dönünce lacivert tişörtlü ve aynı renk pantolonlu bir adam gördü, belindeki bir halkadan bir sürü anahtar sarkıyordu. Birkaç anahtarı karıştırdıktan sonra doğru olanı buldu.

"Siz hoca mısınız?" diye sordu Ren.

"Ah, yok canım." Adam başını iki yana sallayarak güldü. "Adım Doug. Ben sadece kat görevlisiyim."

"*Sadece* kat görevlisi diye bir şey yoktur," dedi Ren. "Görevli, gardiyan demektir. Yani siz bu binanın bakımını yapıyorsunuz ve herkes yaptığınız işe müteşekkir olmalı." Elini uzattı. "Ren Gylden, öğrenciyim."

Doug kalın parmaklarıyla elini sıktı ve ona sırıttı. "Tanıştığımıza memnun oldum Ren. İyi dersler."

Dönüp sınıfın içine bakınca, kafasındaki tüm düşünceler uçup gitti. Ren dalgın dalgın Doug'ın elini bıraktı. Sınıfları dik stadyum koltuklu, kocaman amfiler olarak gösteren birkaç film seyretmişti –ve öğrenme ortamına girişi böylesi baş döndürücü bir yerde olacak diye zihnen hazırlanmıştı– ancak Hughes Hall'daki 205 numaralı oda hiç de öyle değildi. Ren çantasını omzuna asıp içeri girdi. Sınıf beklediğinden daha küçüktü, sekiz uzun sıra U şeklinde dizilmişti ve dış çeperdeki bütün sıralar ortaya bakıyordu. Bir duvarda, Douglas Gölü'ne ve ötesindeki Spokane Nehri'ne bakan pırıl pırıl pencereler vardı. Diğer üç duvar dip dibe beyaz tahtalarla doluydu, sanki sınıf burada kolektif bir ilham yaşayacak ve fikirleri odanın iki yüz yetmiş derece açısına dökülecekti.

Ren oturma düzeninin nasıl olduğundan emin değildi; herkesin belli bir yeri var mıydı, yoksa herkes karışık mı oturuyordu, bilmiyordu. Öne en yakın yeri seçti, bu sandalyeyi tutacak kadar şanslı –ya da kıdemli– olmayabileceğini biliyordu. İlk öğrenci içeri girince Ren açıklama gereği duydu: "Buraya oturmam yasaksa, başka yere geçebilirim."

Kadın ona baktı, sonra bomboş sınıfa doğru yavaşça bakar gibi yaptı. Kuru kuru, "Bence sorun yok," dedi ve arka köşede yerini aldı.

Tıpkı bir önceki gün Miriam ile olduğu gibi, sessizlik aralarında uzadı ve Ren biraz sonra başlayacak ders hakkındaki sorularını bastırmaya çalıştı. Şu ana dek, yaşıtlarının yanında ayaklı gevezelik kutusu gibi davranmıştı. Fitz sessizliğinde imalıydı; Miriam hâlâ düşmanlığa yorulacak kadar sessizdi. Diğer üniversite öğrencileri, Ren'in kaldırımda yanlarından geçerken onlara dostça selam vermesine şaşırıyor gibiydi. Ren başkalarının sessizliğine alışkındı; Steve en az iki kupa kahve içmeden tek kelime etmezdi ve Gloria en enerjik hâliyle bile çok konuşkan sayılmazdı. Ren kaçın kurası değildi ama herkesin sabah insanı olmadığının bilincindeydi. Ancak diğer öğrenci ceketini çıkarınca ve Ren'in hayatında gördüğü en renkli çiçeklerle bezeli dövmeli kollarını sergileyince Ren susamadı.

"Aman *Tanrım!*"

Kadın şaşırarak kafasını kaldırdı.

"Kolların," dedi Ren çenesini kaldırıp. "Ne kadar *güzeller.*"

"Ah." Kadının bakışındaki sertlik yumuşadı. "Teşekkürler."

"Hayatımda gördüğüm en güzel dövmeler," dedi ona Ren. Pazarda kolları dövmeyle dolu iki erkek kardeş vardı ama onların boynuna kadar uzanan dövmeleri bunlara hiç benzemiyordu. "Seninkiler gibi renklisini hiç görmemiştim."

"Dövmecim çok iyidir." Kadın bir koluna baktı, usulca diğer elini üstünde gezdirdi. "Ona eskizleri verdim ve mükemmel yaptı."

Ren küçük dilini yutacaktı. "Bunları sen mi çizdin?"

Kadın evet anlamında başını salladı ve Ren ne diyeceğini bilemedi. Eli kalem tuttuğundan beri çizim yapardı fakat daha önce hiç kendi bedeni için çizim yapmayı düşünmemişti. Karşısındaki kadının yarattığı üst üste binen çiçekler ve bitkiler, üst kol kasının, dirseğinin kıvrımının ve ön kolunun daralıp bileğe vardığı yerin üstüne mükemmel oturmuştu... Büyüleyiciydi.

Kadın, Ren'in küçük dilini yutmuş sessizliğini böldü. "Adın ne? Seni ilk kez görüyorum."

"Ren. Bugün ilk günüm."

"Yatay geçiş mi?" diye sordu ve Ren söndü.

"Sayılır."

"Ben Britta. Numaranı versene. Dövmecimin bilgilerini sana AirDrop'la atayım."

Ren yüzünü buruşturup, "Benim cep telefonum yok," diye itiraf etti.

Britta beklenen bir şokla karşıladı bunu. "Nasıl?"

"Hiçbir zaman ihtiyacım olmadı," dedi Ren dürüstçe.

"Vay anasını, senin türünün varlığından haberdardım ama vahşi hayatta hiç karşılaşmamıştım."

Ren buna cidden kahkaha attı ve Britta da ona sırıttı, tam o sırada iki kadın daha gelip arka sırada onunla oturdular. Birazdan yanlarına sarışın iri yarı bir adam katıldı, Ren'i fark etmeden önce o da arka sıralara yollandı. Ren kibarca gülümsedi ve adam durdu, sonra yönünü değiştirip hemen onun yanma oturdu. "Merhaba."

"Merhaba. Ben Ren."

Ren elini uzattı ve adam uzun süre baktıktan sonra elini sıkıca sıktı. "Ben Jeb."

İçerisi hızla dolmaya başlıyordu artık. Başka bir adam içeri girdi ve Jeb ayağa kalktı, elini şaplatarak ve sarılarak onu karşıladı. Ren bu hareketi yazıp kayıt altına almak istedi çünkü ritüelsi ve önemli gözüküyordu.

Diğer adam Ren'i fark edince ağzını yayarak yavaşça sırıttı. "Arkadaşın kim Petrolli?"

"Ah, o mu?" dedi Jeb otururken ve kocaman kolunu Ren'in omuzlarına atarak. "Evet. Bu, benim yeni arkadaşım Jen."

"Ren," diye düzeltti Ren sessizce.

"Ren," dedi ikinci adam, sesinde baştan çıkarıcı bir derinlik vardı. "Nereden geldin sen tatlım?"

Britta odanın diğer tarafından seslendi: "İğrençleşme Nate."

Nate şakacıktan şoka girmiş bir bakış atarak o tarafa döndü. "İğrençleşmiyorum Britta, *arkadaşça* davranıyorum."

"Eh Nate, o zaman *fazla* arkadaşça davranma," diye onu uyardı Ren sahici bir gülüşle. "Ben burada yeniyim, o yüzden tatlı mıyım, değil miyim, nereden bileceksin?"

Arkada oturan üç kadın alkışlamaya başlayınca Ren şaşırdı.

"Muhteşemdi," dedi Britta.

"Vahşi," dedi Jeb.

"Ben vahşi miyim?" diye sordu Ren şaşırarak ve Jeb ona sırıttı.

"Kesinlikle."

Odaya bir sessizlik çöktü ve Ren herkesin bakışını takip edip öğretmenin kapıdan içeri girmesini bekledi.

Fakat gelen hocaları değildi, Fitz'ti ve bir an Ren'in kalbi nasıl atacağını unuttu. Entelektüel düzlemde, Fitz'in eşikten adım atıp içeri girmesiyle neden herkesin sus pus olduğunu kavrayabiliyordu. Tehditkâr görünmese de uzun boyluydu; yüz hatları kusursuz olmadan güzeldi. Ren onun bir portresini çizdiğini hayal etti ve burnunun dümdüz çizgisini, çenesindeki tam kararında keskinliği, kahverengi gözlerindeki çelişkisel şakacı yumuşaklığı kâğıda aktarmayı beceremeyeceğini anladı. O bir odanın içinde güvenle ve rahatlıkla hareket ederken zamanın sanki durduğunu hiçbir pozla yansıtamazdı. Kalbinin neden teklediğini anlayabilse de, beyni Fitz'i görünce dünyaca ünlü Dr. Michel Audran'ın sınıfa girişini kaçıracak kadar dikkatinin nasıl dağıldığını anlamlandıramıyordu.

Çünkü Ren nihayet gözlerini Fitz'ten ayırıp sınıfın ön tarafına çevirdiğinde adam oradaydı. Ren'in sayısız ders kitabında gördüğü gibi uzun boylu, gür kaşlı ve ciddi ifadeli Dr. Audran sınıfa bakıyor, sessizliğin sağlanmasını bekliyordu. Ren göğsünde canlı ve sert bir şeyin tepetaklak döndüğünü hissetti.

Ne kadar uzun zamandır berrak bir geçiş anı olacak mı diye merak ediyordu, hayatının sonunda başladığını ona anlatan bir an. Ve Dr. Audran el çırpıp basitçe, "Evet. Başlıyoruz," diye onları selamlarken kafasına dank etti; ne zamandır beklediği o leziz, kusursuz an şimdiydi.

ÖĞRENCİ PROFİLİ: CORONA'NIN ALTIN KIZI

Yazan: Allison Fukimora

Corona Press Yazarları'nın katkılarıyla

Şu ana dek tanıdığınız kimselere benzemiyor. Daha önce hiç iPhone, dizüstü bilgisayar ya da iPad kullanmamış, sizin yaşınızda biri. Hayatında hiç, bir sinema salonundan içeriye adım atmamış. Hiç uçağa binmemiş, bir Starbucks'a girmemiş, Taylor Swift'i duymamış ya da klorlu havuzda yüzmemiş. Çelişkisel bir biçimde bu profilde olmayı kabul etmesinin tek nedeni, bu yazının sadece Corona Öğrenci ve Fakülte Portalı'nda çevrimiçi bulunabilmesi.

"Kulağa eski moda geldiğinin farkındayım," dedi, "Ama ben ders için değilse interneti kullanmıyorum. Bir söz verdim." Doğaüstü irilikte yeşil gözleri gözlerimin içine baktı ve ben, akranlarımın çoğu tarafından hissedilen o ilkel korumacılık dürtüsünü hissederken son derece ciddiyetle ekledi: "Verilen sözün bir anlamı olmalı, değil mi?"

Adını kullanmamam bu makaleyi yazabilmem için sunduğu bir koşuldu fakat bu koşulu sağlamak kolaydı çünkü adı önemli değil. Bu profilin yanına bir fotoğraf eklemeden de, geçen bir buçuk aydır kampüste dolaşmış herhangi biri, Altın Kız'ın kim olduğunu anlamıştır. O, güneş nihayet bulutların arasından yüzünü gösterirken Willow Lawn'da şen şakrak koşan parlak sarı saçların sahibi. O, Douglas

Gölü'nün kuzey kıyısı yakınlarındaki bozuk sulama hattını tamir etmeye çalışan Corona'nın ustabaşına yardım etmek için eğilmiş iki büklüm kız. Her sınıfta eli havadan inmeyen o öğrenci. Ve şüphesiz, okul arazisine gölgesi düşmüş en dikkat çekici kişilerden biri.

Şimdi dikkat çekici ama başlarda neredeyse sinir bozucuydu. En azından genel fikir birliği bu yönde. *Havalı değil, saf, aşırı hevesli* – ona dair ilk izlenimlerini sorduğum öğrencilerin kullandıkları kelimelerden bazıları bunlar ve yüzleri her seferinde suçluluk duygusuyla buruşmuştu; sanki bir günahı itiraf ediyorlar, ona ilk görüşten itibaren hayran kalmayışlarını kendi karakter kusurları olarak kabul ediyorlardı.

Ancak mantıklı değil mi? Bu kız tabii ki *havalıdan* son derece uzak olacaktı. iPhone'un piyasaya ilk kez sürüldüğü yıllarda doğmuştu fakat bütün ömrünü tamamen ve bilerek fişsiz geçirmişti. Saf olması doğaldı çünkü hayatında hiç okul görmemişti. Tabii ki *aşırı hevesli* olup her şeye atlayacaktı; üniversiteye gelmesi için anne babasını ikna etmesi aylar sürmüştü. Burada olmak onun en büyük rüyasıydı.

Cebir, organik kimya, fizik, Avrupa tarihi gibi dersleri çalışarak ve tamamen kendi kendine Çince yazmayı öğrenerek imkânsızı başardığını öne sürdüğümde, "Yo, yo, buradaki herkes her şeyi kendi kendine öğrenmiş!" diye itiraz etti. "Hepiniz dünya hakkında

karmaşık kuralları ve lojistiği öğreniyordunuz. Ben şimdi bütün bunları yapmalıyım ve kendimi bir tuğla kadar akıllı hissediyorum." Yüzünden yine o mutlak kırılganlık geçse de her zamanki gibi gülümsüyordu. "İlk günümde yemek sırasına girerken bile başım döndü! Hughes Hall'da asansörün nasıl çağırılacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Annemle babam benim için kendi kendine yeter derler ama akranlarıma sorulsa bana kitap akıllısı derler, sokak akıllısı değil ama sorun yok çünkü haklılar!" Üstüne kahkaha attı.

Gelelim o anne babaya... Kızlarını bir çeşit toplumdan izole kültün ya da dinî bir mezhebin parçası olarak mı yetiştirdiler? Onlar, hükümeti yerinden etmek için gizli planlar kuran radikaller mi? Görünüşe bakılırsa hiçbiri; Altın Kız'ın anlattıklarına göre, anne babası yalnızca dünyada kendi yollarını çizmeyi tercih ediyor. Evlerini ve ahırlarını kendileri inşa etmişler. İnekleri, atları, tavukları ve domuzları var. Balıklarla dolu bir göletleri, dört mevsim hasat edilecek ekinlerle dolu tarlaları var. Kızlarının, çoğumuzun devlet okulundaki müfredattan edindiği bilgilerle kendini eğitmek için kullandığı bir ev dolusu kitabı var. Yetiştirilişi hakkında yalnızca bunları paylaşıyor fakat bana anlattıklarında, anne babasının aşırı soyutlanmacı olduklarını kanıtlayan bir şey bulamadım. Belki de pek insan sevmiyorlardır.

Kızları seviyor ama.

Bu kız her yerde ve kampüste geçirdiği altı haftadan sonra, herkeste epey etki bırakmış. Yerleşkedeki herhangi bir öğrenciye sorun, muhtemelen bir hikâyeleri çıkar. Mesela Dekan Zhou'nun kedisini dışarıda, bacağı kırık bulması ve kedi ertesi gün veterinere götürülene kadar bacağını kırık tahtayla sarması. İdari İşler Ofisi'ndeki fotokopi makinesini bir kürdan, bir parça alüminyum folyo ve bir firketeyle tamir etmesi. Sonra bir de bir hafta önce, bir öğleden sonra imkânsızı gerçekleştirip öğrencilerin çoğunun bir vintage sanat eseri addettiği, kampüs sinemasının patlamış mısır makinesini tamir etmesi. O; Corona Kadınlar Korosu, Tarım Ekonomisi Derneği, İklim Projesi, Okul Ruhu Konseyi ve birçok yabancı dil kulübünün üyesi. Her cuma saat tam beşte, anne babasıyla oradan ayrılmadığı sürece kampüsten dışarıya adım atmıyorsa ne olmuş? Onun biraz garip olmasına izin veriyoruz çünkü diğer açılardan muhteşem.

Bir de şu var: Bu kız ayrıca sahiden, derinden iyi biri. İlk başta sizi endişelendiren şekilde iyi, sanki dünyanın çelik tabanlı botları onu ezip bu iyiliği içinden çıkaracak gibi. Ancak onunla tanışıp biraz vakit geçirince, –boş vaktini bulacak kadar şanslıysanız tabii; hafta içi burada olduğu her bir saniyesi bir programla dolu– anlıyorsunuz ki bütün katmanlarına yayılmış bir iyiliğe sahip. Hani sizin salatanızdan böcek çıkarsa, anında öğle yemeğini sizinle paylaşan türde bir iyilik. Röportajı bir saat uzatan çünkü sizin ona sorunuz olduğu kadar onun

da size soracak soruları olan türde bir iyilik. Her an, her yerde öylesine zikredilen, "Nasılsın?" sorusunu sorarken, cevabını hakikaten merak eden türde bir iyilik.

Dünya bu katmanlardan bir ya da ikisini soyabilir –ve soyacaktır da şüphesiz– ancak altında, derinlerde olan kesinlikle yüzeydekinin aynısı. "İnsanların benim hakkımda ne mi bilmesini istiyorum?" Sonuncu sorum karşısında kankahayı bastı. "Neden bir şey bilmek istesinler ki? Ben bu kampüsteki en az ilginç kişiyim! Henüz hiçbir hikâyem yok! Ben sizinkileri dinlemek istiyorum." Durdu, yemek salonunun camından dışarı baktı, yağmur yağıyor, yağıyor, yağıyordu. Çamurlu sular nehir olmuş kaldırımlarda geçişi zorlaştırıyordu ve tepemizdeki gökyüzü iğrenç bir gri maviydi. Yine de, sanki Altın Kız bundan daha güzel bir manzara görmemişti. Nihayet bana dönüp tatminle başını salladı. "Burada olmaktan çok mutluyum. Bence bu yeterli."

ALTINCI BÖLÜM

FITZ

Fitz, Ren hakkında çıkan yazının bütün kampüsü hayranlığa boğmasına hiç şaşırmadı. Birdenbire, yakın ve uzak çevresindeki herkesin Ren hakkında paylaşacak bir anısı vardı. Ren zekiydi, özveriliydi, son derece *büyüleyiciydi.* Onların gözünde, geleneksel dışı demek ilham verici demekti; naif demek idealistti. Ancak esasında bütün makalede Fitz'in katıldığı tek cümle vardı: *Akranlarıma sorulsa bana, kitap akıllısı derler, sokak akıllısı değil.* Fitz yüzde yüz katılıyordu. Allison Fukimora ne düşünürse düşünsün, bu dünya Ren'i çiğ çiğ yiyecekti.

Binanın kapısını çok fazla kişiye tuttuğunu ve bu yüzden kendi dersine geç kaldığını kimse fark etmemiş miydi? Masadan yuvarlanıp düşen tükenmez kalemini yerden alıp ona verdi diye, bir öğrenciye abartılı teşekkürler etmesi kimsenin sinirine dokunmamış mıydı? Dr. Michel Audran ilk derse bir tur bilgi yarışmasıyla başladığı andan beri, Ren'in elinin bir kere bile inmeyişi karşısında hiç mi kimse saçını başını yolmak istememişti?

Ona delirtici derecede yakın otururken, diğer öğrencilerin cevaplayamadığı her şeyi Ren doğru cevaplamıştı: Dr. Audan'ın, Lyon'da Institut de Génomique Fonctionnelle'de kendi laboratuvarını yönetmeden önce, doktorasını Michigan Eyaleti'nde Wolfgang Banzhaf ile birlikte yaptığını. "Genetik farklılıklardaki eş anlamlı olmayan yer değiştirmeler üzerine yaptığı araştırmanın, şirketlerin özel

Ninova

müşterilerine DNA'ya dayanan ırsi bilgiler vermekte kullandıkları çeşitli gen çeşitleme teknolojilerinin gelişimine önemli katkılar yaptığını." Dünyanın ticari anlamda en başarılı DNA test kiti HereditarME'nin yönetim kurulu üyelerinden biri olduğunu.

Dolayısıyla bugünkü laboratuvar projesinin, ticari kitin bulgularını sınıfta yapacakları daha basit bir genotipleme çözümlemesiyle kıyaslamak olacağını doğru bilen de elbette yine Ren'di. Koşullarının getirisi sonucu Fitz hukuk ön lisans öğrencisiydi fakat onun tutkusu her zaman bilim olmuştu. Geçen sonbahar duyurulduğundan beri bu dersi almayı iple çekiyordu. En yüksek not onun olacaktı, çok çalışmasına bile gerek yoktu. Ta ki Ren Gylden gelene ve sınıfın en yüksek notlarını bile aşıp Fitz'in hayatını cehenneme çevirene dek.

Gün geçtikçe daha dayanılmaz olan bir cehennemdi bu çünkü çözümleme kitleriyle dolu çanta sınıfta elden ele dolaşırken Audran, sınıftakilerin geçen hafta yaptığı birinci ünite testlerini dağıtmakla birkaç dakika geçirdi. Fitz önüne baktı ve bütün üniversite kariyeri boyunca ilk kez kırmızı bir D'yle burun buruna geldi.

Hiç kimse görmeden sırt çantasına tıkıştırdı, yüreği ağzındaydı.

Her şey o zaman mı dağılmaya başlamıştı? Gerçekten kızın bu kadar canını sıkmasına engel olamamış mıydı? Ne olmuştu öyle? Sınav sabahı Fitz, dikkatini Ren'le dağıtmıştı –Audran gelene kadar bütün sınıfın onun etrafına üşüşmüş olmasına sinir olmuştu– fakat yine de sınavının fena geçmediğini düşünmüştü. Kompozisyon sorularını tamı tamına cevapladığını sanıyordu. Ancak Audran'ın kenarlara çiziktirdiği uzun notlar, tam aksini söylüyordu. Dersin bütün seminer kısmında yalnızca dört sınava giriyorlardı ve notların yüzde 80'i buradan geliyordu. Sonraki üç sınavda kusursuz not alsa bile, ortalaması en iyi ihtimalle A olurdu.

Yetmezdi ki.

Fitz, Audran'ın onları sınıfın arkasından, kendisinin ve asistanların isimlerini hatırlamasını kolaylaştırmak için her bir öğrencinin

şaşkın fotoğrafının asıldığı Polaroid Duvarı dediği yerden, birer kit almaya yönlendirdiğinin hayal meyal farkındaydı. Fitz, Ren'in yerine geri döndüğünün, onun önüne bir çözümleme kiti koyduğunun hayal meyal farkındaydı. Ona bir şey sorduğunun hayal meyal farkındaydı. Fakat Fitz, onu duymazdan geldi çünkü o sırada, bu notun felaket olduğunun *yoğun bir şekilde* farkındaydı. Hâkim Iman –artık Vali Amira Iman– yedi yıl önce ıslahevinden serbest bırakırken onunla yaptığı anlaşmada çok netti: Eğer üniversitedeki derslerin hepsini birincilikle verirse sicilini tamamen silecekti ve ona istediği bütün hukuk fakültelerine tavsiye mektubu yazacaktı. Zorlu bir görevdi, fakat eğer başarırsa kadın onun özel destekçisi olacağına söz vermişti.

Bu teminat, Fitz'in geleceğinin temeliydi ve maalesef sınıftaki bu yeni, zeki kadın ve aldığı bu aptal, vasat not az önce her şeyi mahvetmişti.

YEDİNCİ BÖLÜM

REN

Serinkanlılık içine işlemiş –sınıf tarafından düzenli olarak sarayına girmiş bir kral gibi karşılanan– bir adama göre, Fitz birdenbire, tuhaf bir biçimde sessizleşmişti. Acaba o da Ren ile aynı içsel münazarayı mı yaşıyordu? Çünkü kutulu DNA kitini elinde tutarken, Ren hiç kafa patlatmasına gerek olmadan biliyordu ki Gloria ve Steve DNA'sını New Jersey'deki kocaman bir laboratuvara yollamasına asla –hayatta– izin vermezlerdi.

Çevresindeki bütün öğrenciler mutlu mutlu kitlerini açıyor, talimatları okuyor ve birbirlerinin küçük tüpe tükürmelerini güle oynaya izliyordu.

"Yapsam mı?" dedi sessizce. Anne babasının ne diyeceğini biliyordu: sarsılmaz bir *hayır.* Dışarıda yemek yok, kampüsten çıkmak yok, oğlanlar yok, alkol yok, makyaj yok, internet yok. Ancak Ren bu korku dolu sınırların bazılarını yumuşatacak kadar uzun süredir evden uzaktı. Bir hocasıyla Davis Hall'un karşı sokağındaki kafeye yürüyüp çay içmişti ve bu, yemek salonunda oturmak kadar güvenli gelmişti ona. Kampüsteki bir açık hava konseri öncesi Miriam'ın yanaklarına allık sürmesine ses çıkarmamıştı ve sonrasında Ren, birdenbire durmadan makyaj yapma isteğine kapılmamıştı. Kampüsten bir blok dışarıda, bir asistanın dairesinde bir grup öğrenciyle ders çalışmıştı ve orada bulunan erkeklerden hiçbiri ona karşı yakışıksız bir girişimde

Ninova

bulunmamıştı. Her şey *yolundaydı.* Öğrenci portalındaki yazı buna en iyi örnekti belki: İsmi oradaki hiçbir arama motorunda çıkmıyordu. Elbette kampüsteki herkes bahsi geçen kişinin o olduğunu biliyordu fakat hiçbir Google aramasında adı çıkmıyordu. Bazen insanların sözünü tutacağına güvenmeniz lazımdı ve eğer Dr. Audran onların gerçek isimlerini saklayacağını söylediyse, o zaman saklardı.

Öyle değil mi?

Ren inledi, eliyle yüzünü sıvazladı. Yoksa inançları bir teste mi tabi tutuluyordu? Eğer öyleyse başarısız olmaktan korkuyordu; merakı alevlenmişti. "Uff. Ne yapacağımı bilmiyorum."

Fitz sersemlemiş hâlde ona döndü. "Hangi konuda?"

"Şu DNA testini yapıp yapmamak konusunda."

"Kişiye kalmış," dedi. "Her şey anonim zaten." İçgüdülerinin uyarısına rağmen Ren'in hoşuna giden, o kısa alaycı gülüşlerinden birini çakıp, "Anlarsın ya, tıpkı portaldaki o *anonim* pohpohlama metni gibi," dedi.

"Metin mi?"

"Seninle ilgili yazı." Flörtöz kaşını bir parmağıyla sıvazladı.

"Onu okudun mu?"

Fitz evet anlamında başını salladı. "*Övgü doluydu.*"

"Eminim senin hakkında da yazılmıştır."

"Yazıldı."

"Seninki övgü dolu değil miydi yani?" diye sordu Ren gülümseyerek. "Mümkün değil."

"Benimki temelde ne kadar akıllı olduğum ve babamın ne kadar zengin olduğu hakkındaydı," dedi esprisiz bir gülüşle ve tekrar kendi DNA takımına baktı. Sanki bir dilek tutar gibi baktı, ardından tantanasız bir şekilde kutuyu açıp talimatları uyguladı. Ren onun talimatlardaki etiketlerden birini çıkarıp tüpünün üzerine dikkatlice yapıştırmasını izledi. Diğerini dosyanın içine yapıştırdı ve oradaki

numune kimliğini gösterdi. "İnternetten adını buna sadece istersen bağlayabiliyorsun. Aksi takdirde, sadece bir rakamsın."

Sadece bir rakam, diye tekrar etti Ren içinden. *İsmimle bağlantısı bile yok.*

Boğazına takılan minik, gergin bir titreşimi yutkundu. "Buradayken her şeyi yapmak istiyorum."

Fitz ilgisiz bir *hımm* sesiyle cevap verdi ve dönüp masadaki diğer öğrencilerle konuştu.

"Bu, herhangi birinin bilgisi olabilir," diye fısıldadı Ren kendi kendine, Fitz ve diğer öğrenciler bir hafta sonraki bahar tatili planlarını tartışırlarken: anne babayla Alaska gezisi, Nashville'e arabayla seyahat, Cancún'a uçakla gitmek.

Ren çabucak ama dikkatlice talimatları uyguladı, sonra numune kimliğinin yazdığı etiketlerden birini sınıf defterinin içine, diğerini tükürdüğü tüpün üstüne yapıştırdı. Üzerinde daha fazla kafa yoramadan paketini diğerlerininkinin arasına atıp postalanmak üzere bıraktı.

Dersin devamı seminer, tartışma, sorular ve egzersizlerle uçup gitti. Kısa süre içinde Ren kendini uluslararası siyasi ekonomi dersi için toplanıp yola koyulurken buldu, sonra Çince'ye giriş dersine giderken, ardından da kütüphanedeki masaya oturmuş günün ödevlerini yaparken. Ertesi gün de aynı hızda fakat farklı derslerle geçti –vokal performans, kimya mühendisliği ve ileri seviye yazma– ancak bu derslerle birlikte ders çalışma grupları ve akranlar da geldi; onu yemek salonundaki kocaman yuvarlak masada onlarla oturmaya davet ettiler ve üniversite hayatıyla ilgili hikâyelerini paylaştılar. Üniversite hayatı zaten Ren'in hayal ettiği her şeydi ve cuma günü gelip çattığında, Ren DNA çözümleme kitini unutmuştu bile.

Böylece sonunda her şey onun için deli gibi hızlı geçti. Pazartesi günü bir şişeciğe tükürüyor, kendi kendine zararsız bir deney, iyi bir öğrenme fırsatı diyordu; cuma günü ise immünoloji dersliğinde sırasında oturuyordu ve Dr. Audran onlara ilk sonuçları anlatıyordu.

"Bahar tatilinden sonra bu konuya derinlemesine dalacağız," dedi hocaları sınıfta dolaşıp her bir öğrenciye bilgilerinin olduğu kâğıtları verirken. "Bu sadece iştahınızı kabartmak için tadımlık. Dersin son on dakikasını bu verilere aşina olmakla ve kromozom dizilerinizi benim seçtiğim alel genleriyle kıyaslamakla geçirmenizi istiyorum. Burada gerilmenizi gerektiren bir şey yok, hayat memat meselesi yok, bugün hiç kimse milyonda bir rastlanan genetik bir hastalığı olduğunu öğrenmeyecek." Sınıf güldü, herkes gergince birbirine baktı. "Ancak bu ilk beş dizi içinde bakın bakalım kendinizi tespit edebiliyor musunuz? İnsanlar arasında en çok homoloji olanlar ve en çok çeşitliliği olanlar hangileriniz?" Ren'e kâğıdını verip yürümeye devam etti. "Ah! Bir de bazılarınızın akrabaları bu seti yapmış. Verilerinizin akrabalarınızın verileriyle nasıl örtüştüğünü görebilirsiniz. Bunlar sayfanın en altında çıkacak."

Akrabalarınız. Bu kelime Ren'in üstünden aktı geçti, verisini taramada alakasız göründü ona.

Ancak sonra, gözleri sayfanın alt kısmına takılıp dondu.

"Bazılarınızın akrabası testte çıkmamış olabilir," diye çabucak ekledi Audran. "Endişelenmeyin! Laboratuvarda oluşturulmadınız!" Öğrenciler daha fazla güldü. "Bu testte çıkmak için bir noktada bu çözümlemeye katılmış olmaları lazım. Fakat bazılarınız orada anne babasını ya da kardeşlerini görebilir, o alleleri nereden miras aldığını anlayabilir."

Ren, sandalyede arkasına yaslanmış, kâğıdını masaya ters şekilde koyan Fitz'in hayal meyal farkındaydı. Fakat kımıldayamıyordu. Daha beş gün önce kendi DNA'sından dizilimleri görmek için ne kadar heyecanlıysa, şimdi bu bilgilere o kadar bakamıyordu çünkü orada yazanların geri kalanını açıklamak imkânsızdı.

Steve Gylden bu testi asla, hayatta yapmazdı; Ren bundan sabahları güneşin doğacağından olduğu kadar emindi.

O hâlde *Babadan dizilimler* başlığının altında adı yazan kişi kimin nesiydi?

Yağmurdan kaçarken doluya tutuldum, diye düşündü bir dersten diğer derse koşarken, sonra diğer derse koşarken ve anda kalmak, o masum sayfanın üstünde gördüklerini kafasına takıp endişelenmemek için elinden geleni yaptı.

Audran hafta sonundan önceki son derslerinin bitiminde, çözümleme belgelerini içine soktuğu sınıf dosyalarını toplamış ve dolabına kilitlemişti. İsimlerinin numune rakamlarıyla bağlantılı olduğu tek yer orasıydı, Audren onları temin etmişti ve ayrıca, hafta sonu kâğıtları kaybederler diye onlara güvenmemişti. Sınıf gülerek teker teker çıkmış, dünyaları mükemmel şekilde aynı kalmış, o kâğıtlarda gördükleriyle hiç değişmemiş hâlde hafta sonu planlarını tartışmışlardı.

Ren ise bunun aksine, LCD göstergesi olduğu için onun inşa ettiği pH ölçeri kullanmayı reddeden çiftlikteki babasıyla, New Jersey'de bir yerlerde, bir veri tabanında harf diziliminden meydana gelen o babayı birbiriyle bağdaştıramıyordu.

Ren beyni hâlâ bir sis bulutuyla dolu, erkenci olduğunu sanarak saat 4.45'te sokakta hafifçe koştu fakat Gloria ve Steve onu çoktan kaldırım kenarında bekliyordu.

Birdenbire, normale dönme arzusu dayanılmaz oldu: onları neşeyle karşılamak, az önce tehlikeli bir ipliği çekmediğine kendini inandırmak. Ancak Steve, Ren'e ilerlemesini ve sarılıp kucaklaşma zahmetine girmektense, kamyonete binmesini işaret ederken ve Gloria, Ren'in heyecanını, "Hadi, hadi sonra," diye geçiştirirken Ren sessizce koltuğa oturdu.

Annesiyle babası, eve dönüş yolunda hep oldukları gibi sessizdi. Gloria uyudu, Steve eski Hank Williams kasetlerini dinledi ve Ren düşünce kasırgasıyla baş başa kaldı. Bütün derslerinin heyecanı arka plana çekilmişken tek bir soru balon gibi şişiyor, yükseliyor ve diğer

her şeyin önünü kapatıyordu: Bütün bunlar ne anlama geliyordu?

Steve testi yapmış olmalı, diye düşündü Ren. *Bir noktada yapmış olmalı. Belki biz bu çiftlik arazisine taşınmadan önce?* Ancak bu imkânsızdı, bu teknoloji çıkalı kaç yıl olmuştu ve ailesi oraya Ren üç yaşındayken taşınmıştı. Yani neredeyse yirmi yıl önce – Ren bir hafta sonra 23 yaşını dolduracaktı. Mantığa uymuyordu. Mantığa uyan tek açıklama, Ren'in sonuçlarında hata olmasıydı. Audran onunkini başka bir öğrencininkiyle karıştırmış olmalıydı.

Gelgelelim Ren kontrol edemezdi; o kâğıt, Audran'ın sınıftaki dolabında kilitliydi ve Ren şaşkınlıktan o etiketi sınıftaki defterindekiyle kıyaslamayı akıl edememişti. Şimdiyse, annesiyle babasına yepyeni gözlerle bakarak bütün olasılıkları düşünüyordu.

Gözler. Ren'in gözleri yeşildi; annesi de babası da kahverengi gözlüydü ve koyu renk saçlıydı. Ren iki kahverengi gözlü insanın kolaylıkla bir yerlerde yeşil çekinik gen taşıyabileceğini biliyordu. Sorun şuydu ki Ren onlara nasıl soracağını bilmiyordu. Steve ya da Gloria'nın en son ne zaman aile hakkında yorum yaptığını hatırlamıyordu; o kadar uzun zaman olmuştu ki Ren içgüdüsel olarak bu konuyu açmaması gerektiğini öğrenmişti. Üniversitede okumaya başladıktan topu topu birkaç hafta sonra, genetik geçmişi ve Gyldenların uzun zaman önce konuşmaktan vazgeçtikleri insanlar hakkında sorular sormaya başlasa, annesiyle babası ne kadar sinirlenirdi kim bilir?

Eve girince Gloria fırından akşam yemeklerini çıkardı ve her zamanki gibi masaya oturdular. Ancak birdenbire Ren sanki bir yıldır uzaktaymış gibi hissetti, kendi evinde bir yabancıydı sanki. Hayatında ilk kez annesiyle babasının hikâyeleri olduğuna –bir sürü hikâyeleri olduğuna– ve bunların hiçbirini bilmediğine aydı.

Dışarıda bir yerlerdeki gizli bir baba da acaba bunlardan biri miydi?

Hayır. Hayatta olmazdı. İki ebeveyninin de uzun boylu ve kaslı olması, Ren'in minyon ve ince olması önemli değildi. Onların saçının kara, Ren'inkinin altın rengi olması önemli değildi. Fiziksel açıdan onlardan daha farklı olamayacağı önemli değildi. *Genetik kod bir mucizedir,* dedi kendi kendine yemeğini didiklerken. *Ayrıntıları bilmeden sonuca varıyorum.*

Düşüncelerinde yüzen bin tane soru göğsünde huzursuz bir düğüm yarattı ve nefes alması zorlaştı. Yurttaki odası küçüktü ama nasılsa, bu kulübe ona bu gece her zamankinden daha küçük, bütün perdeler kapalıyken daha karanlık geldi. Ren eskiden bu yeni evin inşaatına, eskisinden, ahıra yer açmak için yıktıkları kulübeden daha büyük ve daha modern oluşuna hayran kalırdı ancak şimdi aslında ne kadar hoyrat olduğu ilk kez gözüne batıyordu ve Spokane'den herhangi birine odalarının ne kadar minik geleceğini düşünüyordu. Miriam'ı cep telefonu ve kaşları çatık yüzüyle Wi-Fi olmayışına hayıflanırken hayal etti. Kompozisyon çalışmaları partnerleri, oturma odasının sıcak ortamındaki küçük sehpanın etrafında nasıl tıkış tıkış otururdu. Çince hocası onun Frank isimli bir domuzla pratik yaptığını duysa ne düşünürdü?

Bir an için Ren, Fitz'i o masada yanında, boş duran dördüncü iskemlede otururken hayal etti. Zihninde, sandalyede yayılarak arkasına yaslanmış, bir kolunu iskemlenin sırt kısmına koymuş, gözlerinde gizemli bir pırıltıyla ona bakıyordu. Hayali Fitz, tabağındaki yemeği işaret etti. *Bu kuşu kendi ellerinle mi vurdun?* diye sordu, viski rengi gözleri şakacı ve sıcacıktı. Bu iskemleye fazla büyük, bütün kulübeye fazla büyük geliyordu. Ayakları yatağının ucundan dışarı sarkardı...

"Ren?" Steve görüş açısına girmek için eğildi. "Anneni duyuyor musun?"

Ren daldığı düşüncelerden uyanarak gözlerini kırpıştırdı. "Evet! Pardon! Yorgunum sadece."

"Eh, yarın akşam, günlük işlerini bitirdikten sonra yorgun olabilirsin. Bütün hafta kabarık döşemeli rahat bir kütüphanede ders çalışıyordun, bayağı dinlenmişsindir sanıyorum."

Ren başını sallayarak yemekten bir çatal aldı. "Doğru efendim, kesinlikle. Çok harika bir haftaydı da. İnanamazsınız..."

"Diyordum ki kıştan kalan yeşilliklerin son hasadını seradan çıkarmamız gerek," diye lafı ağzına tıktı Gloria. "Pazar günü seni tekrar götürmeden önce ön bahçenin temizlenmesi ve hazırlanması gerek. Bunlar diğer günlük işlerinin yanında yapılacak. Eğer hepsiyle başa çıkamıyorsan, o zaman belki..."

"Başa çıkabilirim," diye içlerini rahatlattı Ren, tabağına doğru başını salladı ve hafta sonunun nasıl geçeceğine dair tekrar düşündü. Eğer bu gece okuldan söz edilmeyecekse, uzun zamandır görüşülmeyen akrabaların da adı kesinlikle anılmayacaktı.

Gloria bir elini kolunun üstüne koydu. "Sadece seni eve geri getirmeye yardım etmeye çalışıyorum. Zihnen. Ruhen. Senin oraya gitgide daha fazla bağlandığını seziyorum, oysa önemli olan burası."

Ren minnettarlıkla tebessüm etti ve yüz ifadesine yansıyabilecek her türlü paniği bastırmaya çalıştı. Ardından bütün dikkatini tekrar tabağına çevirdi çünkü karşısında oturan annesine bakmaya devam ettiği sürece, havada vızlayan bu yeni şüphenin onda bir şeyleri sonsuza dek değiştirdiğini daha fazla idrak edecekti.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

REN

Ren pazar akşamı tekrar yurttaki yatağına dönmüş, gözlerini tavana dikmişti ve midesinde irinlenen o dırdırcı panikten nefret ediyordu. Anne babası onu iki saat önce kampüse bırakmıştı ve Ren o andan beri anksiyeteden hareket yetisini yitirmişti. Bu şüphe içini kemirip durdukça, Audran'ın ona doğru sonucu verip vermediğini kendi gözleriyle görmediği sürece yok olmayacağını daha iyi anlıyordu.

Yarın sabaha kadar bekleyemeyecekti. Öğrenci gazetesinde hakkında bir yazı çıktığından beri, Ren kendini spot ışıkları altında yaşıyor gibi hissediyordu. Bir sınıf dolusu akranı, genetik geçmişinin sandığı gibi olmadığını fark ettiği ana tanıklık etmek üzere hazır bulunurken bu konuyu deşemeyecekti. En son istediği, herkese malzeme olmak ve bunun bir şekilde Steve ve Gloria'nın kulağına gitmesiydi. Hayır, eğer dünyası sahiden de yıkılıyorsa, bunun karanlığın örtüsü altında yaşanmasını, tamamen yalnız olmayı istiyordu.

Ren yatakta doğruldu, üstüne fazla kafa yormadan botlarını giydi. İçgüdüleriyle hareket ederek kapıya yürüdü, kapıyı açıp koridora ve dışarı çıktı. Attığı her adımda göğsündeki daralma gevşiyordu.

Ancak avluda yürürken ve paniği azalırken mantıklı zihni yeniden devreye girdi. Ne yapıyordu böyle? Gloria küplere binecekti. Testi duyunca küplere binerdi evet, aynı zamanda Ren bu saatte dışarıda olduğu için de. Annesiyle babası, ona kaç defa dışarı çıkıp yapmamaları gereken şeyler yapan insanların başına kötü şeylerin geldiğini

Ninova

anlatmıştı? Dünya hırsızlar ve soyguncularla doluydu ve Gloria ile Steve onu bugüne kadar güvende tutmamış mıydı? Ren neredeyse yirmi üç yaşındaydı ve bir kere bile soyguna ya da cinayete kurban gitmemişti! Her konuda haklı olduklarına dair başka hangi kanıta ihtiyacı olabilirdi?

Sis parçaları ayak bileklerine sarıldı ve bütün vücudu ürperdi. Ren adımlarını hızlandırdı, yolun geri kalanını ıslak karanlık çimenlerde hızla yürüyerek aştı.

Hughes Hall'un kiremit ön cephesi geniş bir çiçek tarhının yanında kibarca kıvrılıyordu. Gündüz gözüyle, güneş ön camlardan yansırdı ama geceleyin sanki her köşede ayrı gölge saklanıyordu. Bazı öğrencilerin laboratuvarlara girebilmesi için ön kapılar kilitli değildi ancak böyleyken bile Ren kapıyı dikkatlice tuttu, bir fısıltı kadar yavaş kapattı ve kırmızı, gri ve lacivert modüler koltukların bulunduğu açık alanlardan parmak ucunda geçti. Yanlarından geçerken sınıf ile laboratuvarlara çaktırmadan baktı ve bir sıraya ya da laboratuvar masasına eğilmiş tek tük öğrenciler gördü fakat bunun haricinde binada incin top oynuyordu.

Ön kapı kilitli olmayabilirdi ama Audran'ın laboratuvarının kapı kolu maalesef kıpırdamadı.

Eğer arkadaşı Kat Görevlisi Doug burada olsaydı, Ren'in onu kendisini içeri sokması için ikna edebileceğinden hiç şüphesi yoktu. Bir çalışma kâğıdını unuttum diyebilirdi ya da cüzdanımı kaybettim. Ancak koridor boştu ve her iki yanda bir kilometre boyunca uzanıyordu, Ren başka yeteneklerine başvurmak zorundaydı.

Çiftlikte, yedek anahtara ihtiyaçları olduğunda sokağın başına koşamazlardı ve koşsalar bile, bu fikir anne babasının konfor alanının o kadar dışındaydı ki Ren düşününce bile karanlığa doğru kahkaha attı. *Yedek anahtar mı?* derdi Steve. *Kim için? Bizi soyacak biri için mi?* Asıl anahtarlarını kaybederlerse, kaybederlerdi. Neyse ki üçü de kilit açmada filmlerdeki hırsızlardan daha becerikliydiler. İngiliz anahtarı,

tırmık, tornavida, hatta çiviler... Hepsi işe yarardı. Bir keresinde bir at nalı kancası ve saman balyasından sicimle kilitli kalmış ahıra girmişti.

Maalesef Ren'in sırt çantasında bunlardan hiçbiri yoktu, o yüzden Çince'ye Giriş paketindeki ataş ve saçındaki firketeyle idare etmek zorundaydı.

Firketeyi düzleştirip kilide soktu, sonra düzleşmiş ataşı içeri sokup içerideki minicik dişlileri bulup dikkatlice itti. Biraz sabır gerektirdi, birkaç kez durup başa sardı ama tam gereken baskıyla mekanizma gevşemeye başladı ve kilit tatmin edici bir tık sesiyle döndü.

Koridoru boydan boya son kez süzdükten sonra, Ren içeri girdi ve kapıyı neredeyse çıt çıkarmadan arkasından kapattı. Laboratuvar zifirî karanlık sayılırdı, sadece camlardan giren puslu ay ışığı içeriyi aydınlatıyordu ve Ren'in yüreği göğsünün içinde dörtnala koşuyordu.

Kapıdan uzaklaşıp doğruca cama en uzak bilgisayara yöneldi ve bilgisayarı açtı. Bilgisayar açılırken aktif sınıf içi çalışmalarının tutulduğu dolaba gitti.

Kapısı yine kilitliydi.

"Bahar tatilinde çiftlikte fazladan iş yaparım." Ren boş odaya adak adar gibi fısıldadı, firkete ve ataşı bir kez daha kullandı. Dolabın kapağındaki dandik kilit kolayca açıldı. Orada tepsinin üzerinde duran kâğıtları karıştıran Ren üstünde adı yazan dosyayı buldu, ekranın ışığında okuyabilmek için bilgisiyarın yanına taşıdı.

Dosyanın içinde numune kimliğine bağlanmış öncül verilerin olduğu kayıt duruyordu. Ren sırt çantasına elini sokup defterini çıkardı, sayfaları açtı ve kimlik numarasını yapıştırdığı etiketi buldu. Ren iki numaranın birbirinin aynı rakamlar dizisine hissiz ve donuk hâlde baktı.

Audran ona yanlışlıkla başkasının bilgilerini vermemişti.

Ren gözlerini kapattı, bir şekilde açıklama yapmaya çalıştı. Belki onun numunesi üstünü kapatmadan önce ya da nakliyat sırasında karışmıştı veya test laboratuvarında bir başkasınınkiyle değiştirilmişti. Ancak Ren bu yüksek güvenlikli sistemde, böylesi bariz

noktalarda hata yapılma olasılığının sıfıra yakın olduğunu biliyordu.

Ekranı en kısık ışığa aldıktan sonra genotipleme yazılımını yükledi ve duraksadı, daha fazla bilgiye erişmek için bir hesap açması gerektiğini biliyordu. Bunun çizgiyi aşmak anlamına mı geleceğini merak etti. Bir önemi var mıydı artık? Zaten birkaç suç işlemiş ve ailesinin kurallarını iki kere çiğnemişti. Şimdi durmak bunları değiştirmeyecekti. Ayrıca Audran onlara bunu zaten yarın sınıfta yaptıracaktı.

Ren, kimlik numarasını kullanarak dikkatlice bir profil açtı, sahte bir isim ve adres olarak öğrenci yurdunu girdi. Yazılım takip edemeyeceği kadar çok seçenekle birlikte yüklendi: ATALARIN RAPORU, DNA AKRABALARI, KAN ve BİYOBELİRTEÇLER, ÖZELLİKLER ve ARAŞTIRMA. Ren'in faresi DNA AKRABALARI başlıklı tab üstünde bekledi; sonra, titreyen ellerle bu bölmeye tıkladı, açılan sayfaya bilgilerini yazdı ve başkalarının, profilini görmesini engelleyen kutucuğu işaretledi.

Babası olarak eşleşen kişinin özel bilgileri konusunda daha cömert olduğunu umuyordu.

Tam beklediği üzere, soyağacının anne tarafında hiçbir şey çıkmadı fakat jenerik pembe profil resminin altında, mavi bir erkek profili çizimi ve *%99.9999 paternal eşleşme* kelimeleri belirdi.

Ren faresini linkin üstüne getirdi ve bir baloncuk çıktı.

Bu profili görmeniz onaylandı.

Ren beklentiden midesi bulanarak tıkladı ve okumaya başladığında âdeta yer ortadan ikiye yarıldı.

İsim: Christopher Koning
Tanınan akrabaları: 100133654 (eşi), 100133655 (kızı), 100136482 (erkek kardeşi), 100136485 (baldızı), 100137298 (halası), 100137291 (kuzeni).
Alerjiler: Ağaç yemişleri, toz akarları

Atasal raporu: %99.9 Kuzeybatı Avrupalı (%53,6 İskandinav, %30,3 Fransız ve Alman, %16,1 Geniş Kuzeybatı Avrupalı)
Saç Rengi: Sarı
Göz Rengi: Yeşil
Mesleği: Kimya Mühendisi
Lokasyon: Atlanta, Georgia

En altta basit bir linke bağlanmış *Christopher Koning* yazıyordu. Ren parmakları farenin üstünde titreyerek linke tıkladı ve ekranda yeni bir pencere açıldı, renkli bir resim çıktı.

Ren inleyene dek elini ağzına bastırdığının farkında bile değildi.

Ekrandan ona bakan kişi o kadar tanıdıktı ki, sanki bir fotoğraf filtresi onun fotoğrafını almış ve daha yaşlı, erkek versiyonuna çevirmişti.

Ren sandalyeyi geri itti, sendeleyerek bilgisayardan birkaç adım uzaklaştı.

Gözleri, çenesi, saç rengi... Her şeyi tıpatıp aynıydı.

Belki bir amcasıydı. Bir kuzeni. *Bir şeyiydi.* İlla babası olmak zorunda değildi. Ren'in zihni anlamak için deliler gibi çırpınıyordu. Bir açıklaması olmak zorundaydı.

Yine de açıklaması her ne olursa olsun, bu geceki dedektiflik araştırması bir gerçeği doğrulamıştı: Dış dünyada başka akrabaları vardı. Varlıklarından bile habersiz yaşadığı, ait olduğu insanlar vardı. Belki onlar da onun *varlığından* habersizdi.

Ren'in yüreği burkuldu, içi acıdı, tekrar ekrana yaklaşıp adamın suratına uzun uzun baktı. Onu ezberlemek, hareket hâlinde görmek istiyordu. *Seni tanıyorum* diye fısıldayan o en ilkel parçasına bir tünel kazmak istiyordu. Ren gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı ve çılgınlar gibi atan nabzını düzenlemeye çalışırken gözlerinin arkasında maytaplar çaktı ve göğsünde çaresiz bir sızı, bir çekim hissetti. Onu görmek istiyordu.

Hayır... Onu görmeye *ihtiyacı* vardı, onun nesi olduğunu anlaması lazımdı. Fakat Georgia çok uzaktı. Ren onu Georgia'ya götürecek tek bir senaryo bile hayal edemiyordu.

Binada duyduğu minik bir gıcırtıyla kendine geldi ve dikkatini ortama verip kendini toparlamaya çalıştı. Çabucak gözlerini sildi, bölük pörçük bir nefes aldı. Yurda dönünce, yorganın altında delirebilirdi. Burada olmazdı.

Ren hâlâ küçük dilini yutmuş hâlde, çözümleme belgesini dikkatlice dosyaya koyup bilgisayarı kapattı. Ancak dosyayı kaldırmak için odada hareket edince, Dr. Audran'ın ofisine geçilen ara kapının arkasındaki ışık dikkatini çekti. Yüreği ağzına geldi; aklından bir milyon tane dehşet verici düşünce geçti: Güvenlik onu girişe izni verilmeyen saatte laboratuvarda yakalıyordu, disipline gidiyordu ve bursunu kaybedip eve geri postalanıyordu.

Panikle oradan çıkmak için arkasını döndü ama sonra durdu. Güvenlik görevlisinin etrafı tarayan koni şeklindeki fener ışığına benzemiyordu bu. Daha loştu, Miriam'ın yorganın altından çıkan yoğun telefon ekranı ışığına benziyordu.

Ren başına dert açacak kadar meraklı olduğunu defalarca duymuştu. Callie'ye yavrulama döneminde fazla yaklaşınca karnına tekmeyi yemişti. *Popular Mechanics* dergisinin çok eski bir sayısında okuduğu gibi, gaz ve çakmakla traktör tekerini tamir etmeye çalışınca, gözünün önünde parlayan bir alev topundan neredeyse kafası uçacaktı. Kaşlarının tekrar normale dönmesi altı ay sürmüştü.

Çaktırmadan sıvışıp odasına geri dönmesi gerektiğinin farkındaydı ancak bir şey aklına takılmıştı; bir çeşit *Bir Tuhaflık Var* hissi. Ayrıca dikkatini dağıtan bu olayda, diğer muazzam meseleyi düşünmesinin gecikmesinde rahatlatıcı bir his gizliydi.

Ren yavaşça yaklaşıp kapıdaki dikdörtgen pencereden içeri gizlice bakarken ay ışığı kara perdelerin arasından çizgi çizgi içeri sızdı. Ren o kambur oturmuş omuzları anında tanıdı, o sırtın gücünü ve

tenindeki bütün tüyleri diken diken eden o heybetli duruşunu ilk kez görmüyordu.

Çocuk yüzünü bilgisayar monitörünün ışığına doğru çevirdi ve Ren haksız çıkmadı; Fitz, kapının diğer tarafındaydı. Karanlıkta kambur oturmuş, Dr. Audran'ın bilgisayarına kaçamakça bir şeyler yazıyordu.

DOKUZUNCU BÖLÜM

FITZ

Fitz, bütün derslerinin A olması için bir sürü şüpheli eylemde bulunmuştu.

Bir hocasının en sevdiği müzik grubunun turne tişörtünü sınıfta giymiş, kendisi de grubun büyük hayranıymış gibi yapmıştı. Yardım geceleri düzenlemiş, koşu maratonlarına katılmış, eylemlere gitmiş ve en sevdikleri davaların faydalanması için kapı kapı gezip imza toplamıştı. Misafir konuşmacıların çıkacağı konferans salonlarını doldurmak için öğrenci grupları toplamış ve dersleriyle sıkıntısı olan öğrencilere yardım etmişti. Hocalarla flört etmiş, asistanlarıyla flört etmekten öteye gitmişti. Dekan'ın gözüne girmişti, babasının namını her seferine kaldıraç gibi kullanmıştı ve bundan bir kere bile nedamet duymamıştı çünkü bitiş çizgisine o kadar yakındı ki tadını alabiliyordu.

Bu yaptığı hareketten de pişman olmayacağını içten içe biliyordu, eğer Ren çıkagelmeseydi.

Onu ele veren şey kapının minicik gıcırtısı oldu. Metale değen metal sesi, bir santim kayan bir menteşe. Dikkatini ekrandan koparıp laboratuvarın geniş, karanlık ortamına döndürmeye yetmişti. İşte orada, gölgelerin arasında bir surat gizliydi.

Yine orada, kanlı canlı hâlde Ren Gylden, iri yeşil gözleri, altın sarısı saçları ve şoke olmuş ağzıyla kapıyı ardına kadar açıyordu. "Burada ne yapıyorsun?"

"Ben..." Eylemin sonuçları aklından geçerken paniği şiddetli bir

Ninova

dalga gibi onu içine aldı: akademik usulsüzlük, Hâkim Iman'ın referansını yitirmek, hatta belki mezun bile olamamak. Fitz bu plandan öylesine emindi ki başka plan yapma ihtiyacı duymamıştı.

Sonra durdu ve gözlerini kıstı. "Asıl *sen* ne yapıyorsun?"

"Önce ben sordum." Ren bilgisayarı gösterip kekeledi: "Audran'ın not çizelgesi açık."

"Gelip bir şeyi kontrol etmemi rica etti."

"Senden?"

Fitz'in kalbi o kadar hızlı çarpıyordu ki Ren duyabilir mi diye merak etti. "Evet."

"Neden?"

"Çünkü bana güveniyor."

Ren kaşlarını çattı. "Neden yeni asistanlardan birinden istemedi?"

"Ben nereden bileyim? Bana söyledi işte."

Ren bir saniye bunu kafasında evirip çevirdi. "O zaman neden ışığı yakmadın?"

"Üşendim."

"Üşendin ama pazar pazar, gecenin bir vakti kalkıp laboratuvara gelmeye üşenmedin?"

"Bir girer çıkarım dedim," diye yandan sırıttı, "İşim kısa."

Fitz onun ne yaptığını anlayamadan Ren çok hızlı hareket etti, öne doğru bir adım atıp Fitz'in kafasının üstündeki raftan bir şey aldı. Fitz tam ona bitirip eve gitmeme izin ver, diyecekti ki bir flaş çakmasıyla geçici körlük yaşadı.

"Eğer buraya talimatıyla geldiysen, Dr. Audran'la teyit etmeme aldırmazsın da."

Fitz ellerini masaya uzattı. Görüşü düzelmeye başlayınca, Ren'in başının yanında bir şeyi havada salladığını fark etti. Onun Polaroid fotoğrafını çekmişti. Audran'ın not çizelgesi de arka plandaki ekranda açık görünüyordu.

"Ren," dedi Fitz, yavaş ve sakince, ona bir parça yaklaşarak. O kendine

özgü cazibeli yarım gülüşünü çaktı. "Yemin ederim sandığın gibi değil."

Ancak Ren bu flörtöz girişimlerine her zamanki gibi bağışıktı. "Sınav sonucundan ötürü panikleyip buraya gizlice girerek Audran'ın bilgisayarından notunu değiştirmiyorsun yani?"

Fitz yutkundu. "Açıklayabilirim."

"Duymak için sabırsızlanıyorum."

Fitz ona daha yakından baktı. O dostane golden retriever enerjisi ortadan kaybolmuştu. Bu Ren sarsılmıştı. Onu burada bulduğu için mi sinirliydi, yoksa başka bir sorunu mu vardı, konu her neydiyse geri adım atmayacaktı. Fitz'in içini soğuk ve karanlık bir dehşet kapladı ve sandalyeye yığıldı. Her şey böyle mi heba olacaktı yani? Uğruna dişini tırnağına taktığı ve ufak tefek hilebazlıklar yaptığı sekiz yıl, bir Polaroid fotoğrafıyla sönüp gidecek miydi? Fitz ölmüş gitmiş bir teknolojinin, onun sonunu getireceğine inanamıyordu. Çok fazla şey, Ren'in hayal bile edemeyeceği kadar fazla şey bu ana bağlıydı.

"Sahtekârlık yaptığımı öğrenirse babam beni mirasından reddeder," diye yalan söyledi, dehşete düşmüş numarası yaparak. Cidden, çok alakasız bir yalan değildi ve Corona öğrencilerinin hepsinin Fitz hakkında bildiği bir şey varsa, o da babasının ne kadar zengin olduğuydu. "Mezun olduktan sonra, temiz enerji araştırmaları yapan bir hayır kuruluşu kurmayı planlıyorum ama bu duyulursa, hepsi çöpe gider."

Ren derin bir nefes alıp pat diye bıraktı. Fitz insanları her zaman iyi okurdu. Bu hikâyeyle biraz abartının dozunu kaçırmıştı ama Ren kanıyordu, belliydi.

Ren başını iki yana salladı. "Yalan söylüyorsun."

Kahretsin. "Bunu da nereden çıkardın?"

"Sesin değişti, çok fazla bilgi verdin ve sende bir gram bile hayırseverlik yok." Parmağıyla gösterdi. "Bacağını da sallıyorsun. Bariz bir işaret."

Fitz elini uyluğuna koyup sakinleşti. "Eh, gerçek bu ama."

Ren kollarını göğsünde bağlayıp Fitz'e baktı. Yıpranmış bir hâli

vardı, o yeşil gözleri biraz deli deli bakıyordu. O büyük beyninin içinde bir şeyler oluyordu ve Fitz, elindeki Polaroid ile ne yapacağını kestiremiyordu. "Biliyor musun Sadece Fitz," dedi sonunda çenesini kararlılıkla sıkarak, "Hangi nedenle yaptığın aslında umrumda değil. Sadece bu fotoğrafın senin için değerini bilmek istiyorum."

"Değerini mi?.." Kafasına dank ettiğinde cümlesi yarım kaldı. "Bana *şantaj* mı yapıyorsun?"

"Her ne dersen de. Geçen hafta seni konuşurken duydum. Bahar tatilinde Nashville'e gidiyorsun, değil mi?"

"Nashville mi?" Düşünüyor gibi yaptı. "Sen beni başkasıyla karıştırdın herhâlde."

Ren oflar gibi bir kahkaha attı. "Bu fotoğrafı sır olarak saklamamı istiyorsan, beni de götüreceksin."

Fitz küçük dilini yutmuştu. Pazarlığın bu tarafında olmaya hiç alışkın değildi ve cidden berbat bir histi. "Ciddi olamazsın."

"Uyku nöbeti kadar ciddiyim."

Fitz ne cevap verecekse, aklından uçtu gitti. "Uyku nöbeti mi?"

"Hani bazen dayanılmaz bir uyuma dürtüsü gelir ya. Narkolepsinin yaygın bir semptomudur."

"Neden 'kalp krizi kadar ciddi' demiyorsun şuna?"

"Çünkü insan kalp krizinden ölebilir! Bunu hafife almak istemiyorum!"

"Ama birisi araba kullanırken uyuma nöbeti gelirse," diye çıkıştı Fitz, "O zaman o da ölüm..."

"Fitz! Sana ne diyorum, dinlesene! Bunu saklamamı istiyorsan beni de götürüyorsun. Tamam mı, değil mi?"

Ren'in yüzünden kırılgan bir gölge geçti ve Fitz güç dengelerinde inceden bir değişim sezdi. Durumu lehine çevirmeye yetmezdi; Fitz tüm gücüyle abanmalıydı. "Bence bana bir pazar gecesi asıl *senin* neden laboratuvara gizlice girdiğini söylemelisin."

"Hayatta olmaz," dedi Ren ve kararlılıkla kafasını iki yana salladı.

"O zaman buyur, Audran'a fotoğrafı yolla. Ben ona sadece sen burada notunu düzeltirken her şeyi eski hâline getiriyordum derim."

Ren dehşetle uzun bir nefes çekti. "Buna cesaret edemezsin."

Fitz kahkahalarla güldü. "Tabii ederim. Eğer sen beni indireceksen, ben de seni beraberimde aşağı çekerim."

"Audran buna inanmaz ki. Hem zaten..." Ren çaresizce sağa sola bakıp bir şeyler aradı, ardından çelik gibi bakışlarını yeniden Fitz'e çevirdi. "Beni dinle beyefendi. Buradaki herkes senin cazibenden, sesinden ve görünüşünden etkilenebilir ama ben yutmam."

Fitz ona en iyi, en alaycı gülüşünü göstererek eğildi. Bu onun uzmanlık alanıydı. Flört ederek her şeyden kurtulabilirdi. "Cazibem, sesim ve görünüşüm ha?"

Ren kızardı. Tam isabet. "Şunu söylüyorum," diye başladı, resmen kıpkırmızı olarak, "Bu, senin ilk hile yapışın değil ve Dekan'ın buradaki geçmişini irdelemesini hiç istemezsin."

Ren kör topal çabalıyordu fakat gerçeklere o kadar yaklaşmıştı ki Fitz'in huzuru kaçtı. Fitz gözlerini kapatıp durumu objektif değerlendirmeye çalıştı. Ren'in araba yolculuğunda kulak zarını tırmaladığı birkaç güne karşılık siciline akademik usulsüzlük işlenmesi, tavsiye mektubunu kaybetmesi ve –en önemlisi– adli sicil kaydının tamamen silinmesi ihtimalinin suya düşmesi. Kısacası, Ren onu ifşa ederse Fitz her şeyini kaybedebilirdi.

Başka seçeneği yoktu. Fitz yüzmüş yüzmüş, kuyruğuna gelmişti.

Eğilip alnını avucuna koydu. Ren'i Nashville'e götürebilir, Mary'ye gitmeden önce onu istediği yere atabilir ve mülakattan önce, Ren hayatı hakkındaki başka bir şey öğrenmeden önce bunu yapabilirdi. "Salı günü, bahar tatili başlamadan yola çıkmayı planladım, yani yarım haftalık dersleri kaçıracağım."

"Olsun," dedi Ren başını sallayarak. "Telafi ederim, sorun değil."

Fitz çenesini sıkarak birkaç nefes boyunca gözlerini duvara dikti. Sonunda Ren'in yüzüne baktı, sesine biraz tehdit katmaya çalışarak:

"Benimle geleceksen kurallarım var," dedi.

Ren'in yüzü aydınlandı, gözleri rahatladı. "Her ne dersen."

"Kural bir, patron benim."

"Yüzde yüz!"

"Ve..." Fitz başka temel kural bulmaya çalışarak sağa sola baktı fakat bu yolculuğun ne kadar boktan olacağı dışında bir şeye odaklanamıyordu.

"Ve?"

"Yola çıkınca devamını söylerim."

Ren ezik bir şekilde elini kaldırıp asker selamı çaktı. "Tamam komutanım!"

"Kural iki: Asker selamı yok."

Ren elini indirip yere eğildi.

"Kural ikinin devamı: Eğilmek yok."

Ren dimdik doğruldu. "Çok rahatladım. Teşekkürler Fitz. Fotoğrafı kimseye göstermeyeceğime söz veriyorum ve bana güvenebilirsin çünkü..."

"Konuşmak da yok."

Ren ağzına fermuar çekme hareketi yaptı ve Fitz masadan ayağa kalktı. İç geçirerek arkasını döndü, Audran'ın bilgisayarının düzeltilmiş notu gösterdiğinden emin olduktan sonra bilgisayarı kapattı ve masanın üzerindeki her şeyi aynen yerli yerinde bıraktığından emin oldu. Tekrar arkasını döndüğünde Ren pürdikkat ayakta bekliyordu.

Birbirine bastırdığı dudaklarının arasından mırıldandı: "Gegemieerriiiyooarraraşiorarararamısorururum!"

Fitz sonunda biraz insafa gelerek ona ifadesizce baktı. "Ne?"

Ren fermuarı açma hareketi yaptı. "Gelmiş geçmiş en iyi yol arkadaşı olacağıma söz veriyorum!"

"Tamam, her neyse," dedi Fitz. "Salı akşamı saat altıda, Davis Hall'un önünde buluşalım. Sakın geç kalma."

ONUNCU BÖLÜM

REN

Ren hayatında hiç, bir uçağı binlerce kilometre yukarısı haricinde bir yerde görmemişti ama annesiyle babası görmüştü. Görünüşe bakılırsa eskiden her yere uçakla gidiyorlarmış ama sonunda, dünyadaki açgözlülük ve yozlaşma onlara fazla gelmiş, sahip oldukları her şeyi satıp Steve'e büyükannesi ve dedesinden miras kalan araziye yerleşmişler ve orayı çiftlikleri yapmışlar. Anne babasının bir daha asla hiçbir havaalanına adım atmamasına rağmen, Ren küçükken onun hakkında bir şeyler öğrenmek istediğinde, annesiyle babası onu kırmazdı. Ona gişe yetkililerini, giydikleri güzel üniformaları, güvenlik kontrolü kuyruklarını ve onları nasıl strese soktuklarını anlatırdı. Ren uçakların yakından ne kadar büyük olduğunu, uçuş yolunda yürümenin ve koltuklarına geçmenin, ellerine küçük bir paket yer fıstığı ya da kraker verilmesinin, bir tam kutu zencefilli gazozun onların hakkı olmasının ve tüm bunlardan geçmek için havalimanına erken gelmenin nasıl bir his olduğunu sorup dururdu.

Ren uzun araba yolculuğunun uçakla seyahate hiç benzemeyeceğini bekliyordu ama sandığından daha fazla hazırlık gerekmesi ihtimaline karşı, salı akşamı saat beşte Davis Hall'un önündeki kaldırımın kenarındaydı. Saat beş on beş olduğunda, kara yolculuklarının uçakla gitmeye benzemediğinden emindi. Etrafta bir sürü insan geziniyordu, arabalar kaldırım kenarına yanaşıyordu ancak Fitz'ten iz yoktu.

Ninova

Böylece son kırk küsur saattir bastırmak için elinden geleni yaptığı düşüncelerle baş başa kalmaya vakti oldu. Ne yapıyordu? Gerçekten yola çıkmayı düşünüyor muydu? Son beş gündür kendini kendine yabancı gibi hissetmişti; çıldırmış gibi, kaygılı, kuşkuluydu. Annesiyle babası tabii ki daha önce de onu hüsrana uğratmıştı fakat sadece ufak tefek konularda. Hasadın toplanmasına yardımcı olacak yeni bir yol denemesine izin vermemeleri ya da genişleyip aylık rotasyonlarına yeni bir pazar eklemeyi reddetmeleri gibi. Ancak böylesi hiç olmamıştı, daha önce kafa karışıklığı ve kırgınlığı bir kördüğüm olup Ren'i nasıl başa çıkacağını bilmez hâle getirmemişti.

İyi de *bunu* gerçekten yapacak mıydı? Yani doğru dürüst tanımadığı bir yabancıyla aynı arabaya binip günlerce yolculuk edecek miydi? Başka seçeceği var mıydı? Christopher Koning ile tanışmak *zorundaydı*. İçindeki merak bir gecede kavurucu, çaresiz bir ihtiyaca dönüşmüştü. Maalesef yalnızca altmış üç doları vardı. Bir otobüs biletine yetmezdi, hele hele Atlanta'ya uçakla gidip dönmeye hiç yetmezdi. Ancak eğer Fitz onu Nashville'e götürebilirse, oradan Atlanta'ya otobüs biletine parasının yeteceğini düşünüyordu.

Daha büyük sorun anne babasıydı. Kampüsten kaçıp bir sandviç ya da yeni bir çalar saat almaya benzemiyordu bu. Bu artık oradan *bildiğiniz* ayrılmaktı. O gün, günlerden salıydı; Steve ve Gloria cuma akşamı Ren'i almaya gelecekti, önümüzdeki hafta olan bütün bahar tatili süresince onun evde kalmasını bekleyeceklerdi. Ren onları geciktirmeliydi fakat *nasıl* yapacağını henüz çözmemişti. Ya Ren onların evde kalmasını sağlayacak bahaneyi bulamadan erkenden çıkagelirlerse? Odasına gidip Miriam'a Ren nerede diye sorarlar mıydı? Miriam da onlara Ren'i üç gündür görmediğini söyler miydi? Sonra ne olurdu? Ya Christopher Koning'i sahiden bulmayı başarırsa, Ren ne yapacaktı? Bu adamı bulmak, anne babasının okula geri dönmesine izin vermeme riskini almaya sahiden değer miydi?

Buradan sonra, girdap gibi dönen ihtimalleri düşününce Ren panik duygusunun boğazını tırmaladığını hissetti ve gözyaşlarını kurutmak için gözlerini kırpıştırdı. Göz kapaklarının arkasında, altında akan bir otoyol hayal etti, Atlanta gökyüzü manzarasının karşısına çıktığını ve her şeyin etrafında patlayan maytapların rahatlatıcı ışıklarını. Bu maytapların parlak ışıklarını hemen önünde gördüğünde, elini tutan sıcak, büyük bir elin güvenliğini hissetti ve zihnindeki düşünceler dağılarak kanındaki adrenalin azaldı.

Doğrusu, bu yolculuk sadece kısmen Christopher Koning'i bulmakla ilgiliydi: Ren'in içinde her zaman dışarıda daha fazlası olduğuna dair bir his vardı – öğrenilecek, görülecek daha fazla şey, tanışacak daha fazla insan ve kendi hikâyesinin de daha fazlası. O havai fişekleri her hayal ettiğinde, bu fantezi onu bir şekilde çiftlikten alıp götürüyordu. Ren'in bunun, onu bekleyenlerin göstergesi olduğuna dair iç içe geçmiş dehşeti ve umudu, kendini bir uçurumun kenarına düştü düşecek şekilde konmuş kocaman bir kaya gibi hissetmesine neden oluyordu.

Ren öne bakıp dalgın dalgın saatini kurdu, sonra manşetini sıyırıp tekrar saate baktı. Beş buçuk olmuştu.

Sokağın karşısındaki kafe açıktı. İçerisi sıcacık görünüyordu, yumuşak aydınlatma ve kaldırımda durduğu yere kadar burnuna mis gibi kokuları gelen fırından çıkmış unlu mamüllerle dolu bir vitrin vardı. Ren elini cebine sokup küçük para tomarını yokladı. En az önümüzdeki hafta sonuna kadar bununla idare etmeliydi. Ancak Fitz onu ülkenin diğer ucuna arabayla götürürken Ren de en azından ona güzel bir kahve almak için bir dolar harcayabilirdi, değil mi?

Ren elinde *dört dolarlık* kahveyle küçük kahveciden çıktığında, Fitz kaldırım kenarına park ettiği eski püskü beyaz bir Ford Mustang'in kaportasına yaslanmıştı. "Onu götürmek zorunda kalmış olabilirim,"

diye mırıldandı Ren arkasından yaklaşırken, "Ama kibar olmak zorunda değilim." Motorun içinden bir yerden yüksek bir tın sesi çıktı. Fitz kapağı kapattı ve sesi pat diye yankılandı. "Bahse girerim, Missoula'ya kadar bile dayanamaz. Bakalım ilk kim pes edecek."

"Kim Missioula'dan önce pes edecekmiş?"

Fitz şaşkınlıkla arkasına döndü. "Hey. Ah. Hiç kimse." Fitz somurttu ve Ren, saçının kenarından tatlı tatlı çıkmış, herhâlde karıştıran parmaklarının havada bıraktığı bir tutama takıldı. Sırtını dikleştirdi. Görünüşü çekici olabilirdi ama adam aksinin tekiydi: "Sana saat altıda burada ol demiştim."

"Saat beş kırk beş."

"Onu diyorum işte," dedi Fitz. "Seninle mecburiyetten daha fazla vakit geçirmek istemiyorum."

Ren kendi kendine bunun doğru olduğunu hatırlattı: Kibar olmak zorunda değildi. Sadece onu Atlanta yakınlarına götürmek zorundaydı. "Kiminle konuşuyordun?" diye sordu Ren.

"Arabamla. Max."

Ren keyiflenerek, "Arabana isim mi koydun?" diye sordu. "Biz de traktörümüze isim koymuştuk!"

Fitz daha önce defalarca takındığı ifadeyi takındı, komik bir şey mi olduğundan emin olmadığını anlatan o ifadeyi. "Hadi bakalım, kaçış yok. Traktörünüzün adı ne Ren?"

Ren'in göğsü daraldı ve konuyu açtığına pişman oldu. "Steve."

"Steve ha? Vay canına. Güzel." Fitz kaldırım kenarında duran çantasına gitti.

Ren yutkunarak onu takip etti. "Evet, Gloria, yani annem ona babamın adını verdi." *Babam* kelimesinin ne kadar ince çıktığını, boğazından zor geçtiğini duyabiliyordu. Birinci kez, Ren biyolojik babası olduğuna inandığı, onu büyüten adamın belki de gerçek babası olmadığının bilinciyle ağırlaştı.

Keder gırtlağını sıkan bir el gibiydi ve Ren ne yapacağını bilemediğinden sadece kahveyi Fitz'e doğru itti. "Al. Sana bunu aldım."

"Bu ne?"

Omzunun arkasındaki kahveciyi gösterdi. "Oradan aldım. Bugünün spesiyaliymiş. Beyaz çikolatalı bilmem ne. Beni götürdüğün için bir teşekkür."

"Seni kendi tercihimle götürmüyorum."

"Biliyorum. Ama sana şantaj yaptığım için, içim hiç rahat değil."

"Eh, her şekilde, bir kahve iyi gider." Fitz silindir çantasını yere koyup kahveyi aldı ama bir yudum içmeden önce Ren onun kolunu tutup bardağı gösterdi. "Dur, dur, önce bir bak! Kız köpükten yaprak yaptı!"

Fitz kahvenin kapağını araladı, Ren kadar etkilenmemiş, dümdüz bir sesle, "Ah şu işe bakın," dedi. Bir yudum içti ve bütün bedeni ürpererek içi titredi. "Aman Tanrı'm, bu bal gibi."

Ren güldü. "Tamı tamına dört dolardı, herhâlde kız sana hakkın olan şekeri koymak istedi?"

Fitz şakacı bir gülüşle ağzını açtı fakat bir şey demeden kapattı. Boş eliyle burnunun kemerini sıktı. "Bak İsveçli. Hadi... Hadi kuralların üstünden geçelim."

Ren hazırlıklıydı. "Kural bir: Patron sensin. Kural iki: Asker selamı ya da eğilme yok."

"Doğru," dedi Fitz, "Ve..."

"Ah!" Ren önce ona göstermek istediği bir şeyi hatırlayıp sırt çantasına elini soktu. "Sandviç yaptım!"

Fitz dudaklarını büktü ve Ren, bakışlarını bugün öğleden sonra yemek salonunda hazırladığı, streç filme sarılı yedi adet fıstık ezmeli reçelli sandviçe kadar takip etti. "Biraz ezildiler," diye itiraf etti, "Ama her pazartesi günü bir haftalık yapıyorum ve inan bana, zaman geçtikçe tadı güzelleşiyor. Eğer düzgün bölüşürsek, Nashville'e kadar bunlarla idare edebiliriz."

Fitz sandviç tomarını narince elinden alıp kaldırım kenarındaki çöpe attı. "Hayır."

"Bunu niye yaptın?" Ren çöp kutusuna yürüyüp içine baktı ama sandviçler çoktan alelade muz kabuğu, kahve bardağı ve diğer kalıntılar arasında yutulmuşlardı. "Ne yiyeceği..."

"Kural üç: Arabada yemek yemek yok."

"Uzun yollar bunun için değil midir? Atıştırmak, araba sürmek ve şarkı söylemek..."

"Kural dört, beş, altı: Müzikten ben sorumluyum, şarkı söylemek yok, sinir bozucu olmak yok."

Ren'in süngüsü düştü. "Hiç eğlenceli kurallar değilmiş."

Fitz kahkahayı bastı. "Bana şantaj yapıyorsun. Bu yolculuğu sana *eğlenceli* geçirtmeyeceğim."

Ren sesini alçaltıp fısıltıyla konuştu. "Sana bu konuda kendimi kötü hissettiğimi söylemiştim. O yüzden kahve aldım."

"Kural yedi," dedi Fitz, "Arka koltuk şoförlüğü yapıp benim şoförlüğüme karışmak yok."

Ren eğilip arka pencereye baktı. "Arka koltuğa mı oturmak zorundayım?"

"Kural *sekiz*." Ren'i duymazdan gelip yavaşça elini arabanın üstüne koydu. "Max'e saygı göstereceksin. Kural dokuz: Konuşmak yok."

"Hiç mi?"

"Kural altıyı hatırlıyor musun?"

Ren hüzünle başını salladı. "Sinir bozucu olmak yok."

"Neden Nashville'e gidiyorsun ki?" diye sordu Fitz. "Beni *zorlamaya* razı olacak kadar önemliyse, neden otobüse atlamıyorsun ya da daha iyisi uçakla gitmiyorsun?"

Ren çenesini dik tuttu, bedenini sarsan mide bulantısına karşı kendini hazırladı. "Seni ilgilendirmez."

"Eh iyi, ama onuncu kurala geliyoruz: Umarım eve dönüş yolun bellidir çünkü ben ne zaman geri döneceğimi bilmiyorum ve kendimi senin programına göre ayarlayamam."

Ren'in beyni tutukluk yaptı. Daha Atlanta'dan Nashville'e nasıl varacağını bulamamıştı, nerede kaldı tekrar Spokane'e dönüş yolunu planlamak.

Fitz belki onun bu tepkisinde bir şey sezerek, eğilip gözlerinin içine baktı. "Eve nasıl döneceğin hakkında bir planın *var*, değil mi?"

Ren belli belirsiz başını oynattı.

Fitz ona doğru iyice eğildi. "İsveçli?"

"Evet," dedi Ren daha inandırıcı bir şekilde. Artık geri adım atmak için çok geçti. "Var, ya da en azından geri dönüş gününe kadar bulmuş olacağım. Ama her iki koşulda, senin sorunun değil."

Fitz dönüp bagajı açtı ve çantalarını içine koydu. "Yanımızda boyundan büyük işlere kalkışmış bir kız var Max." Fitz bagajı kapatmadan önce bir durdu. "Gitmeden önce buradan bir şey alman lazım mı? Missoula'ya kadar durmayacağız."

Ren ağzını sımsıkı kapatıp hayır anlamında başını salladı.

"İyi." Fitz bagajı kapatıp konuya son noktayı koyarcasına başını salladı.

Ren onun bakışları altında sinerek hızlıca, "Ama ben sadece," diye fısıldadı. "Sana teşekkür etmek istiyorum. Bunu mecburiyetten yaptığının farkındayım ama benim için çok önemli." Paltosunun cebine elini sokup bir zarf çıkardı ve Fitz'e uzattı. "Ayrıca sana bir kart yaptım. Tamam, şimdi altıncı kurala sadık kalmaya çalışacağım."

Fitz zarfı aldı, gösterişsizce yırtarak açtı. İçinden el yapımı bir kart çıktı, üzerinde parlak kalın harflerle "TEŞEKKÜRLER SADECE FITZ" yazıyordu ve etrafı capcanlı minicik havai fişeklerle doluydu. Sarı turuncu, yeşil mavi, kırmızı ve mor. Yakından bakıldığında fırça darbeleri mükemmeldi, Ren farkındaydı. Fakat biraz uzaktan

bakıldığında buzlu cama benziyorlardı. Dün gece yapmıştı bu kartı, neredeyse iki saat harcamıştı hatta ve son hâlinden çok memnundu.

Karta bakarken Fitz'in somurtuk alnı bir anlığına gevşedi. "Bunu *sen* mi yaptın?"

"Evet."

Fitz mağlup bir nefes verip gözlerini yumdu, ardından kartı cebine sokup yolcu kapısını açtı. "Bin."

Ren içi içine sığamayarak, heyecanı içinde kıpır kıpır arabaya bindi.

"Kes şunu," dedi Fitz arabanın etrafından dolanırken.

"Ben gerçekten çok heyeca..."

"Şşş."

ON BİRİNCİ BÖLÜM

FITZ

Emniyet kemerini takışı bile çok yüksek sesliydi.

"Sakin ol," diye mırıldandı Fitz.

"Ben sadece arabaya biniyorum!"

"Sadece..." Fitz yavaşça nefes verdi. "Daha sakince yap."

Ren kararlılıkla başını salladı; Fitz kızın selam vermemek için kendini zor tuttuğuna yemin edebilirdi.

Fitz arabayı çalıştırıp kaldırımdan uzaklaştı ve yola koyuldular. Corona Üniversitesi'nin ışıkları dikiz aynasında ufaldı, ufaldı... Ve Fitz'in bu seyahate dair coşkusunu da yanında götürdü.

Spokane'den Nashville'e yolculuğunu hiç böyle hayal etmemişti. Kendini Max ile baş başa, koca bir kahve kupası bardak tutucuda, camlar ardına kadar açık, bangır bangır müzik çalarken hayal etmişti. İlk *Sırada Ne Var* seansında zihnini özgür bırakmayı, düşüncelerinde kaybolmayı hayal etmişti. Üniversiteyi bitirmesine üç ay kalmıştı, ona vadedilen her şeye konmasına, intikamını almaya başlamasına ve her şeye sıfırdan, tek başına başlamasına üç ay kalmıştı.

Gelgelelim, yalnız değildi. Dünyanın en sinir bozucu kuyruğu peşine takılmıştı ve şimdi kucağındaki deftere canla başla bir şeyler yazıyordu.

Belki bütün yol bunu yapardı?

Belki yazar çizerdi ve Fitz de o yokmuş gibi davranabi...

Ninova

Ren elini kaldırdı ve Fitz direksiyonu sıktı. "Evet?"

"Haritan var mı?"

"GPS mi? Evet, tabii."

"Kâğıt haritan yok mu?" diye sordu Ren.

"Artık onlar kullanılmıyor."

"Eh, muhtemelen biliyorsundur ki benim cep te..."

"Kural dokuz," diye hatırlattı Fitz.

"Yoldaki ilerleyişimizi takip edebilirsem konuşmaya daha az meyilli olurum," diye imalı imalı belirtti Ren.

"O zaman yanında harita getirseydin."

"Ah!" Zevkten dörtköşe el çırptı. "Dün gece uyuyamadım, o yüzden Miriam'ın dizüstü bilgisayarını ödünç alıp uzun yol oyunlarına baktım!" Ren defterini tekrar açtı, Fitz şöyle bir göz atınca onun belirttiği kuralları defterine yazmış olduğunu gördü. Ren bir sayfa geri gitti. "Plakaları sayma oyunu var, gördüğümüz her arabada..."

"Hayır."

"...her eyaletten bir plaka bulmaya çalışıyoruz ve..."

"Hayır."

"...alfabe oyunu var, yol tabelalarından her birini..."

"Oyun yok. Sadece... Al." Somurttu, cep telefonuna uzandı ve gözünü yoldan ayırmadan kilidin açılması için yüzüne tuttu. "Google Maps'i aç ama başka bir şeye dokunma."

Ren telefonu bir kol mesafesinde tutarak çığlık attı.

"Mesajlarımı okuma."

"Okumam."

"E-postalarımı da."

"Neden senin e-postalarını okuyayım ki?"

"Bilmem, okuma işte."

Yaklaşık beş dakika süren huzur dolu sessizliğin ardından, Fitz omuzlarının gevşediğini ve rahatladığını hissetti. Belki de kız sahiden sessiz kalabiliyordu. Ren küçük mavi noktacıklarının eyalet

arası yollarda ilerleyişini izlerken transa geçmişti, böylece Fitz de içinden *Sırada Ne Var*'ın insanı kendine çeken rahatlığına kapılabildi. Uzun yolunun aklından listesini yaptı: Okulu bitir, Hâkim Iman'dan referans mektubunu garantile, hukuk stajını tamamla, LSAT[1] sınavlarına gir, hukuk fakültesine kaydol. Sonra da babanı insafsızca indir.

Okulu bitirmek sıkıntı olmayacaktı; Hâkim Iman'dan referans mektubunu garantilemek olabilirdi fakat şu anda bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu. Şu anda sadece Fellows, Wing and Greenleaf'teki bir yıllık ücretli staja kabul edilmek için gireceği mülakata odaklanmalıydı. Burası hem ülkenin en iyi iş hukuku firmasıydı hem de Nashville'deydi... Fitz, yine Mary'ye yakın olabilirdi. Nihayet ona göz kulak olabilirdi.

Arabanın içinde kulak tırmalayan bir kıkırdama sesi duyuldu ve Fitz neredeyse aniden frene abanacaktı. "Hay aksi ya... *Ne!* Neler oluyor?"

"Şu tarafta, yetmiş kilometre ileride Seks Tepesi diye bir yer var!"

Fitz bir saniye ona küçük dilini yutarak baktıktan sonra gözlerini yola çevirdi. "Seks Tepesi de neyin nesi?"

"Bilmiyorum! Ama *haritada!*" Ren ona döndü. "Fitz, onu senin tarayıcından Google'da araştırabilir miyim?"

Fitz pes ederek iç geçirdi. "İyi. Ama başka sekmelere bakma."

Ren bir saniye sessiz kaldı, sonra mırıldandı. "Ah," dedi, ekrana gözlerini kısarak. "Bu isim insanı yanlış yönlendiriyor. Burası bir manzara seyretme ve kamp yapma alanıymış. Burada seksle ilgili bir şey yaşandığını göremiyorum."

"Manzara seyretme yeri mi? Evet, insanlar herhâlde orada seks yapıyordur."

"*Yapıyorlar* mıdır?"

---

1 İng. *Law School Admission Test.* Amerikan eğitim sisteminde, hukuk fakültesine başvuran adayların girmesi gereken sınav –en.

Ninova

"Yani, tahminimce. Adı Seks Tepesi."

"Sen bilirsin herhâlde."

"Bu ne demek şimdi?"

Ren bunu duymazdan gelip hayretler içinde fısıldadı: "İnternet sihirli bir şey."

Fitz şöyle bir ne araştırdığına baktı. "Neyi google'lıyorsun?"

"İnsanlar Seks Tepesi'nde seks yapıyor mu yapmıyor mu sorusunu."

"Tamam İsveçli, sadece..." Telefonu eline alıp ortadaki konsola yerleştirdi. "Biraz Google'a ara verelim. Araba tutar sonra."

"Ah, doğru bir noktaya parmak bastın." Birkaç dakika boyunca önlerindeki yavaşça kararan manzaraya doğru baktı ve ona dönmeden önce boğazını temizledi. Konuşmadı fakat Fitz, dikkatini yüzünün bir yanma odakladığını sanki oraya bir parmak dokunuyor gibi hissetti.

Sonunda daha fazla dayanamadı. "Tanrım. *Ne var.*"

"Az önce 'Sen bilirsin herhâlde,' demem kabalık olduysa özür dilemek istedim. Sen bir zampara olmayabilirsin. Yanlış çıkarımlar yapmak istemem."

"*Zampara* mı? Cidden Ren, sen konuşmayı nerede öğrendin?"

Ren bunu duymazdan geldi. "Okula ilk geldiğimde, seninle turda tanışmadan önce... Oda arkadaşım Miriam beni uyardı. Senin hep birilerini yatağa attığını ve beni de atmana izin vermemem gerektiğini söyledi."

Fitz resmen Max'in motorunun teklediğini hissetti ve direksiyonu daha sıkı tuttu. "Kural on bir. Kim kimi yatağa atmış tartışması yok."

Ren başıyla onaylayarak defterinin spiralinden bir kalem çıkardı, sayfayı tekrar açtı ve kurallar listesine on birinci maddeyi ekledi.

Idaho sınırına vardıkları saniye Fitz, Ren'de bir değişim sezdi.

Eyalet sınırını geçtiklerini gösteren tabelayı geride bırakırlarken Ren omuzlarını kulaklarına çekti ve dizlerini kaldırıp kendi kendine sarıldı.

"İyi misin İsveçli?"

"Evet."

Fitz o kadar emin değildi. Tava sapı gibi uzanan kara parçasını dolandıkları kırk beş dakika boyunca Ren âdeta varoluşsal bir kriz içindeydi. Kendi kendine sessiz sessiz mırıldanarak, görünmez bir sesle tartıştı. Fitz sanki, "Bir öğrenseler yüreklerine iner!" dediğini duymuştu.

Ona kulak asmayarak müzik sesini açtı.

Ren sonunda konuşmak için el kaldırdı.

Fitz tekrar müziğin sesini kıstı. "Evet?"

Derken Ren bombayı patlattı: "Fitz, acaba şey... Geri dönebilir miyiz?"

Altlarında Max yalpaladı. "Ne?"

Ren çabucak ellerini salladı. "Boş ver. *Hayır,*" dedi daha kararlılıkla. "Sen bana aldırma. Ben geri dönmek istemiyorum."

Fitz kafasında geri dönüş ve tekrar yola çıkış için üç saat kaybetmek ile sonraki birkaç günü onunla yolda geçirmeyi kafasında karşılaştırdı. "Daha yola çıkalı bir iki saat oldu. Geri dönmek istiyorsan, şimdi söyle."

"Hayır. Devam et." Fakat arkasından başını koltuğa yaslayıp inledi. "Haberleri olmazsa üzülmezler, değil mi?"

"Dinle... Senin için stresli olduğunu anlıyorum, tamam mı? Zararı yok, sıkıntı yok. Bana şimdi söyle, seni geri götürebilirim."

"Hayır. *Hayır.*" Hemen ardından, "Ben berbat bir evladım, hepsi bu," diye ekledi ve başını avuçlarının arasına düşürdü.

"İzin verirsen bir şey soracağım," dedi Fitz, ardından Ren'in ona getirdiği artık soğumuş, şeker bombasından bir yudum içti. "Kampüsten ayrıldığını benden başka bilen var mı?"

Ninova

Ren kucağındaki defterle oynadı. "Tabii."

Bariz bir yalan.

"Güvenli bir seçenek mi bu sence?" diye sordu Fitz ona, Ren itiraz etmeye kalkınca elini kaldırıp. "Yapma çocuk."

"Ben neredeyse yirmi üç yaşındayım Fitz, çocuk değilim."

Fitz oflar gibi kahkaha attı. "Sadece diyorum ki beni tanımıyorsun."

"Seni mi?" Ren yeşil gözlerini ona çevirdi. "Bence sen bu kibirli kabuğun altında koca bir yufka yüreklisin."

Fitz inanamayarak kahkahalarla güldü. "Seni temin ederim, daha önce hiçbir kadın bana bunu demedi."

Ren tatlı tatlı gülümsedi. Fazla tatlı. "Tamam," dedi. "Sen *küçük* bir yufka yüreklisin."

"Aman Tanrım. Bu hiç..."

"Her neyse," dedi Ren tekrar cesur bir ifade takınıp. "Dediğim gibi, nereye gittiğim ya da kimin haberi olduğu seni ilgilendirmez."

"Sırf aynı okulda okuyoruz diye bana güvenmemelisin."

Ren onu köşeye kıstırmış gibi sırıtarak, "Bundan endişe duyman bana iyi bir çocuk olduğunu gösteriyor," dedi.

İyi bir çocuk mu? Ah, bir bilseydi. "Sadece... Kendi otel odanda kalacaksın, tamam mı? Ve kapıyı kilitleyeceksin."

"Otel mi?"

Fitz soruyu duyunca irkildi. "Evet?.."

"Otelde kalmayacağız, değil mi?"

Fitz inanamayarak öksürdü. "Sokakta mı uyumak istiyorsun?"

"Sokakta değil ama arabada uyuruz sandım."

Fitz bir kahkaha koyuverdi. "Yok artık, daha neler."

"Benim otelde kalacak param yok Fitz. Sadece yiyecek almak için biraz param var."

"Ne demek istiyorsun?" Fitz panikledi. "Ülkenin diğer ucuna nasıl geçmeyi bekliyordun?"

"Eh, sen sandviçlerimi çöpe attın ki yazık oldu çünkü..."

"Bir dakika." Alarm çanları çalmaya başlamıştı. Bir şekilde *yiyecek almak için biraz para* tanımlarının aynı olmadığından şüphe etti. "Banka hesabında ne kadar paran var?"

Ren çok salakça bir soru duymuş gibi kahkaha attı. "Benim banka hesabım yok."

Fitz uzun saniyeler boyunca arabanın altında kaybolan kara yola bön bön baktı. Nihayet, "Peki, yanında ne kadar nakit getirdin?" diyebildi.

"Yaklaşık altmış dolarım var."

Fitz sabrını yitiriyordu. Bunların hepsini yola çıkmadan önce sormuş olmalıydı: Kampüsten ayrıldığını bilen var mı, bu yolculuğa yetecek paran var mı, eve nasıl döneceksin? Fitz işten kazandıklarından kendi masraflarını karşılayacak kadarını kenara atmıştı, belki biraz artardı ama her şehirde iki otel odası, her molada iki kişiye yemek almaya yetecek kadarı kesinlikle yoktu. Delilikti bu. "Ren, cidden? Çok tutumlu bile olsak, belki altı öğünlük paran var ve sen *bir hafta* boyunca seyahatte olmayı planlıyorsun!"

"Ben şey... Buluruz bir yolunu. Sana telafi ederim!" Ren o yeşil gözlerini ona kocaman açtı ve Fitz tekrar yola baktı. "Söz." Ren durdu, ardından öylesine derin bir samimiyetle konuştu ki Fitz tekrar ona döndü. "*Söz veriyorum* Fitz."

Samimi olsun olmasın, durum absürttü. "Bana nasıl telafi edeceksin? Geri dönünce kampüsün bahçesinde turşu baharatı satarak mı?"

Ren bir an heyecanlanarak ağzını açtı, sonra dudaklarını birbirine bastırıp gözlerini kıstı. Fitz bu şirin sabır taşmasının ensesini ürpertişini hissetmemiş gibi yaptı.

"Bence benimle dalga geçiyorsun," dedi Ren.

"Tabii ki dalga geçiyorum. Ama başka ne yapacaksın? Starbucks'ta işe mi gireceksin? Belki Target'ta kasiyer olursun?" Fitz gözlerini yoldan kaçırıp minik bakışlarla onu inceledi, şimdi

Ninova

hakikaten meraklanmıştı. "Herkes senin cuma günleri annenle babanın seni alması haricinde kampüsten ayrılmadığını bilir."

Ren dönüp yüzünü ileriye çevirdi, Fitz'in tonundaki alaycılık karşısında yüzü düşmüştü. "Bu kadar sivrildiğimin farkında değildim."

"Şaka mı yapıyorsun?" Fitz öksürür gibi güldü. "İsveçli, sen hakkında yazılan profili okudun mu? Yılın ortasında geldin. On yedi metre sarı saçların var, gözlerin daha iri olsaydı bir lemur olurdun ve kampüste yanından geçen bütün memelilere selam veriyorsun. Daha önce hiç okul görmemişsin ama hocaların çoğundan daha bilgilisin, seloteyp ve ayakkabı bağcığı ile roket motoru tamir edebiliyorsun ve ben hariç herkesi Tanrı'nın bir lütfu olduğuna inandırdın. Evet, biraz sivrildin diyebiliriz."

Fitz'in içinde küçük bir pişmanlık kurtçuğu dolaştı fakat bunu bir kenara itti, Ren'deki güvensizliği gördü, sudan çıkmış balık gibiydi. "Kampüsten dışarı adımını bile atmış değilsin ve tanımadığın biriyle ülkenin diğer ucuna uzun yolda seyahat ederken ne yapman gerektiğini bildiğini mi sanıyorsun?" Fitz güldü. "Gerçekten çok safsın."

Fitz kendini piç gibi hissediyordu ama en azından işe yaramıştı. Ren, Missoula'ya kadar ağzını tekrar açmadı.

ON İKİNCİ BÖLÜM

REN

Gece konaklamak için mola verdiklerinde Ren ahlaki bir ikilemde kaldı: Yolun geri kalanında konuşmamayı kafasına koymuştu ama sonra, Ren'in hayatında gördüğü en güzel otelin önüne yanaşmışlardı. Bina kum rengiydi, girişi beş dönen kapı genişliğindeydi ve içeri aydınlatılmış, kocaman, beyaz bir kemerden giriliyordu. Arkalarında kısacık kesilmiş çimleri, çiçekleri ve güzel bir dekorla yerleştirilmiş kayalarıyla geniş bir yürüme yolu vardı.

Arabadan indiler, akşam güneşinde gerindiler ve o gecelik evlerine şöyle bir baktılar.

Ren on saniye dayanabildi, sonra hemen patladı: "Çok güzelmiş!"

Fitz onun bakışlarını girişe kadar takip edip hiç etkilenmeden gözlerini etrafında gezdirdi, sonra Ren'e geri döndü. "Holiday Inn işte."

Ren huşu içinde nefes verdi. "Adı bile sihirli gibi."

Fitz bir saniye daha ona bakakaldı, arkasından hiç konuşmadan Mustang'in bagajına gitti, çantalarını çıkarıp her bir omuzuna birini astı. Fitz'inki sade deri bir silindir çantaydı. Ren'inki eski, yırtık pırtık bir sırt çantası. Birlikte o kadar komik gözüküyorlardı ki Ren gülmeden edemedi.

"Benim eşyamı taşımak zorunda değilsin Fitz," diye seslendi arkasından koşarak.

"Sorun değil."

Ninova

Otomatik kapılar açıldı ve endüstriyel temizlik malzemesi kokan serin bir hava duvarı yüzlerine çarptı. Ren arabayla güneye gittikçe havanın ısınmasını bekliyordu, o yüzden kışlık paltosunu yanına almamıştı fakat Missoula'daki erken nisan havası hâlâ üşütüyordu ve klima da işini kolaylaştırmıyordu. Kollarını ovuşturarak Fitz'i takip etti, parlak pirinç kulplar, dizilmiş taştan bir şömine ve ahşap yerlerle bezeli lobiye girdiler.

Ren, "Vay canına," diye mırıldandı.

Resepsiyona gelince kontuarın arkasında bir kız belirdi, Fitz'i görünce birden durdu.

Fitz çantalarını ayağının yanında yere koyup kollarını önünde bağlayarak resepsiyon masasına yaslandı. "Selam," dedi alçak ve tok bir sesle. Ren arkasındayken bile bu sesin içindeki meşhur gülümsemesini duydu ve kadının ağzının suyunun aktığını gördü.

"Merhaba... Selam." Kız yutkundu. "İyi akş... Hoş geldiniz. Missoula'ya. Check-in mi?"

Fitz elini havalı havalı arka cebine atıp cüzdanını çıkardı. "Rezervasyonum var." Kimliğini uzattı. "Ama ikinci bir oda ekleyebilir misiniz diye soracaktım?"

Kadın dağınık kıvırcık saç tutamlarını yüzünden geriye itip adını bilgisayara yazdı. "Hımmm. Rezervasyonunuzu görüyorum... İki kişilik odada tek gece?" Ren'e yandan bir bakış attı, sonra hemen bakışını kaçırdı. "Ama ikinci bir oda mı istiyorsunuz?"

"Doğru."

Birkaç tuşa daha basıp yüzünü buruşturdu. "Görünüşe göre, rodeodan dolayı bütün odalarımız dolu ve bu gece size başka oda veremiyoruz."

Fitz sesini iyice alçaltıp ağzından bal damlayarak sordu: "Emin misin?"

Kız ona uzun uzun, sessizce baktı. Ren önce Fitz'e, sonra kıza, sonra tekrar Fitz'e baktı ve ne olacak diye merak etti. Sonunda Fitz

boğazını temizledi ve kız uyanıp kendine geldi. "Şeey... E-evet... Kulüp seviyesinde istiyorsanız olabilir."

"O odalar ne kadar?"

Kız yutkundu. "İki yüz elli."

"İki yüz elli dolar?"

"Evet."

"Bir gecelik?" diye sordu Fitz.

"Evet."

"Missoula'da?"

"Evet."

"Salı akşamı?"

Kız tekrar yutkunup gözlerini kaçırdı. "Evet."

Fitz pes ederek Ren'e döndü. "Odayı sen al. Ben arabada uyurum."

"Hayır!" diye bağırdı Ren ikisini de şaşırtarak. "Hayatta olmaz. Eğer arabada uyuyacak biri varsa, o benim."

Fitz başını iki yana salladı. "Kesinlikle olmaz."

"O zaman üst kattaki odaya gitmem bile," dedi Ren. "Ciddiyim Fitz."

Fitz çenesini sıkarak kafa patlattıktan sonra pes etti. "İyi. Sanırım bir odayı kullanacağız. Yere serilen bir yatak yollarsınız herhâlde?"

Kız başıyla onayladı, sonra durdu. "Şey... Hayır, üzgünüm. Maalesef o boyuttaki bir odaya veremiyoruz."

"Merak etme," diye fısıldadı Ren, "Herhangi bir aşna fişne olmayacak zaten."

Kız kahkahasını bastırdı ve Fitz, ukala ukala sırıtarak Ren'e baktı. "Aşna fişne?"

"Anlarsın ya. Öpüşmek ve koklaş..."

"Evet Ren, aşna fişnenin anlamını biliyorum." Sessiz bir kahkahayla kredi kartını uzattı, önüne getirilen ekranı imzaladı, anahtar kartını aldı ve tek kelime etmeden tekrar çantalarını yüklendi. Cazibe yayınını kapatarak omzunun üstünden, "Teşekkürler," dedi.

Ren diğer kadına gülümseyip çabucak, "Çok teşekkürler," dedikten sonra Fitz'e yetişmek için peşinden asansörlere koştu. Kapılar açılınca birlikte sessizce bindiler ve Fitz beşinci katın düğmesine bastı.

"Halıda uyumam gerçekten sorun değil," dedi Ren ona.

Fitz burnundan nefes verdi, rakamların tırmanışını gözleriyle takip etti ve cevap vermeden indi. Ren tartışmaya devam etmeye niyetliydi fakat Fitz kapıyı açınca ve ona önden girmesini işaret edince Ren şok geçirdi.

Hayatında otelde uyumak şöyle dursun hiç, bir otel odası görmemişti ve ne kadar nefes kesici olduğunu tarif edecek kelime bulamıyordu. Odanın kendisi Ren'in yaşadığı kulübenin yarısı kadar büyüktü ve Fitz kapıdan girip banyodaki ışığı açınca, Ren çığlık atarak elini ağzına götürdü. "*Odanın içinde* banyo mu var? Sahi mi?"

Fitz banyodan çıktığında, Ren gülümsememek için savaş verdiğine yemin edebilirdi. "Eh, en azından seni memnun etmek kolay."

"Hayatımda hiç otelde kalmadım."

Fitz tek kaşını kaldırdı. "Hiç mi?"

"Corona'dan önce kendi yatağımdan başka bir yerde uyumamıştım."

"Kıçından atmıyorsun ya?"

"Azıcık bile kıç... Atmıyorum,"dedi Ren.

Fitz şakacıktan şoka girdi. "Bir gündür yollardasın İsveçli ve şimdiden ağzın bozuldu."

Otopark etiketini arabaya koymak için dışarı çıkınca Ren etrafına bakındı, çekmeceleri açıp kapadı ve odanın neler sunduğunu keşfetti. Giysi koyacak yerleri bulunan bir şifonyer, fişe takılı görünmeyen boş bir buzdolabı. Pek bir manzara yoktu –bir sokak, uzakta kel tepecikler– fakat Fitz hiç etkilenmemişse de Ren her şeyin parmağının ucunda olması lüksünü aşamıyordu.

Fitz geri dönüp araba anahtarını şifonyerin üstüne koydu. "Ben bir duş alacağım."

Ren dikkati dağınık bir el sallamayla etrafı karıştırmaya devam etti. Bir komodin buldu, çekmecesinden bir İncil ve Mormon Kitabı çıktı. Bir çalışma masası ve çekmecesinin içinde küçük bir not defteriyle Holiday Inn kalemi vardı. Missoula'da yapılacaklara dair bilgiler içeren telli bir dosyanın durduğu bir konsol ve bir kraliçenin döşeğini hazırlamaya yetecek kadar çok yastık yorganla dolu bir dolap da cabası.

Ren işe koyulup kalın bir battaniyeyi yere şilte niyetine serdi, ikinci battaniyeyi örtü olarak aldı, en üstüne birkaç tane yastık attı ve tatminle iç geçirdi. "Mükemmel," dedi. Tam o sırada banyo kapısı açıldı ve Fitz bir buhar bulutu içinde dışarı çıktı.

"Bakma," dedi hemen ama çok geçti çünkü Ren çoktan ıslak, çıplak gövdesini ve Fitz'in beline sardığı havlunun hemen üstündeki kara tüy çizgisini görmüştü. Ren eliyle gözlerini kapattı. "Çantamı unutmuşum," diye açıkladı Fitz.

Kapı tekrar kapandı ve Ren mükemmel derme çatma yatağı ve hayatında ilk kez otelde kalacak olmanın verdiği heyecanı yaşadığı adrenalin patlamasının altında kaybetti. Sendeleyerek masanın yanındaki sandalyeye tutundu, sıcaklamıştı ve titriyordu. Daha önce erkekleri gömleksiz görmüştü; hasat dönemi hava çok ısınırdı ve Steve ile yardım etmeye gelen komşular günün sonunda ya da çalışırken gömleklerini çıkarırdı fakat hiçbiri *böyle* görünmüyordu. Pürüzsüz, sıcak, heykeltıraş elinden çıkmış bir ten. Hem yumuşak hem sert. Ren ona dokunduğunu düşününce elleri alev aldı.

Bir dakika. Ona dokunma düşüncesi nereden çıkmıştı?

Kütüphanedeki Linda, masasına düşen bütün kitapları Ren'e ayırırdı ve bunların çoğunluğu romanstı. Ren elbette aç kurt gibi okurdu. Ancak geçen yaz bu kitapları okurken o duyguları ancak okuyucu olarak deneyimlediğini fark etmişti: kalp çarpıntısı, ensenin karıncalanması, birinin karşısında küçük dilini yutmak, sıcak basması, ağırlaşmak. Şimdi gerçek hayatta, Fitz'i havluyla görünce tamı tamına bu tepkileri veriyordu.

Ren ona aşna fişne olmayacak *demişti*. Zaten Fitz'e yüktü. Fitz'in son ihtiyacı, orada her ne işi varsa onu yapmaya Nashville'e giderken bir başka kadının ona aygın baygın bakmasıydı. Dolayısıyla giyinmiş vaziyette ve göz göze gelmekten kaçınarak banyodan çıktığında, Ren hemen arkasından içeri girdi, saçma sapan romantik fikirler üzerinden akıp gidebilsin diye suyu olabildiğince soğuk açtı.

Ninova

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

FITZ

Fitz'in bu kâbus gün sona ererken en son ihtiyaç duyduğu şey, Ren'in duşun içinde avaz avaz şarkı söylemesiydi. Dolly Parton söylüyor bile olsa –ve gayet iyi de söylese de– odada yalnızmış gibi yaptığı o on dakikayı iple çekmişti.

Gerçi... Ren'in arabada uyuma teklifine evet demiş olsaydı, şimdi odada yalnız *olabilirdi.* Bunun sorumlusu kendisiydi. Ren küçüktü ama şirretti, Holiday Inn otoparkında uyusa başına herhâlde bir şey gelmezdi. Maalesef Fitz, dışarıdaki çöp tipleri fazlasıyla iyi tanırdı. Ren onu ne kadar sinir etse de, orada tek başına olduğunu bilse gözüne uyku girmezdi.

Ve bak işte. Ren fazla battaniyelerden ona yatak bile yapmıştı. Bir işe yaramaya *çalışıyordu.* Burada kızın hakkını yiyemezdi.

Uyduruk yatağın yanına çantasını koyup şarj aletlerini çıkardı ve duvarları taradı, sonunda masanın bacağının arkasında bir priz bulup telefonunu taktı. Anne babasının aramalarını kıyamete kadar cevapsız bırakabilirdi ama en azından Mary ile birkaç günde bir konuşması lazımdı.

Hat bir kez çaldı, bir daha çaldı ve Mary açtı. "Selam bebeğim."

Onun yumuşak, sigaradan kalınlaşmış sesini duyunca Fitz kaslarının gevşediğini hissetti. Uyduruk yatağa yerleşti. "Merhaba Mare."

"Geç oldu. Missoula'ya sağ salim vardın mı?" diye sordu Mary.

"Evet. Kolay bir sürüştü."

Ninova

"Hafta sonu geliyorsun değil mi?"

"Plan bu." Ren, "My Tennessee Mountain Home" şarkısını ciyak ciyak söylemeye başlayınca ve ses banyoda yankılanıp onun oturduğu yere ulaşınca yüzünü buruşturdu. Fitz sesini yükseltti, birdenbire telefonu hemen kapatmak istedi. "Anlatacak bir şey yok, o yüzden herhâlde..."

"O kim?"

Fitz gözlerini yumdu. "Kim kim?"

Mary şuh ve kalın bir sesle kahkaha attı. "Odanda bir kızın şarkı söylediğini duyuyorum çocuk, beni aptal yerine koyma."

"Koridordaki temizlik görevlisidir."

Mary'nin sessizliği, Fitz'in yüzünde kolayca hayal ettiği şüpheciliği aktarıyordu. Ancak Mary konuştuğunda sadece tebessüm duydu: "Ziyarete yanında birini mi getiriyorsun?"

Fitz fazla hızlı, fazla çıkışlı bir, "Hayır," dedi. Yumuşayarak itiraf etti: "Yolu bu tarafa düşen bir sınıf arkadaşım. Aramızda bir şey yok." Anlamlandıramadığı, şaşırtıcı bir nedenle ekledi: "Otobüs ya da uçak biletine yetecek parası yok."

"Ne kadar iyi kalplisin tatlı çocuk."

"Ah, yok canım," dedi Fitz.

Hattın diğer ucunda sessizlik oldu. "Eğer ikiniz baş başaysanız bu ne demek oluyor biliyorsun, değil mi? Onu sevsen de sevmesen de, ona bakmak senin görevin."

Mary'nin kendisi bu yaştayken, tıpkı Ren gibi bir yabancının insafına kaldığını hatırlayınca kaburgalarına sancı girdi. Fitz'in hayatının zor olduğunu anlayan biri varsa, o da Mary'ydi çünkü onun hayatı da zordu.

İşte tam da bu yüzden, Ren'in arabada uyumasına asla ve asla izin vermezdi.

"Tabii ki bakarım Mare, beni biliyorsun."

"İyi bir çocuksun sen."

Değilim, diye düşündü. Fakat onun için önemli olan tek kadına,

"Elimden geleni yapıyorum," dedi.

Banyonun kapısı açılırken Fitz telefonu kapatmıştı ve gece gece burger mi, yoksa burrito mu canı çekiyor diye karar vermeye çalışıyordu. Karnı zil çalıyordu. Aynı zamanda, bu yolculuk boyunca Ren'in masraflarını da karşılayacağını kabullenmişti. Herkesin zannettiğinin aksine Fitz nakit içinde yüzmüyordu fakat çok çalışır, az harcardı; parasız pulsuz da değildi. Ren'in ona borcunu nasıl ödeyeceği konusunda sonra endişelenecekti. Şimdilik açlık önce geliyordu.

"Burger mi, burrito mu?" diye sordu kafasını kaldırmadan.

"Fitz! Orası benim yatağım!"

Şimdi kafasını kaldırıp baktı. Onca saç bir şekilde bir havluya sarınmıştı. Ren üstüne aşırı büyük bir tişört giymişti ve Fitz altında bir şort olmasını umuyordu fakat tişörtün eteğinden sadece uzun, pürüzsüz bacaklar çıkıyordu. Ren'in kucağında dertop edilmiş giysiler vardı ve aralarından ince, beyaz bir sütyen askısı sarkıyordu. Fitz, Ren ile sütyenleri aynı düşüncede birleştirmek istemeyerek hemen bakışlarını kaçırdı.

"Neden bahsediyorsun?" diye sordu, gözlerini tekrar telefona indirerek.

"Yataktan," dedi Ren ve tam gözünün önüne gelince Fitz ayaklarını gördü. "Ben o yatağı kendime yaptım. Sen odanın parasını ödedin, gerçek bir yatakta uyuyacaksın."

"Sorun değil."

"Fitz..."

"Ren." Lafını kesip yeniden kafasını kaldırdı. "Bu tartışmayı kapatıyorum. Çok acıktım. Sadece söyle, burger mi istiyorsun, burrito mu?"

Kısa bir sessizlik, ardından: "Hayatımda hiç burrito yemedim.

Güzel mi?"

Fitz doğruldu. "*Güzel mi* mi? Ciddi bir soru mu bu?" Fitz artık Ren'in daha önce deneyim etmediği bir şeye her rastlayışında şaşırmayı kesmeliydi fakat bazı şeyleri aklı almıyordu. Burritosuz bir yaşam düşünemiyordu ve bugün sinirlerini bozmasına rağmen, Ren bu deneyimi yaşayacağı için heyecanlandı. "O zaman burrito söylüyoruz. Güven bana kafayı sıyıracaksın."

Ren sırt çantasına yürüdü, sonra ona bir beş dolarlık banknotla geri döndü. Fitz parayı kenara itti. "Sonra hesaplaşırız, tamam mı? Fişleri saklarım."

"Tamam ama lütfen büyük yatağa geç."

Fitz tekrar yattı, yerdeki battaniyelere süründü, yüzüstü ve sırtüstü yuvarlandıktan sonra tekrar dik oturdu. "Al işte," dedi. "İzimi bıraktım artık. Burası benim."

"Lütfen, bununla beni caydıracağını sanıyorsan, daha önce domuzlarla birlikte ağılda uyuduğumdan haberin yok demektir."

"İğrenç." Fitz'in şimdiye dek uyuduğu bazı yerlerden beter değildi aslında ama bundan bahsetmeye kalkışmadı. Fitz dizlerinin üstünde doğrulup uzaktan kumandayı buldu. "Bizim için izleyecek bir şey seçsene?"

Ren uzaktan kumandayı, sanki ona bir sihirli değnek uzatılmış gibi aldı. "Gerçekten mi?"

"Büyük güç beraberinde büyük sorumluluk getirir," dedi Fitz ona dalgın dalgın, yakınlardaki bir Meksika lokantasının menüsünü tararken. "Akıllıca seç."

"Çok fazla düğme var."

"Kırmızıya bas."

Ren bastı ve ekran açılınca nefesi kesildi. "Şahane."

Fitz yemek siparişlerini verdi, sonra da keyifle onu izledi; Ren bir çeşit deneme yanılma yöntemiyle onları yetişkin filmleri bölümüne götürüp çabucak çıkarırken bedava film seçeneklerinde dolaştı.

"Hangisi iyidir?" *Clueless* filminde durdu. "*Emma* kitabından

uyarlama diyor? Eğlenceli gözüküyor!"

"Bayağı güzeldir. Bas."

Ren yatağa yaslandı, karda melek yapıyor misali kollarını ve ellerini deniz yıldızı gibi açtı. "Ne demek üzereyim biliyorsun galiba!" diye seslendi, sanki Fitz diğer odadaymış gibi.

"Daha önce hiç bu kadar büyük bir yatakta yatmadın?"

Filmin açılış yazıları çıktı ve Ren sesi duyunca dimdik dikildi, yatakta bağdaş kurarak oturdu. Fitz içinde kızın yaptığı her harekete karşı duyduğu sinir bozukluğunu aradı fakat en azından bu gece, bir mola vermiş gibiydi. Yemekleri hemen geldi, Ren yatakta yanına hafifçe vurdu, birkaç havlu koydu ve yatağın üstünde küçük bir burrito pikniği hazırlamakta ısrar etti. İlk ısırışıyla birlikte öylesine başka anlamlara çekilebilecek bir inilti çıkardı ki Fitz bu ses karşısında yanan beynini soğutmak için gülmemek ya da şaka yapmamak için yanağını ısırdı. Ona şöyle bir baktığında, Ren'in ne yaptığının farkında bile olmadığını çok iyi anladı.

Fitz gözlerini kırpıştırıp tekrar televizyona döndü, birkaç saat öncesine kadar boktanlar listesinde yer alan birisine karşı ne çabuk yumuşadığı karşısında huzursuz oldu.

Evrendeki bir güç kızın ne kadar sinir bozucu olabileceğini hatırlaması gerektiğini biliyor gibi, kız filmi oynatmaya başladı ve onu soru yağmuruna tuttu.

"Hiç Beverly Hills'e gittin mi?"

"Kaykay kayar mısın?"

"Senin lise hayatın da böyle miydi?"

"Cher'inki gibi giysi dolabı olan var mıdır?"

"İnsanlar partiye gidince ne yapar?"

Topların suratlarına suratlarına uçması esprisini açıklamasını isteyince, Fitz bir yastık alıp onu boğuyormuş gibi yaptı. "Tamam," dedi her şeye rağmen kahkahalarla gülerek, "Filmi izle yeter."

Neyse ki Ren bundan sonra sessizleşti, yastığı alıp göğsüne koydu

ve her şeyi içen kocaman gözlerle filmi son sahneye kadar seyretti.

Fitz banyoya yürüdü, çantasından diş fırçasını çıkarıp suyun altına tuttu. Yandaki odada televizyon kapandı ve çıplak ayaklar girişteki fayansların üzerinde yürüdü.

"Film çok güzeldi," dedi Ren. Banyoda o varken içeri girip diş fırçasını musluğun altında ıslattı. "Fakat bir *Emma* uyarlaması olarak?" Diş fırçasını yanağına soktu ve ağzında fırçayla konuştu. "Biraz eksik buldum."

Fitz kaşlarını kaldırıp onun diş fırçalamasını, ağzının köpükle dolmasını izledi. "Bana katılabilirsin, tabii," dedi yarım bir gülüşle. Daha önce hiç uyku vakti rutini oturtacak kadar uzun süreli bir kız arkadaşı bile olmamıştı ve Ren burada pijamalarıyla lavabonun yanında onunla duruyor, hiç çekincesi olmadan azı dişlerine kadar ağzını açıyordu.

"Şeee şog güşel ve öşel biri," diye geveledi, sonra eğilip köpükleri tükürdü.

"Hiçbir şey anlamadım," dedi Fitz.

"Cher çok güzel ve özel biri," diye tekrar etti Ren.

"Yani?"

"*Yani*," dedi Ren ve banyo tezgâhına yaslanıp Fitz'e baktı. "*Emma* kitabı, çevresindeki minik, kopuk kasabada yaşayan herkese göre çok değerli ve özel görülen fakat aslında gayet vasat olan bir kızla ilgili."

"Tamam," dedi Fitz diş fırçasını çıkarmadan.

"Şirin bir filmdi ama sanki senaryosunu yazan kişi, Jane Austen'ın en önemli mesajlarını kaçırmış gibime geldi."

Fitz eğilip diş macunu köpüklerini lavaboya tükürdü. "Hadi git defterine yaz bunları Ren, açıkçası ne *Emma* ne *Clueless* umurumda."

Ren elinde diş fırçasıyla onun peşinden yatak odasına geldi. Filmi izlerken saçları kurusun diye havluyu çıkardığında fark etmemişti fakat şimdi görüyordu ki kızın saçları metalik dalgalar hâlinde poposuna kadar dökülüyordu ve Ren şimdi hepsini titizlikle tarıyordu.

"Belki bunu söyleyen ilk kişi olacağım," dedi Fitz çalışma masasının sandalyesine oturup yavaşça yana dönerken, "Ama saçların aşırı uzun."

Ren nazlı nazlı *ha ha* diye güldü. "Deme."

Fitz onun küçük bir dolaşıklığı açışını izledi. Büyüleyiciydi. Ardından gözlerini dikip baktığını fark etti. Gözlerini kapatıp açarak ayaklarına baktı. "Taraması bayağı uzun sürüyor galiba."

"Evet, öyle."

"Hiç kısa kesiyor musun?"

"Sağlıklı olması için yılda iki kere ucundan alıyorum."

"Hiç kısacık kesmek *istedin* mi?"

Ren mırıltıyla şarkı söyleyerek bunu düşündü, sonra Fitz'e doğru gülümsedi. "Bu konuya hiç kafa yormadım. Garip değil mi? Gloria –annem– her zaman saçımı kesmeme konusunda ısrarcıydı, ben de ona itiraz etmedim işte." Ren iç geçirdi. "Diğer kızlardan bazı açılardan farklı olacağımı biliyordum ama okula gelene kadar ne kadar çok garipliğim olduğunu fark etmemiştim."

Fitz nereden çıktığını hesaplayamadan kelimeler ağzından dökülüverdi: "Saçın garip değil. Sadece farklı ama kötü anlamda değil."

Kızın yanaklarının kızardığını gözden kaçırmadı.

"Ben küçükken o kadar sarıymış ki neredeyse beyaz görünüyormuş," dedi Ren. "Büyüdükçe, sembolizm hakkında okudukça ve farklı kültürlerdeki insanların uğurlarını öğrendikçe annemle babamın saçlarımın çiftlikteki hayatımızı arı tuttuğuna inandıklarını anlamaya başladım." Fitz kafasını kaldırıp bakınca Ren'i derin düşüncelere dalmış, duvara bakarken buldu. "Geri dönüp geçmişlerini kusursuz yapamazlardı ama beni kusursuz yetiştirebilirlerdi, anlıyor musun? Herkesin yetiştirilmesi gereken şekilde beni yetiştirmeleriyle çok övünürlerdi: Popüler kültür ya da internet etkisi olmadan ve tamamen kendi kendine yetebilecek şekilde."

"Annenle baban senin her yaptığında çok fazla söz hakkına sahip galiba."

Ren iç geçirdi, transını bölüp ona baktı. Tam o anda, üç saat önceki hâlinden bile çok daha yaşlı görünüyordu. "Onları tatmin edecek kadar değil." Karmaşık bir örgüyle saçlarını toplamaya

koyuldu ve Fitz sustu, parmaklarının o tutamları döndürüp döndürüp kalın, düzgün bir örgü hâline sokup bir omzunun üstüne atışını izledi. Gözlerindeki ağırlığı fark etti ve Ren birden esneyip eliyle ağzını kapattı. "Vay... Affedersin. Birdenbire çok uyku bastırdı."

"Ben de geberiyorum." Fitz ayağa kalkıp ışığı söndürdü. Odaya karanlık çöktü ve Fitz yatağın kenarına çarptı, diğer tarafa geçerken ayağı bir ayakkabıya takıldı.

Ren güldü. "İyi misin?"

"İyiyim." Fitz battaniyeyi beline kadar çekip küçük yatağına yerleşti. İkisi de sustular ve bu karanlıkta oda sanki küçüldü. Mary'nin telefonda söylediklerini düşündü ve Ren'e bir şekilde birbirlerini az tanısalar ve garip bir yolculuk olsa da onun yanında güvende olduğunu temin etmek istedi. Uyuyabilirdi yani.

"Sanki yatıya kalmaya geldik," diye fısıldadı Ren, sesinde yorgunluğuna rağmen heyecan gizliydi. Fitz kızın onun yanında hiç gergin olmadığını fark etti. "Yatıya kalmanın nasıl bir şey olduğunu sadece bir kere *Grease*'te görmüştüm."

"Kulaklarımızı da deldirelim mi?"

Ren kahkahayı bastı. "Sen *Grease*'i izledin mi?"

"*Grease*'i izlemeyen yoktur çocuk. Klasik bir filmdir."

Ren'in yatakta hareket ettiğini, bacaklarının örtüyü ittiğini duydu. Tanrım, bütün duyularıyla *kızın* farkındaydı.

"Sen hiç arkadaşında yatıya kaldın mı?" diye sordu Ren.

"Tabii."

"Erkekler o gecelerde ne yapar?"

"Çoğunlukla abur cubur yiyip bilgisayar oynarız." Fitz karanlıkta yatağa doğru baktı ve bu kızın yirmi iki yıldır hayatını nasıl geçirdiğini ilk kez, adamakıllı düşündü. "Sen gerçekten hiç kimsenin evinde yatıya kalmadın mı?"

"Hayır."

Odanın dışından bir araba geçti, lastikleri asfalta sürttü.

"Etrafında senin yaşında çocuklar yok muydu?" diye sordu.

"Ah, birkaçı vardı," dedi Ren. "Ama Gloria çocukların gece kendi yatağında uyuması gerektiğine inanırdı hep. Benim başkalarının evine gitmemden pek hoşlanmazdı."

Fitz gözlerini kapattı, hayatlarının birbirinden ne kadar farklı olduğunu hayretler içinde düşündü. Ren'in aşırı korumacı annesi, onun bir gece bile kendi yatağından başka bir yerde uyumamasını sağlamıştı. Fitz'in yıllar boyunca bir annesi olmamıştı ve uyuyacak bir yatak bulduğunda buna minnettar olurdu. İkisi de bir açıdan arızalıydı fakat tamamen farklı biçimlerde.

"Bilmem," dedi. "Bence çocuklar evden uzakken başkalarına karşı kibar olmayı, misafirliğin nasıl bir şey olduğunu öğrenirler."

Arkasından uzun bir sessizlik oldu. Fitz kız uyudu mu diye merak etmeye başlarken Ren'in sesi hüzünle karışık, karanlığın içinden duyuldu. "Gloria'nın bazı konularda yanıldığını düşünmeye başlıyorum."

Fitz buna ne diyeceğini bilemedi, o yüzden yorumsuz bıraktı ve tekrar sustular.

"Horlar mısın?" diye sordu Ren sonunda.

"Hiç kimse bana horladığımı söylemedi."

"Ben de horlamam."

"Nereden biliyorsun?" diye sordu Fitz. "Daha önce kimsede yatıya kalmadın."

"Tam üstüne bastın." Ren utangaçça güldü ve bu ses Fitz'in içinde bir bam teline dokundu. "İyi geceler Fitz."

"İyi geceler Ren."

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

REN

Ren nasıl uyuyakaldığını hatırlamıyordu. Fitz'in mırıl mırıl konuşmasını duymuştu, sonrası yoktu, günün bitmesinin huzuru bile. Birkaç saatlik derin, rüyasız uykunun ardından gözleri açıldı ve odanın karanlığında, sadece Fitz'in ritmik nefes alış verişlerinde, ısıtıcıdan gelen sızlama ve tıngırtının arasında düşünceleriyle baş başa kaldı.

Bazen ekin ekme ya da hasat döneminin en can çıkaran zamanlarında, Ren kendine düşünmeyi bırakmasını ve harekete devam etmesini söylerdi. *İşin bittiği anki rahatlamayı ya da diğer uçtaki ödülü düşünme. Sadece bir görevi tamamla, sıradakine geç, sonra sıradakine geç.* Dün biraz öyleydi. Ren bir ödüle doğru ilerliyordu, ileride bir yerlerde bir babası olması ihtimalini ya da Idaho'da bıraktığı iki endişeli ebeveyni düşünmüyordu.

Fakat bilinç, düşüncesinde bir gedik açtı mı, Ren onu bir daha kapatamadı. Endişeleri tuzlu bir gelgit gibi yükseldi, suçluluk duygusu, şüphe ve pişmanlık da onları takip etti. Ren dürtüsel bir şekilde yola çıkarak aptallık etmişti. İki buçuk gün sonra, Gloria ile Steve kamyonetle kampüse gelip onu arayacaklardı, kızlarıysa ülkenin ta diğer tarafında olacaktı. Ren bir şekilde onların cuma günü kampüse gelmelerine engel olmalıydı. DNA testinin hangi yalanı ifşa ettiğine ne kadar kızarsa kızsın, öylece ortadan kaybolamazdı.

Mektup yazsa, zamanında ulaşmazdı ve çiftlikte hatlı telefon yoktu, o yüzden onları aramanın bir yolu yoktu...

Gözleri kocaman açıldı, karanlıkta komodinin şekli belirdi. Çarşamba gününün ilk saatleriydi, anne babasının kasabaya indiği gündü. Eğer Gloria ve Steve rutinlerine sadık kalırsa yedide, tam açılış saatinde Hill Valley Five and Dime'da olurlardı.

Ren saat altıda kalkıp tuvaleti kullandı, dişlerini fırçaladı ve tekrar yatağa girdi. Fitz hâlâ beton gibi uyuyordu. Saat altı on beşte Ren birkaç çekmeceyi açtı, önce yavaşça kapattı, sonra o kadar yavaş kapatmadı. Fitz hâlâ uyuyordu. Altı otuzda, öksürük krizi geçiriyor gibi yaptı ve Fitz uyumaya devam etti. Saat altı kırk beşte, Ren üç kere adını söyledi ama gene olmadı.

Ancak hâl böyleyken bile, baş ucundaki saat yediyi vururken Fitz'e doğru baktı, kıpırdıyor mu diye onu sessizce süzdü. Yavaş, düzenli alıp verdiği nefesler ve uyurken seğiren kasları haricinde bir şey dikkatini çekmedi. Ren dikkatlice onun telefonunu yatağın altından çekip ekrana dokundu. Dijital bir klavye çıktı, Ren ne yapacağını bilemeyerek ekrana bakakaldı. Sıfıra bastı. Bekledi. Hiçbir şey olmadı. Bir iki üç dört beşe bastı. Hiçbir şey olmadı.

Sabrı sessizce taşarak oflarken Fitz'in arabada telefonuna nasıl ulaştığını hatırlamaya çalıştı. Umut dolu bir şekilde yüzünü buruşturup, telefonu Fitz'in suratına yaklaştırdı ve kilit açılınca minik bir zafer çığlığı attı. Tarayıcıyı açıp Hill Valley Five and Dime'ın numarasını google'ladı ve masadaki kâğıda yazdı.

Elinde numarayla Fitz'in telefonunu tekrar yatağın altına koydu, odadaki telsiz telefonu banyoya götürdü ve dikkatlice kapıyı kapattı. İki kez çaldıktan sonra telefon bağlandı ve Ren evrene sessiz bir dilek yolladı. *Lütfen orada olsunlar.*

Yaşlı Jesse'nin sesini nerede duysa tanırdı. Yıllar yılı filtresiz Marlboro içmekten kelimeleri tırtıklıydı, her biri hışırtıyla, duman ve külle çıkıyordu. "Hill Valley," dedi adam. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

Ren eliyle ahizeyi kapatıp alçak sesle konuştu. "Jesse?"

"Buyrun?"

"Alo... Benim... Benim, Ren."

Önce bir duraklama, sonra: "Ren? Ren Gylden? Kızım, sen hayırdır beni telefonla arıyorsun?"

"Duydun mu bilmiyorum ama ben artık üniversite okuyorum."

"Duydum evet," dedi adam ve hattın diğer ucundan gelen o ortak gurur karşısında Ren'in yüreği sıkıştı. "Gerçekten büyük bir adım."

"Evet öyle, teşekkürler." Ren boğazını temizledi. "Durum şu ki, annemle babama ulaşmamın bir yolu yok ama haftaya olan bahar tatilinin tarihini karıştırmışım ve onlara haber vermem lazım."

"Neden fısıldıyorsun tatlım?"

"Ah." Onu sessiz yatak odasından ayıran ince kapıya baktı. Elinden gelen tek şey, birkaç dakika önceki kadar ölü gibi uyuyor olmasını umut etmekti. "Oda arkadaşım daha uyanmadı ama ben dükkânı erkenden aramak istedim, Steve ile Gloria'nın birazdan malzeme almaya geleceğini biliyorum."

"Ah," dedi, "Anladım. Bana numaranı vermek ister misin, seni oradan arasınlar?"

"Senin için sakıncası yoksa, hatta kalıp bekleyebilirim. Her an gelebilirler diye tahmin ediyorum."

Jesse'nin kahkahası gümbürtü gibi başlayıp öksürükle bitti. "Eh, pekâlâ canım, nasıl istersen. Buraya vardıklarında onları çağırırım."

Ahizesi tezgâha tık diye oturdu ve Ren, adamın karısı Tammy'ye durumu anlatışını dinledi. Midesi endişeden çalkalandı, Jesse'nin arka planda başka bir müşteriye yardım edişini, kasanın *ding* diye açılışını ve çekmecenin *çat* diye kapanışını dinledi.

Ren boş küvete girdi, oturup dizlerini göğsüne çekti, biraz daha izole olmak için başına bir havlu örttü.

Telefon tezgâha sürtünce ve annesinin bu şekilde hiç tanıdık gelmeyen sesi hattın diğer ucunda duyulunca irkildi. "Ren? Sen misin?"

Ren eliyle ahizeyi kapatarak, "Merhaba, evet. Benim," dedi.

"Her şey yolunda mı?"

"Evet, her şey yolunda. Sadece şey diyecektim..."

"Neden fısıldıyorsun?"

Yüzünü buruşturarak yalan söyledi. "Miriam hâlâ uyuyor."

"Saat sabahın yedisi," dedi annesi inanamayarak. "Dışarısı pırıl pırıl."

Ren gözlerini yumarak bu konuşmayı yapıp bitirmenin en hızlı yolunu bulmaya çalıştı. "Biliyorum. Üniversiteli gençler geç kalkıyor galiba. Dinle, önümüzdeki hafta bahar tatili sanıyordum, tarihi karıştırmışım."

"Ne? Seni hiç duyamıyorum ki."

Ren gergince tekrar kapıya baktı, her an bir ses duyarsa diye kulağını dört açtı. "Bahar tatili tarihlerini yanlış almışım."

"Nasıl yapabilirsin böyle bir hatayı?"

"Bilmiyorum. Özür dilerim. Aslında haftaya vizeler var." Uydurduğu yalan ağzında kaygan ve yağlıydı fakat Ren yutkunup devam etti. "Bu hafta sonu ders çalışırım diye umuyordum."

"Yani bütün hafta sonu yurtta kalmak istediğini mi söylüyorsun? Önümüzdeki hafta evde olmayacaksın ve ondan sonraki hafta olacaksın, öyle mi?"

Ren yüzünü buruşturdu, bahar tatilinden sonra koca bir hafta boyunca kaçıracağı dersleri nasıl telafi edeceğini merak ediyordu. Fakat hızlıca yutkunup, "Aynen öyle efendim," dedi.

"Bilmiyorum Ren."

"Lütfen? Sen bitki sulamak zorunda kalma diye soğuk çerçevelerin içine damla sulama sistemi kurdum ve kaçırdığım her şeyi telafi

etmek için bir sonraki hafta fazlasıyla çalışırım. Sınavlardan önce bu hafta sonu burada kalsam çok büyük zarar olmaz diye düşünüyorum. Sadece odamda ya da kütüphanede olacağım." Yutkundu ve yalanı atıverdi: "Söz veriyorum."

Gloria'nın boğuk sesini, ardından Steve'in sesini duydu ve arka planda onlar tartışırken, midesi büzüşüp boğazı düğüm oldu. Nihayet Gloria geri dönmüştü. "Sadece bir hafta sonu Ren. Ciddiyim. Bir sonraki cuma her zamanki gibi orada olacağız."

Ren tenine güneş değmiş gibi rahatladığını hissetti. "Tabii ki! Teşekkürler!"

"Fakat kazandığın bu boş vakte layık olacaksın. Eve döndüğün zaman listen hazır bekleyecek."

Ren hafifleyerek başını salladı. "Kesinlikle."

"Kampüsten ayrılmak yok, bizim onaylamayacağımız bir şey yapmak yok."

"Tabii efendim. Anlıyorum."

Steve'in sesi daha yakına geldi, telefona doğru eğiliyor gibiydi. "Bunu bir seferliğine yapmana izin veriyoruz Ren. Tek seferlik bir izin, hepsi bu."

Ren içinde bir panik hissetti ama bunu yutkunarak bastırdı. "Anladığımı ve ona minnettar olduğumu söyle." Ren yüzünü buruşturarak tekrar sesini alçalttı. "Bir buçuk hafta sonra görüşürüz."

Annesi isteksizce, "Pekâlâ o zaman," dedi.

"Seni seviyorum Gloria!" dedi Ren, karşılık duymayı isteyerek. "Alo?"

Annesi telefonu çoktan kapatmıştı bile.

Ren uzun bir süre sessizlik içinde oturdu, tüm olanların arasında bir rahatlama bulmaya çalıştı ama daha çok midesi bulandı. Gloria sıra dışı herhangi bir şey söylememişti fakat Ren aralarında zaten bir uçurum açıldığını hissediyordu ve bundan nefret ediyordu. Ama iyi ama kötü, Ren'in bu dünyada onlardan başka kimsesi yoktu... Ren'in gizlice yaptıkları, aralarındaki uçurumu gittikçe büyütse de.

Ren küçük mağarasını bozup küvetten çıktı, havluyu yerine astı ve banyoda yürüdü. Eşikte tereddüt edip kulak kesildi. Hâlâ çıt çıkmıyordu. Sakinleştiren bir nefesle yavaşça kapının tokmağını çevirdi ve kapıyı ardına kadar açtı. Damarları soğuk ve yapışkan bir dehşetle doldu. Eşiğin diğer tarafında ayakta durmuş, onu bekleyen Fitz'le burun buruna geldi.

"Bugün bir kilometre daha gitmeden," dedi Fitz, "neler olduğunu bana anlatsan iyi edersin."

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

FITZ

Fitz onun yanından geçip banyoya girdi. "Konuştuklarımızın ne kadarını duydun?" diye sordu Ren arkasından.

"Yeteri kadarını." Diş fırçasını suyla ıslatıp ağzına soktu ve canhıraş bir şekilde dişlerini fırçalamaya başladı. "Haklıydım, değil mi? Kimse senin nerede olduğunu bilmiyor."

Ren kendi diş fırçasını aldı. "Dün söyledim, seni ilgilendirmez."

"Kim hiç kimseye haber vermeden üç bin kilometrelik yola çıkar?"

"Peki *senin* nerede olduğunu bilen var mı?" diye yapıştırdı Ren ve evet, tam isabetti. Mary'ye ve Fellows, Wing and Greenleaf'teki İnsan Kaynakları ekibine söylemek dışında Fitz şehirden sessiz sedasız ayrılmıştı.

"Benim durumum farklı," dedi ona.

"Nasıl?"

"Bir kere ben erkeğim."

Ren gözlerini kocaman açtı. "Aaa, eh *o* zaman sen kocaman, yenilmez..."

"Öyle demek istemedim," diye lafını kesti Fitz, eğilip lavaboya tükürdü ve ağzını çalkaladı. "Her hafta senin gibi yola çıkan ve sonra kaybolan kadınlarla ilgili elli tane podcast yayımlanıyor."

"Ben kayıp değilim ki Fitz. Seninle birlikteyim," dedi Ren, yüzünde bir tepki arayarak. "Benim başıma bir şey gelmesine izin vermeyeceğini çok iyi biliyorum."

Ninova

Fitz yüzünü silmek için kullandığı el havlusunu attı. "Ben o sorumluluğu istemiyorum. Anlamıyor musun? Senin iyiliğinden sorumlu olmak istemiyorum, öyle bir şeyi hiç istemedim."

"O zaman beni arabanla götür ve bunun için endişelenmeyi bırak!"

"Nasıl bırakabilirim?" diye sordu burnundan soluyarak. "Nashville'e varınca ne yapmayı planladığını bile bilmiyorum."

"Atlanta'ya otobüs bulacağım."

Fitz'in şaşkınlıktan başı döndü. "Ne? *Atlanta*'da ne işin var?"

"Se-ni il-gi-len-dir-mez."

"Önünde sonunda okula geri dönmeyi planlıyorsun, değil mi?"

"Tabii ki!"

"*Tabii ki* derken?" Fitz kulaklarına inanamayarak lafını kesti. "İsveçli, senin planının *hiçbir* yeri açık değil."

Ren ellerini havaya kaldırdı. "Öyle olmak zorunda da değil!"

Fitz patladı. "Eğer okula tekrar gelmezsen, seni canlı gören son kişi olmak istemiyorum!"

Fitz'in son cümlesi banyonun duvarlarında yankılandı ve birbirlerine bakışarak kalakaldılar. Ren'in çenesi seğirdi, burun delikleri şişip indi ve ilkel yanı onu böyle sinirlendirmekten, o mutlu Altın Kız görünüşünün altındaki yoğun duyguları kışkırtmış olmaktan hoşlandı. Gözlerini ondan kaçırıp elini saçlarına götürdü. "Cebinde para olmadan, güvencen olmadan seni ülkenin diğer tarafına götüren nedir anlat, yoksa bir kilometre daha gitmem."

Ren uzun, derin bir nefes verdi. "Tamam," dedi sonunda. "Ama önce bir şeyler yemeliyim. Boş mideye dram kaldıramayacağım."

Giyinip gergin bir sessizlik içinde eşyalarını topladılar, ardından fırtına gibi esintili otoparktan geçip üzerinde sadece MARKET yazan

kiremit binaya girdiler. Buzlu camlardan içerideki uzun kuyruk görünüyordu fakat kaldırımdan bile alabildikleri kokular, beklemeye değeceğini söylüyordu. Fitz, Ren'e kapıyı tuttu, Ren eski püskü sırt çantasıyla içeri girdi ve elinde olmadan Fitz'in içi sızladı. Ren güzel ve zekiydi, saçları iki örgü topuzla toplanmıştı, dudakları vitrinin arkasındaki ahududu jöleli donutlar gibi doğal kırmızıydı fakat ona bakan herkes, üstünden başından fakirlik ve masumiyet aktığını görürdü. Ayakkabıya yapışan sakız gibi kıza yapışmıştı.

Fakirliği anlayabilirdi. Fitz de her kuruşu dişiyle tırnağıyla kazanırken fakir olduğu için kızı suçlayamazdı. Onu asıl gıcık eden şey, kızın masumiyetiydi. Birisi onu dolandırmadan, soymadan, taciz etmeden –ya da daha beteri olmadan– ülkenin diğer ucuna gidebileceğini nasıl düşünürdü? Madem dış dünyaya karışmaya bu kadar meraklıydı, Fitz'in içindeki sokak serserisi, onun yardımı olmadan, kendi başına yüzleşmeliydi diye düşünüyordu. Fakat Fitz bunu düşünürken bile gövdesiyle onun bedenini koruyordu, pozisyon değiştiriyordu, böylece Ren tatlı çöreklerin durduğu vitrine daha yakındı ve içeri giren müşteriler tarafından itilip kakılmıyordu. Iyh, Ren haklıydı. Ona hiçbir şey olmasına izin vermeyecekti, bu da demek oluyordu ki Spokane'e sağ salim dönmesinin de bir yolunu bulacaktı.

Ren tezgâhta kendine kocaman pembe bir donut ve bir bardak su sipariş etti. Fitz ödemeyi teklif edince parasını almadı. Fitz iki kahvaltı sandviçi, bir sade kahve aldı ve Ren'e arka taraftaki boş masaya oturmasını işaret etti.

Fitz kahvaltısını iki lokmada mideye indirdi, nefes almak için mola verdiğinde Ren'in çöreğinden sadece iki ısırık aldığını fark etti. Ellerini peçeteye sildikten sonra, onu boş tabağına attı. "Donut bayat filan mı?"

"Hayır, çok lezzetli gerçekten. Sadece benim iştahım yok." Tabağını ona doğru itti. "İster misin?"

Fitz hayatında hiçbir zaman bedava yiyeceğe hayır dememişti, bu yüzden donut'ın yarısını tek ısırıkta mideye indirdi. "Pekâlâ," dedi. Yeterince ertelemişti. "Hadi dinleyelim şu hikâyeyi."

Ren nefes verdi, Fitz'e odaklanmadan arkasına, camdan dışarıya baktı. "Audran'ın bize yaptırdığı DNA testini hatırlıyorsun?"

Fitz bir lokma daha çiğnerken cevapladı. "Hı hı, evet. Bir hafta önceydi."

"Sonuçlarımızın çıktısını alınca," dedi Ren suyunu avuçlarının içinde tutarak, "Benimkisi, beni bir babayla eşleştirdi."

"Eee?" diye sordu Fitz, sonuncu lokmayı ağzına atarak. *Şanslısın,* diye içinden geçirdi.

Ren ona tekrar baktı. "Evet."

Fitz, Ren'in bir şeyin kafasına dank etmesini beklediğini anlıyordu ama omuz silkti. "Ne?"

"Annemle babam toplumdan uzak bir çiftlikte yaşıyor," dedi yavaşça. "Telefonumuz yok. Suyu pompayla çekiyoruz. Annemle babam dış dünyanın zehir olduğunu düşünüyor. Teknolojinin zehir olduğunu düşünüyor." Ren şimdi boş olan, sadece gökkuşağı renklerinde minik şekerlemelerin kaldığı tabağını gösterdi. "Kendi pişirmediğimiz ya da yetiştirmediğimiz yiyeceklerin bozuk olduğunu düşünüyor."

"Haksızlar mı ki?" diye sordu Fitz ağzını silerek. "Çok lezzetliydi ama sırf o pembe kremanın içinde bile muhtemelen beni öldürebilecek on beş farklı madde vardı."

Ren buna kederli bir kahkaha attı. "Bence asıl noktayı kaçırıyorsun."

"O zaman bana küçük bir çocukmuşum gibi açıkla."

"Babam –ya da Steve her kimse– asla ve asla DNA'sını bir şirkete vermez. Hayatta, ölse geberse, bir şişeciğe tükürüp bunu o şekilde postalamaz. Benim çıktımda yazan babanın o olmasına imkân yok."

Fitz sanki itilmiş gibi sandalyesinde arkaya yaslandı. Kendi aile sorunlarına o kadar gömülmüştü, kendi planını uygulamayı kafasına öylesine koymuştu ki bir başkasının hayatına DNA testiyle bir bomba düşmüş olma ihtimalini akıl edememişti. "Onun gerçek baban olmadığını mı düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum." Elini sırt çantasına sokup dikkatlice katladığı bir sayfa kâğıt çıkardı. Masaya serdi ve Fitz kâğıda baktı. Bilgisayardan basılmış bir erkek fotoğrafıydı. Açık sarı saçlı, büyük, açık renkli gözlü ve iyimser tebessümlü biriydi. Şık ve –Fitz bu tarza aşinaydı– zengin görünüyordu.

Ve Ren'in *tıpatıp* aynısıydı.

"Ah," diye nefes verdi Fitz. "Sizin çiftlikte yaşayan adamın bu olmadığını tahmin ediyorum."

Ren olumsuz anlamda başını salladı. "Bu adam Atlanta'daki adam işte. Benim babam olabileceğini düşünüyorum."

"*Düşünüyor* musun?" Fitz burnunun kemerini sıkarak düşüncelerini toparlamaya çalıştı. "Dün şehirden ayrılmadan önce onunla temasa geçtin mi?"

Ren kaşlarını çattı. "Tabii ki hayır."

"Yani ta Atlanta'ya kadar arabayla gideceksin ve öylece... Ne? Adamın kapısında dikilip eve gelmesini bekleyeceksin ve ona yirmi iki yıl önce bir kızı olup olmadığını mı soracaksın?"

"Ne? *Hayır.*"

Fitz dirseklerini masaya yaslayıp öne eğildi. "Sana planın nedir diye soruyorum Gün Işığı."

Fitz bir an donakaldı. Bu takma ad ağzından nasıl çıkmıştı, anlayamadı. Fakat kız bunu –ya da sesinin yumuşamasını– fark ettiyse bile tepki vermedi. "Onunla konuşacağım," dedi. "Sadece... Henüz ne söyleyeceğimi kararlaştırmadım."

"Tamam. Beni dinle." Fitz ellerini önüne koydu. "Bana kafayı yemiş diyebilirsin ama baban olabilecek ya da olmayabilecek birisiyle

tanışmak için bunca yolu çekip Atlanta'ya gitmek büyük bir zahmet, aslında annene sorsan olur biterdi."

"Anlamıyorsun," dedi Ren ve peçetesini ufalamaya başladı. "Annemle babam –yani Steve ve Gloria– üniversiteye gitmeme zar zor izin verdiler. Ben evden uzaktayken ne yapabilirim, ne yapamam hakkında çok katı kuralları var. Her hafta sonu evde olmamı istiyorlar. Okulla ilgili tek kelime duymak istemiyorlar. Bahsetmek bile istemiyorlar. Sonbaharda geri dönemezsin, demek için bir bahane arıyorlar. Ben de üniversiteye başladıktan topu topu birkaç hafta sonra çıkıp dışarıda bir yerde gizli bir biyolojik babam olması ihtimalinden söz edersem beni öyle hızla eve kilitlerler ki, bir daha o çiftlik arazisinden dışarı parmağımı uzatamam."

"Sen bir yetişkinsin. Seni iraden dışında orada tutamazlar."

"Biliyorum. Bu şekilde de söylememeliyim. Yani, çiftliğe geri dönmeyi planlıyorum. Üniversiteden sonra dönmek *istiyorum* da. Ama bütün bunlar olurken... Benden başka ne sakladıklarını merak etmemek elde değil. Ya da beni *neyden* saklıyorlar?" İnleyerek ellerini kucağına indirdi. "Ama hayır, onları seviyorum. Yani bunu benden sır gibi saklama nedenleri her neyse –bu doğruysa eğer– eminim iyi bir nedendir."

"Nasıl böyle diyebiliyorsun?" diye sordu Fitz, derisinin altı ısınmaya başlıyordu. Bu kızın deneyim ettiği şey –bu teknoloji sayesinde ortaya çıkan akrabalar– Fitz'in hayaliydi. Ren tahmin bile edemezdi. Fitz o testten bir aile bulmaktan başka bir şey istemiyordu. "Eğer bu doğruysa, annen seni babandan sakladı demektir."

"Belki adam hüküm giymiş bir suçludur."

Fitz fotoğrafı işaret etti. "Bu adam mı? Bu adam rehber köpek kadar tehlikeli görünüyor." Fitz arkasına yaslandı, gerçek kafasına dank edince bir nefes verdi. "Sen bu yüzden laboratuvara gizlice girdin."

"Sonuçlarım başkasınınkiyle karışmış olmasın diye emin olmak için."

"Onu neden aramadın ki?" diye sordu. "Ya da ne bileyim bir e-posta atsaydın?"

"Onu kendi gözlerimle görmem lazım. Tamam, evet, dürtüsel davranıp yola çıktım ama moralim bozuktu ve kafam allak bullaktı."

"Şu bozuk para cüzdanında altmış dolar, önünde geçilecek dokuz eyalet var," dedi Fitz, içinde kalan sinirin izin verdiği ölçüde kibarca. "Sadece dürtüsel değil bu, aptalca."

"Aslında elli beş dolar, yetmiş iki sentim var. Donut pahalıymış."

"Yine de Spokane'e dönüş otobüsüne yeter. Şimdi binsen, yurttaki odana dönebilir ve birkaç saat içinde şu..." Tekrar dik oturdu, alt köşedeki ismi gözlerini kısarak okudu: "...Chris Koning ile telefonda konuşuyor olabilirsin."

Ren kafa salladı ve sonra, kafa sallamaya devam etti. Bir dakikalığına Fitz kızın kabul ettiğini zannederek huzur buldu.

Fakat sonra Ren, "Benden kurtulmaya çalıştığının farkındayım..." dedi.

"Tabii ki kurtulmaya çalışıyorum."

"...ama senin de sırların var Fitz. Sırf seni notunu değiştirirken yakalamamdan bahsetmiyorum." Öne eğildi. "Sıra sende. Söyle bakalım, Nashville'de ne var?"

Fitz kahkaha atarak arkasına yaslandı. "Hayır. Geçmişi anlatmak huyum değildir." Ren ona uzun uzun baktı ve sanki ricacı olmaya çalışır gibi bakışları yumuşadı. Cidden işe yarıyordu ama yetmedi. "Sakın beni etkileyip kandırarak lafı ağzımdan almaya çalışma. Öyle bir şey olmayacak."

Ren kaşlarını çattı. "Niye? Ben sana kendimle ilgili bunca şey anlattım."

"Kısasa kısas yapmıyoruz. Seni otobüs durağına götürüyor muyum, götürmüyor muyum?"

"Götürmüyorsun."

"Gerçekten sonuna kadar gideceksin yani?"

"Christopher Koning'e ulaşmak ve gerçeği öğrenmek zorundayım."

"Alacağın yanıtı beğenmeyebilirsin," dedi Fitz.

"Denemek zorundayım, öyle değil mi?"

Fitz ayağa kalkıp tabaklarını topladı. "Aptalca bir şey yapmak üzere olan herkes bunu der." Kız o kadar saftı ki neyi bilmediğinin bile farkında değildi.

Tam da bunu fark etmesiyle Fitz, kızı belki de bu saçma sapan kovalamacadan vazgeçirebileceğini düşündü.

ON ALTINCI BÖLÜM

REN

Ren hayvan davranışlarını incelemede hiçbir resmî beceriye sahip değildi ancak yine de kendinden emin bir şekilde bu konunun uzmanı olduğunu söyleyebilirdi. Steve'in yaşlı erkek atını uzaktan gördüğü saniye tekme atma havasında mı değil mi anlardı, her bir domuzun farklı seslerini ve homurtularını okuyabilirdi. Süt veren ineklerinin sabırsızlıklarının bitip canlarının yandığı anı anlar, tavuk kümesinde ne zaman kavga çıkacağını ve en ürkek kediyi saklandığı izbe köşeden kandırarak çıkarmayı bilirdi.

Aynı şekilde, Fitz'in peşine takılmasından hoşlanmamakla birlikte onu yol ortasında bir yerde tek başına bırakmayacağını da biliyordu. Restoranda yakınlarında duruyor, onu kuyrukta beklerken koruyordu. Çantasını arabanın bagajına taşıyor ve önce onun kapısının kilidini açıyordu. Arabaya binip oturunca, ona doğru şöyle bir bakıp aksi aksi, "Kemerini tak," diyor ve susuyordu.

Bununla birlikte sessizlik gergin değildi, en azından Ren için. Sırrını açıklayınca sırtından bir yük kalkmıştı. Günlerden sonra ilk kez kendi gibi hissediyordu.

Sonunda Fitz müzik açtı ve sonraki iki yüz kilometreyi huzurlu bir sessizlikle geçirdiler. Ren, Fitz acaba ne düşünüyor, onun yerinde kendisi olsaydı ne düşünürdü, diye merak etti. Bu çocuk kesin bir tepenin doruğunda duran, kısacık biçilmiş otları, cilalı ahşap zeminleri

Ninova

ve etrafta koşturan hizmetlileri olan, dev gibi bir evde büyümüştü. Dün gece otel odalarından o kadar etkilenmemişti ki Ren yatak odası kesin göz alabildiğine yüksek tavanlı, parlak ve pırıl pırıl bir yerdir diye hayal etti. Acaba ailesinin, içi gıcır gıcır parlatılmış, cilalı lüks otomobillerle dolu on arabalık bir garajı var mıydı? Max'in haşatı çıkmıştı ama Steve klasik arabaların resimlerini dergilerden kesmeyi severdi ve Ren'in, 1970 model Wimbledon Beyazı Ford Mustang'i görür görmez tanıdığını duysa çok övünürdü.

"Sizin çiftlikten bahsetsene," dedi Fitz durup dururken, müziğin sesini kısarak.

Ren ona bakıp sırıttı. "Demek ikimiz de diğerinin nerede yaşadığını düşünüyorduk."

Fitz kısa bir kahkaha attı. "Öyle mi? Sence ben nerede yaşıyorum?" Ren ona hayalindeki evi tarif etti ve Fitz daha fazla kahkaha attı. "Benim babamın evini anlatıyor gibisin. Gerçi odam o kadar büyük değildi."

"Orada büyümek ne kadar şahanedir, kim bilir."

Fitz burnundan bir nefes verir gibi güldü. "Eminim. Şimdi, sen bana sizin medeniyetten uzak çiftliği anlat."

Ren arazinin güzelliğini tarif edeceği için heyecanla koltukta yana döndü. "Hayatında gördüğün en güzel yer," diye ağzını yaydı. "Corey Cove'dan dönüyorsun ve benim zihnimde, Shire da aynı böyle görünüyor olmalı. *Hobbit*'i okudun mu?"

"Filmlerini izledim."

"Birden fazla mı film var? Hani sadece bir kitap için?"

Fitz buna çok güldü. "Sorma ya!"

"Belki bu gece otelde birlikte izleriz?"

Fitz'in gülüşü soldu, cevap vermedi.

Ren ona toprak yolun iki yanındaki kavakları, diğer tarafta akan dereyi anlatmaya devam etti. Fitz'e kulübelerini, bacayı kendi elleriyle

salladıklarını, büyük kırmızı ahırı ve kendi yiyeceklerini yetiştirdikleri çitle çevrili bostanlarını anlattı. "Çeşit çeşit şey yetiştiriyoruz: buğday, patates, mısır. Pancar, kuşkonmaz, her türlü marul ve kıvırcık salata. Bir sürü meyve ağacımız var: armut, elma, şeftali, nektarin."

"Gerçekten mi?" diye sordu Fitz, hayretler içindeydi.

Ren başıyla onayladı. "Üç tane atımız, iki ineğimiz, bir sürü tavuğumuz, yedi tane domuzumuz var. Kediler bizimle takılıyor ve benim en sevdiğim Pascal. Arı kovanlarımız var, kullanabildiklerinden daha fazla bal üretiyorlar, biz de artanı kavanoza koyup pazarda satıyoruz. Steve posta güvercini bile eğitiyor."

"Daha çok satmak için mi yetiştiriyorsunuz?"

"Çevremizde birkaç kişinin daha çiftliği var, yani onlar daha çok çalışan üretim çiftlikleri gibi, özellikle satmak üzerine büyüyen işler. Biz sadece ihtiyacımız olmayanları satıyoruz." Ren tişörtünün kenarıyla oynadı, içinde bir ev hasreti duydu. "Gloria kendi yapabileceğimiz bir şeyi satın almamızdan hoşlanmaz, o yüzden pazarda komşularımızla çok takas yaparız. Wi-Fi, telefon hattı ya da onun gibi bir şeyimiz olmadığı için, bir şeye ihtiyacımız olduğu zaman internetten sipariş edemiyoruz."

"Bir dakika," dedi Fitz, otoyoldan bir benzin istasyonuna saparak. "Eğer Wi-Fi ya da sabit hattınız yoksa, sen sabah annenle nasıl konuştun?"

"Bu sabah açıldığı saatte Five and Dime'da olacağını biliyordum. Her çarşamba oraya gideriz – yani giderler."

Ren, Fitz'in ışıklarda durup onu incelediğini, yani adamakıllı incelediğini hissetti. Sonunda Ren gözlerini kaldırıp baktı ve göz göze geldiler. "Ne oldu?"

"Bana az önce anlattığın şeyi düşünüyordum," dedi. "Atlanta'daki adamdan bahsedersen, seni çiftlikte tutup bir daha dışarı salmazlar deyişini." Tekrar yola döndü. "Yani, onlar hayatlarının büyük kısmını gerçek dünyada yaşayarak geçirmiştir, değil mi?"

"Evet," dedi Ren. "Hangi işlerde çalıştıklarından tam emin değilim çünkü bundan bahsetmeyi sevmezler ama galiba, Steve inşaat sektöründeymiş, Gloria ise bir ofiste mi ne çalışıyormuş."

"En azından dünyanın nasıl işlediğini biliyorlar, doğru mu?" Fitz tatlı tatlı gülümsedi. "Ben senin bir noktada koskoca bir şehirde yapayalnız kalmandan endişe ediyorum, oysaki sana kendini savunmanın yöntemlerini falan öğretmiş olmalılar."

Ren yutkundu. "Eh, *savunmak* iddialı bir kelime. Onlar daha çok kendi kendine yetmeye odaklandı..."

Ren'in sesindeki titremeyi Fitz elini sallayarak hafifsedi. "Yani sana temel kendini savunma hareketleri öğretmişlerdir, değil mi, onu diyorum? Mesela sokakta birisi seni sıkıştırırsa kendini nasıl koruyacağını. Ya da restoranda falan."

"Restoranda mı?"

"Anlarsın ya. Çünkü büyük şehirde her şey küçük kasabalardan farklıdır. Birisi sırf canı istedi diye sana sataşıp kavga çıkarır."

Ren gözlerini kırpıştırarak sordu. "Öyle mi olur?"

Fitz rahatça omuz silkti. "Tabii. Yani muhtemelen haftada bir ya da ikiden fazla yaşanmaz. Bak, sen bana aldırma, sadece sıkıcı laflar geveliyorum. Demek istediğim asıl şu: Günün sonunda, annenle baban seni üniversiteye göndermeye razı olacak kadar çok seviyordu. Özellikle de üniversiteden bu kadar ödleri patlıyorsa."

"Evet... Haklısın." Yeşil ışık yandı ve Ren buna sevindi çünkü bu Fitz'in dikkatinin üstünden çekildiği anlamına geliyordu ve terleyen avuçlarını pantolonuna silebildi.

Sadece tek pompası olan bir benzin istasyonuna yanaşırlarken, Ren etrafına bakınca sahiden de kuş uçmaz kervan geçmez bir yerde olduklarını fark etti. Büyük şehir değildi ama yine de, her şey olabilirdi. Fitz haklı mıydı? İnsanlar böyle yerlerde alelade birilerine saldırır mıydı? Steve ve Gloria'nın ona anlattığı her şey hakikaten doğru muydu? Ren şu anda birinin Fitz'e dayılandığını, Fitz'in karate

Ninova

tekmeleri ile yumruklarından oluşan hareketlerle saldırganı yere indirdiğini hayal etti. Belki Ren de arabadan dışarı inmek zorunda kalırdı ve gerçek bir ekip gibi saldırganı birlikte etkisiz hâle getirirlerdi.

Pencerenin tıklatılmasıyla yerinden sıçradı ve kafasını kaldırıp bakınca Fitz'i gördü, diğer tarafta ona çok yakındı. Ren camı indirdi ve dışarıdaki ilkbahar havası arabanın içini doldurdu.

"Aç mısın?" Yan bir sırıtışla sordu.

Ren'in midesi guruldayarak ona sabah neredeyse dokunmadığı donut'ı hatırlattı. "Karnım zil çalıyor."

"Harika." Fitz kenara çekildi, iki yüz metre ilerideki boş yolda sararıp solmuş ahşap bir bina göründü. Öndeki tabelada THE SCREAMING EAGLE SALOON yazıyordu ve tozlu otopark motosikletlerle doluydu. "Oranın mangalı kesin harikadır, sence de öyle değil mi?"

ON YEDİNCİ BÖLÜM

FITZ

Fitz mutluluktan havalara uçacaktı. Ren, Screaming Eagle binasının dışına uzun uzun bakarken, güvenilmez karakterler listesinin zihninde resmî geçit yaptığını görebiliyordu. Max'in kapı koluna yapıştığının farkında mıydı mesela?

Arkalarında kalan araba motoru tıkırdayarak bir kere titredi. Fitz çaktırmadan lastiğe spor ayakkabısıyla bir kere vurdu.

"Burası gerçekten bir restoran mı?" diye sordu Ren.

Fitz tozlu penceredeki tabelayı gösterdi. "Şuradaki tabelaya göre, her perşembe saat üçle altı arasında taco sandviçlerin tanesi elli sent. Şuradakinde de," dedi parmağını sağa çevirip yandaki daha yağlı ve pasaklı pencereyi işaret ederek, "Çarşambaları kanat günü yazıyor." Fitz karnını ovuşturdu. "Seni bilmem ama, ben bir porsiyon kanat yuvarlarım."

Ren isteksizce başını sallayarak kapının kolunu bıraktı ve onu yarım adım arkasından takip etti. Fitz'e neredeyse yapışmıştı. Hemen önlerinde kapı açıldı ve üzerinde Screaming Eagle: Motorlar, Biralar, Hatunlar yazan bir önlük giymiş, iri kıyım bir adam dışarı çıkıp biyozararlı atığa benzer bir kova dolusu şeyi yakındaki çalıların arasına döktü.

"Ah güzel," dedi Fitz ona gülümseyerek. "Açıklar! Hadi girelim."

Loş mekâna girince anlık bir körlük yaşadılar ve âdeta bütün sesler kesildi. Gözleri içerideki loşluğa alışırken, Fitz bütün kafaların dönüp onlara baktığını fark etti.

Ninova

Çok büyük bir motosikletçi toplantısının katılımcılarına benzeyen bir grup adam, ikiye ayrılıp aralarından geçmelerine izin verdi. Odanın ortasındaki bir masaya, bara ya da herhangi bir boşluğa doğru yönelmelerini izlediler. Onlar yürürken fısıldaşmalar, kısık ıslıklar ve laf atmalar oldu; "Nereden buldun bu pilici lan?" ve "Birisi alışveriş merkezinin yolunu mu şaşırdı?" gibi mırıltılar duydular.

Fitz güven vermek istercesine bir elini Ren'in bel çukuruna koydu ve eğilip fısıldadı: "Merak etme. İçlerinden biri seni almak için bana kafa tutarsa, eminim kazanabilirim." Durdu. "Tabii eğer silahları yoksa."

Ren kocaman gözlerini ona çevirdi, dehşet içinde nefes vererek, "Ne?" dedi ve dikkati omzundan arkaya kaydı. Fitz bakışını takip edince, bir bıçakla duvara tutturulmuş başarısız sağlık kuralları teftiş raporunu gördü. Etraflarındaki dekor kaba sabaydı; her yer tahtadandı, yerler talaştı ve duvarlarda onlarca geyik boynuzu asılıydı.

"Ne kadar sıcak bir ortam!" diye bağırarak Ren'i yürüttü Fitz. Barda iki tane boş tabure buldular, Ren bar tezgâhına ellerini koyup oradan güç aldı.

"Kök bira seven bir genç kadına benziyorsun," dedi.

Ren yüzünü buruşturarak elini uzattı. Kahverengi ve yoğun bir sıvıyla ıslanmıştı.

"Evet, bar kalıntısı," diye kafa salladı Fitz. İğrendiğini gizlemeye çalıştı. "Alışırsın."

Ren kuru kuru iç geçirip sonunda ayağa kalktı. "Ben bir tuvalete gideceğim. Güvenli görünen ne varsa, bana ondan sipariş et."

"Tamamdır Gün Işığı!"

Fitz'in yaklaşık bir buçuk katı iriliğinde bir adam yaklaşıp leş gibi bir bezle barı sildi. "Ne istersiniz?"

"İki kök bira lütfen."

Adam durdu, gözlerini bezden yavaşça Fitz'in suratına doğru çevirdi.

"'Kök' mü dedim ya? Bira demek istedim," diye sırıttı Fitz. "Standart, Amerikan, erkek birası."

Adam başını sallar gibi tezgâhın arkasındaki buzdolabına uzandı ve iki soğuk bira açtı. "Sekiz dolar."

Fitz elini cüzdanına götürüp, "Bir şey isteyebilir miyim?" dedi.

Kalın kaşlar çatılarak baktı.

"O sarışın kız tuvaletten dönünce biraz korkmuş gibi yapabilir misin?" Fitz bara bir onluk koyarak sordu.

Barmen tepkisizce gözlerini kırptı.

"Tipine tezat farkındayım," diye ekledi Fitz.

Biraz daha sessizlik oldu.

"Tamam." Fitz iç geçirerek, elini cüzdanına sokup bir onluk daha çıkardı. "Bu nasıl?" Adam parayı alıp avucunda buruşturdu ve homurdandı. "İki tane de menü lütfen."

Adam aşağı eğilip PVC kaplı iki tane menü çıkardı ve bar tezgâhına öyle sert çaldı ki birkaç şişe şıngırdadı, müzik tekledi ve herkes tekrar dönüp baktı.

Uzayan sessizliğin içinde, Fitz'in "Teşekkürler!" yanıtı âdeta yankılandı. Çabucak menüyü tarayıp en basitinde karar kılmanın akıllıca olduğunu düşündü. Dahası, zaten niçoise salatası[2] söylemeyecekti.

Ren bir dakika sonra geri döndü, bombalardan kaçmış gibi bir ifadeyle yanındaki bar taburesine tünedi, yanakları pespembeydi.

Fitz kıkırdayarak eğilip yüzüne baktı. "İyi misin Gün Işığı?"

"Evet." Ren üst üste gözlerini kırpıştırıp kendini toparladı. "İyiyim."

"Doğrusu hiç ikna edici olmadı."

"Bir şey yok." Ren dalgın dalgın şişesini alıp biradan bir yudum içti, yüzünü buruşturdu ve bir yudum daha içti. Tekrar konuştuğunda

2 Fransa'nın Nice şehrine özgü, domates, haşlanmış yumurta, Nice zeytini, ançüez, zeytinyağı ve sirke sosuyla hazırlanan bir salata –en.

sesi normale dönmüştü. "Banyodaki duvarda çıplak erkek fotoğrafları vardı."

"Efendim, ne?"

"Yani duvar kâğıdı gibi işte. Bütün banyonun duvarları çıplak adamlarla kaplıydı."

Fitz öksürür gibi yumruğunun içine güldü, güçlükle, "Evet, restoran tuvaletlerinde bu standart bir durumdur," diyebildi.

"Sonra ben tam çıkarken birisi erkekler tuvaletinin kapısını açtı ve öncelikle, oradan gelen koku *iğrençti*, ama bir de orada da çıplak kadın resimleri vardı."

Fitz taburesinden iniyor gibi yaptı. "Hah bunu görmem şart."

"Beni yalnız bırakma." Ren onu kolundan tutup çekti, Fitz tekrar otursa bile gömleğini bırakmadı. "Hayatımda hiç çıplak erkek görmedim." Gözleri uzaklara dalmıştı. "Yani anatomi kitapları çalıştım, elbette ahırdaki hayvanların her şeyini görüyorsun ama..." Yutkundu ve büyük bir yudum bira içti. "David Sparrow'un sabahtan akşama kadar gübre tankında çalıştıktan sonra üstünü değiştirdiğini gördüm ama... O hiç *böyle* görünmüyordu."

"Dinle Gün Işığı, alelade bir barın tuvaleti işte, dünyanın başka yerlerindeki bar tuvaletlerinden farksız. Eğer sana fazla geldiyse bu seyahati yeniden gözden geçirmelisin."

Barmen yine başlarında peyda oldu, iki etli butlu yumruğunu önlerine koydu. Ahşap bar inledi. "Ne istiyorsunuz?" diye hırladı.

"Affedersiniz," dedi Fitz yüzünü ekşiterek. "Arkadaşım menüye bakmaya fırsat bulamadı. İki dakika daha lütfen."

Adam tehditkâr bir biçimde üstlerine eğildi. "Hazır olduğunuz zaman çalmanız için bir zil de vereyim mi?"

"Ah," dedi Ren adama tatlı tatlı gülerek, "Harika olur. Teşekkürler!"

Adamın bakışları anlık yumuşadı ancak tekrar Fitz'e çevrildiğinde katil bakışına döndü.

"Bak ne diyeceğim," diye lafa girdi Fitz, adamın Unutulmuş bir Yer, Montana'daki salaş bir motorcu barında on dolara tutulan bir oyuncudan çok daha iyi performans sergilemesini umarak. "Char-Spangled Burger alalım iki tane."

Adam menüleri işitilebilir bir gıcırtıyla bardan çekti ve arka taraftaki mutfağın sallanan kapılarından geçti.

"Hoş bir yer," dedi Fitz derin bir nefes alıp etrafına bakarak. "Ben bir bar açsam, dekor olarak kâselerde yer fıstığı ve yerde yer fıstığı kabukları kullanırdım ama talaş ve boş mermi kovanları da iyi olmuş."

Ren birasına gözlerini dikti, sonra şişeyi alıp uzun yudumlarla hepsini bitirdi.

"Yavaş yalnız İsveçli."

Ren tatmin dolu bir, "Ahhh," dedikten sonra şişeyi elinden bıraktı. "Bunlardan daha önce hiç içmemiştim, çok güzelmiş."

"Hayatında hiç bira içmedin mi?" Fitz omzuyla omzuna vurdu. "Çiftlik hayatının olmazsa olmazı sanmıştım."

"Alkol içtim," diye netleştirdi Ren, etiketi okuyarak. "Sadece Coors içmedim."

"Şaka? Çiftlikte yasa dışı içki mi üretiyorsunuz?"

"Bazı komşularımız yapıyor; içmiştim..." Ren ona bakıp garip bir ifadeyle yüzünü buruşturdu. "Bizim şarapları ve cider biraları tercih ederim."

"Kocaman bir arazide yabani kedilerle birlikte yaşıyorum, canım istemezse hiç kimseyle konuşmuyorum ve kendi içkimi kendim yapıyorum mu diyorsun yani?" Fitz şişesini dudaklarına götürüp içine doğru konuştu. "Çiftlikte yaşamak her an daha çok hoşuma gider oldu."

Sağ taraftan gelen bir cam şangırtısı sesine doğru dönüp baktılar, müzik kutusunun yanında kavga çıkmıştı. Kalabalık geriye çekilip kavgacılara yer açtı, Fitz ve Ren'i ittirip bara yapıştırdılar. Fitz kolunu içgüdüsel olarak Ren'in omzuna atıp onu korumaya aldı. Taşkınlık

iyice yükseldi, Fitz ile Ren birbirlerine baktıktan sonra bakışlarını sallanarak açılan mutfak kapısına çevirdiler ve yağlı önlük takmış, deriler giymiş bir kadın içeriden çıkıp elindeki tabancayı tavana doğrultarak iki el ateş etti. Ren ve Fitz elleriyle kulaklarını kapattılar, tavanın başlarına yağmur gibi yağmasına karşı çömeldiler fakat birkaç toz parçası haricinde tavan sağlam kaldı.

"Kesin şunu!" diye bağırdı kadın ve geri dönüp Fitz'in umduğu kadarıyla öğle yemeklerini hazırlamaya devam etti.

"Normal mi bu?" diye fısıldadı Ren.

Fitz yavaşça ellerini indirdi. Kendi paniğini saklamaya çalışarak, "*Normal*in tanımını yapsana," diye mırıldandı.

"Her öğünde bir el ateş?"

"*Her öğünde* demeyelim de."

Barmen arkadaşları elinde iki tabakla mutfaktan çıktı, tabakları çat diye önlerine koydu. "Yirmi iki dolar," dedi ve bekledi.

Fitz elini cüzdanına götürdü ve...

Parmakları boş arka cebini yokladı. "Nereye?.." Panikten boğazı sıkılıyor gibi oldu. "Cüzdanım nerede?"

Ren'e baktı, o da aynı hareketle ceplerini ve sırt çantasını karıştırıyordu. "Fitz, param yok!"

"Benimki de. Bence birisi yürüttü."

Ren ciyaklayarak elini ağzına götürdü. "Yani biz şimdi *soyulduk* mu?"

"Gerçek dünyadaki hayat bu işte!" diye bağırdı Fitz, elini saçına sokarak. Bankayı aramak zorundaydı, kredi kartı şirketini, *babasını*... Tanrı aşkına, hayır, en kötüsü buydu.

Barmen parmak boğumlarını bara vurdu. "Yani hesabı ödeyemeyeceğiz mi diyorsunuz?"

Fitz yutkunarak adama baktı. Adam baş ve işaret parmağını birleştirse kolayca ümüğünü sıkabilirdi. "Beyefendi, sanırım birisi cüzdanlarımızı çalmış."

Barmen buna kahkahalarla güldü ve çenesini kaldırıp arkalarındaki gürültücü ekibi işaret etti. "Niye gidip şunlardan geri vermelerini istemiyorsun?"

"Şey..." diye söze başladı Fitz fakat adamın artık ona bakmadığını fark etti. Fitz, adamın dikkatini çevirdiği yere döndü, bakışlarını yukarı, yukarı, yukarı çevirdi ve Ren'in bar tepesine tırmandığı yere baktı.

"Nasıl ya..." Düşüp, iğrenç bir şekilde yere yapışmasın diye koşup onu ayaklarından tuttu. "İsveçli! Ne *yapıyorsun?*"

Ren ona aldırmadan hafifçe el çırptı. "Millet? Bir dakika dinler misiniz lütfen?"

Kimse tepki vermedi, kılını bile kıpırdatmadı.

Tanrım, küçük düşürücü bir durumdu bu.

"Ren," diye fısıldadı Fitz, ayak bileklerini dikkatlice tutarak. Dil dökerek onu caydırmaya çalıştı. "Hadi gel Gün Işığı. İn oradan."

Odanın içinde kulak tırmalayan bir ıslık duyuldu ve Ren işaret ile serçe parmaklarını ağzından çıkardı. *"Dedim ki,"* diye tekrar etti daha gürültülü sesle, ayağını yere vurarak, *"Bir dakika dinler misiniz?"*

Sesler kesildi, şimdi odadaki tek ses, dönüp onlara bakan elli hergelenin vücut sesiydi. Birisi boğazını temizledi. Parmaklar kıtlatıldı.

Fitz şen şakrak güldü. "Ah, amanın! Şuna baksanıza ya! Tüy sıklet bu. Lütfen dostlar, siz yemeğinize, biranıza, dartınıza ve oyunlarınıza geri dönün."

Fakat elini öne gelmesi için Ren'in baldırlarına doğru kaydırınca kızın kasları sertleşti. Ren güçlüydü ve yerinden kımıldamayacaktı.

"Görünüşe göre cüzdanlarımız yok oldu," diye odaya anlattı Ren.

Gözünde yama, elinde kanca ve çıplak kollarının her birinde BORN TO RIDE ve BORN TO DIE yazılı iki dövme olan bir adam öne adım çıktı. "Bizden birinin aldığını mı ima ediyorsun?"

"Hayır, tabii ki hayır," dedi kız masum bir gülüşle. "Ama belki de biri, tıpkı bizim gibi yolculuktadır ve dara düşmüştür. Belki biri

kötü bir seçim yapmıştır." Ren omuz silkti, içtendi. "Benim de başıma geldi. Ben de hırsızlık yaptım."

"Tuhafiyeden dudak parlatıcı ve oje çalmak sayılmaz yavrum," diye şuh bir kadın sesi duyuldu odanın arkalarından.

"Aslında ben de tam sizin gibi çalışkan, dürüst insanlardan bir şey çaldım. On üç yaşındaydım ve Noel hediyesi olarak yeni boya istiyordum."

Fitz inleyerek, "Yine başladık," diye mırıldandı.

Bir oda dolusu tetikçi adam onları diri diri gömseler mi, akşam yemeği niyetine yeseler mi, karar verememiş gibiydiler fakat Ren ilgilerinin odağıydı.

"Gloria'ya yalvardım – anneme yani. Ev işlerimi yapmıştım, *fazladan* iş yapmıştım, bütün derslerimi çalışmıştım ve Noel Baba'ya on tane mektup yazmıştım." Fitz nasıl olduğunu anlamadı ama Ren gülümsedi ve bu gülümsemeyle sanki herkese birer lolipop dağıtmıştı. "Fakat Noel sabahı uyandığımda, ağacın altında bana gelen yeni boya yoktu. Gloria lazım değil sana, dedi."

"Gloria götün tekiymiş!" diye bağırdı biri.

"Haklı olabilirsin, doğru," dedi Ren, "Yine de bu benim davranışımın bahanesi olamaz." Durakladı. "Ben de ertesi gün kasabaya inip bizim oranın ucuzcu dükkânı Five and Dime'dan birkaç boya çaldım. Gloria o akşam resim yaptığımı gördü ve ne yaptığımı anladı. Ertesi gün beni geri gönderip dükkânın sahiplerine yaptığımı itiraf ettirdi."

"İspiyoncuya ölüm!" diye bağırdı başka bir ses.

"Hayır, doğruya doğru, haklı olduğunu hepimiz biliyoruz," dedi Ren, içeridekilere doğru bakıp. "O boyaları çalmamalıydım. Jesse ve Tammy sadece geçinmeye çalışıyorlar, tıpkı herkes gibi. Onlara yaptığım şeyi itiraf ettim ve Jesse boyaların masrafı karşılığında bir hafta boyunca günde birkaç saat raf dizme gibi işler yapmama izin verdi. Borcum kapanınca bana yeni bir fırça takımı hediye etti hatta. Demek istediğim, hepimiz hata yapıyoruz ama biri düzeltmemiz için bir şans verirse, şanslıyız."

Fitz cidden, gerçekten yerin yarılıp ikisini de yutmasını diledi.

"Ren," diye fısıldadı. "Harika hikâye. Hadi gidelim." Fakat kızın lafı bitmemişti.

"Benim kendi adıma pek bir varlığım yok." Fitz'i üstünden silkeleyip sırt çantasından eşyalarını çıkardı –biraz giysi, biraz boya, birkaç fırça, bir defter ve bir atkı– ve eğilip hepsini bara dizdi. "O yüzden bu boş çantayı size göndereceğim," dedi, "Belki birileri cüzdanlarımızı içine geri koyar. Ayrıca konuşmalarınızı böldüğüm için de, siz çantayı elden ele gezdirirken bildiğim esprileri anlatacağım."

Yok artık, Tanrı aşkına.

Ren eğilerek çantayı Fitz'e en yakın adama uzattı, adam kahkaha atıp içine bir şey koymadan yanındakine verdi. Tam bir kâbustu.

"Domuz erkek arkadaşını neden terk etmiş?" diye sordu Ren ve karşılığında sıfır tepki aldı. Arkalarında bir yerde, Fitz bir tabancanın horozunun çekildiğini duydu. "Çünkü gerçek bir yabanmış. Anladınız mı? Yaban domuzu? Bir çeşit domuz!" Ren kendi esprisine güldü.

"İsveçli," diye dürttü Fitz, midesi bulanarak. "Hadi gidelim."

"Tamam, şunu dinleyin: Uyuyan boğaya ne denir?"

Fitz tam onu kavrayıp bardan indirecek ve otoparka taşıyacaktı ki Ren kalabalığı işaret etti. "Tahmin eden var mı?"

Budweiser şapkası takmış ve yaklaşık on kere burnu kırılmışa benzeyen bir adam, "Buldozer mi?" diye tahmin yürüttü.

"Evet!" diye bağırdı Ren ve güruhtan birkaç kişi gerçekten kahkaha attı.

"Tamam," dedi Ren, saçını arkaya atarak, "Daha zor bir şey deneyeyim. Fazla zeki çıktınız. Okyanus plaja ne demiş?" İnsanlar mırıldandı, seslenmeden tahmin etmeye çalıştılar. "Hiçbir şey şapşal," dedi Ren kahkaha atarak. "Sadece dalgasını atmış."

Odanın içinde bir homurtu oldu ama kahkaha kalıntılarıydı bunlar. Arkalardan birisi ıslık çaldı. "Devam et çocuk!"

Fitz tekrar dönüp baktığında, Ren barın ışıklarıyla arkadan aydınlatılmıştı ve nefessiz bir an boyunca, sanki Fitz'in bir kere rüyasında gördüğü birine benzedi. "Köpeğime ikiden iki çıkarsa ne kalır diye sordum. Ne dedi biliyor musunuz?" Ren ellerini beline koydu. "Hiçbir şey!"

Şimdi daha fazla insan güldü ve arkadan bir kadın: "Berbat espriler! Devamı gelsin!" diye bağırdı.

"Bir burun neden yirmi beş santim olamaz?" dedi Ren ve barın çevresinden müstehcen ıslıklar ile sesler yükseldi. "Hayır, onu demiyorum sizi hergeleler! Bir burun yirmi beş santim olamaz çünkü o zaman bir ayak olurdu!" Bardan bir iki adım aşağıya indi. "Şuradaki araba hoş görünüyor."

Yandan biri seslendi: "Ama egzozu susmuş!" Şimdi bardaki herkes kopuyordu, hatta barmen bile.

"Sıfır, Sekiz'e ne demiş?" diye sordu Ren, tam çanta ona geri dönerken. "Kemerin güzelmiş!" Fitz baldırlarını sıkınca ona doğru aşağı baktı. "Tık tık tık!"

Bütün bar seslendi: "Kim o?"

"Teşekkür."

"TEŞEKKÜR MÜ?" diye bağırdı herkes bir ağızdan.

"Bir şey değil." Ren alkışlar karşısında hafifçe reverans yaparak eğildi ve dengesini kaybedip dosdoğru Fitz'in kucağına düştü.

Vahşi yeşil gözleri parlayarak ona doğru baktı. "Ah, bak sen şu işe. Çantamda bir şey var."

"Bayağı çöp toplamışsındır kesin," dedi Fitz ama onu yere koyarken dikkatliydi, yavaşça bıraktı ve Ren'in ayakları yere değdikten sonra bile onu yakınında tuttu. Göğsünde sıcak bir açlık duydu ve onu hafifçe kendine çekince Ren'in yumuşadığını hissetti. "Sahiden iyi iş çıkardın."

"Fena değildi, hı?" Ren kollarını boynundan ayırmadan orada kaldı.

"Doğru. *Berbattı.*" Fitz uzanıp Ren'in uzun bir saç tutamını kızarmış yanağından çekti ve diğer eli narin kürek kemiğinin üstündeyken Ren'in çılgınlar gibi atan kalbini duydu. *Sen ne şaşırtıcı şeysin böyle,* diye düşündü.

"Güldün," dedi Ren, ona sırıtarak bakarken. Fitz, Ren'in parmak uçlarıyla ensesindeki saçlarla oynadığını hissetti. "Seni gördüm."

Fitz de ona doğru baktı, Ren'i içine nakşederken beynindeki her bir sinaps sanki yeniden kuruluyordu. Bu kız tam bir ikilemdi: Narin fakat kırılmazdı; alçak gönüllü fakat gözü pek; masum fakat elektrik gibi çarpan biriydi. Fitz'in gözleri Ren'in dolgun pembe dudaklarına, sonra tekrar kendinden emin, ışıltılı gözlerine kaydı. Hayatı boyunca bir sürü kadına dokunmak istemişti. Fakat hiçbirini kazanmayı böyle delice arzulamamıştı.

"Öp kızı!" diye bağırdı biri, büyüyü bozarak.

Ren afallayarak bir adım geriledi ve saçlarını gözlerinin önünden çekti. "Gidelim hadi."

"Evet," dedi Fitz eğilip burgerinden bir ısırık alarak, "Adamlar bizden hâlâ hoşlanıyorken çıkalım."

Ren burgerinden yiyebildiği kadarını yerken barmen Fitz'e tebessüm olduğunu umduğu bir ifade çaktı. "Bizden," diye homurdandı adam.

Ardından kalabalığın arasından geçtiler, sırtları sıvazlandı, insanlarla sarılıp yumruk tokuşturdular ve kapıya vardıklarında kendilerini dışarıya zor attılar. Parlak gün ışığına gözlerini kısarak baktılar. Fitz arabayı açtı, binip içeride küçük dillerini yutmuş hâlde koltuğa çöktüler.

"Az önce neydi öyle?" diye sordu Ren'e Fitz.

Ren çantasını yokladı ve elini ağzına götürdü. İçindekileri teker teker dışarı çıkardı: Bir kol saati, bir tomar buruşuk banknot, içindeki her şeyin hâlâ durduğu cüzdanları, bir Subway hediye kartı, bir tomar çeyreklik, güneş gözlüğü, bir paket sakız, bir motosiklet

dükkânının kartviziti, bir sürü saçma sapan bozuk para, ödenmiş kontörlü telefon ve lastik bantla tutturulmuş yirmiliklerden oluşan kalın bir tomar para.

Fitz yirmilikleri aldı, tomarı açtı ve yaklaşık bin dolar saydı. "Bu para kesinlikle temiz değil," diye mırıldandı.

Ren güneş gözlüğünü takıp ona baktı ve sırıttı. "Bu akşam pizzaları ben ısmarlıyorum."

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

FITZ

Montana, Billings'te iki tek kişilik yataklı bir otel odası buldular, bu durum da hem bir nimet hem de lanetti. İyi yanı tabii ki Fitz'in yerde uyumayacak, sırtı tutulmuş hâlde uyanmayacak olmasıydı. Kötü yanıysa, maalesef orada uzanabilir, başını yana çevirebilir ve yataklarının arasındaki iki metrelik mesafe kaybolmuş gibi yapabilirdi. Öyle istediğinden değildi elbette.

Ren kendi yatağında yüzüstü uzanmıştı, üstünde Fitz'in varlığına şükrettiği şort ve battal boy tişört vardı, pizza kutusu önünde açıktı ve bacaklarını arkada sallayarak *Hobbit* üçlemesinin ilk filmini izliyordu.

Fitz on iki saat önceki hâline, bu minik sarışın engeli batı yönünde giden bir otobüse bindirip postalamak isteyen kişiye geri dönmek istiyordu. O bardaki manzarayı hatırlayıp durmak istemiyordu, Ren'in aynı anda hem korkusuz, güzel hem de saf ve karşı konulmaz hâlini düşünmek istemiyordu. Açık bir pencereden yüzüne esen ılık ilkbahar esintisini ve Spotify hesabı internet çekmediği için takılınca, Ren'in radyoda eskiler çalan bir kanala güzel sesiyle dalgın dalgın eşlik etmesinin yaşattığı hisleri istemiyordu. Dünyayı, en temel şeyleri hayatında ilk kez deneyimleyen birinin gözünden görmek istemiyordu: siparişle gelen pizza, 1990'lar sonrasında çekilmiş, iyi CGI'lı filmleri izleyebilmek, bir Motel 6'daki döküntü lobinin ihtişamı. Ren'in her yaptığı coşku doluydu ve herhangi bir ego ya da yapmacıklıktan

Ninova

muaftı.

Fitz'in göğsüne bir huzursuzluk yerleşiyordu, sanki içinde kocaman bir şey yer değiştirmiş, bir kaya parçası yuvarlanıp gizli bir tüneli ortaya çıkarmıştı. Bir daha asla eskisi gibi olmayacağından endişeleniyordu.

Aynı kalmak *istiyordu.* Kolaylıkla giyip kuşanmak için çok çalıştığı bir esvaptı üzerindeki: İhtiyacını alabilmek için kendini istediği her dünyaya uydurabilen Fitz; başkalarının ne düşündüğünü umursuyor gibi yaptığında en iyi performansını sergileyen Fitz; tek –sadece– bir yolu olan ve o da ileri giden Fitz. Fakat bu akşam, aklındaki tek düşünce bunlardan hiçbiriyle yarışamazdı: *Neden ondan kurtulmak için bu kadar acele ediyordum?*

Konuşma onunla, dedi kendi kendine şimdi. *Dal git. Instagram'a bak. Beysbol maçlarını takip et. Gözlerini tavana dik.*

Aluminyum bir kabın içinde karbonlanıp vakumlanmak gibiydi. Ren ne zaman kahkaha atsa, nefesi kesilse ya da huşu içinde kalsa, Fitz şöyle bir bakıp dikkatini neyin çektiğini anlamak istiyordu.

Onun ilgisini istiyordu.

Fitz'e neler oluyordu böyle?

"Resim yapmayı sevdiğini bilmiyordum," dedi Fitz damdan düşer gibi.

Ren filmden gözlerini kaçırdı ve uzaktan kumandaya uzanıp ekranı durdurdu. "Ne dedin?"

"Bir şeyler çizdiğini biliyordum galiba. Karttan anladım yani, biz yola çıkmadan önce," diye kekeledi, Ren'in ona yaptığı kartı hatırlayıp. Çizmek için kesin saatlerini harcadığı o muhteşem, süslü kart. Boğazını temizledi. "Ama bugün barda, o boyalarla ilgili hikâyen. Sonra çantanı boşaltınca içinden fırçaların çıktı. Hem bir fen dehası ve ufak suçlar işlemiş biri *hem* de ressam. Kimin aklına gelirdi?"

Ren kahkaha attı. "Gloria, çiftliğe girdiğim saniye resim ve boyama yaptığımı söyler. Orada olmam gerektiğini öyle anlamış hatta."

"Oraya taşındığınızda kaç yaşındaydın?"

"Sanırım üç civarı."

"Ondan önce nerede yaşıyordunuz?"

Ren yatak örtüsüne doğru kaşlarını çattı. "Bilmiyorum aslında."

"Ne tür şeylerin resmini yaparsın genelde?"

Ren yataktan inip çantasına yürüdü. İçini karıştırıp defterini aldı ve Fitz ne olduğunu anlayamadan yanına oturuverdi. Omuz omuza, sırtları dar yatak başına yaslanırken Ren defterin sayfalarını çevirip ona çizimlerini gösterdi. Birkaç tane insan eskizi –oda arkadaşı Miriam dahil– bir domuz, bir kedi, evdeki yatak odasının kapısından dışarıdaki manzara ve kulübelerinin dışarıdan görünüşü. Fakat ana tema bu değildi, yanından geçmezdi. Her bir objeyi çevreleyen, her sayfada kalan boşlukları dolduran o minik patlamalardı. Fitz'in teşekkür notuna da çizdiği patlamalar: Fitz'in hayatında gördüğü en ayrıntılı havai fişek çizimi. Ren'in hayal dünyasında hava oyuncu, hınzır havai fişekleriyle ve rengârenk ışık patlamalarıyla bezeliydi.

"Bunlar müthiş," dedi Fitz, yavaşça sayfaları çevirerek. "Havai fişekler – gerçekten çok iyi."

"Teşekkürler." Ren elini uzatıp alevli sarının üstünde parmağını gezdirdi.

"Konuya göre hepsine renk seçmene bayıldım." Domuz resmini işaret etti, buradaki havai fişekler yeşil, kahverengi ve mordu. "Sadece yalaktan yem yiyen bir domuz ama bütün sayfayı dolduran renkler öylesine oyun dolu ki... Çok güzel sahiden."

"Gerçekten çok hoş şeyler söylüyorsun Fitz."

"Hayatımda hiç bu kadar detaylı çizilmiş havai fişekler görmemiştim."

"Ben küçükken onlara havai çiçek dendiğini sanırdım
Gökyüzündeki sihirli çiçekler olduklarını zannederdim."

Fitz kahkaha attı. "Çok tatlı."

Fitz bunu söylemiş olmasına daha fazla şoktaydı. Ren dönüp ona

baktı ve Fitz'in elinde değildi, dikkati yine kızın ağzına çekilmişti. Bakışlarını zorla yukarı kaldırdığında Ren yavaşça onu takip etti. O da aynısını yapıyordu çünkü.

Ren'in yatağından inmesi lazımdı.

"Yarın biraz yoldan sapabiliriz diye düşündüm," dedi Fitz ayağa kalkıp yataktan uzaklaşırken, bir şeyle oyalanması lazımdı.

Ren de onu takip etti ve gidip defterini çantasına attı. "Sapmak mı?"

"Rushmore Dağı'ndan geçiyor olacağız ve dağa gidebiliriz diye düşündüm. Sen de istersen."

"Nashville'e gitmek için acelen yok mu?"

"Yani... Evet, tek kendim olsaydım, gazı köklerdim. Ama sen ülkenin pek bir yerini görmedin, değil mi?"

"Hayır." Fitz tepki gösteremeden Ren öne atılıp kollarını onun beline doladı. "Gitmek isterim. Aman Tanrım, teşekkürler Fitz."

Fitz donakalıp Ren'in omzunun üstünden boş boş duvara baktı, sonra kollarını kaldırıp onun omuzlarına sardı. Ren nefes vererek kendini bu kucaklaşmaya bıraktı. Amanın, nasıl da güzel bir histi. Fitz beş saniye tadını çıkarmak için kendine izin verdi. Gözlerini kapadı, Ren'in tatlı balımsı saç kokusunu içine çekti. Ardından onu serbest bırakıp geri adım attı. "Bana sarılmak zorunda değildin, sadece bir dağın tepesindeki yaşlı beyaz herifleri göreceğiz."

"Heyecanlandım. Affedersin. Orası hakkında çok şey okudum."

"Yani arabada kafa ütüleyecek misin?"

Ren ona göre fazla zekiydi. Sesindeki yalanı okudu, yüzünde hepsi yazılıydı. Fitz nedenini bilmiyordu ama bu kızın karşısında maskesini korumayı başaramıyordu. "Evet," dedi sırıtarak, "Ve senin de hoşuna gidecek, hiç yalan söyleme."

"*Çok* vakit geçiremeyiz ama."

Ren asker selamı verdi ve sonra yüzünü buruşturdu. "Hop. Kural iki. Affedersin."

Ren yatağına geri döndü ve tekrar yayılıp uzaktan kumandada çalıştır tuşuna bastı. Fitz filme, duvara, kız hariç herhangi bir şeye odaklanmak için mücadele etti fakat zihni ona, bu hisleri duymamalısın diye haykırıyordu. Ren'e karşı çekim duyma fikri tam bir şoktu; ona karşı yumuşak olmak kabul edilemezdi. Şartlar farklı olsa da, Fitz, Mary'ye karşı duyduğu şefkatin hiddetli olduğunun bilincindeydi. Mary için dağları yerinden oynatırdı; hayatını, onun rahatı ve güvenliği için feda ederdi. Flörtlere vakit ayırabilirdi; sevgiye zamanı yoktu.

Film sona erdi ve banyo lavabosunda buluşup yan yana dişlerini fırçaladılar. Ren aynada komik bir surat yaptı, gözlerini şaşı yapıp dudaklarını şapşal gibi büktü.

"Çok garipsin," dedi Fitz ona.

"Sen benden daha garipsin." Ren eğildi, tükürüp ağzını çalkaladı ve ardından Fitz aynını yaptı.

Fitz karanlıkta Ren'in yastığını kabartıp uzun, mutlu bir iç çektiğini duydu. Bugün onun için nasıldı diye merak etti, acaba o da geri dönüp bakınca bugünü bir dönüm noktası olarak görecek miydi; acaba onu Screaming Eagle Saloon'da yakaladığı o an, Ren için de her şeyi değiştirmiş miydi?

"Gün Işığı?"

Ren bir saniye durdu ve Fitz de işitti, ona taktığı bu lakap karanlıkta daha farklıydı. Ne kadar sevgi doluydu. "Efendim?"

"Annen yanılmış, biliyorsun."

"Ne demek istiyorsun?"

"Annenle babanın seni korumasına ihtiyacın yok. Sen kavgacının tekisin."

Ren'in sesi gururla doluydu. "Öyle miyim?"

"Hı hı." Fitz yana döndü ve kalbinin bu kadar hızlı atmamasını sağlamaya çalıştı. "Sen kendine çok iyi bakabilirsin."

Ninova

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

REN

Fitz daha yatakta yana dönmeden Ren uyanmış, kalkıp giyinmiş ve eşyalarını toplamıştı. Huzursuz uyumuş, gözlerini kapattığında heyecan ve minnetle Rushmore Dağı'nı düşünüp durmuştu. Fakat nihayet uykuya teslim olunca eski ülke başkanlarının yüzlerini değil, Gloria'yı abidenin her bir cephesinde görmüştü. Dört tane Gloria ona öfke ve kınamayla, üzüntülü ve ihanete uğramış bir ifadeyle tepeden bakıyordu. Gerçeğe benzeyen bir rüyaydı ve Ren çarşafları tekmelemiş, kalbi küt küt atarak ve kan ter içinde uyanmıştı.

Ancak annesinin taş gibi yüzünün zihninde kalan hatırası bile, Ren'in perdeleri açıp parlak Montana güneşini odaya aldığındaki ruh hâlini bozamadı. Annesiyle babasına yalan söylemiş, çok az tanıdığı bir erkekle, babası olabilecek ya da olmayacak bir adamı görmek için ülkeyi bir uçtan diğerine dolaşıyordu, dün motosikletçi barında zaman geçirmişti ve bütün ömrü bir yalan olabilirdi fakat bir şekilde Ren, hayatı boyunca eğlenmediği kadar çok eğleniyordu.

Fitz ile.

Fitz; şuradaki yatakta yatan o kafa karıştırıcı, savunmacı, komik, ketum, yakışıklı, yufka yürekli kişi. Son iki gündür ondan kurtulmak için çırpınan, fakat dün gece ona bir anda yeni bulunmuş bir define gibi bakmaya başlayan Fitz. Bu seyahatin en sevdiği kısmı olmaya başlayan Fitz.

Ninova

Seyahat demişken... Ren sırt çantasını kapının kenarına koydu ve Fitz'in yatağına doğru yürüdü, ağır kolunu havaya kaldırıp var gücüyle onu yana çevirdi.

Fitz yastığına yapıştı. "Hayır."

"Evet! Macera bizi bekliyor!"

"Dağ kaçmıyor."

"Doğru ama biz kaçıyoruz." Ren onu daha sert çekiştirdi. "Hadi ama! Yetişmemiz gereken bir program yok mu?"

Fitz homurdana homurdana yataktan kaykıldı, sonra ayağa kalkıp kocaman ve kaba saba bir iniltiyle esnedi.

Ren bakışlarını tavana kaçırdı; orada alçı, boya, dokular, yani Fitz'in vücudu olmayan ve incelenecek bir sürü şey vardı. O banyoya girince ve duş sesi duyulunca, Ren nihayet bir saniyeliğine gördüğü o karın parçasını –ne kadar sıcak ve sert görünüyordu–, o basketbol şortunun altından çıkan uzun, kaslı ve yanık tenli bacaklarını ve Screaming Eagle'ın tuvaletinde gördüğü fotoğrafların, hayalindeki Fitz'in yarısı kadar güzel görünmediklerini düşünebildi.

Hoş, asla onu çıplak görmeyecekti ya, neyse.

Hoş, onu çıplak görmeyi *istemiyordu* ya, neyse.

Ren sesli bir nefes vererek, kendi yatağına oturup avuçlarının ayalarını gözlerine bastırdı. Belki de Gloria birkaç konuda haklıydı çünkü Ren o kuralların birkaçını çiğnemeye başlamadan önce, asla ve asla çıplak erkekleri düşünerek vakit geçirmemişti ve şimdiyse, acaba onları düşünmeyi hiç bırakabilecek miydi diye merak ediyordu.

Ya da en azından, malum bir erkeği.

Sınırı geçip alacakaranlık kuşağına girmiş olmalıydılar çünkü Fitz ilk kez araba sürerken yol oyunu oynamayı kabul etti. Her bir eyaletten plaka bulmaya çalıştılar, sonra arabadaki eşyalarla Yirmi Soru oyununu oynadılar. Fitz'in gönüllü bir yol arkadaşına dönüşmesi iyi olmuştu

çünkü Ren sahiden yolda bunca saati başka nasıl geçirirdi, hiç bilmiyordu; ülkenin bu kısımlarına hiç gelmemiş biri için bile etrafta pek ilgi çekici manzara yoktu. Tepeler, düzlük, tepeler, düzlük. Rapid City'deki otellerine ulaştıklarında ikisi de bacaklarını esnetmeye hazırdı ve Ren resmen ertesi günkü yol için heyecandan vızır vızır titriyordu.

Oteldeki görevli, odada iki ayrı yatak olduğunu doğrulayınca Fitz'in rahatlayışı elle tutulurdu ve Ren de nihayet bir şeylerin parasını ödeyebildiğine memnundu. Kalın tomarından birkaç yirmilik çekti ve karşısındaki adama uzatıp karşılığında iki anahtar ve bir rehber broşür aldı.

Hemen yanında duran Fitz'ten ufak bir inilti çıktı ve Ren onun ilgisini takip edip kuşe kâğıdı sayfanın başındaki *RAPID CITY'YE HOŞ GELDİNİZ, BURASI BAŞKANLAR ŞEHRİDİR!* manşetini gördü. Hemen altında şöyle diyordu: *Kırk başkanın bronz heykelini bulmak için düzenlediğimiz meşhur Define Avı'na katılın!*

"Yok artık," diye mırıldandı Fitz, çoktan mağlubiyetle gülerek.

Ren broşürü onun arkasından sallarken Fitz asansörlere doğru yürümeye başladı. "Katılmalıyız."

"Hayır."

"Fitz, anlamıyorsun. Bir define avı! Heykel bulacağız!"

Fitz inleyerek düğmeye bastı. "Hayır Gün Işığı."

Fakat bunu derken bile gülmemek için kendisiyle savaşıyordu. Üstelik ne kadar bastırmaya çalışırsa çalışsın, gözlerinin içi parladı, köşelerine o tatlı çizgiler yayıldı ve ondaki bu mücadele Ren'in göğsünde titrek bir ateş böceğinin uçuşmasına neden oldu. Fitz eğleniyordu. Hem de *onunla.*

"Biliyor musun," dedi Ren, Rushmore Dağı'nın otoparkında Max'in bagajının yanında buluştuklarında, "Bunu bitirmek için dört yüz işçi çalışmış ve içlerinden biri bile ölmemiş!"

Fitz mırıldandı, güneş gözlüğünü takıp bulutlu gökyüzünde arkadan aydınlatılmış gibi görünen dağa doğru baktı.

"Ayrıca," dedi Ren, girişe doğru yollanan Fitz'e adımlarını uydurarak, "Heykellerin arkasında Rekorlar Holü denen bir mağara var ve içindeki mahzende Bağımsızlık Bildirgesi'nin kazınmış olduğu on altı mine panel bulunuyor."

"Deme."

"Ayrıca dört başkan, baş heykeltıraş tarafından seçilmiş, ABD hükümeti tarafından değil." Yine yorumsuz bir mırıldanma sesi. "Ve orijinal plana göre, başkanları belden yukarı göstereceklermiş ama projenin bütçesi bitmiş."

Fitz nihayet ona dönüp baktı ve yine gülümsemesini bastırdı. "Bu doğru mu?"

"Doğru." Bir sürü beton merdiveni çıktılar, danışma merkezinin taş binasının altından geçtiler ve sonunda sancaklarla bezeli uzun çimento yürüme yoluna vardılar. "Burası Bayraklar Bulvarı," diye fısıldadı Ren hürmetle.

"Tahmin ettim," diye fısıldadı Fitz cevaben, "Şurada kocaman harflerle 'Bayraklar Bulvarı' yazmasından da anlaşıldığı üzere:"

Ren tekrar fısıldayarak, "Eh," dedi, "Burada her bir eyalet ve bölgeye ait toplamda altmış beş bayrak olduğunu biliyor muydun? Hadi bizimkini bulalım."

Bunu dedi ve fırladı gitti, uzakta Idaho bayrağını gözüne kestirmişti. Maviydi, ortasında eyalet mührü yer alıyordu ve hemen altında kırmızı dore harflerle IDAHO EYALETİ yazıyordu.

Fitz de yürüyerek yaklaştı, Ren bayrak direğinin yanındaki taş çıkıntıya hoplayınca gülümsedi. "Fotoğraf çekmemi ister misin?" Telefonunu salladı ve Ren, *onun* fotoğrafını kastettiğini bir saniye sonra anladı.

"Olur." Ancak Ren'in o kadar nadiren fotoğrafı çekilmişti ki anında utandı. Steve ve Gloria'nın nezdinde, fotoğrafa poz vermek kibirdi. Çiftliğe hiç fotoğraf makinesi girmemişti. Ren elbette

kitaplarda ve gerçek hayatta fotoğraf makinesi görmüştü –bir keresinde Tammy tek kullanımlık bir Kodak ile onun fotoğrafını çekmişti, Ren vesikalık fotoğraf çektirmişti ve Dr. Audran sınıfta Polaroid'ini kullanmıştı– fakat bu seferki farklıydı. Bu seferki bir hatıra yaratmak, anı yakalamak için çekilecek bir fotoğraftı. Ren doğru dürüst çıkmasını istedi.

Dikleşip kollarını göğsünde bağladı. "Hayır, bir dakika, böyle sinirli görünüyorum." Kollarını çözdü, bu sefer de iki yanında uzun uzun sarktılar. Ren ellerini beline koydu, bu sefer de salak gibi hissetti. Bir kolunu indirip tek elini belinde bıraktı, bu sefer daha saçma sapan bir duruş oldu. Sonunda pes etti. "Fitz, ben nasıl poz verileceğini bilmiyorum," diye itiraf etti.

"Sadece kendin ol," dedi Fitz ve Ren içgüdülerine teslim oldu. Bayrak direğine sarılınca Fitz kahkahalarla güldü. "Tamam, aynen, işte bu ruh." Telefonunu kaldırıp ekrana birkaç kez dokundu. "Çektim."

"Şimdi seninkini bulalım." Soğuk rüzgârda dalgalanan, uzun bayrak sırasına doğru baktı. "Senin baban emlak kralı Robert Fitzsimmons, değil mi? Aslen New Yorklu değil mi?" Duruma yeni ayan Ren'in ağzı açık kaldı. "Fitz, sen *New York*'ta mı doğdun?"

Fitz uzaklara doğru gözlerini kıstı, ifadesine bir gölge düştü. "Hayır, ben Spokane'de doğup büyüdüm."

Ren, Fitz'in kolunu tutup onu Washington eyaleti bayrağına doğru çekiştirdi. "Orada dur." Telefonunu vermesi için elini uzattı. "Şimdi ben de senin resmini çekeyim."

Fitz telefonun ekran kilidini açıp Ren'in eline koydu.

"Bir şirinlik yap," dedi Ren telefonun arkasından.

Fitz buna kaşlarını çattı. "Şirinlik mi?"

"Ah, *affedersin*. Erkeksi ve kaba bir şey yap demek istedim."

Fitz ona dümdüz baktı. "Çek şu fotoğrafı gitsin Gün Işığı."

"Kızgın görünüyorsun!" Telefonun arkasından suratına baktı.

"Hani gözlerinin köşeleri kıvrıldığında çok yakışıklı görünüyorsun ya, o tatlı gülüşünü yap."

Kelimeler ağzından dökülür dökülmez Ren hepsini geri çekmek istedi. Fitz'in dudaklarına aç kurt gibi bir sırıtma yayılırken onun yanakları yandı. "Gözlerimin ne yaptığı tatlı gülüş dedin?"

Ren çabucak fotoğrafını çekti. "Tamam. Bu da olur." Fitz kahkahayı bastı ve Ren birkaç fotoğraf daha çekip ekrandan baktı. Sonuçta o göz köşelerini kırıştıran gülümsemeyi yakalamıştı, aynı zamanda o yürek yakan ilk ifadeyi de kapmıştı. Fitz'in herkesin üstünde kullandığı ve yüzünde sayısız defa gördüğü o sahte cazibe değildi bu. Burada onun bakışından Ren'in bakışına doğrudan bir aktarım vardı, dolgun dudaklarının baştan çıkarıcı kıvrılışı âdeta bir vaatti.

Ren'in kanı ısındı, nabzı hızlandı. Ancak içine oturan ani bir hisle Miriam'ın uyarısını hatırladı: *Sakın seni baştan çıkarmasına izin verme. Sadece kalbini kırar.* Oda arkadaşının kastettiği bu muydu? Fitz her kadının nasıl kalbini çalacağını biliyor muydu, özellikle de onun kadar tecrübesiz ve naif olanların? Ren onun için sadece bir oyun muydu? Daha önce hiç yapmadığı bir çeşit fetih mi?

Ren içindeki özlemden kurtulmaya, bu içine işleyen gözlerden başka tarafa bakmaya çalıştı ama yapamadı. Ömründe ilk kez Ren, keşke bu fotoğrafları kendisine gönderebileceği bir cep telefonu olsaydı diye diledi.

"Tamam tuhaf yaratık," dedi Fitz, yanında durup telefonu geri alarak, "Bana âşık olmayı kes de, şu dağı görmeye gidelim."

Sözlerinin içine işlemesi birkaç saniye sürdü ve içine işlemesiyle birlikte Fitz çoktan birkaç adım yürümüştü. Ren arkasından koştu. "Sana âşık olmuyordum.""Oluyordun."

"Olmuyordum!"

"Şuh bakışlarla fotoğrafımı süzüyordun."

Ren utançtan yerin dibine girerek, "*Yok artık* daha neler!" dedi.

Fitz yürümeyi kesip dirseğiyle onu dürttü. "Benimle tartışmayı kesip şuraya bakar mısın?"

Ren onun dikkatini çeken yere dönüp abidenin yukarısına, en yukarısına baktı. "Hı."

"Hı mı?" diye tekrar etti Fitz. "Hepsi bu mu?"

"Tahminimden daha küçükmüş."

"Kimileri boyut değil, onunla ne yaptığın önemlidir der."

Ren kaşlarını çatarak bakışlarını ona doğru kaydırdı. "Sanırım müstehcen bir espri yapıyorsun."

Fitz güldü. "Olabilir."

Ren derin bir nefes alarak farklı bir yöne saptı. "Bunu görmek içimde karışık duygular oluşturuyor ama. Bu topraklar Lakotalardan çalınmış." Tepeye doğru baktı. "Bunu gördüğüme sevindiğim için vicdan azabı duyuyorum."

"Biliyorum," dedi Fitz ve nazikçe omzunu onun omzuna çarptı. "Fakat sorunlu durumlarla başa çıkmanın yolu, orada yoklar gibi yapmak değildir. Burayı görmek ve böyle hissetmek iyidir. Ayrıca, sanatçılığa yine de hayran kalabilirsin. İki fikir de doğru olabilir."

Bu kez Ren onu omzuyla dürttü. Bu teması biraz fazla sevmişti ama bu düşüncesini bastırdı. "Hiçbir şeyi umursamıyor gibi yapan biri için fazla bilgece konuştun."

Fitz kahkaha attı. "Umursamıyor gibi yapmıyorum."

"Evet, yapıyorsun," dedi Ren. "Çok şey umrunda."

Fitz ona doğru baktığında Ren gözlerini tekrar abideye çevirdi, umursamasının onun için ne kadar değerli olduğunu belli etmeye niyeti yoktu.

YİRMİNCİ BÖLÜM

FITZ

Fitz sabah kendini tavana bakarken buldu. Ren ile yoldan sapa sapa kendi programından yiyordu fakat zaten neden bu kadar acelesi vardı, bunu hatırlamakta zorlanıyordu. Hukuk bürosuyla mülakatı haftaya salıydı. Mary ile iki gün geçirmesi bile bol bol yetecekti; sadece onu kendi gözüyle görüp telefondaki sesinden anlaşıldığı kadar iyi miydi diye emin olsa yeterdi. Fitz bu acelenin, Spokane'den mümkün olduğunca uzaklaşma gereksinimi olduğunun bilincindeydi fakat Ren ile birlikte olmak, onun birçok şeyi ilk kez deneyimlemesini izlemek hayatında ilk kez onun da tembellik etmesine neden olmuştu. Fitz ne zaman yavaşlamış da... Bir şeyin tadını çıkarmıştı?

Hiçbir zaman.

Hoş, *onun* tadını çıkarıyor olmamalıydı, diye kendi kendine hatırlattı sabah rutinlerinde birbirlerinin yanında son derece rahat hareket ederlerken. Fitz ona karşı duyduğu çekimin altında ezilip onu öpmeden akşam yemeğini ve uyku vaktini geçirebilmeleri bir mucizeydi. Ren'in usul usul, düzenli nefes alış veriş sesiyle ve bir iki metre ötede, yana dönüp kıvrılmış, sıcacık ve yumuşacık olduğunu bilerek uyuyakalmıştı. Ve daha önce hiç, o yanındayken olduğu kadar derin uyumadığının farkındalığıyla uyanmıştı.

Açıkçası bunu fark etmek dehşet vericiydi. Fitz kendini savunmasız hissetti: Sırtüstü bir hayvan gibiydi, yumuşak karnı ortadaydı. Ren kendi yatağında bağdaş kurup otururken, saçlarını tararken ve özlem

Ninova

hissi Fitz'in içinde yabani bir sarmaşık gibi büyürken, sorunun sadece sevgi ve sevmeye vakti olmaması olmadığını anladı. Fitz bunun yarattığı güçsüzlükten hoşlanmıyordu. Bu kadar uzun zamandır koruyup kolladığı şatonun anahtarlarını birisine teslim etme hissinden hoşlanmıyordu. Bir takvimin sayfalarının uçtuğunu hayal etti, önümüzdeki hafta herhangi bir günde ona o kadar yakın olmayacağı bir zamanı sevinerek düşünmek istedi ve bu duygular her neyse, hepsinin üstüne çelik bir kapıyı sertçe kapadı.

Ancak camlar ardına kadar açık tekrar yola çıktıklarında, temiz hava içeri girerken Fitz'in burnunda yalnızca kızın ballı, tatlı kokusu vardı. Dikkatini dağıtmak için kahvesini kaldırıp dudaklarına götürdü. Şansına, başta yakıcı olan içecek şimdi içilecek kadar soğumuştu.

Fakat Fitz'in duyuları netleşir netleşmez, Ren'in şen şakrak sesi de yükseldi: "Bugün kaç kilometre yapacağız?"

"Yaklaşık dokuz yüz." Bardağı tekrar bardak koyma yerine bıraktı. "Hedefimiz Kansas City."

Ren el şaklattı. "Kansas City! Şahane bir yere benziyor."

"Kansas City de bu tepkiyi alıyorsa, sen sahiden hayatında hiçbir şey yapmamışsın demektir." Fitz, kızın heyecanına yandan yandan bakarken Ren camdan dışarıyı seyre dalmıştı. "Büyürken bir yere gitme hakkın olsaydı, nereye giderdin?"

Ren mırıldanarak düşündü. "Çok garip biliyor musun? İnsan bir şeyi görene kadar neler kaçırdığının farkında olmuyor," dedi. "Dışarıda görülecek bir şeyler olduğunu biliyordum da, bizim araziden daha güzel yerler olması mümkün değil sanırdım. O yüzden aslında... Nereye gitmek isterdim bilmiyorum. Bunun düşüncesi bile başımı döndürüyor. Yetişmem gereken çok şey var." Açık pencerenin camının etrafındaki lastikle oynadı. "Acaba okula gitmek ve seninle bu yolculuğa çıkmak beni mahvetti mi diye merak ediyorum."

"Mahvetmek mi?"

Ren utana sıkıla kahkaha attı. "Yani bir daha yalnızca o çiftlikte yaşayarak mutlu olabilir miyim, diye düşünüyorum."

Fitz bunu söylediğini duyunca, ne kadar umutlandığını fark edip sinir oldu. Fitz bunu düşünmekten ne kadar kaçınırsa kaçınsın, Ren'in bir noktada tekrar dünyadan kaybolacağı ihtimalinden hoşlanmıyordu. "Sonunda oraya geri dönmeyi planlamıyor musun?"

Ren camdan dışarı baktı, düşüncelere dalmıştı ve yalnızca dalgın dalgın, "Evet," dedi.

Fitz tam ona yetişkin olduğunu, kendisi için doğru olan kararı verebileceğini hatırlatacaktı ki Ren bu ruh hâlinden kurtulup parlak bir gülüşle ona doğru döndü. "Hadi bir oyun oynayalım."

"Hayır."

"Eğlenceli bir oyun," diye tutturdu. "Sen benimkilere cevap verirsen, ben de senin sorularını cevaplarım."

"Benimkileri zaten cevaplarsın sen."

"Hadi Fitz ya, sessiz sakin oturup kalmak mı istiyorsun?"

"Aslında evet."

Sadece... Fitz artık bu gerçek miydi, emin değildi. Sorun şuydu ki onun sorularına her zamanki kaçamak ve örtük hikâyelerle cevap veremeyeceğini biliyordu. Okulda kılı kırk yararak kurguladığı geçmişi –zengin anne baba, Spokane'de lüks içinde mutlu mesut bir yaşam, kolay hırsları– Ren'e işlemezdi. Bunu nereden bildiğini bilmiyordu ama biliyordu: Ren onun ciğerini okuyordu. Fitz ona kendini biraz bile açtığı saniye, Fitzsimmons evinin mermer kemerli girişinden içeri adım atmasıyla başlayan, geçmişi hakkında sakladığı bütün sırlar, patlak torbadan dökülürcesine etrafa saçılacak sanıyordu.

"Sana ıslık çalmayı öğreteyim mi?" diye sordu, Fitz'i girdap gibi dönen düşüncelerinden çekip alarak. "Teknik olarak şarkı söylemek ya da konuşmak sınıfına girmez, o yüzden kuralları çiğnemiş sayılmam."

"Böyle iyiyim, sağ ol." Fitz omzunun üstünden bakıp şerit değiştirdi ve yavaş giden bir kamyonu solladı.

Ninova

Ren buna aldırmadı, el el üstüne koydu. "Öncelikle ellerini avuç içleri yukarı bakacak şekilde üst üste koyuyorsun."

"Ren."

"Sonra onları hafifçe büzüp ağzına götürüyorsun ve..." Islığı koyuverip can veren bir dalgıç kuşu sesi çıkardı.

Fitz yüz ifadesini gördüğünde gülmemek için kendini zorlayarak ve Ren'in bu iğrenç ıslığı bilerek yaptığını fark ederek, "Tamam," diye kesti. Ren espri yaptığı için kendiyle gurur duyuyordu. "Tanrım, tamam o zaman, senin oyununu oynayalım. Yalnız cevap vermek istemediğim bir şey çıkarsa atlarım."

Ren koltukta yana döndü, bir bacağını altına alıp ona dönük oturdu. "Zombi kıyameti kopsa evinden alacağın üç şey nedir?"

Bu soru karşısında, Fitz içinde kalan kahkahayı saldı. "Beklediğim bu değildi."

"Eski kız arkadaşları kurcalamamı mı isterdin?"

"Kesinlikle hayır." Fitz eliyle yüzünü ovuşturdu, bu kahkahayla yüzünde bir fay hattı açıldığını sezdi. "Tamam, bir dakika düşünmem lazım. Önce sen söyle."

"Koli bandı, cep çakısı ve demir döküm tava."

"Çok hızlı çıktı, etkilendim ve endişelendim."

"Hazırlıklıyım."

"Tanrım, Ren; ne kadar sıkıcı seçenekler bunlar. Koli bandı mı? Tava mı?"

"Koli bandının neresi sıkıcı? Dünyanın en kullanışlı aleti. Çivi yerine geçer, bir şeyleri onunla su sızdırmaz yapabilirsin. Yanıma sadece üç şey alabildiğim, hayalî bir kıyamet olduğu için herhâlde koli bandım da hiç bitmeyen cins olurdu. Ayrıca demir döküm tavada su kaynatabilir, yemek pişirebilir, onu kürek niyetine kullanabilir, hatta onunla bir zombinin kafasını ezebilirsin. Ya sen?"

"Herhâlde ben telefonumu alırdım..."

"Bu kıyamet koptuğunda elektrik olacağını mı umuyorsun?"

"Senin koli bandın hiç bitmiyor ama? Benim elektriğim neden kesilsin?"

"Tamam, haklısın."

Fitz diğer ikisini düşündü. "Yastığımı ve tabancamı."

"Umarım o tabancayla insanlara vurmayı planlıyorsundur çünkü eğer sınırsız elektriğin varsa, sınırsız mermi hakkın yok ve bir hafta sonra, mermisiz kalmış bir tabanca başka bir işe yaramaz."

"Bu oyunun kuralları pek açık değil."

Ren ona sırıttı. "Tavayı seçmeliydin."

"Bir kıyamet kopması hâlinde yanımda senin olduğundan emin olurum yeter," dedi Fitz, sözleri demlenmeden. Ren hareketsiz kaldı, sonra vücudunu yavaşça öne doğru çevirdi. "Peki, bende sıra," dedi Fitz hemen konuyu değiştirerek. "Eski soruma cevap vermeni istiyorum. Şu anda istediğin yere gidebilecek olsan –Atlanta hariç– nereye giderdin?"

"Hâlâ düşünüyorum. Sen nereye giderdin?"

Fitz başını iki yana salladı. "Ben sana sordum."

Ren camdan dışarı, yüzlerce kez gördükleri, her yerde olan o billboardları gösterdi. "Şuraya gitmek isterdim."

"Wall Drug dükkânına mı? Paris ya da İstanbul'a değil mi?"

"Bu kadar çok koca koca panoya ihtiyaç duyacak kadar heyecan verici ne olabilir, bilemiyorum ama öğrenmem lazım."

Fitz ne kadar benzin kalmış diye baktı. Kansas City'den önce doldurmaları gerekecekti fakat henüz değildi. İki gün önce olsa, derhâl hayır derdi – programına sadık kalmak isterdi ve ayrıca bu yolculuk eğlenceli değildi. Oysaki bu sabah fark ettiği üzere, Fitz'in orijinal planı dağılıyordu; ufak da olsa, Ren'in istediği hiçbir macerayı reddedememişti Fitz.

Böylece oracıkta kendiyle bir anlaşma yaptı: Ren'e istediği maceraları yaşatacaktı ama hepsi bu kadardı. Bu yabancı, saplantısal çekime son verecekti.

Fitz üzerinde fazlaca kafa yormadan otoyoldan çıktı, Wall Drug'ın 1931 yılından beri açık olduğunu anlatan devasa tabelalarla dolu, metal çerçeveli bir iş yerinin önünde durdu.

Wall Drug tek bina değil, sıra sıra dizilmiş bir sürü küçük bina çıktı ve hepsi içeriden birbiriyle bağlantılıydı. Ayrıca dev gibiydi, absürt derecede büyüktü. Ren sessizleşti, gerildi ve Fitz bir kolunu onun omzuna atıp nazlı nazlı uyardı: "Bana yakın dur Gün Işığı, burası Screaming Eagle'dan daha tehlikeli olabilir." Ren'in küçük bedenini kendi bedenine bastırdığını hissedince ceketini arabada bıraktığını dert etmedi; parmak uçlarından göğüs kafesine kadar her yerine bir sıcaklık yayıldı.

Ürünlere göz gezdirerek içeride dolaştılar, şakacıktan almayı düşündükleri komik şapkaları ve tişörtleri işaret edip gösterdiler ve beş dakika sonra, Ren'in hâlâ rahat rahat onun yan tarafına ilişmiş olduğunu fark etti.

Yazık, diye kendini azarladı Fitz. *Otoparktaki azmin iki dakika bile süremedi.*

Tüm bunların ona böylesine kolay ve konforlu gelmeye başlaması karşısında göğsüne huzursuzluk yayıldı. İçgüdüleri karnına bir tekme atarcasına onu uyarıyordu: *Fazla rahatlama. İşler, rahatladığında çığırından çıkar.*

Ren, ÇİFTÇİ KIZLARIN BALDIRLARI GÜÇLÜDÜR yazan bir tişörtü ona göstermek için uzanıp omzundaki eline dokununca ve eli elinin üstünde kalınca Fitz anında kolunu indirdi. Ren şaşırıp bir adım uzaklaştı. "Affedersin, farkında olmadan..."

"Kafede buluşalım," dedi Fitz, ne kadar sert konuştuğunu sonradan fark ederek yanından ayrıldı. Cılız bir tebessümle kafe levhasını işaret etti. "Tuvalete gireceğim."

Fitz lavaboda, aynadan kendine baktı. Göğsünün içine bir titreme geldi, bu titreme boğazına yükseldi ve Fitz tişörtünün yakasının içine parmağını sokup hava almasını önlüyor gibi tişörtün kumaşını çekiştirdi. En son ne zaman aynada kendine bakmıştı? Son iki üç gündür, Ren'le lavabonun yanında dururken sadece ona bakmıştı.

Ondan hoşlanıyordu. Hem de çok. Ren de ondan hoşlanıyordu ayrıca. Fitz farkındaydı.Tanrı aşkına, keşke hoşlanmasaydı, işi daha kolay olurdu.

Birkaç gün içinde stajyerlik mülakatı vardı ve bundan da ötesi, son oyununun planı hazırdı. Mary'ye yakın bir yerde stajyerlik, hukuk fakültesi, Fitzsimmons İnşaat'ı indirme. İntikamını hemen alamayacaktı fakat oradaydı, gelecekte bir yerde sabırla bekliyordu. Sahiden yapması gereken son şey, son derece naif olan ve her şeyi samimi karşılayan bir kadınla flört etmekti. Bütün sırlarını sürahiden su döker gibi ortaya çıkarabilecek bir kadınla konuşmak, yarasız kalbini onun kırık ellerine teslim edecek bir kadına âşık olmaktı.

"Sen onun erkek arkadaşı değilsin," dedi aynadaki adama. Çenesini sıktı ve en kötü gerçekler kısıtlama olmadan dışarı döküldü. "Kendine nasıl hâkim olacağını bilemeyecek kadar saf biri. Senin böyle birine vaktin yok." Fitz yüz ifadesini sertleştirerek kendi yansımasına uzun uzun baktı. "Daha da önemlisi, senin için fazla iyi, o yüzden hiç zahmete girme."

Birkaç dakika sonra Ren'i bulduğunda, kız çoktan ikisine yemek siparişi vermişti ve Fitz yaklaşınca kafasını kaldırıp gülümsedi. "Umarım sandviç seviyorsundur."

"Kim sandviç sevmez ki?" Fitz karşısına oturdu ve elindeki torbayı olabildiğince umursamaz bir edayla ona doğru itti.

Ren torbaya baktı, Fitz'e baktı. "Bu ne?"

"Sana bir şey aldım." *Gecikmiş bir özür,* diye düşündü içinden.

"Erkekler tuvaletinden bir hediye mi?"

"Bir de *ben* müstehcen şaka yapınca şaşırıyor bu kız."

Ren kıkır kıkır gülerek torbayı tuttu. "Bana bir şey almana gerek yoktu. Zaten benim için yaptıkların çok fazla."

"Büyütülecek bir şey değil." Fitz elini kaldırıp ensesini ovaladı, kulaklarının ısınmasından nefret etti. Ren kitabı torbadan çıkarınca minicik bir sevinç çığlığı attı.

"Macera Günlüğüm mü?" diye okudu.

Fitz sandviçinin paketini açmaya odaklandı. "İçinde haritalar falan var," dedi, elini sallayarak. "Yolculuk boyunca... Ve ileride geçtiğin yerleri işaretleyebilirsin diye düşündüm."

Ren ilk sayfayı açtı, ABD haritası çıktı ve abideler, parklar ve bir sürü meşhur caddesiyle her bir eyaletin olduğu sayfaları çevirdi. Fitz en arkaya, Güney Dakota'ya geçişini, parmağını Rushmore Dağı'nın etrafında ve yanındaki işaret kutusunun üstünde gezdirişini izledi.

Fitz'in göğsüne tarif edilemez duygular sel gibi aktı. "Torbada bir kalem de var. Yani..." Beceriksiz hareketlerle gösterdi. "İşaretlemek için filan." Ren torbaya elini sokup yeşil-sarı hatıralık Wall Drug tükenmez kalemini çıkardı ve abidenin yanındaki kutucuğa bir çarpı işareti koydu. "Çok tatlısın."

"Tatlılık değil," diye düzeltti Fitz hemen. "Ölü kuş ıslığı çalmanı önlemek adına seni meşgul tutacak bir şey sadece."

Ren kahkaha attı. "Tamam, iyi." Bir sayfa daha çevirdi. "Badlands'e gitmedim ama oradan geçtik. Sayılır mı?"

"Hayır, ama Screaming Eagle orada mı?" Fitz uzanıp bakar gibi yaptı. "Çünkü o kutucuğu doldurmayı hak ettin."

Ren gururla sırıttı ve sayfaları geri çevirdi.

"Hadi, yemeğimizi yiyelim de tekrar yola çıkalım," dedi Fitz, gözlerini kızın gülümseyen, dolgun alt dudağından kaçırarak ve duyguların çelik kapısını bu kez sonsuza dek kapatarak. "Arabada karıştırıp yakınlarda görülmesi gereken iyi yerler var mı diye bakabilirsin."

Fitz kafasını kaldırıp bakmadı fakat Ren'in onu birkaç saniye daha süzdükten sonra sandviçine döndüğünü hissetti. "Teşekkür ederim Fitz."

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

REN

Ren sabah yoldan çıkmalarına –ve de Fitz'in ona aldığı etkinlik kitabına– minnettardı çünkü Kansas City'ye yolculukları şimdiye kadarki en uzun sürüşleriydi, neredeyse on saat yoldaydılar. Normalde Ren kendi zihninde yaşamayı, düşüncelerine dalmayı severdi ama bugün değil. Bugün düğümlenmiş saç gibi karmakarışık olmuş, Fitz'e dolanmıştı.

Gloria bir keresinde bazı insanlar köpektir, bazı insanlar kedidir demişti. Ren o sırada annesinin ne demek istediğini hiç anlamamıştı; köpekler de kediler de şirindi, yumuşaktı ve tüylüydü. Derken bir Noel günü, Gloria ile ikisi bir tabak dolusu kurabiyeyi sokağın başındaki Dul Dawson'ın evine götürmüştü ve Gloria'nın beş dakika boyunca sohbet etme çabasından ve Dul Dawson'ın azıcık kelimeyle cevap vermesinden sonra oradan ayrılmışlardı. Dönüş yolunda, Gloria zoraki bir saygıyla, "Bu kadın mesela? O bir kedi," demişti arabada.

Yani Dul Dawson hiçbir zaman arkadaş edinmek için çabalamaz, her şeyi kendi sevdiği şekilde yapar, toplumsal hoşbeşe uyum sağlama sıkıntısı duymaz, demek istemişti. Bir başka deyişle, kadının insanları memnun etme derdi yoktu.

Ancak Ren'in vardı. Şimdi anlıyordu işte: Ren köpekti, Fitz de kesinlikle kediydi.

Fitz ona minicik bir soru soruyordu ve Ren bütün sırlarını döküp saçıyordu. Ren büyürken başka çocuklarla tanışmıştı fakat hiçbir

Ninova

zaman onların yanında uzun ve yoğun zaman geçirmemişti, bir akranını gerçekten tanımamıştı. Hayatında biri olması düşüncesi, onu tanımayı seçen, ne düşündüğünü önemseyen, bütün gün tesadüfen aynı alanı kapladıkları için değil, onu istediği için arayan biri olması düşüncesi özlemden başını döndürüyordu. Onunla son üç buçuk günü birlikte geçirdikten sonra, Fitz *arkadaşım* diyebileceği ilk insandı.

Onun hakkında daha fazla bilgi edinme –*onu* tanıma– ihtiyacı içinde büyüyen bir varlıktı. Fakat Fitz'in gerçekten kim olduğunu tanımak iki adım ileri, bir adım geri gitmeye benziyordu. Fitz ona ısınıyor, sonra *çat* diye birden kapanıyordu ve Ren ne yaptı da onun kapanmasına neden oldu diye analiz etmek zorunda kalıyordu. Hiçbir soruyu doğrudan cevaplamadığının, hiçbir şeye gönüllü olmadığının farkındaydı. Ondan bilgi koparmak, cesur bir şekilde elini dikenli bir çalıya sokup bir tanecik büzüşmüş böğürtlen çıkarmaya benziyordu.

Peki neden hâlâ Ren'e karşı mesafeliydi? Tuğla bir duvar olsa, aralarındaki yakınlaşmayı hissederdi ve Ren, Fitz'e karşı hislerinin bir minnet ve alelade samimiyetten daha fazlası olmaya başladığını iliklerine kadar hissediyordu. İçinde yeni bir şey, bir sıcaklık varlığını gösteriyordu ve kendine özgü hayvansal, düzensiz kalp atışlarına sahipti. Fitz'in ona şakayla takılmasını, alçak kahkahasını seviyordu. Ona bakıp kollamasını ve sonra da bu önemli değilmiş gibi yapmasını seviyordu; kısacık fiziksel temas anlarını iple çekiyordu.

Yani Ren onu, hayvanlarını incelediği gibi inceliyor, onun ruh hâllerini okumaya, eylemlerinden düşüncelerini çıkarmaya çalışıyordu. Ren bir adli tıp bilimcisi gibi delilleri topluyor, birleştire birleştire bu şahsın kim olduğunu anlıyordu.

Örneğin, Fitz arkadaş canlısı olduğu için Dekan'ın, okulun ilk gününde Ren'e kampüsü gezdirme görevini ona vermesi ama Fitz'in kendisi ve geçmişi hakkındaki soruları susturmak için elinden geleni yapması çok garipti. Miriam herkes Fitz'i tanıyor gibi davranmıştı ama Fitz ona anne babası ya da yaşam biçimi hakkında tek kelime

dahi etmemişti. Hatta, tam aksine, babası bu kadar başarılı bir müteahhitken ve Ren bile, Jesse ve Tammy'nin dükkânındaki *Time* dergisinde onunla ilgili bir yazı okumuşken, Fitz harcamaları konusunda çok tutumluydu.

Kitaplar Ren'i, Fitz gibi adamların kimleri kimleri yatağa attığından övüneceğine inandırmıştı fakat Miriam'ın onu uyarmasına rağmen Fitz, Ren'e karşı sadece bir centilmendi. Artı, Spokane'de görüştüğü bir kız olduğundan hiç söz etmemişti.

Ayrıca? Bütün yolculuk boyunca Fitz GPS'i açık tutuyordu fakat bir kere bile bakmıyordu. Bu yolu daha önce yapmış mıydı? Nashville'de ne vardı? Fitz neden oraya gidiyordu?

Güneş batarken ve Kansas City sınırlarına girerlerken Fitz çıkış sinyali verdi. Bir kere bile telefona bakmadan Max'i kalacakları otele sürdü.

Arabadan indiler, bagajdan çantalarını aldılar ve Ren dayanamayıp onu şakayla açmaya çalıştı. "Sen bu seyahati kaç kere yaptın?"

"Birkaç kere."

"Birkaç kere? Mesela üç kere mi? Yoksa on beş kere mi?"

Fitz onun tam da ne yapmaya çalıştığını anlar gibi, gülümseyerek çantasını uzattı. "Çoğu okul tatilinde eve dönmeye çalışırım."

"Evin Spokane'de sanıyordum?"

Fitz şöyle bir durakladı ama kendini o kadar hızlı toparladı ki Ren hayal gördüğünü sandı. "Öyle zaten. Nashville'de akrabalarım var."

Âdeta Ren'in avucunun ortasına bir mücevher koymuştu. Akrabalar! Başka bir eyalette! "Kuzenlerin falan mı?"

"Öyle de denebilir."

Fitz'in bunu söylemesiyle soruları tek sıra dizildi fakat Ren, otele girer girmez hepsini unuttu. Küçük bir kasabanın içine girmek gibiydi. Ana bina lobiden çatıya kadar açıktı, her katta şeffaf bir asansör duruyordu. Lobinin yerleri taş fayanstı, ortadaki devasa dört katlı çeşmenin etrafına küçük masalar konmuştu. Eğrelti otları ve lamba

Ninova

direkleriyle dolu çiçek tarhları vardı. Şırıl şırıl su seslerine otelin gürültüsü karışıyordu. Takım elbiseli insanlar gruplar hâlinde oturmuş konuşuyordu, aileler gülümseyen küçük güruhlar hâlinde lobide geziniyordu. Bar tıklım tıkıştı; restoran da dolu görünüyordu ve bir avuç insan boş masa bekliyordu.

Ren hepsini algılayabilmek için kendi etrafında döndü. "Âdeta bir alışveriş merkezinde yaşamak gibi."

"Hayatında hiç alışveriş merkezine gitmedin mi Gün Işığı?"

"Filmlerde gördüm. *Clueless*'ta vardı, hatırladın mı? Hepsinde de süs havuzları ve büyük kocaman açık plan girişler olur."

Fitz buna kahkaha atarak resepsiyona doğru yürüdü, kimliğini ve kredi kartını uzattı.

İsim etiketinde Rita yazan kadın, birkaç saniye bilgisayar tuşlarına bastı. "Klasik kral dairesindesiniz, on ikinci katta. Ücretsiz kontinental kahvaltınız buradan aşağıda, altıncı..."

"Affedersiniz," diye kibarca araya girdi Fitz, Ren'in tanıdığı flörtöz sesi kullanarak. "Dün e-posta atıp iki yatak rica etmiştim. Mümkün mü acaba?"

Rita ekranı taradı. "Ah, evet. Rezervasyon notlarınızı görüyorum. Bir oda eklemek ister misiniz?"

Fitz hayır anlamında başını salladı. "Bir oda yeterli ama iki ayrı yatak?"

"Elimizdeki tek seçenek junior suitler." Kadın Fitz'e, sonra Ren'e baktı ve gözleri ona takıldı. Ren tişörtündeki kahve lekesini kapattı, elini saçma götürdü ve örgüsünün arabada rüzgârdan dağıldığını fark etti. Bu kadının ona bakışına kalırsa, rezalet görünüyor olmalıydı. "O odalardan birini tutmak ister misiniz?"

Fitz, Ren'e doğru baktı, sonra kadına bakıp duruşunu dikleştirdi. "Onlar ne kadar?" Ren bir adım atarak ona yanaştığını fark etti.

Rita birkaç tuşa bastı. "KDV dahil beş yüz seksen altı dolar."

Fitz bir parça sönüp nefes verdi. "Yine aynı şey."

"Kendi odamı tutabilirim," dedi Ren sessizce. Fitz'in araya biraz mesafe koymak istemesini, hatta bir gece yalnız kalmak istemesini anlıyordu. Bütün sorularını ve coşkusunu sabırla karşılamıştı ama Wall Drug'dan çıktıklarından beri bu gizemli duvar yine yükselmişti ve vicdan azabı Ren'in kafatasının içinde zonkluyor, baş ağrısı başlama sinyalleri veriyordu. "Hadi öyle yapalım," dedi.

Eğilip sırt çantasının fermuarını açtı ama Fitz elini koluna koyarak onu durdurdu. "Çok pahalı. Sen daha Atlanta'ya gideceksin, oradan eve döneceksin. Paranı harcama." Rita'ya dönüp, "Kral dairesini alalım," dedi.

Asansörün lobiye inmesini beklerken Fitz suspus gözlerini duvara dikti.

"Üzgünüm," dedi Ren bu gergin sessizliğe. "Sana çok fazla borçluyum ve özgürlüğünü kısıtladığımın farkındayım."

"Kısıtlamıyorsun," diye ikna edici olmayan bir sesle mırıldandı Fitz.

"Eğer kendini daha iyi hissedeceksen," dedi Ren, "Bol bol yerimiz olacak. Kral boy yataklar çok büyük diye duymuştum."

"Sorun o değil. Ne kadar büyük olduğunu biliyorum."

Ah. Tabii ya. "Hı. Bahse girerim senin yatağın o boydur."

Fitz cevap vermedi ve Ren'in kafatasının içinde zonklayan yankı *–kral boy yatak, kral boy yatak, kral boy yatak–* var gücüyle geri döndü. Aslında, Ren yerde uyumaya karar verdi. Eğer Fitz izin vermezse, kendi bilirdi. Israr edecekti.

"Belki ben gidip Max'te uyurum," diye yumurtladı asansöre bindikleri anda.

"Ne? Hayır! Max'te uyuyacak biri varsa, o benim."

Fitz olumsuz anlamda başını salladı. "Öyle bir şey yapmayacaksın."

Ren bu konuşmaya geri dönmekten nefret ediyordu. Her şekilde

geri adım attıklarının göstergesiydi; Ren ne önerirse önersin, Fitz onun yatakta yatması dışındaki her şeye hayır diyecekti ama *kendisi* de *onun* yatakta yatması dışındaki her şeye hayır diyecekti ve çıkmaz sokakta duvara toslayacaklardı.

Bu da şu anlama geliyordu: Ren muhtemelen, büyük ihtimalle, Fitz ile aynı yatakta uyuyacaktı. Onunla, o basketbol şortuyla, banyoya girip çıkarken bakmamak için kendini zor tuttuğu o güçlü bacaklarıyla aynı yatakta uyuyacaktı.

"Tamam o zaman, anlaştık," dedi Ren. "Eğer koltuk varsa, çözüm kolay. Yerde yer varsa, yerde yatma sırası bende. Yoksa, eminim dün gece ayrı yatakta yattığımız kadar birbirimizden uzak kalabiliriz. Sorun yok." Sorun çoktu. "Dördüncü kez aynı odada kalacağız. Artık uzman olduk. Altı üstü bir uyuyup uyanacağız. Bence..."

"Ren," diye lafını kesti Fitz. "Nefes al."

Asansör on ikinci katta durup çınlarken Ren derin ve sakinleştirici bir nefes aldı. Durum neden birdenbire bu kadar farklıydı? Şimdiye dek üç gece aynı odada kalmışlardı ve hiçbiri, içeri girdikleri saniye alev alacak bir odaya yaklaşıyormuş hissi taşımamıştı.

Fitz anahtarı manyetik alana dokundurdu, Ren'e içeri geçmesini işaret etti ve Ren ikisinin de aynı anda söndüğüne yemin edebilirdi: Koltuk yoktu, sadece bir sandalye, bir çalışma masası ve baktıkça zeminin daha büyük kısmını kaplayan bir yatak vardı. Doğruya doğru, yatak bütün odanın zeminini kaplıyordu. Eşyalarını yere koyup şiltenin karşılıklı kenarlarından birbirlerine baktılar.

Ren gülümsemeye çalıştı. "Çok hoşmuş."

Fitz katı katı omuz silkti. "Altı üstü bir yatak."

"Altı üstü bir yatak olduğunu biliyorum," dedi Ren. "Sadece güzel bir yatakmış diyorum."

"Güzel olsun olmasın, uyumak için işte."

"Tabii öyle."

Aralarındaki sessizlik büyüdükçe büyüyordu.

Fitz elini kaldırıp boynunun arkasını kaşıdı. "Akşam yemeği mi ye..."

"Evet, kesinlikle, hadi yemek alalım."

Şehir merkezinde kısa bir yürüyüş yaptılar, kocaman tabelasında Winstead Biftekburger yazan, beyaz tuğlalı, Art Deco bir binanın önünde durdular. Tüm yürüyüş boyunca Fitz neredeyse bir kere bile ağzını açmamıştı ve sessizlik, kaldırımda onlarla birlikte yürüyen üçüncü bir şahıs olmuştu sanki.

"Biftek mi, yoksa burger mi?" diye şaka yaptı Ren, Fitz'in her zamanki gülmemek için zor duran, göz deviren rutiniyle karşılık vermesini umarak.

Ancak Fitz bunun yerine hiçbir şey demedi, kapıya doğru yürüyüp ona tuttu. Son derece mesafeli, son derece resmîydi.

Ren içeride aniden durdu, Fitz'in ruh hâlini unuttu ve ağzı açık kalarak etrafına baktı. Fosforlu pembe tavanlar, pembe masalar, turkuaz sedirler ve köşede bir müzik kutusuyla Winstead Biftekburger, *Grease* müzikalinden fırlamış bir lokantaya benziyordu.

Görevli kız onları masalarına götürdü, Ren oturdu ve dekoru incelemeye devam etti. "Vay canına. Eminim Danny'nin Buzlu Saray'da sipariş ettiğinin aynısını sipariş edebilirim."

Fitz menüsüne göz gezdirirken şöyle bir baktı. "Onun ne olduğunu bilmeli miyim?"

"Alo Sadece Fitz! *Grease*'deki yer! Hani duble burger yanına vişneli soda ve çikolatalı dondurma sipariş ediyor ya."

"Sen o filmi tam olarak kaç defa seyrettin?"

"En az yüz kez."

Fitz ona nutku tutularak baktı. "Çok komik, çünkü annenle

Ninova

baban pek 'çocuklarını televizyonun karşısına bırak git' tarzı insanlara benzemiyorlar."

"Değildiler ama ben her türlü filmi ve programı izleyerek büyümedim. Sadece bir avuç video kasetimiz vardı. Yıllar içinde haftada bir izledikçe epey izlemiş oluyorsun."

"Ayrıca onların onay vereceği bir filme de benzemiyor." Fitz güldü. "Azgın ergenler, çeteler, evlilik dışı seks ve yarışlar."

Ren onun ağzından çıkan *seks* kelimesinden ne kadar hoşlandığının suratında ayan beyan yazmamasını umut etti. Boğazını temizledi. "Gloria herhâlde güvende hissediyordu çünkü bizde televizyon için montajlanmış versiyonu vardı."

"Of Tanrım! Reklamlarla falan mı?"

Ren başıyla onayladı. "İlk izleyişimden sonra herhâlde yedi yüz kere Captain Crunch atıştırmalık istemişimdir."

Fitz üzgün bir inilti çıkardı. "Tahminimce Steve ve Gloria insafa gelmemiştir."

Ren kahkaha attı. "Tahminin doğru. Neyse, eski kasetimiz sonunda bozulunca ve kütüphaneden bir kaset ödünç alınca ve Rizzo'nun Danny'ye 'kütüğünü' 'itecek' mi diye sorduğunu duyunca ne kadar afalladığımı hayal edebilirsin." Tam karşısında oturan Fitz suyunu yudumlarken boğulacaktı. "Ne anlama geldiğini bile anlamıyordum, ta ki bir gün sonunda kafama dank edene dek." Sağa sola bakındı ve eğilip fısıldadı: "Mastürbasyon yapmak demekmiş."

Fitz suyla savaşını kaybediyora benziyordu, daha güçlü öksürmeye başlayınca yumruğunu ağzına götürdü. Ren hemen bir avuç peçete alıp ona verdi. O donuk dış görünüşünü kırmaktan duyduğu zevk, sebep olduğu kısa öksürük nöbetiyle gölgelenmişti. "Aman Tanrım, üzgünüm."

"Üzülmene gerek yok," dedi Fitz ağzını silerek. "Sadece beni şaşırttın. O kelimeyi dışından söylemeni beklemiyordum."

Garson kız gelip siparişlerini aldı ve Fitz'in sözleri kafasında

dönüp durdu, sonunda tepesinin tası atmaya başladı. Garson yanlarından ayrılır ayrılmaz Ren tekrar ona eğildi. "Bu arada, ben o kadar masum değilim, belli başlı bazı şeyleri yapmamışsam bile."

Fitz tek kara kaşını kaldırdı. "*Onu* yapmadın mı?"

Ren'in yanakları ve bütün boynu ısındı. Fitz bakışlarıyla bu kızarmayı takip etti. "Şunu demek istiyorum, ben çiftlikte büyüdüm. *Hayvanlarla* birlikte," dedi manalı manalı. "Hayvanların ne yaptığını bilirsin diye tahmin ediyorum." Ren elini ağzının kenarına koydu, sahne arkasında gibi fısıldadı: "Seksin ne olduğunu biliyorum Fitz."

Fitz gözlerinin içi gülerek ona doğru eğildi, elini ağzının kenarına koydu. "Umarım bütün cinsel eğitimin ahırdaki damızlık hayvanlara dayanmıyordur Ren."

"Tabii ki hayır," dedi Ren erdemli bir şekilde. "Aslına bakılırsa, romantik edebiyatın içinde bolca değerli seks eğitimi gizlidir."

"Eminim öyledir."

Ren ona sırıttı. "Herhâlde sen romans hakkında benden çok daha bilgilisindir. Mazinden gerçek yaşam örnekleri verebilirsin."

Fitz'in gülüşü soldu ve duruşunu dikleştirdi. "İyi deneme Gün Işığı."

Ren suratı düşerek menüsüne eğildi.

Akşam yemeği boyunca Ren onun hep aynı şeyi yaptığını fark etti: Yakınlardaki ilginç bir şeyi işaret ederek, ona geçmişi hakkında sorular sorarak, espriler yaparak Ren'in soru sormaması için dikkatini dağıtıyordu.

Akşam yemeğinden sonra dondurma aldılar ve şehir merkezinde yürüdüler. Ağaçlık, yenice binalar ile daha eski mimarinin karışımıyla çok güzel bir yerdi. Bir sanat müzesini geçtiler, bloklarca, bloklarca dükkân ve restoran gördüler. Fitz onu işlek bir parka sokup dört tane gerçek boyutta yapılmış bronz at heykelini ve boş bir bankı işaret etti.

"Bu atlar, en güçlü sandığımız dört nehri temsil ediyor," diye anlattı Ren ona oturunca.

Fitz'in nefes verişinden yumuşak bir kahkaha çıktı. "Tabii ki

Ninova

bunun hakkında da her şeyi biliyorsun."

"Mississippi, Volga, Seine ve Rhine."

Fitz çeşmeye gözlerini kıstı. "Aslında bayağı havalı."

"Al sana *esas* havalı kısım," dedi Ren. "Aslında Fransa'daki bir malikâne için özel olarak yaptırılmış fakat çok büyük bir yangından kurtarıldıktan sonra satılmışlar ve ta buraya kadar taşınmışlar. Kahvaltıda camdan dışarı bakınca böyle bir şey gördüğünü hayal etsene."

"Zengin insanlar çok garip," diye onayladı Fitz.

Ren omzuna vurdu. "Tamam zengin çocuk."

"Aynen." Fitz kaşlarını çattı, öne eğilip kollarını uyluklarına yasladı. "Eh, otele döndüğümüzde bu çeşmeyi de listende işaretlemeyi unutma."

Ren zihnine bu tepkiyi de kaydetti. Corona'dayken Fitz, okulun en cömert bağışçısının oğlu olma rolünü gururla oynuyordu. Okuldan uzakta, basit yaşıyordu, caka satmıyordu ve zengin diye bahsedilmekten nefret ediyordu. "Teşekkürler," dedi Ren. "Unutabilirdim. Çok tatlısın Fitz."

Fitz burnundan yumuşak bir kahkaha attı, bakışları önündeydi. "Tatlı olduğum için değil Ren, sadece bir hatırlatma."

"Neden ısrarla iyi biri olmadığını göstermeye uğraşıyorsun?"

"Çünkü iyi biri değilim. Ben sadece..." Fitz sabrı taşmış gibi nefes verdi, Ren'e doğru baktı, sonra bakışlarını kaçırdı. "Benden olmadığım biri olmamı istiyorsun."

"Senin hiçbir şey olmanı *istemiyorum*," dedi Ren hayretler içinde kalarak. "Ben seni olduğun hâlinle seviyorum zaten."

"Beni tanımıyorsun bile."

"Şu ana kadarki gördüklerim hoşuma gitti." Ren hafifçe omuz silkti. "Sadece seni daha iyi tanımak istiyorum."

"Eh, fazla çabalama. Neredeyse Nashville'e vardık."

Ren onun profilden görüntüsüne gözlerini dikti, sonra aklı

karışarak çeşmeye baktı. "Tamam, çabalamam."

Fitz ayağa kalktı. "Dönelim mi? Yarın uzun bir sürüşümüz var."

"Tabii." Ren'in içi acıdı. Fitz ile her şey bir kırbaç gibiydi. Ren, onun aralarına bu mesafeyi zorla sokmak istemesine neden olacak ne yaptığını bilmiyordu ama bunu sormayacak kadar akıllıydı.

Fitz dondurmasını bitirdi, kâğıdını geçerken bir çöp kutusuna attı. Dışarısı karanlıktı; Ren böyle bir şehirde yıldızları neredeyse hiç göremiyordu. Birdenbire yıldızları deli gibi özledi.

İçine döndü, düşünecek başka bir şey aradı. Fitz'in sözleri zihninde yankılandı. "Yarın arabayı biraz da benim kullanmamı ister misin?"

Fitz kahkaha attı ve kaykay kayan birkaç çocuğun etrafından dolandı. "Hayır, sorun yok."

"Çok yorucu olabiliyor, biliyorum," dedi Ren. "Gerçekten benim için sorun değil."

"Senin direksiyon sallaman yasal mı?"

"Pardon ama." Nazlı nazlı omzunu dürtüklemeye gidiyordu ki aralarında artık böyle bir samimiyet olmadığını hatırladı. "Ben Idaho'da büyüdüm. Ülkenin en iyi sürücülerinin çıktığı eyalette."

"İlginç." Fitz eğlenir gibi hafifçe tebessüm etti. "Bu istatistiği hiç duymadım."

"Ehliyetimi on altı yaşındayken aldım, haberin olsun ve her türlü motorlu taşıtı kullanma becerisine sahibim, manuel viteslileri de dahil."

"Max'i benden başkası kullanamaz." Fitz eğilip kulağına bir fiske attı ve Ren bu temasa kendini bırakmamakta çok zorlandı.

"Ona gözüm gibi bakarım, söz."

Fitz onu uzun uzun süzdü. "Bir düşüneyim."

"Sen bir düşün."

Otel lobisinden geçerken elleri çarpıştı ve Ren aralarındaki gerilimin yoğunlaştığını hissetti, sürtüşmelerinin sebebi her neydiyse az da olsa çözüldü diye rahatladı. Belki de teması başlatma sırası ondaydı. Belki Fitz onun vereceği karşılığı bekliyordu. Ren yüreği gırtlağında

Ninova

atarak asansörde ona yanaştı, kolunu koluna bastırdı.

Fakat Fitz yana doğru büyük bir adım atarak uzaklaştı ve yumruğunu ağzına götürüp büyük bir öksürük krizine girdi.

Ren şaşırarak sırtına hafifçe vurdu. "İyi misin?"

Fitz başıyla onayladı, gözleri yaşararak, "İyiyim," dedi çatlak bir sesle. Boğazını gösterdi, ıslık gibi bir sesle, "Toz kaçtı galiba," gibisinden bir şey söyledi. Boğazını temizleyerek kendine gelip toparlandı, sonra elini kotunun cebine sokup asansörün uzak kenarına yaslandı.

Ren'in midesi hop etti. *Aman Tanrım!* Fitz az önce öksürük nöbeti numarası mı yapmıştı? Ren ile fiziksel temastan kaçınıyor muydu? Ortalığı sessizlik kapladı ve o rezil edici kafaya dank etme anında, Ren keşke asansör zemin kata düşse de onu bu sefaletten kurtarsa diye diledi. Daha önce Fitz'in Ren'e her dokunuşu başkalarının yanındayken yaşanmıştı. *Tabii* öyleydi. Sadece bir dürtmeyle dikkatini çekiyor ya da kolunu omzuna atarak onu yakınında tutuyordu. Tıpkı bir evcil hayvana ya da yaramaz bir çocuğa yapıldığı gibi.

Asansör kapıları hâline acıyarak açıldı ve Fitz tereddüt ederken Ren kendini dışarı attı. Fitz birkaç adım gerisinden gelirken, koridorda yürümek sessiz bir ölüm yürüyüşü gibiydi. Ren kapıda anahtarı sürtüp içeri girdi.

"Hâlâ tek yatak var," diye yumurtladı ve bu cümlesi bir sükûnet havuzunda dibe battı. Ren anında geri al düğmesine basmak, hatta –daha iyisi– buhar olup uçmak istedi. "Ben şey..." Omzunun üstünü işaret etti, sırt çantasını kaptığı gibi banyoda gözden kayboldu.

Duzenleme
Ny.ozlem

Ninova

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

FITZ

Fitz pisliğin önde gideniydi.

Bunu kendisi biliyordu. Ren biliyordu. Bu akşam uyuyacakları bu koskocaman yatak bile biliyordu.

Ren banyoda gözden kaybolduktan birkaç saniye sonra, Fitz kapının diğer tarafında dikildi, yumruğunu kaldırdı ve kendinde kapıyı tıklatacak cesareti aradı. Suyun aktığını, Ren'in dişlerini fırçaladığını duymadı. Sadece sessizlik vardı ve Fitz'in zihni, kapının diğer tarafındaki potansiyel görüntülerle doldu: Ren kendine aynada ters ters bakıyordu. Ren ağlıyordu. Ren utanç içinde yüzünü ellerine gömmüştü. Fitz biraz geriledi, yatağa doğru yürüyüp oturdu.

Fitz, Fitzsimmons sofrasındaki ilk Şükran Günü'nü hatırlayabiliyordu. Evlatlık edinme işlemlerinin kesinleşmesinden yalnızca iki hafta sonraydı ve ondan önceki on yıl boyunca Mary'nin evinden evsizliğe, ıslahevine ve sonra buna geçmişti; o şık kusursuz koridorların içinde gezerken kendini serseri gibi hissetmemesi için uzun zaman geçmesi gerektiğinin farkındaydı, tabii bir gün öyle hissedebilirse eğer. Akşam yemeği sofrasında her bir servisin yanında üç tane çatal duruyordu, hizmetliler yemekleri getiriyor, boş tabakları götürüyordu. Fitz peçetesini kucağına açması gerektiğini bilmiyordu, hangi ekmek sepetinin kendisinin olduğunu bilmiyordu. Yemekler geldiğinde hemen elini uzattı, önce dua etmeleri gerektiğini ve duadan sonra teker teker neye şükrettiklerini söylemeleri gerektiğini bilmiyordu. Fitz

Ninova

yeni babası Robert'ın, onu Fitzsimmons hanesine getirdiği için ona ve sadece ona şükran duymasını bekleyeceğini; Fitz, karısı Rose'a önce ve daha uzun şükran duyduğu için Robert'ın bütün öğünün geri kalanı boyunca içine kapanık ve asık suratlı olacağını bilmiyordu.

Fakat Fitz hızlı öğrendi. Maskeyi nasıl takacağını, Robert ne zaman evdeyse onu hayranlık ve hürmetle yıkayıp yağlamayı öğrendi. Robert'ın oyununu, Robert'ın kurallarıyla oynamayı öğrendi. Hiçbir zaman aralarında gerçek bir baba oğul bağı oluşmasa da, bu sayede narin bir barış yaptılar. Babası Fitz'i bütçe toplama etkinliklerine, maçlara, hayır gecelerine götürmeye başladı ve Seattle, Portland ya da Vancouver'da alışveriş yaparken fotoğraflarının çekilmesini sağladı. Robert karısı ve çocuklarına ne kadar bağırırsa bağırsın, Fitz kapalı kapılar ardından nelerin döndüğünü ne kadar duyarsa duysun, Robert yalnızca başkalarının yanında mükemmel ebeveyn olarak algılanmayı önemsiyordu ve Fitz buna izin verdi. Sabırlı olmasını bilirdi.

Ren sabırlı değilse de –onun stili daha çok hayatı iki avucunun içinde tutup kavramaktı– Fitz onun her şeyi ilk denemede kotarmasını beklemiyordu zaten ve ne kadar çabuk öğrendiğine hayret ediyordu. O bu yeni dünyadaki ilk yılını sessizce gözlem yaparak geçirmişti, Ren ise kollarını iki yana açmış, koşuyordu. Fitz ona bundan ne kadar etkilendiğini, ne kadar zor ve düzen bozucu, hatta göz korkutucu bir durum olduğunu bildiğini söylemek istiyordu. En çok da Ren'e deli gibi elini tutmak istediğini ve çok daha fazlasını yapmak istediğini söylemek istiyordu.

Ancak bu dürtü içinde ne zaman kabarsa, kendini koruma güdüsü onu çat diye kapatıyordu. Ren'in, Fitz'i daha iyi tanımasına gerek yoktu. Ren, onun yıllardır ilk kez açıldığı birisi olmak zorunda değildi. Ren'in, Fitz'in masaya getirdiği bütün yüklere ihtiyacı yoktu. Onunla karşılıklı oturup her şeyi anlatmayı ne kadar istese de, akıllıca olmazdı bu. Hayatları bambaşkaydı. Ren dünyada neredeyse hiçbir şey görmemişti, Fitz ise şimdiden fazlasıyla çok şey görmüştü.

Hayat doğru yönde gidiyor gibi görünürken kendini kör viraja girmek üzere bulmak, çok sefer deneyim ettiği bir şeydi.

En kötüsü, Ren'i duygusal olarak bir kol mesafesinde tutmak için verdiği çaba da değildi; onu fiziksel olarak uzakta tutmaktı. Aralarında bir çekim olduğunun ikisi de bariz biçimde farkındaydı. Fitz bunu ne olduğunu anlayacak kadar sık yaşamıştı: Adrenalin dolu uzuvlar, kanın daha sıcak akması, karşındakinin bedenini ağır, tatlı bir brendi gibi içme arzusu. Konsolun, masanın, kaldırımın karşısından ona bakıyordu ve tek istediği ona dokunmaktı. Gece elini yakalayıp onu kendine çekmek ve vücudunun nasıl çalıştığını keşfetmesine alan açmaktı. Eğer Ren başkası olsaydı, Fitz bunu çoktan yapmıştı.

Fakat Ren *herhangi biri* değildi; kız daha o dili bile konuşmuyordu. Fitz'in onunla yapacağı her şey Ren'in ilki olacaktı: ilk öpücük, ilk dokunuş, ilk sefer. Sadece en kötü erkekler, sonradan ortadan kaybolacağını bile bile bu ilkleri onun elinden alırdı.

Kahretsin ya, öte yandan Ren'in o tatlı açıklığı Fitz'i delirtiyor, çıldırmış bir denize çeviriyordu: Yüksek gelgitler, alçalan sular, kabaran dalgalar gibiydi. Fitz artık Ren'in yanında normal olmanın bir yolunu bulamıyordu. Ayrıca konu oraya gelse, neden o kapıyı açmamalıydı ki? Ren'in ilk ya da bininci deneyimi olmuş, ona neydi? Ne fark ederdi? Fitz alabilir, alabilir ve alabilirdi, Ren'in dengesi bozulursa bozulsun, ona neydi? Ren yetişkindi. Bir yolunu bulurdu.

Zurnanın zırt dediği yer şurasıydı, Fitz'in *umrundaydı*. Daha da kötüsü belki: Ya kırılan tek kişi Ren olmazsa? Fitz hayatında hiç bu tür bir çekim hissetmemişti – merak ve eğlenceyle iç içe geçmiş, fazlasıyla rahat bir dostluk duygusuyla karışık bir çekim. Bu duygudan nefret ettiğini anladı. Tek başına cinsel kimya çok daha kolaydı. Onun hayali, kimseye bağlanmamış, özgür bir erkek olmaktı. Duygulara ihtiyacı yoktu ve onları istemiyordu.

Yakında Nashville'e varacaklardı; isteseler yarın rahat rahat yetişirlerdi, Ren de oradan Atlanta'ya geçecekti. Fitz onu otobüs garında

Ninova

indirecekti ve belki de bir daha hiç görmeyecekti. Ren belki babasıyla Atlanta'da kalırdı, belki çiftliğe geri dönerdi. Belki okula geri dönerdi ve birkaç ay boyunca tuhaf bir şekilde birbirlerine değmeden kampüste gezinirler ve sonra Fitz mezun olurdu. Hiçbir fikri yoktu. Fakat tek bildiği, daha dört gün olmuştu ve bu derecede bir bağlanma aptalcaydı. Hatta tehlikeliydi. Onun gibi çocuklar işte böyle anlarda inciniyordu. Fitz'in hayatta tekrar istediği en son şey, biraz daha fazlasının umuduna kanan bir enayi olmaktı.

Gelgelelim, Ren uzun ve yumuşak saçları bir omzunun üstünde, yanakları ateşi çıkmış gibi kıpkırmızı hâlde banyodan çıktığında Fitz'in azmi kırıldı. Fiziksel olarak onu bir kol mesafesinde tutabilirdi, duygularını da kontrol altında tutabilirdi. Ama Ren'in hislerini incitmeyi asla istemezdi.

"Yatak ikimize de bol bol yeter," dedi Fitz, Ren'in ona bakması için sessizce dua ederek.

Ren bakışlarını şöyle bir kaldırıp hemen kaçırdı. "Tamam. Eğer eminsen."

"Benim tarafımda kalırım." Fitz şakacı konuşmaya çalışmıştı ama sesi sert, sanki ikaz gibi çıkmıştı.

"Tabii. Ben de."

"Şeyden değil..." Fitz kekeledi çünkü duygular, kusurlar ve korkular hakkındaki kelimeler onun aktif kelime dağarcığında yoktu. "Ben aslında..."

"İyi geceler Fitz." Ren kibarca lafını kesti, yatağa yürüyüp diğer tarafına oturdu. Hava değişti ve bal koktu. Fitz burnunu onun tenine yaslayıp kokusunu nefes gibi içine çekmek istiyordu. "Birbirini neredeyse hiç tanımayan iki insanın aynı odayı paylaşması, hele aynı yatağı paylaşması garip, farkındayım. Sana her zaman minnettar kalacağım."

Birbirini neredeyse hiç tanımayan iki insan.

Fitz ona bir benzerini söylemişti, doğru olduğunu da biliyordu, peki neden Ren aynısını söyleyince iğne batmış gibi olmuştu?

Ren uzanıp yatağının başındaki lambayı söndürdü, Fitz de aynısını yaptı ve sersefil bir sessizlikte yatıp kaldı.

"Ren?"

Önce minik, sabrı tükenmiş bir iç geçirme ve ardından arkadaşça, "Efendim?" cevabını duydu.

"Yarın arabayı kullanmak istersen," dedi, "Bana uyar."

Fitz tam bir yalancıydı. Uyar mıydı? Yanından bile geçmezdi. Bu karar Fitz'in bütün içgüdülerine tersti fakat sözünü tuttu, cumartesi sabahı ona anahtarları verdi, Ren'in kilidi açışını, sürücü koltuğuna yerleşmesini gıcık bir şekilde izledi. Ren yola çıkmak için hazırlanırken sessizdi fakat onun bu boyun eğmiş hâli, otoparktan çıktığı anda yerini heyecana bıraktı. Ren ilk yolda Max'in gazını kökledi ve başı dönerek havaya yumruk attı.

"Yavaşça hızlandır," dedi Fitz, yolcu koltuğuna tıkıldığı yerde öne eğilip garip bir kıskançlık duyarak. "Biner binmez ayağına kramp girmesin sonra."

Ren direksiyonda tutuşunu değiştirdi. "Sana çiftlikte hep araba sürüyorum demiştim. Eski bir arabayı nasıl idare edeceğimi bilirim."

"Eski bir..." Bu sözlerle sanki Max adına hakarete uğramış gibi koltuğuna geri yaslandı. "Bu Mustang ayarları iyi yapılmış bir makinedir. Klasiktir." Uzanıp eliyle ön paneli okşadı. "Merak etme Max. Ciddi değildi." Motor cevap verir gibi hırladı.

"1970 model," dedi Ren bilgi veren bir edayla, Fitz'in dişlerini sıkmasına sebep olan o çokbilmiş tarzda. "Güzel bir araba, sen de ona iyi bakmışsın ama objektif olmamız gerekirse eski bir araba." Ren dudaklarını büzüp düşündü. "Sanırım bizim gübre dağıtıcıyla aynı yaşta."

Vay anasını, hakaretlerin ardı arkası kesilmiyordu. "Aynı zamanda seni Nashville'e götürüyor, o yüzden biraz saygı lütfen." Fitz

haritaya baktı ve gözlerini ileri çevirdi. "Buradan sola sap."

Ren sinyal verirken biraz sinirle karışık bir sesle sordu: "Bütün sürüş boyunca planımız yüzeysel sokaklardan gitmek mi?"

"Virajları bu kadar açıktan almasaydın, öyle olmazdı. Mustang bu, okul otobüsü değil."

"Baştan sona başımın etini yiyeceksen neden direksiyona geçmeme izin verdin?"

Fitz'in arka koltuk sürücüsü ve açıkçası bir göt olduğunu anlamak için yıllar süren mecburi çocuk esirgeme kurumu terapileri almasına gerek yoktu. Dün geceki sinir krizinin ardından zaten aralarında bir gariplik oluşmuştu. Maalesef, o sürücü koltuğunda oturmayı seviyordu –gerçek ve mecazi anlamda– ve satın almak için yıllarca para biriktirdiği arabasını bir başkasına kullandırmak gibi devasa bir adım atarken bile bunu saklaması mümkün değildi.

Yine de Ren haklıydı: Ya ona güvenirdi ya da güvenmezdi. Evet, otoparktan çıkarken bir aracın önünü kesmişti ve peş peşe yanan iki sarı ışıkta yavaşlamak yerine daha fazla gazlamıştı. Ayağı kurşun gibi sağlamdı ve şeridin sağ tarafında kalıyordu ama yirmi dakikadır yoldaydılar ve her şey yolundaydı, öyle değil mi?

Fitz cep telefonuna bakıp onu boş kül tablasına dayadı, böylece Ren haritayı görebilir ve o arkasına yaslanabilirdi.

"Sağ şeride geç ve dümdüz ilerle."

"Otobana mı çıkıyoruz?" diye sordu Ren umut dolu bir sesle.

"Tabii. Haklısın, sana bebek bakıcılığı yapmama gerek yok. GPS'in söylediği istikameti takip et."

"Hız sınırına dikkat ederim ve Max'i emin ellerde taşırım," diye tutturdu Ren, yumuşakça şerit değiştirip Max'i rampadan çıkararak. "Pişman olmayacaksın Fitz, söz."

"Biliyorum Gün Işığı. Çok iyi gidiyorsun."

Otoban çok şükür bomboştu ve kilometreler altlarında su gibi

akıp geçerken Fitz omuzlarının gevşediğini, endişelerinin dağıldığını hissetti.

Berbat uyuduğu üç geceden sonra, bitkinliğini hissetmeye başladı.

Max'in motoru rahatça hırlıyor, Fitz'i transa sokuyordu. Trafik azdı, kolay bir rotadaydılar. Ren tek başına halledebilirdi ve göz açıp kapayıncaya kadar St. Louis'e varırlardı.

Fitz esnedi. Sorun olmazdı.

Bir kamyon kornası öyle cayır cayır çaldı ki Fitz kafatasının içinde yankısını duydu ve irkilerek bilinci açıldı. Bir tır yanlarından geçerken Max fırtına gibi bir hava akımıyla şeritte sağa yalpaladı.

"Fitz! Uyan!" Bir el körü körüne tişörtünün ön kısmına uzanıp onu sarstı. "Öleceğiz."

"N-ne?"

Ren onun yakasına yapıştı. "Ölmek istemiyorum!"

Adrenalin Fitz'in damarlarında elektrik şoku gibi aktı ve anında uyandı, dört gözünü açarak etraflarındaki durumu inceledi. Kansas City ile St. Louis arasında bir yerde, üç şeritli otoyolun orta şeridindeydiler ve dört yanları siniri bozuk sürücülerle sarılmıştı. Krem rengi bir Cadillac'taki bir kadın onlara doğru döndü, camdan dışarı sarkarak, "Yoldan çekilsene!" diye bağırdı.

"Neler oluyor?" Fitz tantananın arasında bağırdı.

"Herkes kafayı yemiş! Az önce yollar sakindi, sonra birdenbire bu arabaların hepsi çıkıverdi!" Yüksek bir kamyonet tam tamponlarına geldi ve sürücü kornaya abandı. Ren çığlık atarak elleriyle kulaklarını kapattı.

"Elini direksiyondan çekme!" Fitz konsolun üstünden uzanıp direksiyonu tuttu ve hız göstergesine bakabildi. "Ren! Saatte elli kilometreyle gidiyorsun!"

"Çünkü ödümü patlatıyorlar!"

Yanlarındaki kamyondan bir adam onlara küfürler savuruyordu. Bir başka arabanın arka koltuğunda oturan bir çocuk, annesi onları sollarken onlara hareket çekti. Daha önce uykularını getiren o ılık bahar esintisi şimdi arabanın içine kamçı gibi giriyor, kakofoniye kaos katıyordu.

"Tamam, dinle beni, birlikte çalışacağız. Sağ şeride geçeceğiz. Buraya gel Ren. Ellerini tekrar kaldır. Buradan direksiyonu tutamıyorum." Ren titreyen ellerini kaldırıp direksiyonun üstüne tekrar koydu.

"Biraz daha gaz verelim Gün Işığı." Fitz elini onun üst bacağına koyup bacağı gaz pedalının üstüne bastırdı ama Max hızlanınca sağ taraflarındaki kişi de hızlandı ve kinlenmiş gibi Ren'in önlerinden kaçmasına izin vermedi.

"Hadi oradan ya!" diye camdan dışarı bağırdı Fitz.

Sol taraflarından bir araba döndü ve sürücü onlara, "GERZEKLER!" diye bağırdı.

"Bu insanlar neden bu kadar huysuz!" diye bağırdı Ren.

Önlerinde soğan dolu bir kamyon birden frene bastı, Ren sola savrulup tampondan kaçtı ve soğanlar dökülmeye başladı, yola saçıldılar, hatta birkaç tanesi arabanın içine girdi. "Ölmek istemiyorum! Hayatımda hiç tiramisu yemedim!"

"Tira?.."

"Kuzey ışıklarını görmedim!" diye hıçkırdı Ren. "Uçağa binmedim! Daha hiç öpülmedim! Bir gün ben de öpülmek istiyorum Fitz! Hiç tiramisu yemeden ve kimseyle öpüşmeden soğanlar yüzünden can veren kız olmak istemiyorum!"

Fitz bu karambolde son cümleyi duyunca tekledi ve her nedense gülme krizine girdi, yola devam etmesini teşvik etmek için bacağına daha çok bastırdı. Fitz onu öpmekten *başka* bir şey düşünemediği için

günlerdir uyuyamıyordu. Şu işe bakın. O öpülmemiş dudaklar onu tam da bu sıkıntılı hâle sokan şeydi.

Bir çıkışa yaklaşıyorlardı ve Fitz bu kısmı çok iyi bildiğinden, bu sapaktan çıkmazlarsa daha kilometrelerce aynı otoyolda kala-kalacaklarını biliyordu. "Aynayı kontrol et," dedi. "Şerit değiştirebilir misin?"

Ağlak bir hıçkırık, ardından, "Galiba," geldi.

"Güzel. Sinyal ver şimdi. Sağa doğru kay. Aynen böyle. Tamam, sana yol veriyorlar." Ren'in elleri titriyordu fakat Max'i sağ şeride kaydırırken çenesini azimle sıkmıştı. "Bu sapaktan sapacağız."

Fitz onun profiline baktı, içinde güçlü bir şeyin biriktiğini hissetti. Huşu. Ren onu huşu içinde bırakmıştı.

Ansızın bir tır arkalarından geldi, hızla yanlarından geçerken havalı kornasını çaldı. Fitz çığlık çığlığa kahkaha atarken Ren çıkışa doğru saptı, hafif rampanın bitiminde yavaşladı ve arabayı yol kenarına çekti.

"Komik değil!" diye haykırdı fakat sonra o da kırıldı ve koptu, bütün bedeni titrerken gözlerinden yaşlar gelerek kahkahalar attı. "Komik değil," dedi tekrar. Bu kez o kadar ikna edici değildi ve kahkahası da o kadar titrek değildi, daha neşeliydi ve...

Tanrı aşkına, o kadar güzeldi ki.

Fitz öne eğilip kucağından bir soğan aldı ve Ren daha çok güldü. Kanındaki adrenalin öylesine artmıştı ki öylece uzanıp elini saçma soktuğu gibi kızı öpmek istedi.

Bir şekilde buna direndi fakat konsolun karşı tarafından uzanıp yüzünü avuçlarının içine alıp gözlerine baktı. "İyi misin?"

Ren başıyla onayladı. "Sanırım. Ölümden mi döndük?"

"Goonieler asla ölüm demez."

Etraflarında toz dindi ve Ren gülümsediğinde Fitz'in avuçları onun yanaklarıyla doldu. "Sen *The Goonies*'i izledin mi?"

"Gerçek film tutkunu herkes *The Goonies*'i izlemiştir Gün Işığı. Az önce *Clueless*'taki rampa sahnesinden sağ çıktığımızın farkında mısın?"

"Haklısın." Ren gözlerini kapatıp kahkaha attı ve Fitz, Mary'nin korktuğu zaman eğilip onu kapalı göz kapaklarından öpüşünü hatırladı.

İhtiyacı olan alaycılığı bulmaya çalıştı, bütün bunların kötü bir fikir olduğunu söyleyen o kötümser hatırlatıcıyı aradı fakat araması cevapsız kaldı. Şu anda hissettikleri, bütün bu hisleri silip götürmüş, geriye tek umut kalmıştı.

Ren'in suratını bıraktı, başını döndüren bir farkındalık anı yaşadı. Dün gece haksızdı. Ren ile birlikte olma fırsatı –üç aylığına, bir haftalığına, bir günlüğüne, bir saatliğine de olsa– incinme riskini göze almaya değerdi. Onun uğruna bu kör sapağı gözleri bağlı geçerdi. Fakat Ren onun hakkındaki gerçeği bilmeden, bunu yapamazdı.

Sadece Ren'e nasıl anlatacağı sorununu çözmeliydi.

Ninova

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

REN

Ren romantik anlamda en tecrübesiz yirmi ikilik olduğunu kendisi de itiraf ederdi fakat hâl böyleyken bile, bugün Fitz'in gözlerinin içindeki flört dalgalarını beton bir duvarın bile okuyabileceğinden emindi. Ren'e canın istiyorsa arabayı sürmeye devam edebilirsin, demişti ama ölümden dönme deneyimlerinden sonra, Ren anahtarları seve seve ona verdi. Direksiyona tekrar dönünce Fitz otoyol macerasıyla dalga geçti ama tatlı tatlı, gülerek ve o mutlu kırışık gözlerini süzerek. Ve Ren'e dokundu. Ren'e o kadar çok dokunmuştu ki Ren, acaba dün gece ona değdiğinde Fitz'in eli yanmış gibi aniden kaçtığını, öksürük nöbeti numarası yaptığını hayal mi etti diye merak etti. Ren yatakta ondan uzağa kıvrılmış gözü açık uzanırken, kendi kendine işkence ederek o gün yaptığı her bir utanç verici hareketi irdelemişti. Fitz ona açıkça sadece arkadaş olduklarını anlatmaya çalışmıştı.

O hâlde... Fitz arkadaşlarına böyle mi davranıyordu? Ona göre bu tür bir temas normal miydi? Eğer bu sıradan bir dokunuşsa, Ren günün birinde nasıl olup da gerçek bir öpücüğe, gerçek bir sarılmaya dayanacaktı?

Her ne oluyorsa, Fitz bir şekilde eriyor gibiydi. Bir espriyi hafifletmek için uzanıp Ren'in bacağını sıkıyordu. Kulağını buruyor, gamzesini dürtüklüyor, saçını kulağının arkasına atıyordu. Ren o uyurken

Ninova

yaşanan vasıtasal olayların sıralamasını yeniden aktarırken, uzanıp elini elinin üstüne koymuştu. Sanki ona dokunmak için mümkün olan her türlü bahaneyi buluyordu. Bu gece kalacakları otele yerleşir yerleşmez, Ren kendine söz verdi, ona tüm bunların ne anlama geldiğini, neden bir sıcak bir soğuk olduğunu dümdüz soracaktı. Bu oyunun nasıl oynandığını bilmiyordu.

Böylece, aynı odayı paylaşmalarını gerçekten, gerçekten çok istekle umduğu ilk seferde, tabii ki St. Louis'deki otelde iki ayrı oda bulunuyordu. Temizdi, hazırdı ve ucuzdu. Screaming Eagle'dan kalma bir sürü paraları duruyordu hâlâ, o yüzden Ren aynı odada kalmak için kendini paralamaya hazır değilse bunu geri çevirmesi imkânsızdı.

"Harika," dedi Ren sahte bir canlılıkla. "Alıyorum."

Düz bıyıklı ve papyonlu adam anahtarını zarfa koydu, Fitz'in anahtarını başka bir zarfa koydu ve her birinin üstüne oda numaralarını yazdı. Ren aynı kattalar mı diye çaktırmadan zarflara baktı.

Değildiler.

Adam anahtar zarfının içine basılmış küçük haritayı tükenmez kalemle göstererek, onlara odalarının yerini tarif etti. "Kahvaltı büfesi saat altı buçukta açılıyor. Asansörler burada, şu tarafta market var, kapalı havuzumuz ve sıcak küvetlerimiz birinci katta, yani şu an bulunduğumuz katın bir kat aşağısında." Kafasını kaldırıp baktı ve gülümsedi. "Havuzumuz şahanedir. Anahtarınızla giriş yapabilirsiniz ama muhakkak deneyin."

Beyni ona çığlık çığlığa açlık ve uykusuzluğu boş verip Fitz ile sıcak küvette vakit geçir diye bağırıyordu.

Adam zarflarını kapatıp onlara uzattı. "St. Louis'e hoş geldiniz," dedi, eğilip çantalarını alırken.

"Sonunda," dedi Fitz asansörde, "Yatakta gerinebilir, her yeri

kaplayabilirim."

Ren buna kahkaha attı. "Yine de kendi tarafında uyuyacak, bütün gece kıpırdamadan yatacaksın."

Fitz ona yandan uzun bir bakış fırlattı. "Uyurken beni mi izliyordun Gün Işığı?"

Ren boynuna kadar kızardı. "Kesinlikle hayır."

Fitz hâlâ ona bakarak, "Belki de odada çırılçıplak dolaşmayı iple çekiyorumdur," dedi.

Sözleri tam beşinci kata ulaştıkları anda bitti. Ren metal kapılardaki yansımasına baktı, kapılar açıldı; sanki beyni nükleer bir erimenin içinde kalmış, bedeni donmuştu. Fitz kolunu uzatıp asansör kapısını tuttu. "Senin katın burası. Ben bir üst kattayım."

Asansör kapısı gürültüyle biplemeye başlayınca Ren irkilip canlandı, koridora adım attı. Fakat sonra döndü, aniden cesaretini topladı ve asansörün kapılarını durdurdu. "On dakika sonra sıcak küvette buluşalım mı?"

Fitz'in yüzündeki bütün ifade silindi, derken öne doğru bir adım attı. Ren kapıları kapanmak üzere serbest bıraktığında, Fitz'in cevabı ağzından döküldü: "Kesinlikle."

Ren aynanın karşısına geçti, kalçasını saran incecik kumaşı çekiştirdi. Aklından ne geçiyordu acaba? Sıcak küvet mi? Fitz ile? Hayatında tek bir sefer daha mayo giymişti ve şimdi kalkmış... Ne yapacaktı? Fitz'in önünde bir süpermodel gibi yürüyecek miydi? Fitz okuduğu her okuldaki en güzel kızlarla çıkmıştı muhtemelen. Hayır, muhtemelen okuldaki en güzel kızları reddetmişti çünkü bir yerlerde onların daha güzelleri vardı. Ren şimdi kendine bakarken muazzam bir hata yaptığı kafasına dank etti.

Troy'daki Finders Keepers ikinci el dükkânında çalışan Bayan Draper, her birkaç ayda bir Ren'in yeni bağışlananlar kutularını

karıştırmasına izin verir ve yıkaması, tamir etmesi ve satışa hazırlamasına yardım etmesi karşılığında birkaç parçayı almasına izin verirdi. Eski giysilerini ona verecek bir kız kardeşi olmadığından, Ren'in giysileri ona küçülünce yeni giysilere sahip olmasının en kolay yolu buydu. Bazen kutuların içinden güzel giysiler taşardı ve Ren bütün saçma sapan, kullanışsız şeyleri –straplez dar bluzlar, minicik şortlar, yumuşacık kazaklar– denemek isterdi fakat sonunda sadece ihtiyacı olanı alırdı. Bir mayo bu kategoride değildi; Ren zaten hep Finley Göleti'nde ya da saklı kalmış kendi derelerinde yüzerdi, o yüzden anadan üryan soyunup suya atlardı.

Gelgelelim, bir gün bağışlanan ürünler arasından bir bikini çıkınca, Ren onu aradan çekmiş ve nedense bırakamamıştı.

Üst kısmı küçücük iki kırmızı beyaz çizgili üçgendi, altı ise minicik mavi puantiyeli bir kumaş parçasıydı ve Ren her zerresiyle bu bikiniyi deliler gibi istemişti. Gloria'nın asla bu kadar açık bir şey giymesini onaylamayacağını biliyordu, bu yüzden onu Gloria'nın hayatta tırmanmayacağını bildiği bir ağaçta saklamış, havanın yaz sıcağından parlayıp titreştiği, uzun ve aylak günleri beklemişti.

Ren on beş yaşındayken, bir gün bisikletiyle pazardan eve dönerken kasabanın sulama çukurundan gelen sesleri takip etti. Onun yaşındaki bir grup çocuk, bir ağaca bağladıkları halattan sallanıyordu. Kahkahaları Ren'i oraya çekti ve havaya fırlayıp buz gibi gölün durgun sularına atlayışları sırasındaki keyif dolu çığlıklarını duyunca aralarına katılmak için çıldırdı. Saklı köşesine kendini dar attı. Ren giysilerini çıkardı, bikinisini giydi ve gerisin geri oraya koştu. Güneşte ısınmış suda yüzdü, diğer çocuklarla sularda oynadı. Mayo ona biraz büyüktü –üst kısmı aşağı kayıyordu ve bikini altı yukarı sıyrılıyordu– ama Ren iplerini sıkı sıkı bağlayıp halata asılma sırasını nefes nefese bekledi. Havada sallanıp ipi bıraktığı anki kadar heyecan verici bir şeyi hayatında hiç deneyim etmemişti. Yaşadığını hissetti. Özgürlüğü tattı. Çok ama çok çıplak hissetti: Ren kıyıya bikini üstünden önce çıkmıştı.

Şimdi üstüne giydiği, o günkünden daha yeniydi –en azından onun için– ve üstüne daha iyi uyuyordu. Tam Spokane'e gitmeden önce, ocak ayında Finders Keepers'dan almıştı çünkü okulun kampüsünde havuz olduğunu görmüştü. Sade ve sarı bir mayoydu –Bayan Draper buna halter yaka demişti– ve eski bikinidekinden daha fazla kumaş kullanılmıştı. Maalesef yine de bikiniydi fakat o gün Ren'in bedenine uygun tek mayo buydu. Ren onu boynunda sıkıca bağlarken nabzı göğsünde maratona başlamıştı; sanki minicik ayaklar bitmek bilmeyen endişelerden oluşan bir yolu hafif hafif tekmeliyordu. Ya tarih tekerrür ederse ve Ren, Fitz'in karşısında suda çıplak kalırsa?

"İpten sallanmayacaksın ki," diye gülerek kendine hatırlattı. Fakat arkasından düşünceleri yeni bir patikaya doğru indi. Ya Fitz bu mayonun içinde onu beğenmezse?

Ren gözlerini aynadaki yansımasına doğru çevirdi. "Kes bu zırvalıkları," dedi karşısındaki kadına. "Gayet iyi görünüyorsun. Sen kendini iyi hissettikçe hiç kimse sana kendini kötü hissettiremez."

Iyyy. Fazlasıyla oyalanıyor, yok yere canını sıkıyordu. Fitz onu zaten fark etmeyecekti bile. O herhâlde çoktan havuza inmişti, hiç çaba göstermeden şortunu giymiş, cep telefonuna bakıyor ve Ren'i aklından bile geçirmiyordu. İçeri girdiğinde ona bir merhaba diyecek ve Ren bu konuda bu kadar kafa yorduğu için kendini salak gibi hissedecekti.

Tişörtüyle şortunu giyip odadan çıktı.

Asansörün kapısı en alt katta açılır açılmaz Ren havuz kokusu aldı ama buna memnun oldu; görünüşe bakılırsa tek başına asansöre binmekten hoşlanmıyordu ve Fitz olmayınca klostrofobik hissediyordu. Anahtarını kapıya sürtüp içeri girdi ve uzun, loş alanda hiç kimseyi göremedi. İçerideki hava ağır ve nemliydi, klor ve ıslak çimento karışımı kokuyordu. Tam beklediği üzere, Fitz'i havuzun en arkasındaki sandalyede oturmuş, cep telefonu ekranını kaydırırken buldu. Henüz üstsüz olmamasına sevindi.

Ren üstüne fazla büyük gelen tişörtü ve pijama şortuyla ona

Ninova

yaklaşırken Fitz bakışlarını kaldırdı. "Onlarla mı yüzeceksin?"

Ren tişörtünün kenarıyla oynamamaya çalıştı. "Yo."

Fitz tek kaşını kaldırarak sessiz bir *Eee?* dedi fakat Ren cesaretini toplamak için bir saniye daha durmalıydı.

Önlerinde dikdörtgen şeklinde kocaman, aydınlatılmış bir havuz duruyordu. Bir kenarında minik bir şelaleyi andıran, içinden suların döküldüğü bir alan yapılmıştı ve içerisi su şırıltısı sesiyle doluydu. Havuz kenarının diğer tarafında ise buharı tüten bir sıcak küvet vardı. Kırılan ışık havuzun yüzeyinden sekip duvarlarda, tavanda ve boş şezlonglarda parlıyordu. Sessizliğin içinde kenara vuran suların şıpırtısı duyuluyordu.

Fitz kalktı, raflardan iki havlu aldı ve geri gelip bir şezlongun üstüne yaydı. Gösterişsizce tişörtünün yakasını tuttu, yukarı çekti ve bir saniyeliğine Ren nefes alamadı.

Karnı ve göğsü hatırladığından çok daha iyiydi. Bu da, her şeyi daha beter ediyordu.

Ren nabzı gırtlağında atarak bakışlarını diğer tarafa kaçırdı. "Burası daha kalabalık olur sanmıştım."

"İstersen çıkabiliriz," dedi Fitz hemen, sanki kaşları çatılır gibi. "Mecbur değiliz..."

Fitz cümlesini bitiremeden Ren şortunu indirip tişörtünü çıkardı ve ona döndü. "Sorun yok."

Ren, Fitz'in ağzının açık kalışını, gözlerinin onu ayaklarına kadar süzüp tekrar çıplak bacaklarından yukarı tırmanışını kaçırmadı. Dikkatini Ren'in karnından yukarı, göğsüne doğru çevirirken Ren vücudunun tatlı, yalayan alevlerle kaplandığını hissetti. Daha fazla bakmasın diye arkasını dönüp havuza bombalama atladı.

Ren hâlâ suyun altında, kolları ile bacakları ileri geri hareket ederken suyun altına kaygan bir misil girdi ve Fitz elini uzatıp onu şakacıktan ayağından çekti.

Ren yüzeye çıkıp çığlık çığlığa kahkaha attı ve Fitz de hemen

arkasından yüzeye çıktı, saçları arkaya yapışmış, kirpiklerinde su damlacıkları kalmıştı. Gözlerinin içinde hınzır bakışlarla tekrar aşağı daldı, kollarını beline dolayıp Ren'i yukarı kaldırdı ve çığlık çığlığa tekrar suya attı. Ren başını suya sokup yanından sıyrıldı, Fitz onu tutamadan hemen arkasından çıktı. Fitz kahkahalar atarak bağırırken, Ren de gülerek başını suyun altına soktu.

Ren daha önce saatlerce yüzmüştü ama bu gerçek bir havuza ilk girişiydi, hem de ilk kez birisiyle böyle oyunlar oynuyordu. Sanki saatler boyunca birbirlerini kovaladılar, güreştiler, ellerini kollarını ve ayak parmaklarını tutup çekiştirdiler. Fitz ellerini birleştirip Ren üstüne basarken onu arkaya doğru savurmayı denedi ve sonunda Ren arkaya doğru mükemmel şekilde dalmayı başardı. Yarış yaptılar – Fitz'in kulaçları temiz ve pratik edilmişti, Ren'inkiler ham ve içgüdüseldi ama yine de yarı yarıya Ren kazandı. Suyun altında amuda kalkıp taklalar attılar, en uzun kim dipte kalacak yarışı yaparken aynı anda nefes nefese yukarı çıktılar; kolları kıvrık, göğüsleri inip kalkıyordu.

"Güçlüsün," diyebildi Fitz kesik nefesler arasında.

"Ne sandın."

Fitz yanağını koluna yasladı, Ren'in ilgi olduğuna inanmak istemediği bir pırıltıyla ona baktı. Tamam, tam olarak doğru sayılmazdı. Buna inanmak istiyordu, hatta biraz fazla istiyordu. Ren gözlerini kırpıştırdı, içi ürpermişti.

"Üşüdün mü?" diye sordu Fitz ve elini nazikçe kolunun üstünde gezdirerek Ren'i şaşırttı.

O bunu yaptıktan sonra Ren hiç de üşümüş değildi ama yine de evet anlamında başını salladı ve Fitz gövdesini sudan yukarı çekti, sanki hiçbir ağırlığı yokmuş gibi bir bacağını yukarı attı. Üstünden sular akarak eğildi ve bir elini uzatıp Ren'in yukarı tırmanmasına yardım etti. "Hadi gel."

Ren duraksadı fakat mantığa dayandırabileceği herhangi bir nedenden ötürü değildi bu tereddüdü. Açıkçası ne yapacağını, elini

kolunu nereye koyacağını bilmiyordu. Elleri, suratı, bacakları, düşünceleri, suyun altında Fitz'in kaygan vücudunun tenine değişine, ellerinin büyüklüğüne ve onu sarmak ya da gıdıklamak için bacaklarından yukarı çıkışına, sırtının, göğsünün ve kollarının sert yüzeylerinde dolaşmasına takılmıştı.

"Bana güvenmiyor musun?" diye sordu Fitz ve Ren'in beyninde bir şeyin kilidi açıldı, kolunu o garip, sevdalı felçten kurtarıp yukarı uzattı ve Fitz onu dışarı çekti. Ren geri kalan kısmı kendisi tırmanıp çıktı.

Doğrulduğunda ilk kez birbirlerini mayolu hâlleriyle gördüler, çimento zeminde ıslak ayak izleri bırakırken çaktırmadan birbirlerine baktılar.

Fitz, jakuziyi çalıştırmak için duvardaki kontrol paneline doğru parmak ucunda yürüdü ve arkası dönükken Ren onun omuzlarının genişliğini gözleriyle ölçtü, sırtının haritasını çıkardı ve zihninde suyun omurgasından aşağı akışının resmini çizdi. Fitz'in mayo şortu ıslaktı, poposuna yapışmıştı ve koyu okyanus mavisiydi. Karnı ve göğsü altın rengiydi. Arkasını dönünce Ren'in gözleri doğruca kaslı ve pürüzsüz karnına kaydı. Ren'in kendi karnı heyecandan allak bullaktı.

Fitz'in ukala gülüşünden bir şey anladıysa eğer, Ren'in ne yaptığını tam olarak çakmıştı.

Jakuzi aralarında fokur fokur kaynarken, Ren kenara yürüyüp test etmek için ayak parmaklarını suya soktu. O kadar sıcaktı ki nefesi kesildi.

"Yavaş yavaş gir," dedi Fitz sessizce. "Burası atlanan bir havuz değil."

Ren başıyla onayladı, kafasını kaldırıp bakınca Fitz'in bakışlarını öne uzattığı bacağında yakaladı, gözleri cam gibiydi. İçinde bir sel çağladı, yeni ve evcilleştirilmemiş bir şeydi ve ne olduğunu anlaması

birkaç saniye sürdü. Birlikte oldukları zamandan bu yana ilk kez, Ren onun üstünde ufak bir güce sahip olduğunu hissetti. Bir ayağını suya soktu, sonra diğerini soktu ve ister istemez inledi. Bu sesle yanakları utançtan kıpkırmızı oldu fakat Fitz'in yüzüne bakmadı, ifadesini kontrol etmedi. Onun yerine yavaşça küvete oturdu ve onu takip eden Fitz'i izledi.

Fitz'in baldırları güçlüydü, uylukları kalındı. Şu mayo şortu o kadar aşağıdaydı ki göbek deliğinden santim santim uzaktaydı, Ren belinde nasıl durduğunu merak etti. Fitz'in göğsü geometrik ve sıkıydı; Ren onun kaslarının ve kemiklerinin köşelerine hayran kaldı, karnından göğsüne tırmanan tüylere. Meme uçlarına...

Tanrı aşkına. Ren hayatında hiç, bir erkeğin meme uçlarına gerçekten bakmamıştı.

"İyi misin Gün Işığı?"

Ren suya iyice gömüldü, dikkatini tavana çevirdi. "Çok iyiyim."

Aralarında buhar yükseldi ve Fitz tamamen suyun altına girene kadar Ren tekrar dönüp ona bakmadı. Fitz onun karşısındaki banka oturdu ve su yer değiştirerek, Ren'i oturduğu yerde sallayıp sıcak küvetin duvarına atıp çekti. Ren'in zihnine doluşan imgelerden dolayı yüzünü alev bastı. Kalçaya sarılan bacaklar, ten tene bir temas. Fitz gevşeyerek inledi ve cevaben Ren'in karnı kasıldı. Ren bacaklarını sıkmak zorunda hissediyordu. Fitz ona dokunmuyordu ama fark etmezdi; sanki Fitz'in elleri onun her yerindeydi.

"Çok güzel bir his," diye mırıldandı Fitz.

İşini zorlaştırıyordu.

Ren onu düşünmüştü –elbette onu düşünmüştü– fakat ona dokunmanın mekaniğini zihninde hiç haritalandırmamıştı. Ya da Fitz'in ona dokunuşunun. Şu anda ise bunu aklından çıkaramıyordu.

Ren artık başka bir şey düşünmezse çatlayacaktı.

"Nashville hakkında en sevdiğin şey ne?"

Fitz gözlerini yüzeyde fokurdayan sudan ayırdı, apaçık afallamıştı. "Ne?"

"Nashville. Nesini seviyorsun?"

Fitz gözlerini kapattı, başını arkaya yasladı ve âdemelması öne doğru çıktı.

Yine işini zorlaştırıyordu.

"Yemekler. Müzik. Sıcak bir bahar gecesi dışarıda olmak." Fitz tembelce omuz silkti. "Büyüdüğüm yerden daha ev gibi geliyor bana."

"Anne tarafın mı, baba tarafın mı?"

"Nasıl yani?"

"Oradaki ailen," dedi Ren. "Nashville'deki."

"Ah." Fitz bir elini kaldırıp parmak uçlarını baloncukların arasından geçirdi. "Iıı... Anne tarafım." Gülümsedi ama mutlu bir gülüş değildi. "Nashville Robert Fitzsimmon'ın pek tarzı değildir."

"O nasıl biri?"

Fitz burnundan kuru bir kahkaha attı. "Zengin."

"Gerçekten mi?" Ren inanamayarak kahkaha attı. "*Babanı* ancak bu şekilde mi tarif edersin?"

"Şey, hayır," dedi, elini ıslak saçında gezdirerek. "Ayrıca disiplinlidir. Eminim onun sayesinde büyüyünce toplumun çok üretken bir ferdi olacağım."

"Pek sıcak ve sevgi dolu gibi konuşmadın."

"Onun tarzı değildir," dedi Fitz.

Ren onu uzun zamandır tanımıyordu ama onu çözüyor olduğunu düşünüyordu ve ısrarı kesme zamanını artık iyi kestiriyordu. "Tamam, sıradaki soru. Ne za..."

"Hayır," diye lafını kesti Fitz. "Bende sıra."

Ren yutkundu. "Tamam."

"Bir insanda en çekici bulduğun özellik nedir?"

Ren düşünmeden cevap verdi. "Nezaket. Özellikle de gözlerde."

"Nezaket ha?"

Ren ona sırıttı. "Geniş omuzlar ve büyük ellerin de zararı olmaz gerçi."

Fitz kahkaha attı. "İşte bulduk."

Ren dudağını ısırdı, bakışını Fitz'in boynuna indirdi çünkü, "Ya sen?" diye sorarken gözlerinin içine bakamadı.

Fitz hafifçe omuz silkti, bir kolunu sıcak küvetin arkasına doğru uzattı. "Ben iyi kalpli insanları seviyorum." Hareket edince Fitz'in kasları uzamıştı, göğsü su yüzeyinin hemen altında titreşmişti. Ren gözlerini kaçırıp bacaklarını tekrar birbirine bastırdı. "Zıt kutuplar birbirini çekermiş, biliyorsun."

Ren ona dümdüz baktı, Fitz'in, ukalalık kisvesi altındaki bu kendini yerden yere vurma tavrını yüzüne vurmasını beklediğini biliyordu. "Beklediğim cevap bu değildi," dedi onun yerine. Fitz'teki gerçek derinlik belirtileri onu hâlâ şaşırtıyordu.

"Meme ya da popo gibi bir şey söyleyeceğimi sanıyordun."

Ren kollarını göğsünde bağlamamak için kendini çok zor tuttu. "Herhâlde yani."

"Anladım," dedi Fitz kara kara, "Çünkü ben herkesi yatağa atarım."

"Öyle diyorsan."

"Ben hiç öyle demedim. Sen dedin."

"Bundan bahsetmememiz gerekiyor sanıyordum," diye hatırlattı Ren. "On birinci kural."

"Sıcak küvette neredeyse çıplağız. Seyahat kuralları şu anda çöp oldu."

"Tamam o hâlde," dedi Ren cesurca. "Kız arkadaşın var mı?"

Cevabı su gibi berraktı: "Hayır."

"Ah." Ren'in vücudundaki tüm kemikler sıvıya dönüştü âdeta.

Fitz tekrar öne eğildi, geniş ve hınzır bir gülüşle baktı. "Sıra

Ninova

bende," dedi.

Ren, "Hayır," diye itiraz etti. "Artık benim sıram. Sen neyi çekici bulduğumu sordun."

"Sen de üstüne kız arkadaşım var mı diye sordun."

Ren kaşlarını çattı. *Tüh ya.*

"Arabada," diye başladı Fitz, "Öpüşmeden ölmek istemediğini söylemiştin. Bu doğru mu?"

"Ne doğru mu? Ölmek istemediğim mi? Evet, doğru."

Fitz kahkaha attı. "Hayır zeka küpü, hiç öpüşmediğin doğru mu?"

Ren bir saniye durup sesini ayarladı. "Evet."

Fitz bakışlarını kaçırdı, ta uzaktaki duvara gözlerini kısarak baktı. Derin bir nefes alıp gözlerini tekrar Ren'e çevirdi. "Bunu halledebiliriz, biliyorsun."

Ren'in karnında bir şimşek çaktı. "Neyi?"

"Ben senin ilkin olabilirim. Hani olsun bitsin dersen."

"Sen mi?"

"Evet," diyerek gülümsedi Fitz. "Neden olmasın?"

"Neden olmasın?" diye tekrar etti Ren. Düşüncelerindeki kelimeler kasırga gibiydi. "Kafa karıştırıcısın, işte o yüzden."

Ren, Fitz'in ona ne demek istiyorsun diye sormadığını fark etti. Fitz sadece, "Üzgünüm," dedi. Bir elini kaldırdı, parmaklarını tekrar yüzeydeki kabarcıklarda gezdirdi. "Eğer bir faydası olacaksa, daha az kafa karıştırıcı olmak istiyorum."

Ren yutkundu, tepeden tırnağa titriyordu. Bu cümleyi irdelemek istiyor ama nereden başlayacağını hiç bilmiyordu. "Çok hoş bir teklif ama nasıl yapılacağını bilmiyorum ve benim sakarlığımı çekmeni istemem."

"Ben sana gösteririm. Kimsenin bir şey çektiği yok."

Ren gözlerini kırpıştırıp bakışlarını kaçırdı. Böyle bir teklif normal miydi? Fitz gayet normal gibi söylemiş, öylece ortaya atmıştı. Ren'in içindeki açlık cildini parçalayıp dışarı çıkmaya çalışıyordu.

Bunu yapmak istiyordu. Onu istiyordu. Hepsi bu kadar olsa bile –bir öpüşme dersi olsa bile– Ren bunu hissetmek istiyordu, sadece bir kereliğine. "Tamam," dedi sonunda.

Fitz bir an şoke oldu. Sonra omuzları gevşedi ve Ren'e uzandı. "O zaman gel buraya."

Ren başını arkaya atıp bakakaldı. "Ne... *Şimdi* mi?"

"Neden olmasın?"

Sıcak küvetin içinde Fitz onun elini buldu ve kabarcıkların arasında onu çekip araladığı dizlerinin ortasına getirdi. Ren'in dizleri banka çarptı ve Fitz kımıldandı, Ren'in bacaklarının arkasını kavrayıp onu rahatça kucağına oturttu. Böylece Ren bacaklarını iki yana ayırarak Fitz'in üzerine yerleşti ve iki dizi kalçalarının kenarlarındaydı.

Ren'in nefesi kesildi, ciğerlerinde hava kalmadı ve tamamen üstüne çökmemek için Fitz'in omuzlarına tutundu.

"Böyle iyi mi?" diye fısıldadı Fitz.

Ren kısa bir sarılma haricinde daha önce hiç kimseye bu kadar yakın olmamıştı ve zihni bomboş kaldı. Başını salladı.

"Kelimelerle söyle Gün Işığı. Birinci ders: Bir erkekle birlikteysen, ona yaptığı şeyin senin için tamam olup olmadığını söylemelisin. Eğer tamam değilse, erkeğin durması gerekir."

"Tamam. Ben iyiyim."

"Güzel." Fitz yutkundu, Ren'in parmaklarından birini tutup omzunda daha yükseğe çıkardı. "Belki bu şekilde yüzünü avucunun içine almak istersin." Ren'in titreyen elini kendi çenesine koydu. Ren'in gözleri transa geçmiş vaziyette bu hareketi takip etti, Fitz onun parmaklarını kendi tenine koyarken eliyle âdeta kalıbını çıkardı. Ren hiç düşünmeden başparmağıyla yanağını okşadı. Fitz'in teni loş ışıkta parıldıyordu, gözleri Ren'in gözlerinin içine baktı.

"Pardon," diye fısıldadı Ren.

"Hayır. Gayet iyi. Doğal davran."

Ninova

Ren bu izni alınca iki santim aşağı indi, başparmağını Fitz'in alt dudağına getirdi. Hayal ettiğinden çok daha yumuşak, pürüzsüz ve dolgundu. Fitz oraya bir öpücük kondurdu ve Ren bakışlarını kaldırınca göz göze geldiler.

"Güzel," dedi Fitz kapkara gözlerle. Ren diğer elini dalgın dalgın onun göğsüne indirdi. Parmak uçlarının altında Fitz'in kalbinin güm güm attığını duydu. "Hâlâ iyi mi?" diye sordu Fitz.

Fitz'in bir eli Ren'in bel çukurundaydı, diğeri uyluğunu kavramıştı. Bedeni güçlü ve sağlamdı. Ren yutkundu, başını sallayarak cevap vermeye hazırlanırken hatırladı: "Evet."

"Şu ana kadar nasıl hissediyorsun?"

"Gerçekten çok güzel."

Fitz buna gülümsedi. "Güzel." Fitz aralarındaki mesafeyi kapatmaya başladı, o kadar yakınlaştı ki Ren ona odaklanamaz oldu ve gözlerini kapattı. Aralanmış dudaklarında nefesini hissedebiliyordu, parmakları daha yukarı kıvrıldı ve Ren'in bikinisinin sırt iplerine dolandı.

"Çok iyi gidiyorsun," diye fısıldadı Fitz sadece bir santim uzağından. "Ve unutma," dedi, çok yakın, çok sessizce. Burnunu Ren'in burnuna sürttü, diğer başparmağıyla uyluğunun girintisi etrafında daireler çizdi.

"Unutma?" diye şuursuzca tekrar etti Ren, nefesi kesikti ve kekeliyordu.

"Bunu yaptığın zaman," dedi Fitz, dudakları hafifçe dudaklarına sürtünerek, "İstediğin zaman durabilirsin."

"Durmak istemiyorum."

Fitz'in dolgun dudaklarının tam baskısını hissedince nefesi kesildi; içinde sanki düşüyor gibi bir his duydu. Hayatında hiç lunaparkta hız trenine binmemişti fakat buna benzer bir duygu olduğunu hayal etti, sanki tam en tepeden neşeyle salıp düşmek gibiydi. Midesi boğazına yaklaşmış olmalıydı çünkü Ren yeterince nefes alamıyordu.

Fitz kontrol etmek ister gibi geri çekilecek oldu fakat Ren elini ensesine koyup onu tekrar yaklaştırdı. Ren'e cildinin altından baskı yapan sıcaklık dayanılmazdı ve Fitz dilini dikkatlice onun dilinin üstüne getirince Ren içinde farklı bir açlık, yeni bir arzu duydu. Bu tatlı gerilimin vücudunda girdap gibi döndüğünü daha önce deneyim etmemişti, ağır ve sıcaktı.

Fitz bir elini kıpırdatıp onun yüzünü avucunun içine aldı ve başını hafifçe yana yatırıp kendisine uyumlanmasını sağladı, Ren'in sırtındaki eli ise kalçasına inip onu kendine yaklaştırdı. Ren her bir minicik hareketin ve baskı noktasının bilincindeydi: Fitz'in hemen altındaki uylukları, kollarının gücü, dudaklarına ve yanaklarına hafifçe sürtünen kirli sakalı. Ren artık insanların bunu neden yaptığını, neden bunun uğruna savaştığını ve bu arayışta kendilerini kaybettiklerini daha derin, daha vahşi bir seviyeden anlıyordu.

Uzayan dakikalar boyunca Fitz ona farklı öpüşme biçimlerini gösterdi; derin derin öpüşmeden minicik yumuşak öpücüklere, dişleri çarptırandan dudak emilen öpücüklere kadar. Buharların ortasında edepsiz parmak uçları tenlerine sürtünürken terden buram buram oldular. Ren öpücükleri vücudundaki her bir sinir ucunda hissetti, aralarında büyüyen temas noktalarını hissetti. Gittikçe daha da yakınlaştı, sonunda göğüsten kalçaya kadar her yerleri birbirine değiyor, hareket ediyor, sallanıyordu.

Ren birbirlerine nasıl cuk oturacaklarını anladı.

Yavaşça, nefesi Ren'in dudaklarına çarpa çarpa ayrıldı Fitz ve başparmağını çenesine koyup Ren'i yavaşlattı. Bu kadar yakından Ren onun yanaklarının kızardığını, dudaklarının ıslak, çok güzel ve pembe olduğunu görebiliyordu. Fitz'in göğsü az önce havuzda kulaç atmış gibi inip kalkıyordu.

"Durmalıyız," dedi boğuk bir sesle.

"İyi miydim?"

Fitz gözlerini kırpıştırdı ve ona bakıp sessizce kahkaha attı. "Evet.

Ninova

Harikaydın."

Saniyeler geçtikten sonra, Fitz boğazını temizledi ve gözlerinin içindeki o cam donukluk yavaşça kayboldu. Ren bulundukları pozisyonun, Fitz'in malum bölgesinin, az önce yaptıkları hareketin gerçeğinin bilincine vardı ve kalçasını geri çekti, suda yarı yüzdü, yarı dizlerinin üstünde kaldı.

"Gördün mü?" Fitz uzanıp başıboş bir saç tutamını Ren'in kulağının arkasına attı. "Artık hayatımda hiç öpüşmedim demezsin."

"Haklısın." Ren'in dudakları sızlıyordu ve alt dudağını ısırıp dişlerini üstüne sürttü. Fitz onu seyretti. "Teşekkürler Fitz."

Fitz gözlerini kapattı, başını arkaya doğru sıcak küvetin kenarına düşürdü ve gülümsemesi yavaşça kayboldu. Endişeyle alnı kırıştı fakat bir elini Ren'in beline atıp sessizce, "Güven bana. Benim için bir zevkti," diye mırıldandı.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

FITZ

Fitz geçmişinde başından geçen onca manyak olaya rağmen hayatında hiç ona bedenin dışındaymış gibi hissettiren bir deneyim yaşamamıştı. Fakat Ren ile birlikte sıcak küvetten çıktıklarında, sessiz sessiz toparlanıp gözlerini birbirlerinden kaçırarak asansöre bindiklerinde, ona bir saat önce yaşanan her şey arkalarındaki bir sis bulutunun içinde kalmış gibi geldi. Sıcak küvetin uzuvları eriten ısısı yoktu; omuzları artık gergindi, bakışları kapalı kapılara dikilmişti ve binanın üst katlarına çıkıyorlardı.

Fitz kendini zihninin içine hapsolmuş gibi hissetti, söylenecek en iyi sözleri düşünemiyordu. Bunun ne olduğunu Ren bilmeliydi, değil mi? Fitz'in ona sadece öpüşmeyi öğretmek istemediğini, onu öpmek *istediğini* bilmeliydi. Yani *onu* istediğini.

Şu anda ne düşünüyorsan düşün, hayatımın en güzel öpüşmesiydi.

Spokane'e döndükten sonra da seninle görüşmek istiyorum.

Ren beşinci katta mırıl mırıl bir "İyi geceler," dedikten ve kapılar tekrar kapandıktan sonra gerçekler Fitz'e bir tokat gibi çarptı: Daha düzgün bir erkek olsa, bunları onun yüzüne söylerdi. Ren'i öpmek uzun zamandır, arkasında öfke, intikam ya da korku olmadan yaptığı ilk eylemdi. Şu anda ise Fitz yoldaki ayrıma dümdüz bakmakla meşguldü.

Kendi odasının içinde, boş karanlığa baktı, gecenin geri kalanını tek başına geçirdiğini hayal etti, oda servisi ya da para atılan

Ninova

makinelerden alınmış abur cuburlarla, arka planda televizyonun boğuk, tekdüze sesiyle. Biçimsiz bir hüzün içinde kök salmaya başladı ve Ren'in de aynısını yaptığını hayal edince bu şekilsiz duygu sivri bir kaygıya dönüştü.

Fitz onu öpüp sonra da öylece odasına gönderirken ne düşünüyordu?

Işık hızıyla duş aldı, şort ve tişört giyip merdivenleri ikişer ikişer çıkarak beşinci kata, 546 numaralı odaya vardı. Kapıyı bir kere tıklattı, sonra bir daha tıklattı ve eğilip aralıktan seslendi. "Benim Gün Işığı."

Ren birkaç saniye sonra saçları açık ve ıslak hâlde, elinde temiz bir havluyla kapıyı açtı. "Selam."

Fitz'e kafası karmakarışık hâlde baktı ve Fitz anladı, evet. Yine kafa karıştırıyordu.

"Tam duşa girecektim," dedi, Fitz oraya her ne demeye geldiyse, söylemesini bekleyerek.

"Odam çok büyük ve sessizdi," diye açıkladı Fitz, yanından geçip içeriye doğru bir adım atarak. "Ayrıca da tek başına çok sıkıcıydı." Ren'in yatağına oturdu. "Belki sana eşlik etmemin sakıncası yoktur diye düşündüm."

Ren kapıyı arkasından kapattı fakat holde durmaya devam etti. Fitz'i süzüyordu. "Bana bir şey olmaz Fitz," dedi Ren sonunda. "Benim için endişelenmene gerek yok."

"Buraya endişelendiğim için geldiğimi kim söyledi?"

Ren odanın içine doğru yürüyüp yatağın ayak ucunda durdu, yanakları pembe, dudakları ise on dakika önceki nazik saldırısından şişti. "Hadi ama."

Fitz, yüzünün ona karşı hislerini saklamadığını iyi bilerek, "Neden endişelenecekmişim?" diye sordu.

Ren kahkaha attı. "Bana söyleteceksin illa, değil mi?"

Fitz sırıttı. "Evet."

"Burada kafam karışık oturmamdan endişelisin..." Yeri işaret ederek alt katı gösterdi. "Orada olandan sonra."

"Bir zamanlar bilge bir kadın bana, bahsedemeyeceğin şeyleri yapmamalısın demişti."

"Bilge bir kadın ha?" Ren kaşlarını kaldırarak onu ablukaya aldı.

Fitz yutkundu, konuyu açma şeklini geri alma içgüdüsüyle savaştı. Sonunda, "Adı Mary," dedi. "Nashville'e gitme nedenlerimden biri."

"Arkadaşın mı?"

Arkadaş, anne, kurtarıcı... Fitz'in aklı dağıldı. "Benim için bir sürü şey," diye itiraf etti.

Ren'in yüzü düştü ve Fitz bu cümlenin nerelere gidebileceğini fark etti. "Hayır, hayır, Mary altmışlarında," dedi ona ve Ren'in gözlerindeki açlığın, daha fazlasını bilme isteğinin büyüdüğünü gördü. Fakat midesi yüksek sesle guruldadı ve ikisi de güldüler. "Başka bir zamana anlaşılan." Ren itiraz etmek ister gibi göründü ama Fitz önce davranarak konuştu. "Oda servisinden yemek sipariş edip pijama partisi yapalım mı?" Kalçasının yanındaki yatağa hafifçe vurdu. "Yarın Nashville'e varıyoruz. Bizim oda arkadaşı rutinimizi özlersin."

"Ciddi olamazsın," dedi Ren ama sırıtıyordu. "Bu sadece normal boy bir çift kişilik yatak."

"Dediğin gibi, bütün gece neredeyse hiç kıpırdamıyorum."

"Dün gece bunun iki katı bir yatakta uyumak zorunda kaldığımız için kendi bedenini terk etmek ister gibi görünüyordun."

"Çünkü seni öpmeyi o kadar çok istiyordum ki," diye yumurtladı Fitz.

Ren'in dudakları aralandı, eli tutmaz oldu ve havlu yere düştü. "Sen ne?"

"Evet, öyle." Fitz dirseklerinin üstüne kalktı, teni karıncalanıyordu, gergindi. "Ondan önce aynı odada kalmak bir şeydi, ama sonra aynı yatakta... Seninle sarmaş dolaş uyanmaktan korktum."

Ren'in yanakları tekrar kızardı. "Fitz."

"Yani... Haddimi aşıyor muyum?" Kendini öylece açık etmek feci korkutucuydu, kocaman bir kanyonun üstüne atılmış ipten bir köprü gibiydi fakat Fitz sözlerini zorla dışarı itti. "Normal bir öpüşme değildi o Ren."

"Değil miydi?"

Fitz inanamayarak kahkaha attı. "Asla." Yutkunarak bir nefes aldı ve kendini uçurumdan aşağı attı. "Sen de hissediyor musun?"

"Yani her saniye senin yanında olmaktan başka bir şey istemiyorum hissini mi kastediyorsun?"

Fitz evet anlamında başını salladı ve rahatlayarak, "Evet," dedi.

"Evet. Ben de hissediyorum."

Birdenbire tüm bunların Ren'e nasıl gözüktüğüne aydı: Fitz kendini içeri davet ediyor, yatağına yayılıyordu. "Kendini baskı altında hissetmeni istemem. Kahretsin – dur ya, odama dönebilirim. Öpüşmek falan için gelmedim. Yani onun için de geldim de, sadece o değil. Söz veriyorum, başka bir girişimde bulunmayacağım."

Ren başını iki yana sallayıp Fitz'in geveledeklerine gülümsedi. "Odana geri dönmeni istemiyorum."

Fitz uzun bir nefes koyuverdi. "O zaman git duşunu al. Ben bize bir film bulurum."

Fitz ömrü boyunca pek çok kötü seçim yapmıştı. Yalan söylemişti, ona ait olmayan birkaç şeyi almıştı, başını beladan ya da hiç adım atmaması gereken yerlerden diliyle kurtarmıştı. Bir kuralı çiğnediğini hatırladığı ilk sefer ikinci sınıftaydı. Mary'nin yanına yeni yerleştirilmişti. Pantolonu fazla kısaydı, kulakları fazla büyüktü, sırf o sene üç farklı okul değiştirmişti ve yapayalnızdı. Zorbalar böyle bir çaresizliğin kokusunu alırdı, Fitz ise buram buram böyle kokuyordu.

Öğle yemeğinde ondan daha büyük iki çocuk yanına oturunca Fitz'in dili tutuldu. Henüz ilgisizlik sanatının uzmanı değildi ve çocukların aklından geçen neyse, hemen oracıkta kabul etmişti.

Meğer akıllarından geçen şey, hepsi aynı anda yangın alarmını çalarsa çok komik olacağıydı. Fitz'in normalde yapacağı türden bir şey değildi –o zamana değin koruyucu aile sisteminde dört yıl seke seke dolaşmıştı ve tarzı, mümkün olduğunca radara takılmadan uçmaktı– fakat birkaç arkadaş kazanmak için bu bedeli ödemeye değer diye kanaat getirdi. Maalesef sirenler cayır cayır çaldığında ve herkes koridorları doldurmaya başladığında alarmın yanında dikilen tek kişi Fitz'ti. Yancıları onu terk etmişti ve kendi sınıflarına kaçışmıştı, orada şahitleri olacaktı. Fitz okuldan bir hafta uzaklaştırma almıştı.

Ancak bütün bunların istenmeyen bir sonucu da oldu. İtfaiye okula geldi ve o gün herkes eve erken gitti. Fitz'in başı beladaydı, orası kesindi ancak aynı zamanda, birdenbire havalı çocuk olmuştu. Herkes onunla arkadaş olmak istiyordu. Fitz o gün kendine faydalı bir ders çıkarmıştı: Bazen kötü kararlar çok, çok iyi şeylere dönüşebilirdi.

Sabah aydınlığında Fitz, Ren'in odasına inmek bu kötü karar kategorisine sokulmalı mı diye merak etti. Çünkü onunla sarmaş dolaş, eli tişörtünün içinde, karnının yumuşak sıcak derisinde dururken uyandığında tek istediği bütün hafta için –bütün ömrü için– kurduğu planları satmak ve sonsuza dek Ren ile bu yatakta kalmaktı.

Dürtüsel bir düşünce aklına zuhur etti; babasını aramalı, ona planda geciktiğini söylemeliydi. Fitzsimmons'ın hüsran dolu sessizliği ve pasif agresif tavsiyeleri Fitz'e bu yolculuğa tam da niçin çıktığını hatırlatmaya yeterdi. Robert Fitzsimmons, Fitz'in kimsesizler yurduna düşmesinden sorumlu değildi ama Fitz'in hayatı boyunca bildiği tek yuvayı kaybetmesinden sorumluydu. Eğer babası ona tek şey öğretmişse, o da Fitz'in kendisinden başka kimseye güvenemeyeceğiydi. Ren sayesinde tüm bunları unutmak istemeye başlamıştı. Ne

Ninova

yazık ki böyle bir lüksü yoktu.

Derken Ren yana döndü, uyku mahmuru Fitz'in göğsüne mırıldandı ve Fitz'in aklındaki tüm düşünceler buhar olup uçtu.

Fitz dün gece uslu durmuştu, gerçi o anda geberecek zannetmişti. Birlikte bir film seyretmişler, sonra yeni buldukları yan yana rutinleriyle dişlerini fırçalamışlardı. Yatağa girmişler ve Fitz onu bir kere öpmüştü. Minik bir öpücük kondurmuştu sadece. Ren öne doğru atılıp sözsüz daha fazlasını isteyince Fitz orada durmayacaklarından korktuğunu itiraf etmişti.

"Kötü bir şey mi bu?" diye sormuştu Ren.

"Hayır, tabii ki değil," demişti Fitz ona. "Ama ilkleri bir kere yaşayabiliyorsun sadece. Onları aceleye getirmemeliyiz."

"Yani *ben* aceleye getirmemeliyim diyorsun," demişti Ren karanlığa doğru.

"Hayır, biz demek istiyorum. Bunlar benim için de bir ilk."

Ren'in bunun hakkında ne düşündüğünü bilmiyordu çünkü başka bir şey söylememişti. Fitz *kendisinin* ne düşündüğünü bile bilmiyordu çünkü yakından incelemek için kendine vakit tanımadı. Bunu söylemek için çok erkendi, çok ağırdı ama Ren onun yanında tamamen kendi olmuştu, o yüzden Fitz de bu tür bir çıplak dürüstlüğü, ödünç alınmış bir ceket gibi deniyordu. İyi bir histi. O kadar iyi bir histi ki, ikisi de nazik, sessiz bir teslimiyetle karanlıkta sönen bir kibrit gibi uykuya dalmıştı.

Ancak güneş ışınları yatağın ayak ucuna vurduğunda, hepi topu birkaç saat ötedeki Nashville çağırıyordu. Fitz yine iki istikametin de onu çekiştirdiğini hissetti: Planında ilerlemek ve aşağı çöküp yatağa yapışmak, asla umut etmeye izni olmayan şeylerin vaadine dalmak. Eski duygularının ekşi kokteyliyle karışık bu yeni, aç duyguyla nasıl başa çıkacağını bilemedi, o yüzden en iyi yaptığı şeyi yaptı: İlerledi.

"Uyan Gün Işığı," dedi onu boynundan öperek. "Yola çıkmalıyız."

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

FITZ

Ancak Nashville'deki otelin önüne arabayı park edince Fitz bu otele nasıl savurganca para harcadığını, stajyerlik mülakatından hemen önce şüphelerin içini kemirmesini beklediğini, hukuk firmasına layık olmadığını bir yılan gibi kulağına tıslayabileceğini, onun gibi bir çocuğun fethetmeyi düşündüğü dünyada vakit bile geçiremeyeceğini söyleyebileceğini hatırladı. Bir Ritz değildi ama şu ana dek kaldıkları otellerden kat kat yukarıdaydı ve Ren'in lobiye ayak bastığı anda gözünün korktuğunu, duruşundaki değişimden açıkça okudu.

Her yer mermer, kristal ve pirinçti. Avlunun tavanları yüksekti, havada cam bir kubbe yükseliyordu. Bir tarafta ihtişamlı merdivenler, diğer tarafta küme küme konforlu koltuklar vardı. Her tarafa taze çiçeklerle dolu kocaman vazolar yerleştirilmişti, üniformah çalışanlar her duvarın başında hizmete atlamaya hazır bekliyordu. Lobi de konuklarla doluydu; küçük gruplar hâlinde sohbet ediyor, bu geniş alanda selamlaşıp birbirlerine sarılıyorlardı. Dışarıdaki park sedirler, çadırlarla doluydu ve kaos otelin içine sızıyordu. Kesin olan bir şey vardı ki o gece orada bir etkinlik yapılıyordu.

"Vay anasını Fitz." Ren bir adım yaklaşıp elini eline kaydırdı. "Burada mı kalacağız?"

"Evet."

"Sen gerçekten zenginsin."

Ninova

Ren herhangi bir içerlemeyle söylememişti, sadece huşu içindeydi ama yıllardır ilk kez, birinin Robert Fitzsimmons'ın parasının onun da parası olduğunu sanması Fitz'i rahatsız etti. Aralarında birçok çıkarım ve beyaz yalan bırakmıştı. Oracıkta bu durumu netleştirmeli, Screaming Eagle'da Ren'in topladığı paranın hayatında tuttuğu en büyük miktardaki nakit olduğunu, onun da burslu okuduğunu, hatta her şeyin notlarına bağlı olduğunu ve o yüzden onu o gece Audran'ın odasında yakaladığını açıklamalıydı. Fakat Fitz bunun yerine hepsini yuttu, Ren'in elini sıktı ve onu resepsiyona doğru götürdü.

Check-in esnasında Ren'in dikkati arkalarında bir yerdeydi, otelin lobisindeki koşturmacayı müthiş bir dikkatle seyrediyordu.

Kadın oda anahtarlarını hazırlamak için uzaklaştığı saniye Ren kolunu çekiştirdi. "Fitz. Baksana."

Fitz onun bakışını takip edince kutularla dolu el arabalarını lobi kapılarından içeri iten bir grup insan gördü. Kimileri de hâlâ otele giriş yapıyor ya da parlak renkli kovboy şapkaları kollarının altında ve LED kolyeleri boyunlarında asılı hâlde bitişikteki kafede sohbet ediyordu.

"Sırf bugün dört yüz kişi giriş yaptı," dedi görevli bezgince. "Siz de mi festivale geldiniz?"

Fitz, "Festival mi?" diye sordu.

"Bira, Baloncuk ve Barbekü."

Ren öne çıktı. "Baloncuk mu?"

"Şampanya," dedi Fitz ona ve kadının monitörden kafasını kaldırıp bakışını izledi, Ren'in saçlarını tepeden tırnağa süzdü kadın.

"Yılın en büyük şehir festivali," diye açıkladı otel çalışanı. "İki farklı sahne kuruluyor. Tezgâhlar, yemek kamyonları, havai fişekler. Bu insanların çoğu hâlâ tezgâhlarını kuruyor."

"O zaman evet, kesinlikle festivale geldik," dedi Ren öz güvenle.

Hayal kırıklığına uğrayacağından endişelenen Fitz elini tuttu. "Muhtemelen bütün biletler satılmıştır."

"Doğrusu evet, satıldı," dedi otel çalışanı. "Ama bütün festivalin orta yerinde olduğumuz için otel VIP konuklarına bir alan ayırdı. İlgileniyorsanız, hâlâ iki biletim olabilir. Bir bakayım." Arka odanın birinde gözden kayboldu.

"Bize *VIP'ler* dedi," diye fısıldadı Ren.

"Aslında şunu ima etti: Gerçek VIP'ler o biletleri istememiş."

"Eh, *biz* istiyoruz ama!"

Fitz ona yandan yandan baktı. "Sen gerçekten gitmek istiyor musun?" Ren ile son günü bugünse, Fitz onu tamamen kendine istiyordu.

"Sen istemiyor musun?"

"Başlıkta iki şey var ve ikisi içki," dedi Fitz. "İlle de sarhoşlarla takılmak istiyorsan, odada *The Hangover*'ı izleyebilir ve şampanya sipariş edebiliriz."

Ren dudağını ısırıp bakışlarını kaldırdı. "Ben daha önce hiç festivale katılmadım da."

"Kalabalık olabilir. Hiç sevmeyebilirsin."

"Herhâlde bir panayır gibidir ama daha az gübre vardır. Ve bedavadır." Gözleri yuvarlak yuvarlak oldu, yakarıyordu.

"Duygusal manipülasyon yapıyorsun," diye fısıldadı Fitz, gülmemek için zor durarak.

Ren üsteleyerek alt dudağını aşağı sarkıttı. "Lütfen Fitz. Sadece görmek istiyorum. Hadi."

O *lütfen*in Fitz'e neler yaptığını ayan beyan görmüştü çünkü yüz ifadesi, göz açıp kapayıncaya kadar yalvarandan zafer kazanmışa döndü.

"İyi," dedi Fitz sonunda.

Ren sırıtarak, parmak ucuna yükselip onu yanağından öptü. Garip bir duygu Fitz'in karnına bir oyuk açıyordu, sanki gövdesinin içine bir kapı inşa edilmişti. Fitz ne hissettiğini irdeleyemedi çünkü otel görevlisi geri döndü.

"Şanslısınız. Son iki bilet. VIP oldukları için gösterilerin çoğunda sizi sahne yanına alırlar, yiyeceklerde indirim..." Kadın onlara yaklaştı. "...*ve* klimalı portatif tuvaletler de cabası."

"Bundan daha havalı olamaz," dedi Fitz.

Görevli, biletleri ve broşürü tezgâhta önlerine itti. "Nashville'e hoş geldiniz. İyi eğlenceler, keyifli tatiller dileriz."

Duştan yeni çıkan Fitz, kotunun düğmelerini ilikledi. Ren festivale özel giyinmelerini istemiş, onu otelden birkaç bina ötedeki ikinci el dükkânına sürüklemişti. Fitz'in kotu yanında getirdiği temiz bir Levi's idi fakat şu anda banyodaki tezgâhta katlı duran gömlek yeniydi. Eh, en azından Fitz için yeniydi ve hatta, birkaç hafta önce Spokane'de paraya kıyıp aldığı mülakat takım elbisesinden daha iyi bir markaydı. Hatta Ren giyinme kabininde ona doğru uzatınca, bu gömleğin tasarımcısını babasının gardırobunda gördüğünü hatırlamıştı Fitz.

Tanrı aşkına, babası. Fitz onu bütün gün hiç düşünmemişti. Mary'yi de öyle. Kaldıkları yere sadece yirmi dakika uzaklıktaydı. Fitz'in hayattaki ikiz motivasyonu: intikam ve geri alma. Son yedi yıldır, bunlardan birini bile düşünmeden bir saat geçirmiş miydi acaba?

Hepsi Ren yüzündendi. Onu düşünmek, her şeyden çok daha güzeldi.

Fitz, Mary'ye bu seyahatte peşine takılan kızla birlikte her şeyin nasıl değiştiğini, göğüs kafesinin arkasındaki sıcak korların parıltısını hissettiğini anlatmak istiyordu. Fakat Ren'e anlatması gereken onca şeyin hâlâ durduğunu hatırlayınca bu duyguları soğudu.

Mary'den hiçbir sırrını saklamamıştı ve başka kimseden sır sakladığı için kendini kötü hissetmemişti. Oysa Ren farklıydı; artık her şey

bambaşkaydı. Hâlâ buğulu aynada kendiyle göz göze gelince, Ren yan odada giyinmeyi bitirir bitirmez onunla konuşmak için ant içti. Artık korkmak, kaçmak yoktu; yalan yoktu. Artık numara yapmak yoktu.

Kapı tıklatıldı ve Fitz açıp onu diğer tarafta gördüğü anda beynindeki bütün düşünceler eridi. Ren saçlarını kafasının tepesinde taç gibi örmüş ve örgülü tutamların arasına birkaç tane ipek çiçek yerleştirmişti; hemen altında teni pırıl pırıldı. İnce askılı yazlık elbisesi lavanta rengiydi ve yumuşak bir yakası vardı. Kumaş narin ve uçuş uçuş gözüküyor, tam dizlerinin üstüne kadar iniyordu. Ren ona elbiseyi dükkânda göstermemiş, sade bir şey demişti ve bu sade yalandı. Elbise, Ren için dikilmişti. Birkaç saniye Fitz nefes almayı unuttu.

"O kadar oyalandın ki delikten aşağı düştün sandım," dedi.

Fitz onu içeri çekti ve buğulu yere onları hapsederek kapıyı kapatırken Ren ufak bir çığlık attı.

"Şu gömleği giymen gerekiyordu." Ren gözlerini tavana dikmiş, bilerek Fitz'in göğsüne bakmıyordu.

Fitz onu kendine iyice çekti ve ellerini, kendi göğsünün üzerine koydu. *Dokun bana,* diye bağırıyordu zihni.

"Burada ne yapıyoruz?" diye fısıldadı Ren gülümseyerek, Fitz'in köprücük kemiğinde gezinen parmaklarına bakarak. Fitz'in daha önce birkaç kez gördüğü gibi yine kızarmaya başlamıştı; bu kadar yakınlarken aklına yapabilecekleri şeyler gelince Ren böyle oluyordu.

"Eh, seni öpmek istedim," diye fısıldadı Fitz, dudaklarını dudaklarına koyacak kadar yakınlaşarak eğildi. "Ayrıca söylemem gereken önemli bir şey vardı."

Ren gözlerini kırpıştırıp gözlerinin içine baktı. "Neymiş?"

"Şahane görünüyorsun. Sen oradayken bu gece hiç kimse havai fişekleri fark etmeyecek."

Ren alt dudağını ısırdı ve Fitz gözlerini dikerek, elini kaldırıp

başparmağıyla o dudağı serbest bıraktı. Ren parmağını öpüp geri çekildi, elbisesini eliyle düzeltti. "Gerçekten beğendin mi?"

Fitz onu alıcı gözüyle süzer gibi yaptı ancak gerçekte, ağzını açarsa çıkacak olan sesten korkuyordu. Böylesi bir güzellikle daha önce hiç karşı karşıya kalmadığına emindi. "Bir devasa tişört ve elle kesilmiş şort değil ama gayet güzel."

Ren sırıtıp aynaya doğru döndü. Fitz istemeye istemeye onu bıraktı, Ren'in yansımasını inceleyişini seyretti. Birlikteyken birbirlerine yakışıyorlardı. "En azından benim şortumda oda anahtarını koyacak bir yer olurdu."

"Anahtarı ben taşırım." Fitz arkasından gelip ensesinden öptü.

Ren gülümsemesini saklamak için ellerini ağzına götürdü. "Hayatımda hiç bu kadar güzel bir şey giymemiştim." Aynaya sırtını dönüp kollarını Fitz'in beline doladı. "Bunu benimle yaptığın için teşekkürler. Bu yolculukta yanında gelmeme izin verdiğin için de."

"Ben sana izin vermedim ki," diye anımsattı Fitz, başının tepesini öpüp. "Beni zorladın."

Ren yanağını onun çıplak göğsüne bastırdı. "Hayatımın en güzel haftası oldu."

Bir an için Fitz ellerini nereye koyacağını bilemedi. İçinde bir şey bu itirafın ağırlığından, açıkta kalmış bir sinir ucu gibi hassas bir şekilde sıkışan kalbinden uzaklaşmak istedi. İnsanların karşısında yumuşak ve açık olmak ona hiçbir zaman iyi bir şey getirmemişti. Ancak derin bir nefesle hepsini bastırdı ve eğilip Ren'e sarıldı.

Ren ömrü boyunca Google'a erişime sahip olsaydı, herhâlde şu anda ülkenin cumhurbaşkanıydı. Festivalin yapıldığı Public Square Park'a ulaştıklarında etraflarındaki binaların isimlerini ve önemlerini,

hangi sahnede hangi grubun çaldığını çoktan öğrenmiş, ziyaret etmek istediği yemek tezgâhlarının yerini saptamış, geçen yılki festivale dair yeterince yorum okumuştu ve portatif tuvaletlerin her birinin nerede bulunduğunu keşfetmişti.

Çok şükür güçlerini iyilikten yana kullanıyordu.

Nashville, daha az neon ışık ve çok daha fazla kovboy şapkasıyla Fitz'e Vegas'ı hatırlatıyordu. Kaldırımlar hıncahınç doluydu, güneş batmaya başladığından artık sokaklar trafiğe kapalıydı ve akoru yapılan gitar sesleri kalabalığın kakofonik gürültüsünün arasından seçiliyordu.

Biletlerini verip VIP kimlik kartlarıyla, bir sürü bedava yiyecek ve içecek kuponuyla değiştirdiler ve Ateş ve Duman isimli bir yiyecek kamyonetinde anında kullandılar. Yemekleri bitince Ren onu ana sahneye doğru çekiştirdi, Fitz'in sahiden adını duyduğu bir grup daha bu sene her listede yer alan şarkılarının ortasındaydı. Yine de Fitz hiçbirini algılayamadı; aklı sadece dans eden, hoplayıp zıplayarak nakarattan kaptığı iki üç satırla şarkı söyleyen Ren'deydi.

Set bitince festival alanında dolaşmaya başladılar. Artık hava tamamen kararmıştı ve tepelerinde kablolara dizilmiş incecik ampuller kalabalık parkı aydınlatıyordu. İçki satan tezgâhların birinden diğerine dolanırlarken Fitz elini tuttu ve Ren ona geldiği yerdeki panayırları, geç saatlere kalıp kutlamalara katılmak istediğini ama her seferinde işleri biter bitmez eşyalarını toplayıp ayrıldıklarını anlattı. Fitz o zaman oracıkta kendi kendine Ren gitmek isteyene kadar kalacaklarına karar verdi.

Ren onun yanından hiç ayrılmadan bütün manzarayı gözleriyle içti: Coşkuyla öpüşen bir çift. Yavru bir köpekle oynayan birkaç çocuk. Dolly Parton kostümü giymiş bir grup. Ren renkli pamuk şekerden gökkuşakları ve devasa çiçekler yapan bir adamı işaret etti fakat sonra bir haber ekibi dikkatlerini çekti. Bir grup protestocu megafonlar ve dövizlerle parkın hemen dışında toplanmıştı ve bağırışları

müzik sesinin arasında kayboluyordu.

Ren dövizlerde yazanları okudukça kaşlarını çattı. "Festivali onaylamıyorlar mı?"

"Öyle gözüküyor."

Ren, "Burada tam olarak ne yaşandığını sanıyorlar?" diye sordu.

"Şeytanın müziği ve zina."

"İyi de insanlar sadece eğleniyor." Ren'in kaşları iyice çatıldı ve Fitz, acaba içinden annesiyle babasını mı düşünüyor, onlar bunun hakkında ne düşünürdü diye mi kafa yoruyor diye merak etti. Onlar da ellerinde dövizlerle protestoya katılır mıydı? Muhtemelen katılmazlardı, sırf Ren'i bu kadar yakınlaştırmamak için yapmazlardı. Tam bu sırada Fitz kameraların kalabalıktaki insanları çektiğini fark etti ve huzursuz bir şok omurgasından aşağı indi.

"Hadi gidelim," dedi yavaşça ve Ren'in başının yanma bir öpücük kondurup onu nazikçe uzaklaştırdı.

Gülümsemesini geri getirmeyi kafasına koyduğu için kızarmış Oreo yediler ve Fitz ona altın rengi LED ışıklarıyla pırıldayan bir prenses tacı aldı. Bir de ona dokunmadan edemiyordu.

Başka bir müzik grubu etrafı masalar ve derme çatma bir dans pisti ile çevrili daha küçük bir sahnede çalıyordu. Fitz onu azıcık yalnız bırakıp birer kadeh şampanya aldı ve birini Ren'e uzattı.

"Aaa şampanya!" Ren plastik kadehi aldı, dipten yüzeye çıkan baloncukları seyretti. "Pahalı mıydı?"

"Üzerinde SUDS AND BUDS yazan bir tişört giymiş bir adamdan aldım. Cevabı sana bırakıyorum."

"Sana hayatımda hiç şampanya içmedim desem şaşırır mısın?"

"Bir parça bile şaşırmam. Kadeh tokuşturalım mı?"

Ren heyecanla nefesini tuttu. "Neyin şerefine?"

"Maceralara ne dersin?"

"Maceralara!"

Kadeh tokuşturdular ve sonra Ren şampanyasını kafaya dikti,

kocaman bir yudum yuvarlarken gözleri kocaman oldu.

"Dikkat et," diye kahkaha attı Fitz. "Şampanya herkesi farklı çarpar."

"Ucuz şampanya bile mi?"

"Özellikle ucuz şampanya. Bir saat sonra yerlerde sürünebilirsin."

Ren buna aldırmadan arsızca kadehi kafasına dikti ve masaya koyup Fitz'i kolundan çekiştirip dansa kaldırdı. "O zaman beni ayakta tutsan iyi edersin."

Fitz karşı koymaya çalışsa da, ona hiç hayır diyemediğinden kalabalığa sürüklenmeye göz yumdu. Dans ettiler, içtiler, güldüler ve müzik çalmaya devam etti.

"Biliyor musun, daha önce hiç festivale gitmemiş birisine göre, sen doğuştan festivalcisin," dedi Fitz, onu döndürerek ve tekrar kendine çekerek.

"Bu etkinlikler hep bu kadar eğlenceli midir? Bunca zaman bunları mı kaçırıyormuşum?"

Müzik yavaşladı ve Fitz elini onun bel çukuruna koyup Ren'i kendine çekti. "Gün Işığı, bence hiçbir şey bu kadar eğlenceli olmamıştı."

"Neden bana bu lakabı taktın? Sadece ciddiysen bana Ren diyorsun."

Fitz kasıldı. "Sana Gün Işığı dememden hoşlanmıyor musun?"

"Hoşlanıyorum. Bana isimler takmandan hoşlanıyorum. Daha önce hiç lakabım olmamıştı..."

Ren susunca Fitz bir parmağını çenesinin altına koyup yüzünü ona doğru kaldırdı. "Ama?"

"Ama ben sana sadece Fitz diyorum. İlk adını bile bilmiyorum."

Fitz'in kanı soğudu. Fitz maskesini ilk yedi yıl önce takmış, o günden beri hiç çıkarmamıştı. Fakat Ren başını kaldırmış ona bakarken, gerçek kendisi olarak güvende hissetmek kadar istediği bir şey yoktu. Bunu birden anlamıştı.

"Edward," dedi Ren'e. "Benim adım Edward."

Ren gözlerinin içine baktı ve ne kadar zor olsa da, Fitz bakışlarını kaçırmadı. Bu yeni adı dilinin ucunda yeniden uyarlamasını bekledi.

"Edward," dedi Ren ve parmaklarıyla saçlarının arkasını okşadı. "Çok sevdim." Ren gözlerini kapadı. "Kökeni İngilizce. 'Koruyucu, muhafız, varlıklı' anlamını taşır." Gözlerini tekrar açıp homurtuyla güldü. "Bence sana uyuyor."

Hiç komik olmayışı çok komikti. Fitz bunların hiçbiri değildi ama elbette Ren nereden bilecekti. "Sen sıradan bilgiler ansiklopedisisin." Ren'e doğru sırıttı. "Biraz daha şampanya ister misin?"

Ren ona şapşal gibi başparmaklarını kaldırarak yanıt verdi. "Şampanyaya bayıldım."

"Burada kal, bize iki kadeh alıp geliyorum."

Ancak döndüğünde Ren gitmişti. Artık festival tam gazdı, gürültülü ve kaotikti. Sahnede bir kemancı çalıyor, insanlar alkışlıyordu, içmekten yüzleri kızarmış, güneşten burunları yanmıştı. Dans pistinde neredeyse göz gözü görmüyordu, hareket eden vücutların tam ortasında ise Ren onu ortalarına almış, daire şeklinde kol kola girmiş bir grup adam ve kadınla dans ediyordu.

Fitz kenarda bir sandalye bulup seyretmeye koyuldu. Ren bir lavanta ve altın huzmesiydi. Kollarını başının üstüne kaldırmış dönüyor, sarı saç tutamları örgüsünden dökülüyordu. Bir şişe saf güneş ışınının mantarı açılmıştı ve parka akıyordu. Şarkı sona erdi ve dans pisti grup için, birbirleri için, paylaştıkları deneyim için alkış kıyamet patladı. İnsanlar Ren'e sarıldı, hayranlıkla saçlarına dokundular, elini tuttular ve bir şarkı daha isteyerek onu piste geri çektiler, sonra bir şarkı daha derken Ren sonunda kaçtı, başı dönerek karmakarışık şekilde Edward'a doğru sendeledi ve kucağına düştü.

"İşte buradaymış," dedi Edward onu yakalayarak.

"Dans etmeyi seviyorum!"

"Belli oluyor." Edward nazikçe terli saçlarını yüzünden çekti.

Başındaki taç yamulmuştu ve Edward onu gülümseyerek düzeltti. "Keşke biraz daha dışa dönük olsaydın."

"Hayatımda tanıştığım en tatlı gruptu. Çok yoruldum ama."

"Kaç tane teklif aldın bakayım orada?"

"Birkaç tanecik." Ren bakışlarını dudaklarına odakladı. "Dönüp bir cevap vermeden önce gelip seninkini duyayım dedim."

Edward ona yakından baktı, bakışlarındaki çakırkeyif donukluğa, gülüşündeki huzurlu heyecana. "O zaman sanırım oraya geri dönmene izin verememem."

"Doğru mu bu?"

"Doğru."

Edward onu öpmek istedi –dün gece sıcak küvette yaptıkları gibi, gerçekten öpmek istedi, sıcaklık, derinlik ve gerçek açlıkla– ve orada biraz daha otururs a, tam da bunu yapacağını biliyordu. Öne doğru tökezleyecek, Ren'in içine düşecek ve belki de bir daha asla yolunu bulamayacaktı. Ona doğru eğilmeye başlıyordu ki, festivalin sona erdiğini gösteren ilk havai fişek atıldı. İkisi de gözlerini kırpıştırarak yukarı baktılar, tepelerinde patlayan renkleri izlediler, peş peşe patlayan o renkleri. Bir saniye seyrettiler, Ren onun kucağında hareketsiz kaldı, sonra Edward'a doğru baktı ve arkasında bir hale gibi altın rengi kıvılcımlar yağmuru yağdı.

"Bence bu gece daha fazla güzelleşemezdi," dedi.

"Teklifler ve havai fişekler. Hepsi bu mu güzel kılmak için?"

Ren parmağını Edward'ın çene kemiğinde gezdirerek, "Daha seninkini duymadım bu arada," dedi.

"Şuna ne dersin: Buradan ayrılalım, tekrar yukarı çıkalım, pijamalarımızı giyelim, dişlerimizi fırçalayalım ve pijama partisi yapalım?"

"Hiç kimse bundan daha iyi bir teklifte bulunmamıştı," dedi Ren, aradaki mesafeyi kapatıp Edward'ı öperken. "Beni yukarı çıkarsana Edward."

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

REN

Ren telekinezi gücüne sahip olmayı hiç bu kadar coşkuyla istememişti. Öylesi bir güçle zihniyle uzanıp otel odasının perdelerini çekerdi. Perdelerin arasından göz kamaştırarak giren ışık, gözleri kapalıyken bile kafatasını dağlayan sıcak bir demir gibiydi.

Rahatlamak için çırpınırken yana döndü ve duvara çarptı.

Hayır, duvara değil. Fitz'in çıplak göğsüne. Uyanmanın bilinci zonklayan bir baş ağrısı getirince Ren inledi. "Ah."

Fitz'in göğüs kafesinin içinde kahkahası titredi. "İşte uyanıyor."

Ren tekrar inledi.

"Kıpırdama." Fitz yataktan yuvarlandı, yapışkan bedeninin yapışkan sıcaklığını ortadan kaldırdı ve Ren serin çarşafta rahatlık arayarak gerindi. Su akma sesi oldu, çıplak ayaklar yerde yürüdü ve Fitz geri döndü, bir iblis gibi ışığı açtı.

"Hayır. Sadece karanlık."

Yine bir kahkaha gümbürdedi. "Al şunları ve iç şunu." Komodine bir şeyler koyduğunu duydu Ren.

"Galiba ben hasta oldum," diye mırıldandı Ren.

"Bence sen akşamdan kalmasın."

"Sen neden akşamdan kalma değilsin?"

"Çünkü ben senden yirmi kilo daha ağırım ve sadece iki kadeh şampanya içtik."

Ren zayıfça bir dirseği üstünde doğruldu. Klimadan serin bir

Ninova

esinti çıplak kollarına üfleyince Ren her zamanki pijamalarını giymiş olduğunu fark etti. Fakat Fitz sadece o uyurken giydiği, beynini eriten şortlaydı. Üstünde bir şey yoktu. "Tişörtün yok," dedi ve kafasına dank ederek bakakalı: Bütün gece onun tenine yapışık uyumuştu.

"Sayende."

Ren aniden ona baktı. "Nasıl yani, ben senin tişörtünü mü çıkardım?"

Fitz yatağın kenarına iki yumruğunu koyup Ren'i oraya mıhladı. "Çok ısrarcıydın."

Ren kendini onun tişörtünü çıkarırken ve kotunun düğmelerine uzanırken hayal etti. Yüzü alev alev yandı. "Öyle miydim?"

"Evet. Ama ben bize engel oldum." Fitz yaklaşıp fısıldadı: "Öyle şeyler yaptığımız zaman ne kadar güzel olduğunu hatırlamanı istiyorum."

Ren yüzüstü yastığa gömülüp mırıldandı: "Ben kusmak üzereyken seksi olma."

Fitz kahkaha atıp doğruldu. "Susuz kaldın ve kan şekerin düştü, o yüzden böylesin. Biraz karbonhidrat ve kafein aldıktan sonra daha iyi hissedeceksin, inan. Hadi gel." Onu yavaşça çekip oturttu ve ağrı kesicileri içirdi. "Yavaş ve adım adım gideceğiz, sen nasıl toparlanırsan. Tamam mı?"

"Kendimi yeni bir insan gibi hissediyorum," dedi Ren, dertop edilmiş yiyecek kâğıdını tepsiye atarak.

"McDonald's tanrıların akşamdan kalmalık reçetesidir."

"Sanırım bir yerde okumuştum: İlk meşhur M logolu lokanta Olimpos Dağı'nda açılmış." Kolasının son damlasını içti ve Fitz güle-rek tepsilerini çöpe attı. "Fitz!" diye seslendi Ren ve ona boş bardağını verdi. Fitz'in duruşunda bir fark dikkatini çekti, omuzlarında minik bir kamburluk, sanki Ren yanlış bir şey yapmış gibi bir his.

Otele geri dönerlerken bu his, avucuna diken batmış gibi canını acıttı ve onlar konuşurken, gülerken Fitz'in hâlinde her şey tamam görünse de Ren onu artık iyi tanıyordu, Fitz'in kolaylıkla bir örtüye büründüğünü, dünyaya gösterdiği Fitz'in ona gösterdiği Edward olmadığını...

Kaldırımın ortasında aniden durdu. Tutuşan elleri birden gerilince Fitz arkaya dönüp Ren'e baktı. "İyi misin?"

Ren donakalıp dururken sisli bir yağmur gibi her şey birden hatırasında canlandı. Dün gece asansördeki tutkulu öpüşmeleri, odaya girdikleri anda sırtının duvara yaslanması, Fitz'in ağzının vahşice boynuna doğru inişi. Ren'in tişörtünün altına soktuğu ellerinin yanışı, Fitz'in karnının sıcaklığını hissedişi. Fitz'in ona biraz su iç, pijamalarını giy, saçlarını tara diye ısrar edişi. Banyoda yan yana durup dişlerini fırçalamaları ve sonunda karanlıkta onu bulup kendine çekmesi, daha fazlasını istemesi. Fitz'in, üstüne çıkmasına ve tişörtünü çıkarmasına izin verişi, öpüşmeleri ve Fitz'in ona dokunuşundaki çaresizlik, sonra her şeyi ağırdan almak için vakitleri olduğunu ona hatırlatırken göğsünün inip kalkışı.

"Bence sen benim en sevdiğim insansın," demişti uyku mahmuru bir şekilde göğsüne düşerken. "Edward, Edward, Edward."

"Bana bu isimle hitap etmen hoşuma gidiyor," diye itiraf etmişti Edward. "Adımı bilmen gerçekten çok güzel bir duygu."

Ren uyuyakalmadan önce, Edward'ın söylediği son şey buydu.

"Sana McDonalds'da Fitz dedim," dedi şimdi Ren. "Affedersin. Unuttum."

Edward'ın kusursuz ağzı gülümseyerek kıvrıldı ve birkaç adımla ona yaklaştı, yanaklarını avuçlarının içine aldı ve eğilip onu öptü. "Yani dün geceyi hatırlıyorsun mu demek oluyor?"

Ren avuçlarının altında yüzünün ısındığını hissetti. "Evet."

"O hâlde neden bizi durdurduğumu biliyorsun. Söylediklerimde ciddiydim. O ilkler yaşandığı zaman *ikimizin* de hatırlamasını istiyorum."

Nashville şehir merkezi binaları tepelerinde belirirken Ren'in midesi bir yumruk yemiş gibi oldu. "Olduğu zaman?"

Edward'ın ilk flörtüz gülüşü yavaşça düzeldi ve Ren'in gözlerinin içine baktı. "Ne olduğu zaman?"

"Olduğu zaman dedin, olursa eğer demedin."

"Gün Işığı, 'olursa eğer' de bana uyar. Senin istediğin kadar çoğunu ya da azını yaparız. Ama hiçbirini sarhoşken yapmayacağız."

Ren başıyla onayladı, tekrar parmak ucuna yükselip onu öptü. Yürümeye başladılar fakat etraflarındaki manzara kayboldu, düşünce girdabının arasında turistler yok oldu. Ren, Edward ile daha fazlasını istiyordu. Doğrusu, hepsini keşfetmek istiyordu. İyi de ne zaman? Nashville onun için haritadaki son noktaydı fakat Ren'in hâlâ bir durağı daha vardı. Spokane'e geri döndüklerinde her şey aynı kalır mıydı? Yoksa Edward yine onun yanında bile "Sadece Fitz" olmaya devam mı ederdi?

Ayrıca Ren seyahatin heyecanına ve Edward ile aralarında fokurdayan sıcaklığa kendini öyle bir kaptırmıştı ki yolculuğunun bir sonraki evresinin nasıl olacağını –ciddi ciddi– düşünmemişti. Birdenbire o gün ondan ayrılmak ve aile sırlarıyla dolu sisli bilinmeze adım atmak Ren'e aşırı geldi ve başını döndürdü.

Ani bir paniğe kapılarak durdu, Edward'ın elini çekti. "Bugün Atlanta'ya gitmek istemiyorum."

Edward şaşkınlık içinde dönüp yüzüne baktı. "Bir gece daha mı kalmak istiyorsun? Nashville'de?"

"Evet ama..." diye başladı Ren ama birdenbire emrivaki yaptığını fark etti; Edward'ın programı hakkında hiçbir fikri yoktu. "Tabii senin planlarını bozmak istemem."

"Ben, ıı..." Edward susup yutkundu. "Perşembe günü bir işim var. Kasabada yapacağım başka şeyler de vardı ama perşembe günü olan, tek kaçıramayacağım işim."

Bir iş mi? Başka şeyler mi? Ren hüsran sancısını karnında hissetti. Öpüşüp sarmaş dolaş uyuyabilirlerdi fakat Edward hep muğlaktı. Belki de işler böyle yürüyordu. Belki cinsel yakınlık önce geliyordu. Ren'e göre ise tam tersi olmalıydı.

"O zaman evet," dedi Ren. "Herhâlde çarşamba günü Spokane'e dönen bir otobüste olmalıyım. Ama bir gece daha kalmak istiyorum."

Edward ile bir gün daha geçirmek hiç yetmezdi fakat Ren alabildiğini alacaktı. Düşünmesi gereken daha büyük şeyler olmasına rağmen, ömründe hiç böyle hissetmemişti. Biraz daha kalmak, tadını çıkarmak istiyordu. Özellikle bugün.

"Emin misin?"

"Evet," dedi, tekrar öz güven içinde ve öne adım atıp çenesini yana eğerek ona baktı. "Hiçbir şey doğum günümde yarı akşamdan kalma hâlde otobüse binmekten daha kötü olamaz."

Duzenleme
Ny.ozlem

Ninova

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

REN

Ren ayakkabılarını çıkarıp Edward'a doğru baktı. "Arkanı dön." Alnı terlemiş, soluk soluğa kalmış Edward su şişesini yavaşça indirdi ve Ren'e endişeyle baktı. "Neden arkamı dönüyorum?"

Ren önlerindeki gölü işaret ederek cevabı yüz ifadesiyle aktardı: *Her şey ortada değil mi?* İstemeden doğum gününü unutmuş bir insanın çıkarabileceği bütün sesleri çıkardıktan sonra, Edward ona canının ne yapmak istediğini sormuştu. Ren daha önce hiç doğum gününü kutlamadığını, hatırlanacak bir kutlaması olmadığını, o yüzden hiç bilmediğini söylemişti. Kaldırımdaki bir kafede oturup yerel seçenekleri cep telefonundan aradılar: Centennial Park, Country Music Hall of Fame, bir içki imalathanesi gezisi, Grand Ole Opry, hatta bir traktör turu. Ancak Harpeth Nehri Doğa Bahçesi fotoğrafları çıkınca Ren hemen ikna olmuştu.

Oraya ulaşmak biraz zahmetliydi fakat terk edilmiş bir patikadan ayrılan yılankavi bir yürüme parkurunun ardından ağaçlar nihayet yol verdi ve koskocaman mavi bir göl karşılarına çıktı. Öğrendiklerine göre, burası bir zamanlar taş ocağıydı fakat 1930'larda tabanı mühürlenmiş, su süzülmüş ve bir yaşam yeri olmuştu. Ancak İkinci Dünya Savaşı başında kapanmış, binalar çürümeye terk edilmişti. Şimdiyse yüzme bölümü, dik kaya duvarlar tarafından kapatılmıştı ve tamamen gözden uzaktı; kenarda duranlar uzun dallı ağaçlardan aşağıyı göremiyordu.

Ninova

Ren için burası mükemmel yüzme noktasıydı.

"İyi de mayomuzu yanımıza almadık," dedi Edward yavaşça.

"İhtiyacımız var mı ki?"

"Genellikle düzenli olarak birbirlerinin yanında çıplak kalmayan insanlar yüzerken mayo giyerler, evet."

Ren ona gülümsedi. "İç çamaşırımız var biliyorsun. Onlarla yüzeriz."

"Açık olmak gerekirse," dedi Edward, sırıtarak ona sırtını dönerken, "Şikâyet etmiyordum."

Ren çok rahatladı; hava mevsim normallerinin üstünde sıcaktı ve durmadan Edward'ın kasılıp gevşeyen baldırlarını izleye izleye çıktığı o dik doğa yürüyüşünden sonra, Ren fazlasıyla ısınmış ve gerilmişti. Çok şükür yanlarına yeterince içme suyu almışlardı ve arabayla gelirken yolda gördükleri sandviççiden aldıkları sandviç ve atıştırmalıkları tıkınmışlardı ancak bu sakin, derin maviliğe dalma fikri Ren'i sanki yine iki kadeh şampanya içmiş gibi yaptı.

Çabucak şortunun düğmesini açıp çıkardı. Ardından üstü çıktı. İkisini de katlayıp kenardaki bir kayanın üstüne koydu, sadece sütyeni ve küloduyla kalmış kendine baktı. Bikinisi kadar örtüyordu, yani sorun yoktu ancak Ren'in tekrar giyebileceği bir şey yoktu ve ıslak iç çamaşırlarıyla arabaya dönme ya da kalabalık otel lobisinden sütyensiz geçme fikri hoşuna gitmedi.

Edward'ın sırtına şöyle bir baktı. "Ben iç çamaşırlarımı da çıkarıyorum," dedi ona.

Edward'ın sırtı sertleşti. "Ah, demek anadan üryan dalıyoruz."

"Bu ne demek bilmiyorum ama tamamen çıplak yüzmek demekse, evet." Sütyeninin kopçasını açtı ve küloduyla birlikte düzgünce şortunun içine koydu.

Suyun kenarında ayak parmağını hafifçe suya soktu. Şaşırtıcı derecede sıcak ve berraktı, içinde devam eden tüm tereddüt kırıntıları ortadan kalktı. Ufak bir ciyaklamayla birkaç adım girdi ve sonunda kendini hazırlayıp tamamen suya bıraktı.

"Aman Tanrım!"diye inledi serin sular vücudunun her bir santimine değince. Suya daldı ve ta uzağa kadar yüzdü. Tekrar yüzeye çıktığında Edward'ın hâlâ sırtı dönüktü. "Artık suyun içindeyim."

Edward yavaşça arkasını döndü, sanki ne göreceğinden emin değildi. Ren boyundan aşağı suyun içindeydi ve ona sırıtıp el salladı. "Geliyor musun?"

Sular küçücük kıyıya hafifçe vuruyordu, ince bir esinti tepelerindeki ağaçları hışırdattı ve yemyeşil dalların ağırlığı altında tahtalar gıcırdadı. Hepsi Edward'ın kararını bekliyordu.

Edward işaret parmağıyla havada daireler çizdi, Ren'e nazlı nazlı başka tarafa bakma sırası sende diyordu. Ren'in kahkahası bu dinginlik içinde yankılandı, onlara geri sekti fakat Ren karşı kıyıya doğru dönerek bakışlarını kaçırdı. Suda kulaç atmaya devam etti ve esinti durulurken sessizlik oldu. Edward'ın ayakkabılarının devrilmiş bir ağaç kütüğüne tak diye düştüğünü, fermuarının indiğini, kumaş hışırtısını ve ayakların kumlu kıyıda hafifçe yürüdüğünü belli belirsiz duydu. Edward'ın kıyıda durup suyun sıcaklığını test ettiğini hisseder gibi oldu. Tam ona bu kadar bebek olma demek üzereydi ki, Ren kocaman bir su şıpırtısı duydu ve tepedeki ağaçta oturan kuşlar havalandı.

Bir an Edward'ın yüzeyin altından ona doğru yüzdüğünü, kollarını Ren'in kalçasına doladığını ve sonra çıplak vücudunu ona bastırdığını hayal etti.

"Tamam," dedi Edward arkasında bir yerden. "Ben de girdim."

Ren arkasını dönüp baktığında Edward üç metre ötedeydi. Saçları arkaya yapışmıştı ve ıslakken daha koyu renkti, kahverengi gözleri daha yeşildi ve kirpikleri ok gibiydi. Sular yüzünden ve boynundan akıp köprücük kemiğinin boşluğunda birikiyordu. Edward kulak uçlarına kadar kızarmıştı.

"Şahane bir his değil mi bu?"

"*Şahane* bir kelimedir. *Dondurucu* bir başka kelime."

"Sen buna dondurucu soğuk mu diyorsun?"

"Bu gölün suyunu feci soğuk bulan bölgelerim var." Ren ona şaşkın şaşkın baktı, sonra Edward kahkahayı basıp etrafında daireler çizerek yüzdü. "Beni çıplak bırakmanın daha kolay yolları var biliyorsun, Gün Işığı."

"Tam hatırlayamıyorum ama sanırım dün gece de denemiştim."

Edward buna katıla katıla güldü. "Denemedin denemez."

Ren ona su fırlattı ve Edward da ona su attı, sonunda tam bir su savaşma girdiler, Edward boyundan dolayı avantajlıydı, tamamen çıkıp beline kadar suyun dışına kalkabiliyordu. Ren'in saçları çıplak göğsünün büyük kısmını kapatıyordu fakat Edward yaklaştıkça, Ren'in zavallı çabalarının üstüne dalga dalga sular geldikçe Ren artık umursamamaya karar verdi ve tüm gücüyle karşılık verdi. Edward başka neler görecek diye aldırmadan güçlü bir şekilde suları ileri ileri fışkırtmaya başladı. Edward kahkahalar atarak gözlerini kapattı. "Adil oynamıyorsun."

"Pes ediyor musun?"

"Evet," diye bağırdı Edward gülerek, "Çünkü böyle yapmaya devam edersen, hiç gözlerimi kapatmak istemeyeceğim ve bütün o sular gözlerimi acıtacak."

Aynı anda Edward'ın elinin gevşek bir şekilde Ren'i bileğinden tuttuğunu, onun su atmasını önlemeye çalıştığını fark ettiler ve o kadar yakındılar ki Ren'in ön kolu Edward'ın göğsüne yaslanıyordu. En ufak bir su hareketinde akıntı onu Edward'a çarptırabilir, çıplak tenini tamamen Edward'ın tenine değdirebilirdi.

"Burada böyle durabiliriz," dedi Edward ve ayaklarını yere bastı, göğsü sudan birkaç santim yukarı çıktı; Ren doğrulduğunda su hafifçe çenesine çarpıyordu. Ren cildinin altındaki titreşimleri susturmaya çalışarak, birkaç saniye boyunca beğeniyle onun geniş omuzlarını süzdü, Edward ise kesik kesik nefes alarak nefesini düzene sokmaya çalıştı.

Ren bakışlarını onun boynuna ve boynunun yukarısına çekince

Edward'ın da onu yoğun bir duyguyla izlediğini, fakat bu ifadesini anında yüzünden sildiğini gördü. Edward göz açıp kapayıncaya kadar o havalı oyuncu hâline döndü. "Sizin oradaki yüzmeyle kıyaslarsan, bu nasıldı?"

"On katı daha büyük ama daha az alabalık var."

Edward ürperdi.

"Biz göletimizi doldururuz," diye açıkladı Ren. "O kadar çok balık var ki ellerimle tutabilirim."

"Yani bu çok..." Edward başını iki yana salladı. "Ne olduğunu bilmiyorum."

"Sanırım aradığın kelimeler *etkileyici, atletik, insanüstü.*"

"Evet, evet," dedi Edward gülerek. "Bunların hepsi."

"Aşağı yukarı hazirandan ağustos sonuna kadar her gün yüzerim."

"Tek başına mı?"

"Genellikle."

"Çok yalnız hissetmez misin? Ya da canın sıkılmaz mı?"

Ren suyun altında omuz silkti. "İnsan bir sürü şeyle büyümüşse – insanlar, para, oyunlar, dikkat dağıtıcı eğlenceler– onlarsız yaşamak zor olur. Ama basit büyümüşsen, benim gibi, sadece bunu bilirsin. Başka bir şey yoktur."

Ren'in evindeki hayatının gerçekliği birden bir yağmur bulutu gibi alçaldı.

"Son bir iki gündür onlardan pek bahsetmedin," dedi Edward sessizce. "Ama annenle babanı sık sık düşündüğünü biliyorum."

Ren kafasını kaldırıp ona baktı. Hem düşünüyordu hem düşünmüyordu. Edward bu aralar zihninin her bir köşesini dolduruyor gibi olsa da, arka plandaki o sessiz atan nabız anne babasıydı, Christopher Koning'di, onları çevreleyen gizemdi, Ren'in öğrenmeyi umduğu gerçeklerdi.

"Annemle babamın her zaman yanımda olacağını biliyorum. Ya da olacaklarını umuyorum, daima onların dilediği gibi davranmasam bile. Fakat evden uzakta olmak, dışarıda ne kadar

çok şeyin olduğunu fark etmemi sağladı. Dış dünyada olmayı da, bizim arazide olmayı da sevebilirim." Ren yüzünü gökyüzüne çevirip gözlerini kapatırken Edward'ın ilgisini üstünde hissetti. "Ah, var ya, bizim araziyi nasıl severim. Yaz boyunca geceleri yüzerim ve sırtüstü uzanır, sadece yıldızları seyrederim. Ne kadar çok yıldız görüldüğüne inanamazsın, şehir ışıkları yok ya. Bütün gün sabahtan akşama kadar çalışır, gece alacağım ödülü, göle girip yıldızları seyretme heyecanını beklerim."

"O yüzden mi her şeyin etrafına havai fişekler çiziyorsun?"

Ren onun çizimlerini gördüğünü unutarak Edward'a şaşkınlıkla baktı. "Hayır. Onları kendimi bildim bileli çizerim. Hatırladığım ilk anıda, bir tarlada ayakta durmuşum, bir grup insan var. Bir elimde bir maytap tutuyorum ve bana fazla geliyor, ta ki daha büyük bir el gelip elimin etrafına sarılana ve bütün dertlerim geçene dek. Maytabımı kaldırıp arkasındaki gökyüzüne bakıyorum, patlayan havai fişeklere."

"Kimin eliydi o?"

"Bilmem. Hep Steve'in elidir diye varsaydım ama onlarla hiç havai fişek atmadık. Ona göre paranı ateşte yakmakla aynı şey. Ayrıca, onun elimi tuttuğunu da hiç hatırlamıyorum." Ren yavaşça nefes çekti ve umut, içinde bir balon gibi şişti. Bir başka hayat önüne seriliyordu. "O sonuçları aldığımda..."

"Bunun bir hatıra olabileceğini düşündün. Belki de Christopher Koning ile."

"Evet. O gece... Büyülüydü. O havai çiçekler sanki sonsuza dek sürdü. Gözlerimi kapatınca onları hâlâ görebiliyorum diyebilirim. Gökyüzünün onlarla dolu olduğunu hayal ediyorum."

"Bu çok güzel Ren."

Ren'in bu iltifat karşısında içi ısındı. "Teşekkürler." Öne adım attı, elini Edward'ın göğsüne koydu. "Bence *sen* güzelsin."

Edward kaşlarını çattı, Ren'in parmaklarını yalayan, göğsüne

değen sulara baktı. Ren'deki değişimi sezinlemiş gibiydi, bir süreliğine konuşmayı kesmeyi teklif ettiğini hissetti.

"Biliyorsun, hani orada konuştuklarımızı," dedi Edward, başını kıyıya doğru eğerek. "Dün gece fazla ileri gitmemize engel oluşumu falan..."

Ren bekledi fakat kalbi rahatı kaçmış gibi tekledi, Edward'ın kelimeleri birleştirişini izledi.

"Bu seyahatten sonra hiçbir şeyden pişmanlık duymanı istemiyorum," dedi Edward sonunda ve gözlerinin içinde yine aynı yoğunluk mevcuttu. "Şantajla başlayıp bir nevi ateşkes yaptık, derken sıcak küvette öpüşmeden bile isteye aynı yatakta uyumaya geçtik... Benim için iniş çıkışlıydı – senin için nasıl olduğunu hayal edemiyorum."

"*İniş çıkışlı* iyi bir kelime," diye gülerek onayladı Ren.

"Geri dönüp baktığında keşke diyeceğin bir şeye atlamanı istemiyorum."

"Neye mesela?"

"Benimle seks yapmaya," dedi Edward açık açık ve Ren'in yüzünü al bastı.

"Sana âşık olmaya peki?"

"Ah." Edward yutkundu ve yüzünü ekşitti. "O da tabii."

Ren göz temasını sürdürdü, oysaki göğsünde duran eli titriyordu. "Sana karşı hislerim olduğunu inkâr etmeyeceğim. Normalle nasıl kıyaslanır bilmiyorum çünkü daha önce hiç böyle şeyler yapmadım. Fakat ben kalbimi iyi tanıyorum, çok iyi tanımadığım birine âşık olmam. Senin hakkında ise neredeyse hiçbir şey bilmiyorum." Ren gözlerini öne indirdi, Edward yutkunurken boğazının inip çıkışı dikkatini dağıtmıştı. "Çok ayrı dünyaların insanı olduğumuzu biliyorum. Sen zengin bir ailede büyüdün ve bense..."

"Aslında o konuda," diye kibarca lafını kesti Edward. "Sanırım hakkımda yanlış kanıya sahipsin. Bence," diye aceleyle düzeltti, "Yanlış kanıya kapılmana *izin verdim*."

"Ne demek istiyorsun?"

Edward uzağa gitti, geri geri yüzdü ve tekrar yanına döndü ama hâlâ ilk olduğu yerden birkaç metre uzaktaydı. Biraz mesafe koyuyordu. Yüzünü göğe çevirdi. "Ben de Corona'da aynı senin gibi burslu okuyorum."

"Burslu mu? Senin neden bursa ihtiyacın olsun?"

"Ben Robert Fitzsimmons'ın biyolojik çocuğu değilim." Nihayet tekrar Ren'e baktı. "Hatta on dört yaşına kadar onu tanımıyordum. Ben on beş yaşındayken beni evlat edindi."

Ren şoktan uyuşup kalmıştı. Nasıl tepki vereceğini bilemedi. "Ne?"

"Sana anlatmak istediğim çok şey var," dedi Edward sessizce, yaklaşıp yine Ren'in tam önünde durdu. "Uzun zamandır anlatmak istiyorum... Tahmin edemezsin." Ellerini Ren'in omuzlarına koydu, sonra suyun altına sokup kolunun üstünden indirerek ellerini tuttu. "Bana âşık olup olmamaktan emin değilsen, sorun yok ama galiba ben sana âşık olmak istiyorum." Sözleri aralarında bir nabız gibi zonkladı, Ren etkisini damarlarında hissetti. "Maalesef geçmişim hakkında konuşma konusunda hiçbir zaman iyi olmadım... Bunu hiç denemedim. Dışımdan."

"Ne demek istiyorsun?"

"Beni okulda tanıyan herkes Robert Fitzsimmons'un oğlu olarak biliyor. Herkes varlıklı biri olarak doğduğumu varsayıyor, ben de ses çıkarmıyorum. Her öğretmen, her oda arkadaşı, her arkadaşım." Durdu. "Her kız arkadaşım."

Ren'in midesi ekşidi ve Edward onun yüz ifadesini inceledi.

"Hiç kimseye gerçeği anlatmak istemedim çünkü çocuk esirgeme kurumunda büyümüş, basında iyi gözükmek için zengin bir adamın teki tarafından evlat edinilmiş bir çocuksan herkes sana farklı gözle bakıyor."

Ren kaşlarını çattı. "Basında iyi gözükmek?"

"Şu anda önemli değil." Edward ellerini sıktı. "Sana bunları

anlatıyorum çünkü hayatımda hiç kimseden senden hoşlandığım gibi hoşlanmadım." Edward bunu sürdürmek istediği çapkın bir gülüşle söylemesine rağmen, gülüşü gevşeyip yüz buruşturmasına dönüştü. "Yani gerçekleri bilmeni istiyorum ama bildiğin üzere, bazı şeyleri konuşma konusunda çok kötüyüm. Sana her şeyi anlattığımı düşünmek bile beni panikletiyor." Derin bir nefes aldı ve yavaş yavaş verdi. "Eğer sana anlatırsam ve benden hoşlanmazsan, o zaman *benden* hoşlanmadın demektir. Uydurduğum hikâyeden değil."

"Baskıcı olmak istemiyorum," dedi Ren. "Benim acelem yok. Ben sadece seni tanımak istiyorum. Hemen şimdi olmak zorunda değil, yeter ki denediğini bileyim. Şey istediğini bileyim..." Cümleyi tam söylemeye dili varmadı.

Onunla birlikte olmak istediğini.

"İstiyorum," dedi Edward, ne kastettiğini yine de anlayarak.

"Okula geri döndüğümüz zaman bile mi?"

Edward anlamamış gibi alnını kırıştırdı. "Tabii ki. Seni sadece bir sır gibi isteyeceğimi mi sandın?"

Ren omuz silkti. "Zannederek yaşamak istemem."

"Benimleyken," dedi Edward sapasağlam bir sesle, "Zannet. Seni istediğimi zannet. Ağzımdan çıkanın gerçek olduğunu zannet." Edward bir parça eğildi, böylece gözleri aynı seviyeye geldi. "Fakat ben bazı kötü şeyler yaptım Ren. Gerçekten çok boktan şeyler. İyi şeyleri hak ettiğimi hissetmem çok zor. Ve sen... Sen en iyi şeysin."

"Polisle başın belaya girdi mi?"

Edward'ın dudaklarında kederli bir gülüş belirdi. "Bela derken mesela?"

Ren onu tanıyordu. Edward iliklerine kadar iyi kalpli bir insandı. "Birisini öldürdün mü? Birisine saldırı düzenledin mi? Birisini tabanca namlusunun ucunda tuttun mu?"

Edward hızlıca başını iki yana sallayarak arkaya kaçtı. "Ren..."

"Organ çalıp karaborsada sattın mı? Sosyal medyada ırkçı

tiradlar paylaştın mı?"

İnce bir tebessüm. "Ah, yok."

"Yavru köpekleri yol kenarına terk ettin mi?"

"Bazen göt herifin tekiyim belki ama canavar değilim."

"O hâlde her ne yaptıysan," dedi Ren, yüzünü avuçlarının içine alıp öpmek için onu kendine çekmeden önce, "Kaldırabilirim. Ben sadece seninle olmak istiyorum."

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

EDWARD

Evet.

Bu da bir başlangıçtı. En azından bu kadarını söyleyebilirdi.

Ancak bunların, gerçeklerin küçük bir kısmı olduğunu da söyleyebilirdi ve sonrasında tamamen tükenmiş ve suyu çekilmiş gibi hissetmişti. Hatta öylesine suyu çekilmişti ki, dönüş yolunda Ren'den direksiyon başına geçmesini istemesine ramak kaldı, böylece gözlerini yarım saat boyunca kapatabilir ve hiçbir şey düşünmeyebilirdi.

Edward keşke beynin bir kapatma düğmesi olsa diye diledi. Keşke hayatın bir edit özelliği olsaydı. Keşke zamanın bir durdurma düğmesi olsaydı. Edward bu düğmeye basar, Nashville'deki odalarının kapısını kapatır ve onlara karşılarına çıkmaya hazırlanan onca şeyi düşünmek zorunda olmadıkları bir hafta daha verirdi.

Ren spor ayakkabılarını Max'in yolcu kapısının kenarında birbirine vurunca ve yürüyüşün son kısmında toplanan çamurları temizleyince Edward kafasını kaldırıp baktı. Ren arabanın yanına yaslanmıştı, saçları nemli ve açıktı ve ona şakacı bir çaresizlikle bakıyordu. "İkinci elciye tekrar gidip bana yeni ayakkabı almak zorunda olabiliriz."

Edward başıyla onayladı. "Senin ikinci el avlama yeteneklerine bakılırsa, Keds almaya girer, Prada ile çıkarsın."

Ren omzunun üstünü işaret etti. "Baksana."

Ninova

Dönüş yolunda yağmur başlamıştı –hafif çiseliyordu– ve Edward şimdi dönüp bakınca tepelerinde parlak bir gökkuşağı yayı gördü, göğsünü gere gere çıkmıştı. Hatta Edward, hayatında hiç bu kadar kalın ve gökyüzüne çizilmiş kadar canlı bir gökkuşağı görmemişti. Her bir renk bariz seçiliyordu; öylesine belirgin, öylesine gerçekti ki Edward arkalarındaki tepeyi çıksa, uzanıp gökkuşağına dokunabilirdi. Acaba bunu görmek bir şans emaresi miydi diye merak etti. İnsanlar öyle demez miydi hep? Edward hayatında hiç şans hakkında düşünmemiş ya da dilek tutmak aklına gelmemişti –ne faydası vardı ki– oysaki Ren'in hayatına girişi birçok şeyi değiştirmişti ona göre. "Muhteşem."

"Değil mi?" Ren ayakkabılarını yere atıp onlara yukarıdan şöyle bir baktı, sonunda çoraplarını çıkarıp yalın ayak Edward'a yürüdü. "Bazen iki farklı insanın tam da aynı şeyi görebilmesine inanamıyorum." Parmakları onunkileri bulup kenetlendi. "Elbette, belki senin kırmızın benim kırmızımdan farklıdır, senin yeşilin benim yeşilimden farklıdır ama sanmıyorum."

"Ben de sanmıyorum."

"Duyular evrensel olmalı." Ren ona öylesine düz baktı ki sanki şu dünyada ondan saklaması gereken tek bir şey bile yoktu. Edward bunun nasıl bir his olduğunu bilmeyi her şeyden çok isterdi. "Hani bana ilk öpücüğümü verdiğin zaman?" Edward evet anlamında başını salladı. "Senin ilkin değildi ama benim ne hissettiğimi anladığına yemin ederim."

Edward elinde olmadan konuşurken Ren'in ağzını seyretti. "Hissettim."

Ren gerinip o ağzını Edward'a yasladı. Edward da onu arabanın yan tarafına bastırıp derin derin öptü ve o içeriden erime hissine teslim oldu.

"Doğum günün şu ana kadar nasıl geçiyor?" diye sordu Edward nefes almak için durdukları zaman.

"Gelmiş geçmiş en iyi ilk üç arasına rahat girer."

"İlk üç mü?" Edward sürücü tarafına yürüdü. "Tamam, bu kadarı yetti, seni akşam yemeğine en sevdiğim yere götüreceğim. Bugün bitmeden o bir numaraya oturacağım."

Ren mutlu mutlu el çırpıp yolcu koltuğuna oturdu. Fakat Edward kontağı çevirince hiçbir şey olmadı.

Edward inledi. "Hadi Max. Kıskanma." Tekrar denedi. Tık yoktu. "Kahretsin."

Edward cep telefonunu çıkarıp aramaya başlarken, Ren tekrar arabadan inip ön tarafa yürüdü. Edward camı açtı. "Ne yapıyorsun Gün Işığı?"

"Aç kaputu bakalım."

Edward levyeyi çekti ve Ren kaput kapağını açtı. Edward arabadan inmeye kalktı. "Hayır, dur," dedi Ren. "Sen orada kal. Vitesi boşa alıp kontağı çevir."

"Ren, bende Triple A uygulaması var. Gelip hallederler." Artı babası onun Nashville'de olduğunu öğrenirdi ama bu konuda elden bir şey gelmezdi. Mary'yi arayıp onu tekrar şehir merkezine götürmesini isteyebilirdi, fakat bu sefer de Mary, Max'e gereken bütün tamirata yardım etmek isterdi ve Edward ondan tek kuruş istemezdi, asla.

"Önce ben bir bakayım." Ren elini uzattı, saçını tepesinde topuz yaptı. "Belki de çok kolay bir şeydir."

Edward ise istemeye istemeye arkasına yaslanıp söyleneni yaptı. Motor sessiz kaldı fakat Ren'in yumuşak ve nazik sesi duyuluyordu. "Tamam Max, neyin var dostum?"

Edward camdan dışarı sarktı. "Somurtuyor işte. Ona eski deme demiştim. Gerçi şu anda seninle aynı fikirde olmak zorundayım."

"Öyle demek istemedi," diye mırıldandı Ren motora doğru ve sonra Edward'dan tarafa baktı. "Bagajda alet çantan var mı? Belki bir tornavida?"

Edward onunla arabanın arka kısmında buluşup bir şeyleri kenara

Ninova

çekti ve bir acil durum alet çantasını çıkardı. İçinde bir çift atlama kablosu, kerpeten, ayarlanabilir İngiliz anahtarı, kriko, lastik basınç sibobu, acil durum reflektörü ve –sonunda çekip buldu– bir tornavida takımı vardı.

"Mükemmel."

Ren'e küt başlı tornavidayı uzatıp açık kaputta yanına gitti. "Ne yapıyorsun?"

"Şu solenoid röle," –Ren tornavida ile motorun içindeki bir yeri işaret etti– "Temelde bir elektromıknatıs ve metal bir teneke kutunun içinde birkaç kontak noktasından oluşuyor. Büyük bir güç miktarını bağlamak için küçük bir miktar güç kullanırlar." Ren eğilip bir şeyleri kurcaladı. "İçinde iki tane temas noktası vardır ve yayla yüklüdür, o yüzden ayrı dururlar. Sen elektromıknatısa güç verince birleşirler." Bir elini yanında tutup baş ve işaret parmağını birleştirip ayırarak hareketi gösterdi. "Kapandıkları zaman buradaki şu kabloya temas ederler." Ren yana eğilip ne demek istediğini Edward'a gösterdi. "O kablo da aküdeki pozitif terminale bağlıdır, bu terminale, o da başlatma düğmesine gider."

Edward söylediklerini çoktan takip edemez hâlde kahkaha attı. "Hepsini uyduruyor olabilirsin, yine de dinlemesi şahane."

"Uzun lafın kısası, bu tornavida ile solenoid röle düğmesini es geçmeyi planlıyorum."

"Tamirci kafasındayken çok seksi oluyorsun." Edward eğilip fısıldadı: "Lütfen kendine kısa devre verip elektrik çarptırma."

Ren kahkaha attı. "Sadece tornavidanın sapı kauçuk olduğu için bu deneye kalkışıyorum."

"Eğer işe yararsa, sonrasında seni hoş bir akşam yemeğine çıkaracağım."

"Zaten çıkaracaksın sanıyordum." Ren omzunun üstünden şakacı ve çapkın bir şekilde sırıttı ve onun üzerinde sahip olduğu güçten

muhtemelen haberi bile yoktu. Ren bu güçle ona gem vurmayı öğrendiği zaman, Edward'ın işi bitmişti.

"O zaman daha hoş bir yere," diye cevapladı.

Ren ona arabaya girmesini başıyla işaret etti. "Boş viteste kal ve anahtarı bir kere çevir, bütün ışıklar yansın. Bunu yapınca bana haber ver."

Edward onun başının tepesini öptü ve sonra sürücü koltuğuna geçti. "Tamam," diye seslendi.

"Şimdi anahtarı tamamen çevir."

Edward gözlerini kapattı, yeni kız arkadaşını istemeden küle çevirmemeyi umut ederken Ren'in mutlu tezahüratını ve Max'in motorunun çalışma sesini duydu. Ren kapağı kapatıp öptü ve "Aferin koca oğlan," dedi.

Üç saat sonra, Ren sandalyede arkasına yaslanıp midesini tuttu ve mutlu mutlu inledi. "Hayatımda yediğim en güzel yemekti."

Gölden dönüş yolunda ikinci el dükkânından aldıkları yeni ikinci el giysileri –krem rengi ipek etek ve Ren'in gözlerini tamamlayan yeşil bir üst ve hoş bir kot pantolonla Edward'ın tenini altın rengi gösteren, keten bir gömlek– giymiş vaziyette, daha eskice evlerin ve küçük esnafların sıralandığı sessiz bir sokağa park etmiş ve çiçeklerle sebzelerin karışık büyüdüğü bir bahçesi olan, tuğla bir binaya yürümüşlerdi. İçerisinin dekoru bir insanın evi kadar rahattı. Koyu renk ağır masalar, ortada odun fırını bulunan açık bir mutfağın etrafına dizilmişti, fırının bakır bacası tavana doğru uzuyordu. Ren zevkten dörtköşe olmuştu, masalara bakan ve koşturan garsonlara, hazırlanışını gördüğü yemeklere ve böyle bir şeyin hiç çabasız yapılıyor gibi gösterilmesinin arkasında ne kadar çok gayret yattığına hayran kalmıştı.

Dünyayı Ren'in gözlerinden gözlemlemek Edward'a, çevresinde olan bitene nasıl da hiç dikkatini vermediğini hatırlattı. Hayatın içinde durmadan savunmada geziniyor, her etkileşime bir emelle girişiyordu. Dolayısıyla ayrıntıları ve yaşamı yaşanır kılan anları kaçırıyordu.

Edward etraflarındaki yıkıma şöyle bir baktı: Dünyanın en leziz tereyağlı top ekmeklerinin kırıntıları, mükemmel pişirilmiş bir dana biftekten kalan sadece bir yağ parçası, nefis bir salatanın dibindeki yeşillikler, birkaç lokma linguini makarna ve iki boş kırmızı şarap kadehi. Doğum günü pastası yoktu fakat garsonlar enfes Banana Foster'lı ekmek tatlısının ortasına bir mum yakmıştı. Edward, tabağı önüne koydukları sırada Ren'in yüz ifadesini yakalamak için cep telefonunu çıkarmış, yaşlarla dolu kocaman gözlerinin içinde yansıyan mum ışığını görmüştü. Edward bu anı kaçırmayacaktı işte.

Şimdiyse Ren ona küçük masalarının karşısından bakıyordu. "Beni kesinlikle bozdun."

Bu cümleye kafa yorup farklı anlamlar çıkarmamak için kendini zor tuttu Edward. Dirseklerini masaya koyup eğildi. "Bir numaraya oturdum mu bari?"

Ren yüzünü buruşturup cık cık sesi çıkardı. "On üç yaşını doldurduğum ve Steve'in kasabaya kadar traktörle gidip gelmeme izin verdiği yılı alt etmen bayağı zor olur, üstüne de göletin kıyısındayken meteor yağmurunu seyretmiştim."

"Çıplak yüzmeler, motor zaferleri ve o tereyağlı top ekmekler onu yenmedi mi?"

Ren gülmemek için kendini zor tutarak dudaklarını birbirine bastırdı. "Mmm-mm."

Edward düşünüyor gibi yaparak parmaklarını çenesine vurdu. "Tamam, bir fikrim daha var." Peçeteyi masaya atıp Ren'in eline uzandı. "Hadi gidelim."

Arazi karanlık ve metruktu – tam Edward'ın umduğu gibi. Ren ufacık, gergin bir tebessümle Max'ten indi ve ana kapıya yakın kaldı. "Neredeyiz?"

"Burası Percy Warner Parkı," diye açıkladı Edward. "Çok büyüktür ve bu gece bayağı boş olacağını biliyordum – yapmak istediğim şey için mükemmel."

"Hımmm." Ren karanlığa doğru gözlerini kısarken Edward bagajdan bir battaniye, bir svetşört ve Ren'in hediyesini çıkardı. "Hiç izlemedim ama korku filmleri hep böyle başlar diye okudum."

"Ben seni korurum." Edward onu nazikçe ileri çekti, cep telefonundaki feneri kullanarak taşlar dizili bir patikadan yürüdüler, bir çimenliğe çıktılar ve orada ufak bir tepeyi tırmandılar.

Edward battaniyeyi yumuşak, çiy taneli çimlere serdi. "Beni buraya yıldızları görmeye mi getirdin?" diye sordu Ren.

"Tam olarak değil." Yıldızlar burada şehir merkezinde olduğundan daha belirgindi, doğruydu fakat Edward onun hediyesini arka cebinden çıkarıp ona göstermemek için yana döndüğünde heyecandan patlayacaktı. Kutuyu açarak uzun bir çubuğu içinden çekti ve diğer cebinden mor çakmağını çıkarıp maytabı yaktı.

Işık patladı ve hışırdadı, Edward maytabı Ren'e tutup gözlerinin yusyuvarlak oluşuna ve anında yaşlarla doluşuna şahit oldu. Ren eliyle ağzını kapattı, dönüp Edward'a baktı ve maytap gözlerinin içinde bir milyon altın ışık çaktı.

"İyi ki doğdun Gün Işığı," dedi Edward sessizce.

Ren uzanıp maytabı ondan aldı, önünde tutarak hayranlıkla seyretti. Hassasça sağa sola salladı, havaya sekiz rakamı çizdi. Maytap sonuna kadar yandı ve Ren'in yüzü düştü. "Çok güzeldi. Çok teşekkür ederim Ed..."

Edward ikinci maytabı yakıp ona verdi.

Ren'in nefesi kesildi. "Bir tane daha mı var?"

"Yüzlük bir kutu var yanımda," dedi Edward gülerek. "Hepsini yakmamız bir saat sürer."

Sahiden de neredeyse o kadar sürdü. İkişer ikişer yakıp havaya isimlerini yazdılar. Edward her eline birer tane verdi ve Ren ayağa kalkıp kollarını ardına kadar açtı ve kusursuz daireler çizerken Edward hepsini telefonuna kaydetti: Ren'in meleksi gülüşü ve iki yanında, külah gibi iki ışık. Eskisiyle yenisini yaktıkları her seferinde Ren, "Hadi öpüşsünler," diyordu.

Sonuncu maytabı yaktıklarında Ren sonuna kadar yanışını seyrettikten sonra minicik, mutlu bir çığlık attı. "Kesinlikle hayatımda aldığım en güzel doğum günü hediyesi bu."

"Bir numara olduk mu?" diye sordu Edward ve Ren ona döndü, kollarını boynuna sarıp yüzünü oraya gömdü.

"Sonsuza dek bir numara," dedi boğuk bir sesle. "Teşekkürler."

Battaniyeye uzandılar, gözlerini yıldızlara çevirdiler ve Ren görebildikleri takımyıldızlarını işaret etti: Su Yılanı, Aslan, Küçükaslan, Altılık ve Büyük Ayı. Ren ona normalde doğum gününde yaptığı şeylerden bahsetti: arazilerinde her zamankinden daha uzun bir yürüyüşe çıkmak, işlerinden kaytardığı için azar işitmeden açık havada şekerleme yapmak. Edward, Ren'in kendisiyle ilgili paylaştığı her şeyin, onun karşılık vermesi için bir fırsat olduğunu fark etti fakat bu fırsatların hiçbirini değerlendirmemişti.

Sessizleştiler ve Edward'ın aklında söylemek istediği şeyler ışık gibi çaktı. Ren'e Mary'yi anlatmak istedi, bir aile olmaya ne kadar yakın olduklarını ve nasıl dağıldıklarını, ne kadar uzun zamandır öfkeyle yaşadığını ve son birkaç yılını artık hayata geçirmek istediğinden emin olmadığı bu planı kurgulamakla sarf ettiğini anlatmak istedi. O kadar uzun zamandır içinde öfke ve kırgınlık taşıyordu ki,

bunlara öyle bir sarınmıştı ki, başkalarını uzakta tutmaya alışmıştı. Ren'in hâli tavrı, hepsini düşürmek istemesine yol açıyordu.

"Ren..." diye söze başladığında, Ren de, "Acaba sen?.." dedi.

Edward'ın elini sıktı. "Hadi söyle."

"Hayır, önce sen söyle."

"Şey soracaktım –eğer sormamın bir sakıncası yoksa– biyolojik anne baban kim biliyor musun?"

Edward'ın göğsünden bir bulut geçti. "Hayır... Tek bildiğim, ben üç yaşındayken benim vesayetimi bırakmışlar ve o zaman koruyucu aile sistemine girmişim. Beni Spokane İtfaiye Ekibi'ne vermişler."

"Ama burada ailen var?"

Edward başıyla onayladı. "Bir bakıma."

Ren ona bariz bir açılış sunmuştu ve Edward yine de bu kapıdan içeri adım atamıyordu. Ren nasıl içini dökmeyi bu kadar kolay başarıyordu?

"Mary," diye tahmin etti.

"Koruyucu annemdi," dedi Edward, Ren'in nazikçe onu yüreklendirmesine sevinerek. "En büyük oğlu liseden mezun olduktan birkaç yıl sonra Nashville'e taşınmış – tam da benim evlatlık edinilmem kesinleşince. Burada perşembe günü bir iş görüşmem var. Çok uzun zaman önce ayarlamıştım çünkü önünde sonunda ona yakın olmak istediğimi biliyordum."

"Aman Tanrım, Edward, ne kadar büyük bir şey. Bugünü onunla geçirebilirdik."

"Hayır, burada olduğum sürece onu görmek için vaktim var. Cidden, Mary iyi. Biz bunu yapabilecekken onu yapmak istemezdim."

"Biyolojik anne babanın şu anda nerede olduğunu biliyor musun?"

Edward durup gökyüzüne baktı. "Hayır. Ama Audran'ın dersindeki testi yapınca en azından benim için bir gen haritası çıkar diye umuyordum."

"Çıkmadığını tahmin ediyorum."

"Hayır. Hiçbir şey çıkmadı."

Ren uzanıp elini sıktı. "Üzüldüm."

"Evet."

"Ben de öyle bekliyordum," diyerek kuru kuru güldü Ren. "Hiçbir şey çıkmayacağını. Ama işte buradayız."

"Sana imrendim," diye itiraf etti Edward, yana yatıp elini başının altına koyarak. "Ama komik olan ne, biliyor musun?"

"Ne?"

"Seni daha iyi tanıdıkça, o testi yapmış olmana bile şaşırıyorum. Gloria ve Steve'in buna yeşil ışık yaktığını hayal bile edemiyorum."

"Ben de buna çok kafa yordum – neden öyle hemencecik yaptım o testi diye." Ren de dönüp onunla yüz yüze geldi. "Daha önce hiç anne babamın sözünden çıkmamıştım fakat okulda onlardan uzakta geçirdiğim her gün, onca kuralın ne için konduğunu daha çok sorgular oldum. Sınırları itmeye başladım, azıcık azıcık. Okul gazetesiyle röportajı kabul ettim, çalışma gruplarında arkadaşlar edindim, o testi yaptım. Her şeyi tecrübe etmek istiyordum çünkü derinde bir yerde, bir yanım, bir sonraki güz dönemi gelmeme izin vermeyeceklerini biliyordu. Yaz tatili için eve döndüğüm anda, ne kadar değiştiğimi anlayacaklar bence. Bu yolculuğu yaptığımı bilseler, bu sömestiri bitirmeme de izin vermezler ki."

Edward'ın midesine bir yumru oturdu. Ren ile ilk tanıştığında okulda bir hafta dayanamaz zannetmişti. Derken Ren ona tersini kanıtlamaya başladıkça Edward keşke haklı çıksaydım diye dilemeye başladı. Edward üzerinde düşününce, anne babasının onun geri dönmesine izin vermeyeceği düşüncesi ona fazlasıyla gerçek geldi. Ne kadar kontrolcü olduklarına bakılırsa, Ren'in tüm bunları onlardan nasıl saklamayı başaracağından emin değildi. Ren, Christopher Koning'i bulsun ya da bulmasın, adam onun babası olsun ya da

olmasın, fark etmezdi, Fitz biliyordu. Ren bu deneyim sayesinde değişmişti bile ve anne babasının bunu fark etmeyeceği bir dünya mümkün değildi.

Bir düşünce daha aklından geçti ve bu kez midesi buruldu. Edward suçluluk duyarak inledi. "Ben de bir sürü kural koydum," dedi sessizce.

Ren ona kaşlarını çattı. "Ne?"

"Seyahat için. Bir sürü kural koydum. Eğilmek yok, konuşmak yok, yemek yemek yok, şarkı söylemek yok. Sen ömrünü Steve ve Gloria'nın kuralları altında geçirmişsin. Sonra üniversiteye, daha fazla kuralın içine yollanıyorsun. Sonra benimle yola çıkıyorsun, yine kurallar." Edward gözlerini kapatıp suratını buruşturdu. "Amma iğrencim."

"Sorun değil," dedi Ren içgüdüsel olarak anında.

"Sorun." Edward gözlerini açtı, Ren ile bakıştı. "Çok boktan. Özür dilerim."

Ren ona baktı, onu gerçekten görüyor gibiydi. "Sen insanları uzakta tutmak için bir sürü şey yapıyorsun. Kurallar benimle ilgili değildi, senin sınırlarınla ilgiliydi. Bunu anladım."

Edward ona bakakaldı, başı döner gibi oldu.

"Benimle hâlâ bilmece gibi konuşuyor olsaydın, o kurallara kızardım," diye gülümseyerek devam etti Ren. "Ama bana kendinden bahsediyorsun. Ne kadar zor olduğunun farkındayım."

Edward inanamayarak sessizce güldü. "Sana o kadar deli oluyorum ki." Elini, onun kolunun üstünde gezdirince Ren'in tüylerinin diken diken kalktığını hissetti. "Üşüdün mü?" diye sorarak svetşörte uzandı ve onu Ren'in üstüne attı.

"Üşüdüm," dedi Ren ve karanlıkta sırıttı. "Ve ben de sana deli oluyorum."

Edward, "Gergin misin?" diye sordu. "Yarından dolayı?"

Ren sıkıcı bir kahkaha attı. "Gergin lafı solda sıfır kalır. Zihnimde canlandırmaya başlıyorum ve âdeta beynim kapanıyor, her

şey sisleniyor ve nefes alamıyorum."

Edward nihayet dilinin ucundaki baklayı çıkardı. "Ben de seninle gelebilir miyim?"

Ren sessizleşti, gözleri yuvalarından fırladı. "Atlanta'ya?"

"Evet."

"İş görüşmen ne olacak?"

"Sadece dört saatlik bir yol. Çarşamba gecesi buraya dönmem lazım sadece."

"Benim için bunu yapar mısın?"

Ren'in sesindeki şaşkınlık o kadar sahiciydi ki Edward kahkahayı bastı. "Senin için buz gibi gölde çırılçıplak kaldım. Sence Atlanta'ya kadar birkaç saat araba mı kullanmayacağım..."

Ren öne atılıp dudaklarını dudaklarına bastırınca lafı yarıda kaldı ve Edward sırtüstü yuvarlanınca Ren üstünde, havadaydı. Saçları açıldı, o tepede baş başa uzanmış öpüşürlerken onlara yumuşacık bir perde oldu.

Daha sonra otel odalarında, yan yana dişlerini fırçalarken Edward hayatında üç kez şansının yaver gittiğini idrak etti: Mary ile tanıştığı gün. Hâkim Iman ile tanıştığı gün. Ren ile tanıştığı gün. Onunla birlikte olduğu zaman, nasıl tekrar Sadece Fitz olabilirdi, bilmiyordu. Günlerdir o beş yıllık planını düşünmüyordu. Perşembe günkü mülakatı için koskoca bir ikna edici konuşma ezberlemişti, oysa şimdi ne diyeceğini bile bilmiyordu. Tek istediği, Ren'i alıp uzaklara kaçmaktı.

Böylece, bir bakıma, öyle yaptılar.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

REN

"Acaba Max bu sabah çalışacak mı, merak ediyorum."

Ren, Edward'ın sesini duyunca kafasını kaldırıp baktı ve onun bakışlarını endişeyle ona dönük buldu. Ancak şu anda ne kadar gergin olduğunu, sabahtan beri ne konuştuğunu ne de kafasını kaldırdığını fark ediyordu. Sesi çatlak çıktı: "O en uslu çocuktur, hemen çalışır."

Ayrıca, ah. Şimdi adamakıllı bakınca Edward'ın ne kadar yakışıklı göründüğünü fark etti. Ren öylesine kendi zihnindeydi ki, Edward'ın avcı yeşili bir tişört giydiğine, kahverengi gözlerinin elaya döndüğüne, saçlarını alnından geriye taradığına ve çok bakımlı ve yetişkin göründüğüne dikkat etmemişti. Ren bir an durup bu adamın onun erkek arkadaşı olduğunu idrak ederek sevinmemişti. Kaygısı midesinde somut bir tuğlaya dönüşmüş, her yeri kaplamıştı.

"Nasılız?" diye sordu Edward eğilip Ren ile göz göze gelerek. Ren ise bu sırada Corona'da başka birilerinin onun bu nazik yanından haberi var mıydı diye düşünüyordu.

"İyiyim."

Edward makul derecede şüpheliydi. "Emin misin? Biraz solgunsun. Yola çıkmadan önce bir şeyler yemek ister misin?"

Yemek düşüncesi bile midesini çalkalıyordu. "Sanırım sadece oraya varmak istiyorum."

Edward, Ren'in saçlarını arkaya doğru düzeltti ve bir tutamı

Ninova

kulak arkasına attı. "Tamam, bugün patron sensin."

"Hâlâ ne diyeceğimi bilmiyorum," diye itiraf etti Ren, yolcu kapısına yaslanıp. "Kapısını çalıp, 'Merhaba, acaba kızınızı kaybettiniz mi?' diye mi sorayım?"

"Korkunç bir fikir değil." Edward gülümsedi ve sonra eğilip onu uzun uzun öptü. "Hazır mısın?"

"Hazırım."

Arabanın ön tarafından yürüdü, geçerken Max'e teşvik edercesine hafifçe vurdu. Edward kontağı çevirir çevirmez Max gümbür gümbür çalıştı.

Geçen salı sanki seneler önceydi ama hepi topu yedi gün olmuştu. Ren, kaldırımın kenarında Fitz'in gelmesini bekleyişini hatırladı; hem gergindi, hem vicdan azabı içindeydi hem de annesiyle babasına söyleyeceği büyük yalandan dolayı midesi bulanıyordu. Christopher Koning'in kapısının eşiğinde ne yapacağına, ne diyeceğine karar vermesi için koskoca yolculuk boyunca düşünmeye bol bol vakti olacak zannetmişti. Adamın kızı olmasına imkân olmadığını ya da –dünyasını daha sarsacak bir biçimde– olduğunu duymaya duygusal ve zihinsel olarak hazırlanacak vakti bulacağını sanmıştı.

Gelgelelim, bu yolculuk babasını bulmaya odaklanmak yerine, önünde bekleyenlerden ziyade tam yanında olan şeyin ağır basmasına dönüşmüştü: Edward Fitzsimmons'a. Gelgitli ve tartışmalı başlayan günleri, rahatlık, tutku ve dürüstlüğe dönüşmüştü. Ren'in kalbi aşkı keşfederken beyni bütün ömrünün bir yalan üstüne kurulu olma ihtimalini derinlemesine düşünüyordu; zorlayıcı bir durumdu.

"Beni oraya kadar götürmene seviniyorum," dedi Ren. "Tek başıma gerile gerile kopardım."

Edward yoldan bakışlarını ayırıp gülümsedi. "Ben de. Eğer ben orada olsaydım ve sen cep telefonun olmadan buralarda olsaydın, kendimi işe yaramaz hissederdim."

Cep telefonu. Ren bir sebeple ondan ayrı düşerse, onunla irtibat kurmasının bir yolu olmayacağını daha önce hiç aklından geçirmemişti. Screaming Eagle ganimetlerinden kalan tek kullanımlık telefonu atmışlardı; Fitz bu telefonun bir sürü yasa dışı iş için kullanılmış olabileceğini söylemişti, bu yüzden o cihaz artık Rapid City'de bir çöplükteydi. Ren muhtemelen bir cep telefonu almaya ihtiyaç duyacağını fark edince, bir kez daha uyanıp irkildi ve bir an durup önlerindeki sokağa gözlerini dikerek kelimeleri birleştirmeye çalıştı. "Onun evine tek başıma gitmek istersem, duygularını incitmiş olur muydum?"

"Tabii ki olmazsın. Yakınlarda beklememi kastediyorsun, değil mi?"

Ren uzun uzun düşündü. Edward'm yanında ne kadar rahat hissederse hissetsin, ona olan biten her şeyi anlatmayı ne kadar çok isteyeceğini bilirse bilsin, geri çevrilirse, buna tanık olmasını istemediğinin farkındaydı. Her şey –hatta bu bile– çok yeniydi. Edward'ın yakınlarda olmasına ihtiyacı olsa bile, bununla önce kendi başına mücadele etmek istediğini biliyordu.

"Sen gidip bizim otele girişimizi yapsan ve ben beni almana hazır olduğum zaman seni arasam daha iyi olur bence."

Edward birkaç saniye sessiz kaldı. "Senin cep telefonun yok Gün Işığı."

"Biliyorum ama bana numaranı verebilirsin. Babam olmasa bile, telefonunu kullanmama izin verir, ne dersin?"

"Hadi gidip sana bir tek kullanımlık telefon alıp dönelim."

Ren hayır anlamında başını salladı. "Çok gerginim. Bunu şimdi yapmak istiyorum. Adamın telefonunu kullanabileceğimden eminim."

Ninova

"Benimkini alırsan daha rahat hissederdim." Edward konsola uzanıp telefonu ona verdi, elini elinin üstüne sarıp sıktı. "Ben otelden bu numarayı ararım, böylece sen de hazır olunca beni ararsın."

Ren hiçbir zaman hazır olmayacağından emin sayılırdı ama fark etmezdi çünkü Atlanta'da iki yanı ağaçlarla sıralı sokağın kaldırımına yanaştıklarında ev işte oracıktaydı: Birchwood Terrace numara 1079. Ev maviydi, kenarları beyaz çerçeveliydi ve güneş sarısı bir giriş kapısı vardı. Mahalle çok güzeldi, yemyeşil ve baştan çıkarıcıydı, her bir dal kocaman tomurcuklarla doluydu. Toni Morrison ve Flannery O'Connor okuyarak geçirdiği yıllardaki kitaplarda anlatılanlara hiç benzemiyordu. Fakat işte günümüzün Atlanta banliyösü böyleydi: Güzel evlerden kaldırımlara uzanan avlular; muntazam çimenliklerin kenarlarında kusursuz çiçek tarhları. Kaldırımlar ağaçlıklıydı, çatılara hafif gölgeleri vuruyor, dalları asfaltın karşısındaki kuzenlerine uzanıyordu.

Ren buranın ailelerin saat tam altıda akşam yemeğine oturduğu yuvalarla –sadece evlerle değil– dolu olduğunu anlayabiliyordu. Burada kız çocuklar babalarıyla yakalamaç oynar ve oğlanlar elini seleden ayırmamaya çalışarak peşlerinde koşan anneleriyle bisiklete binmeyi öğrenirdi. Kendi yetiştirilişinden o kadar farklı bir tarzdı ki, Ren şimdi bu alternatif gerçeklikle burun burunayken bir anda ortadan ikiye kesilmiş gibi hissetti. Böyle bir avluda oyun oynadığını, gerçek bir okula gittiğini, paslı eski püskü bir kamyonet yerine gıcır gıcır bir sedan arabayla gezdiğini hayal etti. Nasıl ve nerede yetiştirildiğini değiştirmek istemiyordu ama çiftliği terk edene dek her zaman ne kadar yalnızlık çektiğini fark etmemişti. Tek dostları domuzlar ve tavuklar, kediler ve ineklerdi.

Edward yarım blok öteye park etti. "Seninle gelmemi istemediğinden emin misin?"

Ren camdan dışarıyı seyretti, arkalarına doğru baktı. "Eminim."

"Bana bak Ren."

Ren döndü ve Edward eğilip onu bir kere öptü. "Otele gider gitmez arayıp telefon numarası ve oda numaramızı bırakacağım, böylece sana bağlayacaklar. Ne olur ne olmaz diye, numarayı mesaj da attıracağım." Edward uzanıp telefonu sessize aldı. "Çalmayacak –senin dikkatini dağıtmasını istemiyorum– ama sesli mesaj gelince titreşecek. Tamam mı? Şifreyi ve sesli mesajı dinleme yolunu biliyorsun, değil mi? Mesajlarımı okumayı?" Ren uyuşmuş gibi başıyla onayladı ve Edward ona planı tekrar ettirdi.

"Bana sesli mesaj bırakıp telefon numarasını söyleyeceksin aramam için," dedi Ren, telefondaki sesli mesajlara nereden ulaşılacağını bildiğini de gösterdi. "Bize oda numaramızı söyleyeceksin, ben de oteli arayınca o odayı bağlamalarını isteyeceğim."

"Her koşulda beni ara," dedi Edward. "Akşam yemeğine kalırsan, beni ara. Hemen arabayla götürülmen gerekirse, beni ara. Hatta nasıl gidiyor diye bir fikrin olur olmaz, beni ara. Sadece haberdar et beni. Lütfen?"

"Ederim. Teşekkürler." Ren ona doğru yaklaştı, yanağını avucunun içinde tuttu, arkasından derin bir nefes alıp arabadan indi.

Edward arkasından ona seslendi. "Ren!"

Ren eğildi, arabadan içeri bakınca Edward'ın konsolun karşısından eğilmiş, gözlerini ona dikmiş olduğunu gördü. "Şey..." Edward gülerken ciddileşti, gözlerinin içine baktı. "Sana söylemek istedim ki..."

"Neyi söylemek istedin?" diye sordu Ren.

Sonunda sırıttı, yumruğunu dayanışmacı bir biçimde kaldırdı. "Sen halledersin."

Ninova

"Sözüne güveniyorum. Yakında görüşürüz." Ren zayıf bir gülüşle el salladı, yolcu kapısını kapattı ve Edward nihayet arabayla giderken garip bir kederle bekledi.

Hava bile burada farklı kokuyordu, ağır bir tatlılık vardı, Ren önce adını koyamadı fakat sonra yukarı tırmanan ve kapı girişlerindeki kemerleri saran, yıldız şeklindeki beyaz çiçekleri görünce anladı.

Yasemin.

Edward'ın telefonunu cebine soktu, belinde ağırlığını hissetmek ona güven verdi. Bugün kendisi gibi hissetmek istemişti; bu yüzden paçası kesik kot şort ve kısa bir tişört giymiş, saçlarını arkada dümdüz örmüştü. Sanki sarı kapılı mavi evin yanından arabayla on saniye önce geçmişlerdi ama geriye yürürken, ev nedense kilometrelerce uzaktaydı. Ren diğer evlerin yanından geçerken –beyaz çerçeveli bir sarı ev; yeşil çerçeveli bir beyaz ev; mavi çerçeveli bir yeşil ev– beş yaşındaki Ren'in bu çimlerde koştuğunu, sekiz yaşındaki Ren'in buradan okul servisine bindiğini, on üç yaşındaki Ren'in o kocaman arka bahçelerin birinde güneşlendiğini hayal etmeye çalıştı. Aklındaki bu görüntülere, burada geçebilecek kurmaca yaşamını imgelemeye ve binlerce kilometre ötedeki gerçek yaşamını hatırlamaya öylesine dalmıştı ki Gloria'nın sesini duyduğuna yemin edebilirdi.

"Ren."

Ren kaldırımda donakaldı çünkü duyduğu sesin, hayal ürünü olmadığına yeni ayıyordu.

"Ren Gylden, derhâl bana bak."

Ren yavaşça döndü ve yüreği midesine kadar düştü.

Ren küçükken Gloria'nın saçları simsiyah ve parlaktı fakat artık griydi, siyahlı beyazlı dalgaları yarı açık, yarı topluydu ve uzun bukleleri sırtının ortasına kadar iniyordu. Şehre inerken giydiği düzgün

giysileri yoktu üzerinde; bir kot ve gömlek giymişti, pazardaki tezgâhlarında çalışırken ya da kasabaya siparişleri götürürken giyeceği giysilerdi bunlar. Bahçe eldivenleri ve kocaman bir şapka yerine, omzuna tente bezinden bir çanta atmıştı ve yüzüne güneş gözlüğü takmıştı. Ren o gözlüğün camında kendi yansımasını gördü; küçük ve korku içindeydi.

En feci kâbusu gerçek olmuştu. Gloria öğrenmişti. Bu miskin Atlanta mahallesinde, tam karşısında duruyordu. "Burada ne arıyorsun?" diye sordu Ren.

Gloria güneş gözlüğünü çıkarıp çantasına attı. Yapmacık bir neşeyle güldü. "Ah tatlım, sana vizelerin nasıl geçiyor diye sormaya geldim."

"Söz veriyorum, açıklayabilirim."

Gloria'nın yüz ifadesi kapandı. "Açıklamaya ihtiyacım yok. Burada ne yaptığını çok iyi biliyorum."

"Biliyor musun?"

"Tabii ki biliyorum, seni aptal kız."

Ren'in kafatası ve ensesinden terler damladı. Her şey, her şey yanlış gidiyordu. Edward'ın yanından ayrılmasına neden izin vermişti? Edward ona yardım ederdi. Bu durumun nasıl idare edileceğini bilirdi.

Ren onun öz güvenini taklit etmeye çalıştı. "Aslında bunu kendi başıma halledebilirim."

"Kendi başına mı? Doğru mu bu?" Gloria, bir şahine pati atan aslan gibi Ren'in yiğitliğini kenara itti. "Dün malzeme almak için kasabaya plansız bir geziye çıktım, Tammy'nin kasanın arkasındaki televizyonu açıktı. Ne gördüğümü asla tahmin edemezsin."

"Ben... Bilmem. Ne gördün?"

"Sen ve bir oğlan Nashville, Tennessee'de bir partide el ele tutuşmuştunuz."

Ninova

Ren'in midesine bir yumruk oturdu. Müziği, dansı, şampanyayı hatırladı. Edward hızlıca gidelim diyene kadar protestocuları seyrediyorlardı, başının yanından öperek ve ona bir çöp kızarmış Oreo vererek dikkatini dağıtmıştı. Kaçın kurası Edward kameraları görmüş ve yarattıkları tehlikeyi anlamıştı. Ren'in aklının ucundan bile geçmezdi. Yakalanmanın kaderinde olduğunu gösteren bir işaret varsa, o da buydu. "Ya."

"Evet, ya," diye alay etti Gloria ve katı bir kahkaha attı. "Tammy o kadar heyecanlandı ki televizyondan senin fotoğrafını çekti. Hatta bana bir kopyasını bile bastı ve tahmin edeceğin üzere, o çocuğun adını bulmak için kullandım bu kopyayı. Hemen ilk uçağa atladık." Gloria onları dün Nashville'de televizyonda görmüş ve tam olarak nereye gittiğini anlamıştı. Hem de tam sokağına kadar?.. Farkındalık, Ren'in içindeki bir kapıya tekme atıp açtı sanki. Annesinin sesini duyunca yeniden dikkatini topladı. "Bunu yapmaktan ne kadar keyif aldığımı sorsana."

"Gloria, beni almaya gelmek zorunda değildin. Geri gelecektim. Söz veriyorum."

"Seni tüm bunlardan uzak yetiştirmek ve büyütmek için verdiğim onca emekten sonra..." Etraflarındaki güzel sokağı işaret etti. "Senin hiç tanımadığın biriyle yollara düşmene ve Atlanta'ya arabayla gelmene razı olacağımı mı sandın? O okula gitmen için, seni büyüttüğüm değerlere sadık kalman için sana güvendim Ren. Sense evden uzak kaldığın ilk seferde bunu mu yaptın? Dersimizi aldık."

"Her şey aynı eskisi gibi olacaktı! Ben sadece..." Ren derin bir nefes alıp annesinin gözlerinin içine baktı. "Gerçeği öğrenmek zorundaydım ve sana sorarsam, okula geri dönmeme izin vermezsin diye endişelendim."

"Gerçeği," dedi Gloria, bir adım yaklaşarak ve yüz ifadesi

yumuşayarak. "Ren, iyi bir şey olsa senden saklar mıydım sence? Burada bulacağın iyi bir şey olsa, ben senin gitmene izin vermez miydim sanıyorsun? Benim hakkımdaki düşüncelerin bu kadar mı kötü?"

"Hayır Gloria, ben..."

"Seni korumaya çalıştığım hiç mi aklının ucundan geçmedi?"

Ren durup kaşlarını çattı. "Neden korumaya?"

Gloria iki kapı ötedeki eve bakıp derin, titrek bir nefes çekti. "Çok kötü bir adamdan. Steve seninle aynı kandan olmayabilir ama senin için dünyadaki en iyi baba, seni öz kızı gibi seviyor. Beni ilk evliliğimin cehenneminden o kurtardı."

Bu şüphenin teyit edilmesiyle Ren yan boşluğundan bıçaklanmış gibi hissetti. "Bana neden söylemedin peki?"

"Çünkü önemli değildi," dedi Gloria. "Çok küçüktün, Steve'in senin biyolojik baban olmaması önemli değildi. Daha iyi bir yer bulduk ve o adamdan kurtulup daha iyi bir hayat kurduk." Son kelimeleri o çok kötü adamın yaşadığı eve doğru savurmuştu.

"Güzel bir yer burası." Ren'in gözleri beyaz çerçeveli mavi evi süzerken Gloria bu kadarına izin verdi. "Her zaman toplum içindeki rolünü iyi oynamayı beceren biriydi. Sadece o kapının arkasında sinsice pusu kurmuş karanlık şeyler olduğunu bil Ren. Sen benim tek çocuğumsun, benim bebeğimsin ve onun pençelerinden kurtulmak benim için çok zor oldu."

Ren ürperdi, içgüdüsel olarak Gloria'ya bir adım yaklaştı ve gözlerinin içine baktı. Gloria'nın gözleri parlaktı, dökmediği yaşlarla doluydu ve belki biraz da korkmuştu.

Ren annesinin ağladığını hayatında yalnızca bir kere görmüştü, o da en sevdiği atı kolik olup bir gecede öldüğü zamandı.

"Steve'den önce kötü bir ilişkinin içinde olduğunu bilmiyordum," dedi Ren ona. "Bu konuları hiç konuşmadık."

"İyi bir nedeni vardı." Gloria öne eğilip Ren'in elini tuttu. "Lütfen bebeğim, onu tekrar hayatımıza sokma. Bana güvenmen lazım."

Ren kaldırım kenarına oturup başını elleri arasına aldı. Annesinin bazı konularda yanıldığını biliyordu fakat Ren'i severdi ve onun iyiliğini isterdi.

"Bu gece uçakla dönmek için üç biletimiz var," dedi Gloria, Ren'in sırtını sıvazlayarak.

"Edward ne olacak?"

Gloria ağzı açık kalarak baktı ona. "Ren, ciddi olamazsın. Ben... Ben sandım ki..." Gloria kaşlarını çatarak yutkundu. "Lütfen bana o oğlanın sadece seni buraya getiren birinden ibaret olduğunu söyle."

"Öyle başlamıştı," diye anlattı Ren. "Ama daha fazlasına dönüştü. İyi biri o Gloria."

"İyi ha..." Gloria kahkaha attı, kesik, acımasız bir sesle. "O bir suçlu Ren. Dolandırıcı." Başını iki yana salladı. "Neden şaşırıyorum ki. Sanırım ikimizin de hata yapmak, yanlış erkeklerle sıkı fıkı olmak kaderimizde var." Gloria kaldırım kenarında yanına oturdu. "Çok şükür buraya tam vaktinde yetiştim."

"Anlamıyorsun. Genç yaşta bazı hatalar yapmış ama... Aynen benim gibi burslu okuyor."

"Yani o zengin adamın gerçek oğlu olmadığını biliyorsun?"

"Biliyorum. Bana her şeyi anlattı."

Gloria yutkunarak Ren'e yarı endişe, yarı acımayla baktı. "Her şeyi mi? Ne belalara bulaştığını da mı?"

Ren birdenbire emin olamadı. Edward ona hayatından ekmek kırıntıları gibi parçalar sunmuştu. Belki de henüz ona her şeyi anlatmamıştı. Ama hayır, Ren onu *tanıyordu.* Alnını dik tuttu, korumacı bir ateş göğsünü ısıttı. "Evet, geçmişinin çok kabarık olduğunu biliyorum ama o iyi bir insan." Öyleydi, kendisi her zaman inanmasa da.

Ren annesinin gözlerinin içine baktı, sesi titremesin diye uğraşarak, "O benim erkek arkadaşım ve ona güveniyorum," dedi.

"İyi öyleyse." Gloria ona uzun uzun baktıktan sonra gözlerini kırpıştırdı ve çantasına elini sokup bir zarf çıkardı. "Bunların hiçbirine şaşırmayacağına memnun oldum."

Ren zarfı açtı, içindeki tek sayfalık belgeyi çıkardı. En üstte Edward'ın daha gençken çekilmiş bir resmi vardı – pasaklı, uzun saçlı, deli bakışlı. Gözlerindeki öfke insanı çarpıyordu.

Üstünde yasal adı olduğunu tahmin ettiği isim –Edward Pryce Fallon–, doğum tarihi ve Ren'in tahmininice Washington Eyaleti Çocuk Esirgeme Kurumundan alınmış kayıt numaraları yazıyordu. Altındaysa, yaklaşık on beş satır uzunluğunda bir liste vardı. Ren çabucak taradı:

9A.56.065..... Motorlu araç hırsızlığı
9A.56.068..... Çalıntı araç bulundurma
9A.56.330..... Başka bir şahsa ait kimlik bulundurma
9A.56.340..... Tekrar satma niyetiyle hırsızlık
9A.56.310.....Çalıntı ateşli silah bulundurma
9A.56.346.....Birinci dereceden hırsızlık

Dahası vardı fakat Ren durdu, sessizce inledi. "Bu doğru değil. Doğru olamaz... Sen nereden..."

Ren yüreği ağzında atarak gölün içinde, ikisi de çıplakken, ikisi de savunmasızken yaptıkları konuşmayı hatırladı. Edward ona bir şey anlatmaya çalışıyordu, kötü şeyler yapmış olduğunu söyleyerek başladı ve Ren ona polise bulaşıp bulaşmadığını sormuş, tamamen hayır demesini ummuştu. Peki, Edward ne demişti? Gözlerinin içine bakmış ve...

Bela derken neyi kastediyorsun?

Ren'in yüreği daraldı. Edward hiçbir şey itiraf etmemişti çünkü Ren ona doğru soruları sormamıştı. Ren'in onda sadece en iyiyi görmek istediğini biliyordu ve buna izin vermişti.

"Böyle biri o Ren." Gloria kolunu Ren'in omuzlarına koydu. "Bebeğim, o böyle biri. Onun gibi erkekler bizim gibi kadınları kandırmada ustadır. Bizden faydalanmakta."

Ren birazdan kusabilirdi. Bulmaya geldiği babası, istismarcı bir kocaydı ve âşık olduğu erkek bir suçluydu.

Gloria, Ren'i kendine çevirdi ve Ren'deki girdabı okurken yüz ifadesi yumuşadı. "Şimdi, beni dinle. Bunlar için kendini suçlayamazsın. Ben de aynısını yaptım işte; bir oğlanla tanıştım, birkaç gün içinde ona âşık oldum. Sen insansın. Fakat bu çocuk kötü haber. Hüküm giymiş bir suçlu ve sana duymak istediklerini söylemeyi, senin güvenini kazanmayı biliyor. Baksana şu sicil kaydı dökümüne. Hırsızlık? Çalıntı ateşli silah bulundurma? Bir paket sakız çalmamış yani. Sana kim bilir neler yapacaktı. Ya da *bize.*"

Ren ne düşüneceğini bilmiyordu. Edward'ın akılsız bir çocuk olduğunu ve karıştığı belaların ufak tefek şeyler olduğunu düşünmüştü, tehlikeli şeyler değil. Kesinlikle ateşli silahlarla alakalı şeyler değil. Ren başına böyle bir şey geleceğini nasıl tahmin etmemişti? Çiftlikten uzak geçirdiği dönemde bir gıdım muhakeme öğrenmemişti. Her zamanki kadar saf ve cahildi işte.

İçi fenalaşarak Polaroid fotoğrafı hatırladı. Edward sahtecilik yapıyordu. Ren onu notlarını değiştirirken yakalamıştı ve bir şekilde, son birkaç gün içinde bunu unutuvermişti. Miriam daha ilk günden onu uyarmamış mıydı? Haklıydı işte; herkes haklıydı. Edward, Fitz'ti ve Fitz yalancının tekiydi.

"Bizim hakkımızda ona bir şey anlatmadın, değil mi?" diye sordu Gloria kibarca. "Nerede yaşadığımızı? Bizi bulmasını istemeyiz."

Ren düşündü, taşındı. "Belki Five and Dime ucuzcu dükkânından bahsetmiş olabilirim," diye itiraf etti. "Sanırım Corey Cove'u da söylemiştim."

Gloria uzun, derin bir nefes aldı. "Pekâlâ. Dürüstlüğün için teşekkür ederim."

Ren annesinin kollarına yaslandı. "Kendimi salak gibi hissediyorum."

"Hiç duymayayım bunu." Gloria ayağa kalkmasına yardım etti ve sokağın başındaki kiralık mavi arabaya doğru yürüdüler. "Hadi gidip babanı alalım ve seni eve götürelim."

Ninova

OTUZUNCU BÖLÜM

EDWARD

Edward aslında panik yapan biri değildi. İnsana hiçbir faydası dokunmayan iki temel duygu olduğunu küçük yaşlarda öğrenmişti: endişe ve pişmanlık. Ancak saat altıya geldiğinde ve Ren'den tek kelime haber almadığında, huzursuzluğun soğuk ahtapot kolları gibi omurgasını sıktığını hissetti. Erkenden yola düşmüşlerdi; Edward, Ren'i sabah saat onu biraz geçerken bırakmıştı. Bu, neredeyse sekiz saatlik bir sessizlik ediyordu ve Ren onu haberdar etmeyi unutmuş olsa bile, arayıp haber vermeye alışkın olmayan birine göre bile, bir terslik vardı. Maalesef iPad'i ya da dizüstü bilgisayarı yanında yokken Edward telefonunun izini süremiyordu ve şu anda ikisi de yanında değildi. O yüzden aramayı sürdürdü. Edward arıyordu, telefon çalıyor, çalıyor, telesekretere bağlanıyordu ve Edward bir mesaj daha bırakıyordu.

Ancak ilk kez *doğrudan* sesli mesaja bağlanınca –demek telefon kapatılmış ya da şarjı bitmişti– Edward'ın içindeki huzursuzluk paniğe dönüştü. Ren'e ulaşmasının, güvende olup olmadığını bilmesinin artık imkânı yoktu.

Saat yedide, endişe ve dehşetten kafayı yiyerek lobiye indi ve orada beklemeye karar verdi. Valeye yanaşan her arabada, *Belki bu arabayla gelmiştir,* diye düşündü. *Belki babası onu bırakıyordur.*

Bir saat daha geçti ve Ren'den hâlâ eser yoktu.

Edward check-in masasına yaklaştı. "Yirmili yaşlarda, şu

Ninova

boylarda bir genç kadın gördünüz mü?" Elini göğüs hizasında tuttu. "Çok, çok uzun sarı saçlı?"

Bu tarifi duyunca kadının yüzü gevşedi. "Adınızı öğrenebilir miyim efendim?"

"Edward. Edward Fitzsimmons."

"Teşekkürler. Evet, birkaç saat önce daha yaşlı bir çiftle birlikte buradan ayrıldı." Kadın eğilip bir çekmeceyi açtı ve telefonu tezgâha koydu. "Bunu size bıraktı."

Edward uyuşmuş hâlde telefonu aldı ve başı dönerek asansöre yürüdü. Odalarına –hayır *kendi odasına*– çıkınca içi kararararak düşüncelere daldı; gözlerini yere dikmiş, her olası senaryoyu kafasında canlandırmaya çalışırken ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu.

Daha yaşlı bir çift Gloria ve Steve demek olabilirdi ama onların Ren'i burada nasıl bulduklarını anlamadı. Christopher Koning ve karısı olabilirdi, o durumda da Ren bu gece onların evinde kalmayı seçmiş olabilirdi. İyi de o zaman neden telefon etmesindi ki?

Edward hangi ucundan tutarsa tutsun, bir bit yeniği seziyordu.

Başlangıç noktası olarak tek bildiği yer ise Birchwood Terrace numara 1079'du.

Sokak, gece ne kadar farklıydı. Ya da belki de Edward, ruh hâlinden dolayı her şeyi şüpheyle yorumluyordu. Kaygı dolu bir zihin için, gündüz gözüyle vaha gibi görünen bir ortam kolaylıkla karanlığı gizleyen bir mahalle olabilir, yirmili yaşlarındaki masum bir kızın ortadan kaybolmasına rahatça göz yumabilirdi.

İçeride sıcak ve yumuşak ışık yanıyor, verandadan müzik sesi

duyuluyordu. Edward gözlerini kapatıp yavaş, derin bir nefes aldı.

Sakin ol Edward. Olanların bir açıklaması var. Onu bulacaksın.

Elini kaldırıp kapıyı tıklattı. Sert tahtaya vuran küçük ayak sesleri duyuldu, arkasından kapı ardına kadar açılıp karşısına –olamaz– pijamalı ve terlikli bir minik Ren çıktı.

Altın rengi saçları omuzlarına dökülüyordu. İri yeşil gözleri Edward'a baktı. Edward göğsünden vurulmuş gibi oldu. "Merhaba," dedi arkadaşça bir tebessümle.

"Anne, kapıda bir adam var!" diye bağırdı kız çocuğu cevap olarak ve koridora koştu.

Uzaktan bir kadın kapının eşiğine yaslanıp nefes nefese: "Ah! Emily! Kapıyı açmadan önce annenle babanı bekle!" dedi. Ellerini önlüğüne silerek yaklaştı, omzunun üstünden, "Hayatım, biri geldi!" diye seslendi.

Diğer odadan bir erkek sesi bir şeyler mırıldandı ve Edward sadece, "Tatlım... kapı... her zaman... ben ya da annen... güvenli..." kelimelerini duydu.

Edward'ın kalbi göğsünde vahşi bir hayvan gibi atıyordu. Burası ne idüğü belirsiz insan kaçakçılarının evine hiç benzemiyordu. Fakat aynı zamanda Ren içerideymişe de hiç benzemiyordu. Kapıda bir adam olduğunu duyar duymaz Ren gelirdi, geleceğinden emindi Edward.

Kadın eşikte ona selam verip gülümsedi. "Merhaba, size nasıl yardımcı olabilirim?"

Edward sıcak bir şekilde gülümsemeye çalıştı, gözlerindeki histeriden kurtulmaya çalıştı. "Merhaba, evet, acaba Bay Christopher Koning burada mı yaşıyor?"

Kadının yüz ifadesi bir tekledi. "Evet, kendisi kocam olur. Bir dakika..." Durdu ve arkasına baktığında adam yaklaşıyordu. "Seni sordu," dedi.

Edward'ın karşısındaki adam, Ren'in yanında getirdiği printer'dan çıkmış fotoğrafın aynısıydı – sarı saçlar, yeşil gözler, umutlu

bir gülüş. Ancak kızıyla arasındaki benzerlik, yüz yüzeyken daha da belirgindi. Ren dar ve ucundan hafifçe kalkık burnunu onlardan almıştı. Ten renkleri aynıydı, kaşlarının yayı aynıydı. Fakat bir şey daha vardı, adamın Ren gibi *hissettiren* tarif edilemez bir aurası vardı. Nazik gözleri miydi, Edward'ın kendini anlatmasını dinlemek için hiç acelesi olmadığını gösteren, sabırlı tebessümü müydü, karar veremedi Edward. Başı dönüyordu.

"Ben Chris," dedi adam. "Nasılsınız?"

Edward adamla tokalaştı. "İyiyim, teşekkürler. Benim adım Edward." Edward yutkundu, bu konuşmanın nasıl geçeceğini tahmin edemiyordu. "Bu şekilde kapınıza damladığım için özür dilerim. Size garip bir soru soracağım."

Chris gülümsedi ve dışarı adım attı, ön kapıyı arkasından kapattı. "Bir duyalım."

"Bugün evinize genç bir kadın geldi mi?" diye sordu Edward.

Chris kaşlarını çattı. "Hayır..." Derken bir yerde jeton düşmüş gibi oldu, omuzları dikleşti ve bir adım yaklaştı. "Kimdim demiştiniz? Bugün buraya kim geldi mi?"

"Adı Ren." Chris tanıdığına dair bir renk vermedi fakat gözleri şimdi delirmiş gibiydi, Edward'ın gözlerinin içini arıyordu. "Sizi bulmak için ülkenin diğer ucundan arabayla geldik."

"Kaç yaşında?" Chris tak diye sordu.

"Daha yeni yirmi üçü doldurdu." Edward yüzünü buruşturdu. "Bu sabah sizinle konuşması için burada bıraktım onu ama otele geri dönmeyince endişelendim."

Chris'in suratı kül gibi bembeyazdı. Edward cep telefonunu çıkarıp fotoğraflarını açtı ve Ren'in geçen akşam yemekte çekilmiş fotoğrafını gösterdi. Rushmore Dağı'ndaki fotoğraflarını da gösterdi. "Kendisi bu. Ren. Ren Gylden?" Duraklayarak sessizce ekledi. "Sizin... Sizin onun babası olabileceğinizi düşünüyor."

Chris eli titreyerek telefonu aldı ve gülümseyen kıza baktı. "Gracie?"

Edward taş kesildi. "Ona ne dediniz?"

Chris tekrar kafasını kaldırıp baktığında yüzünden yaşlar akıyordu, eliyle ekranı işaret etti. "Bu benim 'Grace'im. Aman Tanrım!" Hıçkırığı boğazına takıldı. "Bu benim kızım. Yavrum. Becky! Gelsene!" diye evin içine seslendi, tekrar Edward'a döndüğünde gözlerinde dünyası başına yıkılmış bir ifade vardı. "Yirmi yıl önce kaçırıldı."

Chris ve Becky Koning, akşam yemeği masasının üstüne ellerindeki bütün belgeleri, fotoğrafları, gazete kupürlerini serdiler ve Edward'a, Chris'in üç yaşındaki kızı Grace Koning'in mahallenin parkındaki 4 Temmuz kutlamaları esnasında ortadan kayboluş hikâyesini anlattılar. O dönemde Chris, Ren'in annesinden –ufak tefek sarışın bir kadın olan Aria'dan– yeni boşanmıştı, kızını havai fişekleri izlemeye getirmişti ve kızının kazağını ararken yakınlardaki bir adamın sorusuna dalıp dönmüştü ve kafasını tekrar çevirdiğinde kızı yanında yoktu.

Hemen arkasından dokuz ay süren ve sekiz eyalete yayılan bir insan avı yaşanmıştı. Fakat Grace'i bir daha gören olmamıştı.

"Yıllar içinde," dedi Chris, ellerini belge koleksiyonu üstünde dikkatlice gezdirerek, "Kurduğumuz acil hatta neredeyse on bin tane arama düştü ama sadece yarısı inandırıcı ipuçlarına sahipti. Yıllar boyunca her kalabalıkta onu gördüğümü sandım. Dışarıda olduğum her saniye onu arama ihtiyacı belki sekiz, dokuz yıl önce azalmaya başladı." Becky'ye baktı, o da sırtını sıvazlayarak başıyla onayladı. "Bunca zamandır," dedi Chris, "Meğer ta Idaho'daymış." Kederli, kesik bir nefes verir gibi kahkaha attı. "Gecelerce uyanıp onu hayal mi ettim diye düşündüm ben. Kalkıp fotoğraflara bakar, küçük kızımı bir daha görmeden hayatıma nasıl devam edeceğimi çözmeye çalışırdım."

Edward evin içine şöyle bir baktı. Sıcak bir yuva gibiydi, sandalyesinden geniş bir oturma odası, televizyon ve iki kocaman bol yastıklı

koltuk görüyordu. Yerde oyuncaklar ve bir duvarda resim defteri sayfalarına yapılmış eserlerden bir kolaj vardı, bir diğer duvarı aile fotoğrafları dolduruyordu. Christoper ve Becky'nin yanında kapıyı açan küçük kız ve daha eski fotoğraflarda Edward'ın Ren olduğunu zannettiği küçük bir kız yer alıyordu. Cebindeki telefonu titredi ve Edward, Ren olabilir diye hemen telefonu çıkardı. Babası olduğunu görünce, sessize aldı.

"Anlamıyorum yalnız," dedi Becky. "Eğer onu burada bıraktıysan, nereye gitti?"

"Evet, birkaç ev ileride indirdim," dedi Edward, keşke onunla gelmek için biraz daha savaşıp ısrar etseydi diye pişman olarak. "Ben sadece Ren'in bana anlattığı kadarını biliyorum ama Gloria çok kontrolcü birine benziyor. Tahmin etmem gerekirse, muhtemelen burada bekliyordu ve Ren'e iyi bir hikâye uydurarak sonuçta sizinle konuşmak isteğinden şüphe etmesini sağladı."

Telefonu bir daha titredi fakat Edward yine duymazdan geldi. Tamamen anlamadığı kısım tam da buydu. Ren neden otele kadar dönüp cep telefonunu resepsiyona teslim etmişti peki? Tek tahminine göre, Ren telefonun pahalı olduğunu bildiği için, mülakattan önce yerine yenisini alamaz diye oraya bırakmakta ısrar etmişti. Tamam da Gloria neden kabul etmişti? Ren'i onunla birlikte gitmeye ikna ederken çok başarılı olmalıydı ki Edward'a rastlayıp da fikrinin değişmesinden bile endişelenmemişti.

Chris, "Bu çiftliğin nerede olduğunu biliyor musun?" diye sordu, Edward'ı düşüncelerinden koparark. "Bu gece pılımı pırtımı toplayıp oraya gitmemek için çok zor dayanıyorum."

"Genel hatlarını biliyorum. En azından," dedi Edward, "Idaho'da olduğunu biliyorum. Latah'da pazara gittiklerini biliyorum. Yakınlarda bir ikinci el ucuzcu dükkân var... Ren'in bana tarif ettiklerine dayanarak çapı daraltabilirim sanırım."

Telefonu bir kez daha titredi, üç hızlı titreşim. Edward sinir olarak babasından gelen mesajları okudu.

Telefonu aç Edward
Neler oluyor, hemen açıkla
Telefona şu anda cevap vermezsen bütün kartlarını
iptal ediyorum ve

Edward okumayı bırakıp ayağa kalktı. "Affedersiniz. Acil bir telefon görüşmesi yapmam lazım."

Chris de ayaklandı. "O mu arıyor?"

"Hayır, üzgünüm. Babam arıyor. Hemen dönerim." Verandaya çıkıp babasının numarasına bastı. Babası telefonu ilk çalışta açtı.

"Edward, bana şu anda nerede olduğunu hemen söylüyorsun."

Edward kaşlarını çattı, evlere doğru şöyle bir baktı. "Ben Georgia'dayım. Uzun hikâye."

Babası kulaklarına inanamadı. "Geor... Bak ne diyeceğim. Umrumda bile değil. Sadece şunu açıkla: Neden Corona'daki muhasebe beni arayıp bursun koşullarını ihlal ettiğine dair ellerinde delil olduğunu ve okuldan atılmana itiraz etmek için bir hafta mühletin olduğunu söyledi?"

Edward'ın yüreği duracak gibi oldu. "İhlal etmek mi? Ne delili?"

"Henüz ellerinde değil galiba. Görünüşe göre, bir kız seni sahtecilik yaparken yakalamış. Annesi okulu aramış."

Edward burnunun kemerini sıktı, midesine yumruk yemiş gibi oldu. "Baba, kesinlikle sandığın gibi değil."

"Bırak martavalı Edward. Neler çevirdiğin ya da bunu nasıl düzelteceğin umrumda değil ama yapacaksın. Bu pisliği temizle çünkü okuldan atılırsan, seni geri aldırmak için parmağımı oynatmam. Anlıyor musun?"

"Evet, efendim." Edward'm yüreği ağzında attı, nabzı hızlandıkça hızlandı, babasının sözleri kafasında dönüyordu.

Bunu Ren yapmamıştı, Gloria yapmıştı. Edward emindi. Gloria yirmi yıl önce kendi kızını kaçırmışsa, hiçbir şeyi şansa

bırakmayacaktı. Bu bir ikaz atışıydı: Ren'den uzak dur, Christopher Koning'den uzak dur, yoksa her şeyini kaybedersin.

Oysa Edward'ın çoktan orada olduğunu, onun kim olduğunu bildiğini, Ren'i onun ellerinden kurtarmak için gerekirse her şeyi bir saniyede kenara atabileceğini bilmiyordu.

Ninova

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

REN

Eski kamyonetleri asfalt yoldan çıktığı anda Ren, resmen evde olmasına yalnızca beş dakika kaldığını anladı. Bu tozlu yoldan sayısını bilmediği kez geçmişti. Yola gölge veren ağaçlara tırmanmış, kayalık yüzeyinde bisikletini sürmüş ve küreklerce karı ortaya getirip kendi dağını yapmıştı. Her bir tümseğini ve kıvrımını bilirdi bilmesine ya, hepsi şu anda farklıydı. Ren, farklıydı.

Daha bir saat önce Lewiston'a inmişlerdi. Eski Ren olsa ilk kez uçağa bindiğinden, gerçek bir 737-900'e bindiğinden, Atlanta havalimanının yüz ölçümünden bahseder dururdu. Cam kenarında oturmak için yalvarır, gördükleri her sembol yapıyı işaret ederdi; uçuş görevlileriyle içli dışlı olur, ikram edilen atıştırmalıklara hayret eder ve heyecandan yerinde duramazdı.

Onun yerine, şoktan uyuşmuş vaziyetteydi. Üzüntüsü karnını kemirdi durdu ve sonunda izin isteyip uçağın minicik tuvaletine o gün ağzına atabildiği iki lokma yemeği ve suyu boşaltmak zorunda kaldı.

Şimdiyse ne uçuşu ne Salt Lake City'deki kısacık aktarmayı hatırlıyordu. Çiftliğe kadarki sürüşü ve etrafında yapılan mırıltılı konuşmaları da hatırlayamıyordu. Kendi kafasının içine hapsolmuştu, o gün olan bitene dair düşüncelere karmakarışık dolaşmıştı. Gloria'nın ilk kocasına, Fitz'in suç sicili kabarık geçmişine dair öğrendikleri...

Ancak Ren bütün gün bu düşüncelerle oturdukça, zaman sıralamasında bir terslik görmeye başladı. Gloria'nın Steve'den önce evli olması

Ninova

fikri beynini kurcalıyordu. Gloria ona Steve ile üniversitede tanıştıklarını anlatmıştı ve Ren, Gloria'nın onu 36 yaşında doğurduğunu biliyordu. O hâlde Gloria, bir noktada Steve'den ayrılmış, Christopher Koning ile evlenmiş, Ren'i doğurmuş ve Ren doğduktan sonra Steve ile Gloria'nın aşkı küllerinden yeniden mi canlanmıştı? Yoksa Gloria ile Steve daha ileri yaşlarda tanışmıştı da, Ren'e daha gençken tanıştık diyerek Christopher Koning'i mazilerinden silmeye mi çalışmıştı? Ren sormak istediyse de artık bunun için çok geç olduğunun farkındaydı. O sorular için açılan pencere, eve dönmeyi kabul ettiği saniye çat diye kapanmıştı.

Hepsinden de beteri, Edward'ın karakolda çekilen fotoğrafındaki gözleri aklından çıkmıyordu. Kara ve kasvetli bakışları ilk başta çok yabancı ve tanımadıktı, tehditkâr ifadesi Ren'i korkutmuştu. Atlanta'da kaldırım kenarında otururken, bir yabancıya bakıyor gibi hissetmişti. Öte yandan bu resim zihninden ayrılmadı, gözlerini her kapattığında capcanlı karşısındaydı. Ren bu imgeye baktıkça Edward daha genç, daha çaresiz görünmeye başladı. Daha on dört yaşındaydı, hâlâ çocuktu ve Ren ona tüm bunların ne olduğunu açıklamasına şans bile tanımamıştı.

Onlar eve giden son köşeyi dönerken ve çiftlik ana hatlarıyla gözükürken, saat geçti ve hava bir şey görülmeyecek kadar karanlıktı. Steve kamyoneti çekip durdurdu, hiç konuşmadan indiler; Atlanta'dan ayrıldıklarından beri kimse pek ağzını açmamıştı zaten. Hatta galiba Steve ona bir kere bile bakmamıştı.

Ren'in ayakları yere değdi ve nemli çim ile yonca kokusu genzini doldurdu. Belki evin kokusundan ya da belki de tepelerindeki yıldızların tam haritasını günler sonra ilk kez görmektendi ama kafasındaki statik elektriğin bir kısmı uçup gitti. Ren çantasını almak için kamyonetin kasasına yürürken ayakları çakıl taşlarını ezdi ve bir de baktı ki çantasını Gloria almıştı bile.

"Bunu içeri koyayım," dedi ve Ren başıyla onayladı. "Civcivlerin bazıları yeni kümesten çıkmanın bir yolunu bulmuş, o yüzden içeri

Ninova

girmeden önce onları bir kontrol etmeni istiyorum. Hepsini say bakalım, yerlerindeler mi."

Ren'in tek istediği yorganın altında gözden kaybolmaktı fakat yeni doğmuş civcivlerin yumuşacık tüyleri o kadar da kötü bir hoş geldin fikri değildi. "Peki efendim."

Ren yanlarından ayrılmak için döndüğünde Steve'in mırıldandığını duydu: "Ertelemenin manası yok. Yarın sabah nasılsa öğrenecek."

Ren onlara baktı. "Neyi öğreneceğim?"

"Taşınıyoruz," dedi Gloria, Ren'in gözlerine bakarak. "Yarın kasabada bir emlakçıyla randevumuz var, çiftliği satışa çıkarmak için."

"Taşınmak mı?" Ayağının altındaki zemin kaydı. "Nereye taşınacağız?"

"Henüz belli değil," dedi Gloria sadece omuz silkerek.

Ren ağzını açtı fakat tek kelime dökülmedi. Taşınmak. Hiçbir aile tartışması olmadan, sen bu konuda nasıl hissedersin diye sorulmadan sadece bir bilgi olarak ona bildiriliyordu. Çoktan karar verilmişti. Ren arsalarına, ektikleri ağaçlara, işledikleri tarlalara ve kendi elleriyle inşa ettikleri kulübeye baktı. Ren her zaman buradan ayrılsa bile, en azından eve dönebileceğini varsaymıştı. Gloria ve Steve öyle bir konuşurdu ki, sanki burada sonsuza dek yaşayacaklardı. Ren ve gelecekte kuracağı ailesinin de onlarla yaşamasını istiyorlardı.

"Benim yaptığım şeyden dolayı mı bu?" diye sordu Ren. "Bir ceza mı?"

"Ah Ren, yapma ama. Senin dürtüsel kararına ceza olsun diye arsamızı satmayız." Gloria eve doğru döndü fakat durdu. "Taşınacağız çünkü doğru olan bu. Belki sıfırdan başlamaya ihtiyacımız var, asıl önemli olanlara geri dönmeye. O da bu aile, tam buradaki aile."

Ren her ne derse desin, ya da Atlanta'da bir an Gloria ile bir bağ kurduklarını ne kadar hissetmiş olursa olsun, yapacağı her itirazda bir suçlamayla karşılaşacaktı. Birkaç gün önce Ren çiftliğe geri dönmek istediğinden bile emin değildi; şimdiyse buradan tamamen ayrılmak

ona bir organını kaybetmek gibi geliyordu. Bunlar Ren'in bildiği tek yıldızlardı ve onları elinden almak istiyorlardı, ne için peki? Ren onlara itaat etmediği için mi?

"Ben taşınmak istemiyorum."

"Bu aile taşınacak. Eğer bu ailenin bir parçası olmaya devam etmek istiyorsan, o zaman sen de taşınacaksın."

"Gloria..."

"Bu konu kapanmıştır," dedi Gloria. "Yarın kasabada randevumuz var ve sen de bizimle geleceksin. Git atlara battaniye ört ve tavukları kontrol et, sonra gir eve, yat."

O gece, çekirgelerin tanıdık sesleri ve ayaklarına kıvrılmış Pascal'ın mırlaması eşliğinde Ren kendine izin verdi ve kimse duymasın diye sessiz sessiz ağladı.

Edward'ı özlüyordu. Karakolda çekilmiş resimdeki yüzünü ve çok uzun zamandır kendi başının çaresine bakmak zorunda kalmış bir çocuğun savunmacı, kocaman gözlerini düşünmeden edemiyordu. Edward'ın ona anlatacak daha fazla hikâyesi olduğunu biliyordu, geçmişinde anlatmaya utandığı şeyler olduğunun bilincindeydi. Göldeki konuşmalarını hatırlayıp düşününce Ren onun açıklamasına *izin vermediğini* fark etti. Bunları umursamadığı konusunda –ne olursa olsun onu istediğinde– o kadar ısrarcıydı ki, araya iki kelime sokmasına fırsat vermemişti.

Edward kendi ağzıyla ona içini dökmekte iyi olmadığını söylemişti ve Ren sabırlı olacağına söz vermişti. O hâlde, Gloria onu bulmaya gelince Ren neden tüm bunları ondan sonsuza dek saklı tutacağını zannetmişti? Evet, annesini karşısında görünce paniklemişti. Evet, Christopher'a yaklaşmak üzere olduğu için zaten adrenalinden patlamak üzereydi. Fakat Edward'dan bu kadar hızlı şüphe etmesi,

Ninova

şimdi onu mahvediyordu. Edward zaman içinde ona her şeyi anlatacaktı, oysaki o çekip gitmişti. Ren tıpkı herkes gibi onu terk etmişti.

Gloria, Ren'in saf olduğunu sanıyordu ve birçok açıdan muhtemelen öyleydi de. Yine de kim ne derse desin Ren, Edward hakkında saf olduğuna inanmıyordu. Evet, geçmişinde bazı suçlar işlemişti. Evet, Ren onu sahtekârlık yaparken yakalamıştı. Tüm bunlara rağmen, onu yanlış tanıdığını düşünmüyordu. Ren'in arabada uyumasına izin vermemişti. Ne zaman kalabalık bir yerde dışarıda olsalar, Edward gövdesiyle onu korumuştu. Onun yemeklerini ısmarlamış, Ren'in daha önce hiç gitmediği yerleri ona gösterebilmek için kendi yolundan sapmıştı. Ren içki içtiği zaman ondan faydalanmamıştı; hatta Ren daha ileri gitmek istediğinde onları yavaşlatan da Edward olmuştu. Hayır, Edward onun için bir tehdit değildi. Ren dünya hakkında çok bilgili olmayabilirdi ama bunu biliyordu. Onun yanındayken bir kere bile, güvenli hissetmek dışında bir şey hissetmemişti.

Ren yana dönerek yastığa kederli kederli inledi. Edward'ı bir daha görecek miydi, bilmiyordu. Sesi kulaklarında çınlıyordu: *Sen yetişkinsin Gün Işığı. Okula gitmek için onların iznine ihtiyacın yok. Hiçbir şey için onların iznine ihtiyacın yok.* Yasal açıdan bu doğru olabilirdi ama Ren, sırf Edward'ı tekrar görmek istediği için aile bağlarını koparmaya hazır değildi.

Hâl böyleyken bile... Bu aile bağlarında derinden ters giden bir şeyler vardı. Ren neden aynı anda iki dünyanın içinde kalamıyordu? Neden ya hep ya hiç olmak zorundaydı? İliklerine kadar sarsılmıştı ve huzursuzdu, artık yorganın altında bile ısınamıyor, titriyordu.

Nihayet uyuyabildiğinde huzursuz rüyalar gördü. Çimenlik tepelerde kilometrelerce yürüdü. Her adımda tepenin zirvesi uzaklaşıyor, ulaşamayacağı bir noktaya kaçıyordu. Ren düştü, karanlığa düştü ve –hayatında ilk kez– etrafında patlayan havai çiçekler ona merhem olmadı; rahatını kaçırdılar. Huzursuzluk boğazını gıdıklıyor, sessiz bir çığlık gibi oraya takılıyordu. Bu kez onu çekecek sıcak, büyük bir el yoktu. Yalnızdı.

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

EDWARD

Edward aklını yitiriyordu, Ren'e ulaşmanın hiçbir yolu olmadan eli kolu bağlı kalmış, beceriksizce Koninglerin oturma odasında volta atıyordu. Ren'in üç yaşındayken kaçırılmış olduğu, Gloria'nın onun annesi bile olmadığı –hatta ömrü boyunca Ren'e yalan söylediği– haberi damarlarında âdeta bir dinamit patlatmıştı. Steve ve Gloria'nın şu anda Ren'i herhangi bir yere götürüyor olabilecekleri-nin netleştiği an, –yani tekrar bulunmalarının kolay olmayacağı, yeni isimler takınabilecekleri, sonsuza dek toplumdan uzak kalabilecekleri düşünülünce– durum aciliyet kazandı.

Chris, Gloria ve Steve'in kim olduğu hakkında hiçbir fikre sahip değildi, Edward onları hayatında hiç görmemişti ve muhtemelen bu isimle seyahat etmiyorlardı; o yüzden Ren'in altın rengi saçları sırtın-dan aşağı uçuşarak havaalanlarında dolaşmadıkları sürece samanlıkta aranan iğneler gibilerdi. Chris, FBI'daki tanıdığını aradı ve Edward, Ren'in evine dair anlattığı bütün ayrıntıları hatırlamaya çalıştı: Moscow'a iki saat mesafede; Corey Cove denen bir yer; Hill Valley Five and Dime dükkânı yakınlarındaki küçük bir kasaba; bir göleti ve taş bacası olan, kırmızı bir ahırı ve çitleri olan, büyük bir arsa.

Kaygı, içinde ikinci bir nabız gibi atıyordu –*Şimdi git. Hemen git. Hemen git.*– fakat maalesef en hızlı seçeneklerini kaçırmışlardı; Idaho'ya ilk uçak ertesi sabahtı. FBI'daki tanıdıkları, o civardaki ajanların tam bir ekip kurulana kadar Ren'in tarifine uyan biri için

Ninova

tetikte olduklarını onlara temin etti. Edward bunun tam olarak ne demek olduğunu ya da ne zaman olabileceğini hiç tahmin edemiyordu. Onlar da gidecek miydi? FBI ya da Chris'in planı bu olsa da, olmasa da, Edward'ın planı buydu. Geçen her saniye, Ren'in sonsuza dek kaybolabileceği saniye olabilirdi.

Becky kızlarını yatırdı, aşağı inip Chris'e iyi geceler öpücüğü verdi. "Beni haberdar et," dedi ona ve Edward'ın o sabah Ren'e yaptığı bu ricanın yankısı içine bir zıpkın gibi saplandı. Ren telefonunda hiçbir şey bırakmamıştı – ne mesaj, ne notlarda bir yazı ne bir e-posta. Gloria, Ren'in arkasına bile bakmadan yürüyüp gidebilmesini sağlayacak ne demişti ona acaba?

Chris koltuğa yığıldı, avuçlarını gözlerine bastırdı. "Kafayı yiyeceğim."

"Ben de."

"Keşke bu insanların kim olduklarını bilseydim. Bizi tanıyorlar mıydı? Bu alelade bir vaka mıydı? Neden Grace? Kim böyle bir şey yapar? Nasıl bir insan babasıyla 4 Temmuz günü havai fişekleri izleyen bir kızı alır kaçırır?"

"Canavarlar, kim olacak."

"Annesi ve ben boşanmıştık," dedi Chris. "Gracie'nin annesi Aria... Yani... Kabul ediyorum, zor bir dönemdeydi. Çok içiyordu. Parayla ilişkisi berbattı. Bütün bunlar bizi bitirdi, ben de tam vesayet için başvurdum ve büyük bir savaş olmadı. Fakat Aria resme tekrar dahil oldu. Alakasız saatlerde çıkagelir, kapıya dayanıp Grace'i görmek isterdi. Birkaç sefer o kadar sarhoş ve huzur kaçırıcıydı ki, polisi bile çağırmak zorunda kaldım. Dolayısıyla, tabii ki Gracie aynı dönemde ortadan kaybolunca, iki ayı sırf Aria'yı arayarak geçirdik, kesin o almıştır sandık, Gracie'ye giden yol ondan geçiyor diye düşündük. Fakat sonra bir gece Aria yine kapıya dayanıp kızımızı görmek istedi ve polislerin yoğun sorguya çekmesi; bütün tanıklarını, gittiği yerleri kontrol etmesi sonucunda onun bu olayla bir ilgisi olmadığı

aşikâr oldu. Sadece âlem yapıyordu. Yanlış yere bakınarak çok zaman kaybetmiştik."

"Ah, ne kadar..." Edward durumun berbatlığı üzerine söz bulamadı. "Tam da kendini içmeye verecek zamanı bulmuş."

Chris kara bir kahkaha attı. "Bana mı söylüyorsun." Öne eğildi, dirseklerini bacaklarına yaslayıp kasvetli bir ruh hâliyle yere baktı. "Zor olacağını biliyordum, anlıyor musun? Tek başına ona bakıp büyütmek? Yine de yapıyordum işte. Kötü sayılmazdım. Ben kızımı kesinlikle kaybetmedim," dedi ve Edward adamın hissettiği tüm umuduna rağmen, hissettiği acı ve kendini suçlamanın dipten tekrar yüzeye çıktığını görebiliyordu. "Ama yanı başımdan alındı ve bunu kabul etmek ne kadar zor, biliyor musun? İnsanın kendini suçlaması ne kadar kolay?"

"Bunların hiçbiri sizin yüzünüzden değil."

"Onun için her şeyden vazgeçerdim. Bekâr bir baba olarak nasıl idare edeceğimin planını yapmıştım." Adam burnunu çekip gözlerini sildi. "Komşular arada yardım ediyordu," dedi, "Ama idare ediyordum. Dolayısıyla Gracie ortadan kaybolunca, herkes bir araya geldi. Herkes posterler astı, sokakları dolaştı ve elinden geleni yaptı. Bense çok..." Chris birden sustu ve doğruldu. "Aman Tanrım!"

Edward volta atmayı kesip ona doğru döndüğünde her yeri karıncalanıyordu. "Ne oldu?"

Chris pencereye yürüdü, sokağın karşısında ve iki ev ötedeki eve baktı. "Yirmi yıldır bunu düşünüp duruyorum. Yirmi yıldır her olası senaryoyu düşünüyorum. Bizi tanıyan, bizi seven, Gracie kaybolunca çıkagelen kimlerdi diye düşünüp duruyorum. Ama kimin gelmediğini hiç düşünmedim işte." Omzunun üstünden Edward'a baktı. "Galiba onu kaçıranların kim olduğunu şimdi anladım."

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

REN

Ren gün doğumuyla birlikte uyandı, kahvaltıya oturmadan evvel boğazına dek çiftlik işlerine batmıştı. Ağır iş yapmak, kafasının içinde dönüp duran, bitmek bilmez şüpheye yeğdi, böylece Ren, birkaç saat kendini hayvanları besleyip su içirmekle, yumurtaları toplayıp kuluçka kutularının bakımını yapmakla oyaladı. İki iş arası, bir kâse granolayı ağzına atmak için içeri girdi fakat sanki görünmez olmuştu. Geleceğine inandığı o söylevler ve yeni kurallar ortada yoktu.

Tam aksine Gloria ve Steve orada yokmuş gibi davranıyor, Oregon ve Portland Pazarı'ndaki su haklarını tartışıyor, masaya serdikleri harita ve kadastro çiziminin üstüne eğilmiş inceliyorlardı. Gloria, Ren'i şeftali almak için kilere yolladığında kutular taşınmak için çoktan hazır bekliyordu.

Ren olanlara bir türlü akıl erdiremiyordu. Onun annesiyle babası dürtüsel insanlar değildi. Sözlükte *tedbirli* kelimesinin anlamına baksanız, mümkün olan her tanımın yanında onların suratını görürdünüz. Göleti nereye kazmak istediklerine karar vermeleri bir yıllarını almıştı, ilk çapayı vurmaları bunun iki katı. Her sabah aynı kahvaltıyı eder, kasabaya her hafta haftanın aynı günlerinde gider ve bantla tutturulabilecekse hiçbir şeyi yenisiyle değiştirmezlerdi. Buradan ayrılmanın lafını bir kez bile ettiklerini duymamıştı, o hâlde şimdi neden pılı pırtıyı toplamış yola çıkmaya dünden razıydılar?

Ninova

Mutfağa geri dönünce yine keşke Edward'la konuşabilseydim diye diledi. Yokluğunun ağırlığı her düşüncesinin üstündeydi, lavabonun başında durmuş, bulaşık suyu karşısında soğurken oradaydı. İster Edward olsun ister Fitz, o yine aynı adamdı, Ren hiç izlemedi diye daha önce on kere izlediği filmleri oturup onunla bir daha izleyen, Ren macera yaşayabilsin diye turist tuzaklarına katlanan ve onu öpmeyi çok istediği için onunla aynı yatakta uyuma fikrine tahammül edemeyen adamdı. Ren'e nasıl öpüşüleceğini, nasıl sarılınacağını ve yeni bir insana kalbini nasıl açacağını gösteren kişiydi.

Aynı zamanda onu babasıyla tanışması için arabayla Atlanta'ya kadar götüren, sonra ısrarla arayıp haberdar etmesini isteyen kişiydi ve Ren ona hiç haber vermemişti işte.

Tanrı aşkına, Edward kim bilir ne düşünüyordu? Ren iyi olduğunu ona haber vermek zorundaydı. Üzgün olduğunu söylemeliydi. Bunu yapmanın bir yolunu bulmalıydı. Hiç kimse onun okula geri dönmesinden bahsetmemişti fakat sandığı hâlâ yurttaki odasındaydı, içi eşyalarıyla doluydu. Hiç kimsenin onu tekrar oraya götürmeye gönüllü olmayacağından emin sayılırdı.

Ren muhtemelen anne babasıyla birlikte taşınmak ya da tek başına oradan ayrılıp büyük ihtimalle onları sonsuza dek kaybetmek zorundaydı.

Steve'in kahvaltı sofrasından sandalyesini iterek kalkma sesi Ren'e asıl yapması gereken işleri hatırlattı. Bulaşıklarını bulaşıklığa dizip ellerini kuruladı. Ahıra çekileceği için mutluydu, orada kendini gündelik işlerde kaybedip bir plan kurabilirdi. Gloria'nın sesiyle tam çıkarken durdu.

"Günlük işlerini sonra bitirirsin," dedi annesi ona, haritaları dürüp her birini lastik bantla tuttururken. "Eşyaları kamyonete yüklememe yardım et. Kasabaya gidiyoruz."

Niyetleri ceza vermek olmayabilirdi ancak Ren'in anne babası emlakçıya vardıklarında dışarıdaki bankı işaret edince ve işleri bitene kadar orada durmasını söyleyince Ren kendini kesinlikle cezalı gibi hissetti.

Emlakçının ofisi, terzi ve noterle aynı cephedeydi çünkü hepsi aynı kişiydi. Bitişik dükkân Bayan Jules'un fırınıydı, bu kadın aynı zamanda bu civardaki küçük çocuklara bakıcılık da yapıyordu.

Ren'in minik kasabası son zamanlara dek bilip gördüğü tek yerdi; burayı yeni gözlerle görmek dengesini şaşırttı. Otoyoldan ana caddeye dönüş onun için her zaman heyecan verici olmuştu. İnsanları seviyordu, dükkân vitrinlerinin yavaş yavaş değişmesini görmeyi seviyordu, farklı bir yerde olmanın yeniliğini seviyordu, hâlbuki buraya yüz kere gelmişti. Şimdiyse Edward'ı onun yanında otururken ve insanların bu kadar kopuk bir yerde yaşayabilmesine hayret ederken hayal etti. İlk kez dükkânlardaki girintileri, bozuk boyaları, çatlak asfaltı ve yamuk dükkân tabelalarını gördü. Herhangi bir Starbucks ya da yirmi dört saat açık bir yer yoktu. Çatlak tek şerit yolu ve sallanan tek trafik lambasıyla burası ona klostrofobik geldi. Edward böyle bir yere ait değildi. Uyum sağlayamazdı; bu miskin kasaba için fazla büyük, fazla dünyevi kaçardı. Ren bunu düşündükçe acaba kendisi de mi burası için fazla büyüdü diye merak etti. Üç basamaklı sayılardan oluşan nüfus sayesinde buradaki herkes birbirini tanırdı ve bir yabancı ana caddeye adım atar atmaz fark edilirdi. Postaya düşen özel bir mektup bile gözden kaçmazdı.

Posta...

Bu kelime beyninin arka köşesinde bir şeyi dürtüklerken Ren'in gözleri sokağın tam karşısındaki ikinci el dükkânına takıldı. Ren durdu, zihni açıldı ve jetonu düştü. En azından Edward'a iyi olduğunu bildirmek zorundaydı. Telefonu yoktu ve olsaydı da, onun numarasını

bilmiyordu. Burada olduğu sürece, annesiyle babası hayatının her bir parçasını kontrol ediyordu ancak kapatamayacakları bir şey vardı. Ren acele ederse, vakit bulabilirdi.

Birilerine haber etmeden yerinden ayrılırsa, başını derde sokacağını bildiğinden fırına uğradı. "Bayan Jules?" diye seslendi. "Annemle babamı görürsen, bir dakikalığına Jesse ve Tammy'nin dükkânına uğradığımı, hemen döneceğimi söyler misin onlara?"

Jules yarışma programının tekrarından kafasını kaldırıp Ren'e başparmağıyla onay yaptı. "Tabii Ren."

Ren sokağın karşısına koştu ve küçük, loş dükkâna girdi. Tepedeki tavan fayanslarına monte edilmiş hoparlörden hafif bir country müzik sesi duyuluyordu ve Ren koridorları gözleriyle tarayıp Tammy'yi bir merdivenin üstüne çıkmış, konserve fasulyeleri dizerken ve bir alana bir bedava tabelasını yerleştirirken buldu.

"Tammy!" dedi neşeyle. "Merhaba!"

"Ren! Aman Tanrım! Hâline bak!" Tammy aşağı inip Ren'e sımsıkı sarıldı. "Gerçek bir üniversiteli olmuşsun!"

"İki hafta önceki Ren'le aynı kişiyim," dedi Ren gülerek.

"Hayatta değilsin." Tammy onu bir kol mesafesi tuttu. "Gözlerinin içinde daha önce olmayan bir şey var."

Ren, Tammy'nin haklı olduğundan emindi.

Ren başparmağını omzunun üstüne çevirip, "Annemle babam Belinda'dalar. Tuvalete girebilir miyim sakıncası yoksa?" diye sordu.

"Tabii ki tatlım. Hadi gel, anahtarı alalım."

Dükkânın içinde Tammy'yi takip ederken ve dar bir koridordan arka odaya geçerken, Tammy ona Ren'i en son gördüğünden bu yana kasabada yaşanan bütün olayları aktardı: sokağın başında açılan yeni kuaför salonu, Jules'un yeni çörek tarifi ve Yaşlı Donny'nin bir erkek geyikle karşılaşması. Bu ofiste fotokopi makinesi ve ortada üstü tabelalar, etiketler ve küçük kutularda malzemelerle dolu olan,

uzun bir masa yer alıyordu. Paskalya bayrakları mavi buzdolabını süslüyordu, buzdolabının kapısı da tarifeler, programlar ve gelişigüzel broşürlerle dolup taşmıştı. Karşı duvarlara iki çalışma masası itilmişti. Bir tanesinin üstünde usul usul vızlayan bir bilgisayar duruyordu.

Tammy kapının içindeki kancadan parlak turuncu bir anahtarı alıp Ren'e verdi. "Al bakalım."

Ren gülümseyerek anahtarı aldı.

"Acıktıysan buzlukta Kız İzci Takımı kurabiyeleri var galiba," dedi Tammy. Ön kapıdaki zil çaldı ve yaşlıca kadın Ren'in omzunu sıktı. "Rahatına bak Ren. Seni gördüğüme sevindim canım."

Ren kadın uzaklaşmadan önce ona gülümsedi fakat banyoya girmek yerine, eski bilgisayara yanaştı.

Bu odaya yüzlerce kez girip Tammy ve Jesse'ye ufak tefek ayak işlerinde yardım etmişti, dolayısıyla bilgisayarın şifresini hafızadan girdi, açılmasını bekledi ve doğrudan Corona'nın öğrenci portalına giriş yaptı. Ren'in Corona Üniversitesi'ndeki e-posta adresi rgylden'dı ve bütün öğrencilerin adresinin aynı formatta olacağını varsayıp bunun işe yaramasını umdu. Fakat e-posta kutusunu açar açmaz, gözleri anında en üstteki Dr. Audran'ın mesajına takıldı, konu kısmında ACİL yazıyordu.

Ren,

Derslerin tekrar başlamadığının farkındayım ve umarım hoş ve hak ettiğin gibi bir tatil geçiriyorsundur. Normalde böyle bir konu için e-posta atmazdım ama sen ya da annenlerin telefonu kayıtlarımızda bulunmadığı için bu durumu acil sayıyorum. Annen beni aradı ve bana Edward

Fitzsimmons'ın sınavda kopya çektiğine şahit olduğunu aktardı. Öncelikle, bana anlatacağın her şeyin sıkı bir gizlilik içinde kalacağını sana temin ederim. Üniversite bu tür konuları çok ciddiye alır. Eğer onun hikâyesini doğrularsan, hiçbir şekilde hiçbir sonuçtan mustarip olmayacağını sana garanti ederiz. Ancak durumun ehemmiyetinden ötürü, takip etmemiz gereken birtakım prosedürler var ve bu bilginin senin tarafından teyit edilmesi gerekiyor. En kısa zamanda bana telefon ile ulaşabilir misin? Bilgilerim aşağıda ve tekrar tatilinde rahatsız ettiğim için özür dilerim.

En iyi dileklerimle,

Michel Audran

Ren bir nefes alıp ağzında atan kalbini yavaşlatmaya çalıştı.

Gloria, Dr. Audran'ı mı aramıştı? Ren, Atlanta'da anlık bir çöküntüyle Gloria'ya Edward'ın notlarda hile yaptığını anlattığını ve Polaroid fotoğraftan bahsettiğini midesine bir sancı girerek anımsadı. Fakat Gloria ne diye kalkıp okulu arama zahmetine girmiş ve bunu ihbar etmişti? Ren'in aklında yüz soru ve cevaplayacak sıfır vakti vardı. Tek bildiği, Edward'ı annesinin zırvalıklarına bulaştıramayacağıydı. Bu olay, onunla anne babası arasındaydı.

Parmakları otomatik pilotta cevapla tuşuna bastı ve hayatının en hızlı e-postasını yazıverdi.

Dr. Audran,

E-postanız için çok teşekkürler. Sizi temin ederim ki

bu hikâye tamamıyla yanlıştır. Fitz'in kopya çektiğine asla şahit olmadım. Hiç kimseye de şahit olduğumu söylemedim. Sizi arayan kimsenin niyetinden haberim yok ama kesinlikle o kişi benim annem değildi çünkü böyle bir konuşma aramızda hiç geçmedi. Sizin de layıkıyla hak ettiğiniz tatilinizde rahatsız edildiğiniz için üzgünüm. Umarım size e-posta atmam yeterlidir çünkü bir telefona erişimim bulunmuyor.

İyi bahar tatilleri!

Ren Gylden

Göndere basarken elleri titredi ve Gloria'nın dün akşam Ren'in çantasını alışı aklına geldiğinde karnına bir kurşun oturdu. Yoksa Gloria o Polaroid'i oradan almış mıydı? Ve eğer aldıysa, okulu ne zaman aramış olabilirdi? Onların ev telefonu yoktu; Gloria'da gizli bir cep telefonu olsa bile, medeniyete o kadar uzaktaydılar ki çiftlikten o aramayı yapamazdı. En azından Ren öyle zannediyordu... Ren'in cep telefonu olmadığından hiç deneme şansı olmamıştı. Belki de Gloria havaalanında tuvalete gittiği zaman aramıştı. İyi de niçin? Ren ellerini gözlerine bastırdı, şaşkındı. Ren sağ salim yanındayken Gloria neden bunca zahmete girmişti? Edward'ın neden peşine düşmüştü ki?

Ren dehşetten midesi bulanarak ona bir e-posta atmak için fareye dokundu fakat dükkânın zili tekrar çalınca dondu.

"Merhabalar!" diye bağırdı Tammy.

"Selam Tam," diye karşılık verdi Gloria. "Jules, Ren sana uğradı dedi. Burada mı?"

Ren'in yüreği yerlere düştü. Titreyen bacaklarla ayağa kalkarak hemen bilgisayarın monitörünü kapattı.

"Burada tabii." Tammy'nin sesi koridorun ucundan yaklaşırken Ren parmak ucunda yürüdü. "Arka tarafta tuvalete girdi."

Ren ofisten çıkıp banyoya koştu ve şimdi çıkıyor gibi kapının eşiğine girdiğinde, Gloria köşede belirdi.

"Selam," dedi Ren, kapıyı arkasından kapatarak. "İşiniz bitti mi?"

Annesi Ren'i uzun uzun süzdükten sonra, üç metre ötedeki ofisin açık kapısına doğru bir bakış attı. "Bitti."

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

REN

Ren acele ediyor gibi görünmemeye çalışarak, akşam yemeğini olabildiğince çabuk topladı. En son istediği şey, içindeki telaşlı enerjinin dışarıya akması, anne babasının radarına girmesiydi. Gerçi artık çok geç olabilirdi, diye mantık yürüttü Ren. Gloria onu eskisinden daha dikkatli takip etmiyordu ama Ren annesinin ona baktığı zamanlarda, eskiden orada olmayan bir soruyu gözlerinin içinde görüyordu. Kasabadan döndüğünden beri neden bir saniye bile tek başına kalamadığı sorusunun cevabı bu olabilirdi. Kamyoneti boşaltmaya yardım etmişti, ardından kilere kışlık kavanozları toplamaya, ardından ahırda envanter çıkarmaya yollanmıştı. Ancak gökyüzü kararınca ve sonuncu bulaşık da kaldırılınca fırsatı yakaladı. Steve ve Gloria, emlakçının onlara verdiği bilgi her neyse onunla meşguldü, o yüzden Ren izin isteyip yatmaya hazırlanacağını söyledi ve sessizce odasına yürüdü. Sırt çantasını hızlıca karıştırınca Polaroid fotoğrafın kaybolduğunu fark etti. Nefesini gırtlağında tutarak dar koridordan geçti ve annesiyle babasının odasına girdi.

Gardıroplarının üst rafında bütün önemli belgelerin bulunduğu, yassı bir kutu dururdu. Ren ara sıra Gloria'nın bu kutuyu açtığını görmüştü fakat üstünde hep bir *Ren Ellemesin* hissi gizliydi.

Şu ana dek bu ona hiç garip gelmemişti.

Ren sessizce bu kutuyu raftan çekip yatağın üstüne koydu. Kulaklarını dört açmış vaziyette, ona doğru gelen ayak sesleri

işitmeyi bekledi ama sadece duvarın diğer tarafındaki konuşma seslerini duydu.

Kutunun kapağını kaldırıp içine baktı. Küçük yaşamları göz önüne alınınca kutudaki kalın kâğıt tomarı, beklediğinden çok daha büyüktü. Ren sayfaları karıştırdı, hayvan kayıtlarını, onun doğum sertifikasını, çiftlik aletlerinin isimleri ile ehliyetlerinin çeşitli belgelerini geçti ve sonra altta, tomarın en dibinde, bir evlilik cüzdanında durdu, Fulton Bölge Sekreteri'nin mührünü taşıyordu.

Ren bir tarih bulma umuduyla bu belgeyi yerinden çıkardı ve camın dışındaki verandadan gelen azıcık ışıkta okumaya çalışarak başını eğdi. Gördüklerine inanamıyordu. Tam korktuğu üzere, tarih Ren'in doğumundan sekiz yıl önceydi. Acaba Gloria, Steve ile evlenmiş, onu terk etmiş, Chris Koning ile evlenmiş, Ren'i doğurmuş, Chris Koning'i terk etmiş ve Steve ile tekrar evlenmiş olabilir miydi? Mümkündü. Olası mıydı? Hayır. Fazla kaypak, fazla karmaşıktı.

Bir ayrıntı daha dikkatine takıldı ve Ren gözlerini kırpıştırdı, belgede doğru satırı okuduğundan emin olmak istedi. Çünkü karşısında Gloria ve Steve'in adı yazmıyordu. Adam Zielinski ve Deborah DeStefano adlı iki insanın evlilik cüzdanıydı bu.

Ren şimdi çılgına dönmüş bir telaşla, düşüncelerine farkındalığın buzlu kolları dolanarak diğer kâğıtları karıştırmaya başladı. Gloria için, Gloria Smith adında ve Steve Gylden için de bir doğum sertifikası vardı. Ren elleri titreyerek bu belgeleri kenara itti, ruhsatları, aletlerin garanti belgelerini ve faturaları itince iki doğum belgesi daha buldu, üçe katlanmış ve yıllanıp solmuşlardı. Ren bu belgeleri dikkatlice açarak içinde yazan isimlere bakakaldı: Adam Zielinski ve Deborah DeStefano. Kutunun en dibinde ise pasaportlar duruyordu.

Pasaportun birini açarken parmakları güçlükle hareket ediyordu, Gloria'nın genç yüzüyle göz göze gelince elini ağzına götürdü. Fotoğrafın hemen yanında Deborah Louise DeStafano yazıyordu. Ren pasaportu yanıyormuş gibi aniden kutunun içine attı ve panikle

odada sağa sola bakındı.

Tüm bu süreç boyunca Steve'in babası olmayabileceği ihtimaline odaklanmıştı; oysaki şimdi ondan başka neler sakladıklarını merak ediyordu. Deborah, annesinin gerçek adı mıydı? Eğer öyleyse, o zaman neden adını Gloria olarak değiştirmişti? Steve neden Adam'ı bırakmıştı? Ren uyuşmuş gibi zonklayan kalp atışları arasında bir an merak etti... *İkisinden herhangi biri* onun gerçek anne babası mıydı?

Kemikleri erimiş gibi hissetti, kanı çekildi, Polaroid'i bulmak için karıştırdı, sonra pes etti, her şeyi yerine koymak için bütün kayıt tomarını düzenledi. Kalbi boğazında güm güm atarak odalarından çıktı, birkaç adımda kendi odasına dönüp orayı bir kez daha aradı. Çantası yatağın yanında yerdeydi, Ren elini bir daha çantaya soktu, bu kez her şeyi dışarı döküp yere saçtı: tişörtü ve uyurken giydiği şortu, Edward'ın ona aldığı önemli yerler kitabı, hediye kartı ve Screaming Eagle'da kazandıkları kol saati. Polaroid'in yerindeyse yeller esiyordu.

"Bunu mu arıyorsun?"

Ren aniden irkilince Gloria'yı kapının eşiğinde buldu, elinde Edward'ın fotoğrafını tutuyordu.

"Gloria," dedi Ren sessizce. "O fotoğrafın sende ne işi var?"

Gloria ona bir an baktı, arkasından Ren'in odasına girdi ve yatağa oturdu. "Bu bizim küçük sigorta poliçemiz."

Ren dehşetle donakaldı ve kollarını kendine doladı. Oradan çıkması lazımdı. Bütün detayları bilmiyor olabilirdi fakat vücudundaki her bir hücresi kaç diye çığlık atıyordu. Nereye olursa. "Sigorta poliçesi?"

"Buradan taşınıp sıfırdan başlayacağız. Christopher Koning'i bulmaya çalışmayacaksın. O ismi bir daha asla anmayacaksın."

"Sen benim gerçek..."

"Eğer anarsan," diye lafını ağzına tıktı Gloria, fotoğrafı sallayarak, "Bunu her yere göndereceğim ve okul yönetimine bu çocuğun seni zorla kaçırdığını, ülkenin diğer yakasına götürdüğünü söyleyeceğim.

Seni nasıl taciz ettiğini anlatacağım."

"Bu... Bu saçmalık," diye kekeledi Ren, histeriden boğazı tıkandı. "Öyle bir şey olmadı. Yalan söylediğini söylerim."

Gloria'nın yüzü yumuşadı. "Ah tatlım, ben de o zaman travma sonrası böyle konuşuyor derim," diye yapmacık bir tatlılıkla cevap verdi, endişeli anne maskesini tekrar takınarak. "'Ah, Ren için öyle endişeliyiz ki. Kaç tane uzmana götürdük, onu korumaya çalışabilir dediler. Ona endişelenme dedik. Artık güvendesin dedik. Sana bir daha dokunmasına izin vermeyeceğiz dedik.'"

Ren akan gözyaşlarının yüzünden süzülüşünü hissetti. "Neden bunu yaptığını anlamıyorum."

Steve girişte belirdi. "Ne oluyor burada, ne bu tantana?"

Gloria kafasını kaldırıp ona baktı. "Ren artık o çocukla görüşmesine izin vermediğimiz için üzgün."

"Sen buna mı üzüldüğümü sanıyorsun?" Ren sulu bir kahkaha atarak konuştu. "Sizin kim olduğunuzu bile bilmiyorum ben!"

İkisi de gözlerini ona çevirdi. "Ne dedin sen?" diye sordu Gloria, gözleri şahin gibi parlayarak.

"Dolabınızdaki kutunun içine baktım. Fotoğrafı arıyordum ama seninle Steve hakkında hiç anlamadığım bir sürü şey vardı." Ren gözlerini ona çevirdi. "Bu gerçek adın mı bari?"

Steve gözlerini kıstı, nefesini tutup Gloria'ya baktı, Gloria onu yatıştırarak elini kaldırdı. "Sen ne diyorsun yani Ren?" diye sordu.

Ren yavaş ve derin bir nefes aldı. "Sen benim gerçek annem misin diye soruyorum."

Gloria kahkaha attı. "Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu? Tabii ki annenim."

"O zaman Adam Zielinski ve Deborah DeStefano kim? Ve sen tam olarak ne zaman Chris Koning ile evlendin?"

"Sen biraz yatıp uyusana," dedi Gloria. "Yarın sabah hepsini konuşuruz."

"Bence bu iyi bir fikir değil." Steve yatak odasının içine adım atıp

küçük pencereden dışarı baktı. "Sana demiştim Gloria, bu gece yola çıkmalıyız."

Bu gece mi? Onlar konuşurken Ren odada sağa sola baktı ve bir plan kurmaya çalıştı. Kafasının içindeki ses aynı kelimeyi tekrar ediyordu: *Kaç.*

"Daha hazır bile sayılmayız," diye tartıştı Gloria. "O çocuk araştırmayı daraltmayı başarsa bile, kolay bulunamayız."

O çocuk. Edward.

Ren'in nabzı fırladı. Ona anlattığı her hikâyeyi, çiftlik ve küçük kasaba hakkında verdiği her ayrıntıyı hatırlayıp aklını şöyle bir taradı. Edward bunu çözebilir miydi? Onu bulabilir miydi?

Steve hayır anlamında başını salladı. "İçimde kötü bir his var. Gitmeliyiz." Başıyla Ren'i gösterdi. "Artık o biliyor, diğerleri de biliyor olabilir. Onu ne yapacağız?"

Ren aniden kafasını kaldırdı. "Beni ne mi *yapacaksınız*?"

"Yanımıza alacağız," diye cevap verdi Gloria. "Kim olduğumuzu ondan başka kimse bilmiyor."

Gloria'nın sözleri midesini bulandırdı ve içine çektiği birkaç sersemletici nefes boyunca, Ren bu söylediklerini sindirebilecek kadar güçlü olmadığını düşündü. *Kim olduğumuzu ondan başka kimse bilmiyor.*

Gökyüzünde bir ıslık sesi yükseldi, ardından bütün kulübeyi titreten, kulakları sağır eden bir çatırtı oldu. Yere düştüler, her biri başını eliyle kapatırken küçük yatak odasının dört duvarının içinde ışıklar döndü. Ren yukarı bakmaya cesaret ettiğinde dışarıdaki karanlığın bölündüğünü, flaş şeklinde yanıp sönen bir ışık olduğunu gördü.

Gloria pencereye koştuğu sırada, gökyüzünde ince bir altın ışık ıslık çaldı ve hemen tepelerinde patladı. Peşinden birbiri ardına devamı geldi, patlama üstüne patlama gökyüzünü renklerle doldurdu.

Havai fişekler.

Steve, Gloria'ya dönüp bağırdı. "Gördün mü işte? Gloria, biliyorlar!" Ren herhangi bir şeye anlam verene kadar yatağa bastırıldı ve Gloria üstüne eğildi. "Kıpırdama. Sakın beni sınama Ren." Arkasından Steve'e döndü. "Git silahları getir. Ben anahtarları alırım."

Odadan koşarak çıktılar ve Ren bir plan yapmaya çalışarak çıldırmış gibi etrafına bakındı. Steve, *Biliyorlar* demişti. O hâlde, bu havai fişekler onun için miydi? Kalbi çığlık çığlığa onun adını çağırdı *-Edward-* fakat zihni bu fanteziyi şap diye kenara attı; Edward ülkenin diğer ucundaydı. Ren'in yerini bulmuş olsaydı bile, Ren onu terk etmişti. Neden kalkıp buralara gelsindi?

Dışarıda bir ses patlaması şeklinde turuncu ve altın rengi ışıklar belirince Ren camdan dışarı, ön garaj yoluna doğru baktı ve havai fişeklerin ne taraftan geldiğini saptamaya çalıştı.

Fakat sadece havai fişek değildi. Uzakta, uzun garaj yolunun virajında ritmik şekilde dönen mavi ve kırmızı ışıklar görüyordu.

Polis gelmişti. Kesin Edward'dı bu. Edward olmalıydı. Başka kim onu nerede bulacağını bilebilirdi?

Ren damarlarında adrenalini hissetti, bir tabanca ateşinin duyulmasıyla eyleme geçti. Gloria ve Steve meşgulken, kulübenin içinde silahları, giysileri ve parayı toplayıp gidelim diye birbirlerine bağırırken, Ren pencerenin pervazını tutup açmaya çalıştı.

"Lütfen, lütfen, lütfen," diye fısıldadı, panik kabaran okyanus dalgaları gibi göğsünde büyüyordu. Pencere yerinden kıpırdamadı. Ren küçük çalışma masasına çıktı, metal bir cetvel bulup bunu levye yaptı. Pencerenin doğramasının etrafında çabucak denedi ve alt kısma sokup cetveli tahterevalli gibi aşağı yukarı salladı. Sonunda doğrama minicik hareket etti, bütün kıştan kalma katılıkla inledi ve Ren yüzünü buruşturup kulübenin içinde başka ses var mı diye kulak kabarttı. Olabildiğince sessiz bir şekilde pencereyi daha fazla açmaya çalıştı, sonunda aradan geçebileceği kadar aralanınca bıraktı ve omzuyla başını aradan sokup çıkmaya çalıştı.

Tam arkasında Gloria'nın şaşkın, "Steve! Camdan kaçıyor!" diye bağırışını duydu. Ren'in paniği arttı ve pervazın kenarına göğsünü sürtünce ensesinden boynuna akan kanı hissetti. Belden dışarı çıkabilmek için sağa sola kıvrılıp kalçasını ve bacaklarını da çekerken...

Güçlü bir el onu ayak bileğinden yakaladı. "Hayır, çıkmıyorsun," diye hırladı Gloria ve arkaya abanıp onu sertçe çekti.

Ren bacaklarıyla tekmeler savurarak tutunabildiği ne bulursa tutundu, serbest kalmak için çabaladı. Gloria elini daha fazla sıktı ve Steve'e öne çıkıp Ren'i diğer taraftan yakalamasını emretti.

Ren paniği damarlarında hissederek havai fişekler arasında kalan sessizlikte çığlık attı. İki umut dolu hece havayı tiz bir bıçak gibi deldi –"EDWARD!"– ve sonunda bir bacağını Gloria'dan kurtarmayı başardı. Ren bir daha tekme attı, –sertçe vurdu– ve ayağının yumuşak bir şeye çarptığını hissetti. İçeriden bir inilti duyuldu, aynı anda Gloria'nın elleri onu bıraktı ve Ren alt kata karga tulumba düştüğü sırada ön kapı açıldı.

Steve onunla göz göze geldi. Ön basamaklardan aşağı inerken, "Tam orada kal Ren," diye onu uyardı fakat Ren çabucak ayaklandı, garaj yoluna doğru son sürat koştu. Uzakta bir dizi araba görebiliyordu, ışıklar yanıyordu ve insan silüetleri seçiliyordu.

"Edward!" diye haykırdı Ren, orada olması için dua ederek. Ondan başka kimsesi yoktu. Hiçbir şeyi yoktu. Ona ihanet etmeyen tek insan Edward'dı. "EDWARD!"

Ay ışığında bir karmaşa olduğunu gördü ve iki karaltı topluluktan ayrılıp ona doğru son hızla koştu. Ren içgüdüsel olarak korksa da aynı anda tepesinde bir başka infilak oldu ve mavi, gümüş rengi ışık yağmurları çiftliği aydınlattı. Ren onları görebiliyordu. Barikatın arasından kurtulmuş, dört nala ona koşuyorlardı.

"Ren!" diye haykırdı Edward. "Kaç!"

Arkasından silah sesleri geldi; bir ıslık sesi kafasının yanından geçip kollarındaki tüyleri diken diken edecek kadar yakınından duyuldu.

Bir ses daha. Bir erkek sesi; bir yerden, kemiklerindeki iliklerden tanıdığı bir sesti bu. "Gracie!"

İki karaltıdan on metre uzaktaydı... Yedi metre... Üç...

Ren, Edward'ın göğsüne çarparken bir kurşun daha tam ayağının yanında sekti. Edward kollarını ona dolayıp kendine çekti ve biri onları iki yandan sarıp çalılara doğru çekiştirirken kulübe mermi yağmuruna tutuldu.

Ninova

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

EDWARD

Edward dikenlere, ağaç dallarına ya da soğuğa hiç aldırmıyordu. Onu asla bırakmayacaktı.

Sesler yükseldi, etraflarında sert ayak sesleri, boğuk bağırışmalar ve talimatlar duyuldu. Ren kollarında dertop olup kıvrılmıştı, elleriyle kulaklarını kapatmış, deli gibi titriyordu. "Ren, şşş, yanındayım," dedi Edward ona. "Buradayım. Yanındayım."

"Ne oluyor?" diye sordu Ren göğsünün içine. "Neredeler? Geliyorlar mı?"

"Güvendesin," dedi Chris, elini dikkatlice sırtına koyarak.

"Ateş ediyorlardı," diye Edward'ın göğsünde hıçkırdı Ren. "*Bana* mı ateş ediyorlardı? *Annemle babam neden bana ateş ediyordu*?"

Edward'ın çaresiz bakışları Ren'in başının üstünden Chris'inkilerle buluştu. Panik hâlinde başını iki yana salladı, ne diyeceğini bilemedi.

"Polis yanımızda," dedi Chris usulca. "Bir sürü, bir sürü polis. Her şey yoluna girecek."

Edward, Chris'in muhtemelen haklı olduğunu biliyordu, yine de hâlâ tam ikna olmamıştı. Herkes bağırışıyordu ve bir yerde bir şeyler alev almıştı. Bir avuç özel tim ekibinin yanlarından geçtiğini, karanlıktaki meşum silah seslerini, sonra Gloria'nın kulak delen, perişan, tiz çığlığını algılamıştı.

Ren hemen kollarında sindi. "Ne oldu? Aman Tanrım, şimdi ne oluyor?"

Edward bir şeyler görmeye çalışarak boynunu uzattı ama birdenbire görmek yeniden imkânsızlaştı, bir grup koyu renk savaş giysili insan koşarak yanlarından geçiyordu. Edward'ın tek hissedebildiği enerjideki değişimdi, her şey sessizleşmişti. Sonra iki sağlık görevlisi ağır torbalarla yanlarından koştu.

"Sanırım kulübenin etrafını sardılar," diye açıkladı Edward.

"Gloria iyi mi?" diye sordu Ren. "Steve iyi mi?"

Edward, Ren'in başının üzerinden Chris ile yine göz göze geldi –çünkü cidden, kulübenin içindeki herkesin sağ çıkacağından emin değildi– fakat Chris, Edward'ın kollarındaki kızına gözleri dolu dolu bakıyordu.

"Hey," dedi Edward nazikçe, Chris'in de dikkatini çekerek. "Biz oraya geri mi dönsek acaba?" Çenesiyle polis arabalarının, ambulansların ve özel tim ekibi arabalarının beklediği yeri gösterdi.

Tam bunu dediği anda yanlarındaki çalıdan alçak bir ses konuştu: "Arkadaşlar, sizi buradan çıkarmamız lazım."

Filmler her zaman hikâyenin en can alıcı kısmını çok düzgün, çok derli toplu gösterirdi. Polis şüphelilerin etrafını çevirir, onları alıkoyar, polis araçlarına itekler ve sirenler zafer kazanmış gibi çalardı. Kurbanlar bir ambulansın arkasına sağ salim yerleştirilir, omuzlarına bir battaniye atılır, ellerine bir fincan çay verilirdi. Seyirciler karakterlerin dört ay sonraki hâlini görürdü. Artık yüzleri gülerdi, sağlıkları yerinde olurdu, yeni yavru köpekleriyle parkta dolaşırlardı.

Gerçekteyse hiçbir şey öyle değildi. Gerçekte sözde en can alıcı nokta kafa karıştırıcı, karanlık ve soğuktu; zaman herhangi bir bariz

plan ya da devinim olmadan akıyordu. Ajanlar Ren, Edward ve Chris'i tekrar sıra sıra arabaların ve ambulansların yanına getirince, Ren çabucak iki sağlık görevlisinin bakımına teslim edildi, Chris yolun ilerisindeki bir başka ambulansa sokuldu ve Edward'a ayak altından uzakta, bir sonraki talimata kadar beklemesi söylendi.

Ayak altından uzakta pek çok anlama gelebilir, diye düşündü Edward ve Ren'in ambulansının sürücü koltuğunun yanına yanaştı. Alçak ve sakin seslerle onunla konuşmalarına kulak misafiri oldu. Diğerlerini de duyabiliyordu. Polisler, sağlık ekipleri ve federal ajanlar, çiftlikten çıkabilecek her türlü potansiyel deliliğe tedbir için getirilmiş diğer tüm özel ekip görevlileri çok alçak sesle konuşuyordu. Edward konuşulanları anlayamıyordu ama etrafındaki hareketten olan bitene dair ipuçları çıkarabiliyordu. Polis şeridi özgürce kullanılmış, arsanın büyük kısmını çevrelemişti. Köpekler araziyi aramaya çıkmıştı, uyuşturucu, silah, hatta belki insan olabilir diye bakılıyordu. Edward'ın aklı durmuştu. Ren ambulansın içinde korumadayken, Gloria isimsiz bir arabaya bindirilip götürüldü –Edward sadece vahşi gözleri ve darmadağınık saçları görebilmişti, ardından kaba saba arka koltuğa oturtulmuştu kadın– fakat Steve'in yeri hâlâ gizemini koruyordu. Ta ki bir olay yeri inceleme aracı garaj yolundan geri geri çıkıp adli tıp doktoru oraya varana kadar.

Ren'in bildiği tek annenin tutuklanmış, bildiği tek babanın ise o çiftlikten ceset torbası içinde çıkıyor olması düşüncesi çok fazlaydı. Edward daha fazla uzak kalamadı.

Ren'in oturduğu yere gitti. Ambulansın arka kısmında kolundaki kocaman iki sıyrığa pansuman yapan sağlık görevlisinin arkasındaydı. Minicik ve dehşet içinde görünüyordu, üstündeki battal boy battaniyenin altında ufacık kalmıştı. Edward'ın ayakkabıları çakıl taşlarını çıtırdatınca Ren kafasını kaldırıp baktı, gözleri sulu ve kanlıydı: Yas ve kafa karışıklığının âdeta portresiydi.

"Merhaba," dedi Edward. Bu tek kelime ağzında büyümüştü sanki.

"Merhaba." Ren hıçkırığını bastırdı. "Buraya nasıl geldin?"

"Uçakla," dedi Edward. "Sonra polis aracında." Gerilimi bir parça dağıtma çabasıyla, "İlk kez kelepçeli değildim," diye fısıldadı.

Ren gözyaşları içinde bir kahkaha attı, sonra sağlık görevlisi kenara çekilince Edward ona elini uzattı. Ren elini iki elinin arasında tuttu, konuşmadan onu kendine çekip sarıldı. Edward bu ihtiyaca hiç tereddütsüz cevap verip kollarını ona doladı ve Ren titredi. "Buradayım. Yanındayım."

"Anlamıyorum," dedi Ren, oysaki Edward anladığını biliyordu. Anlıyordu fakat kavrayamayacağı kadar korkunç bir durumdu ve Edward ne dese olanları hafifletemezdi. Ren yavaşça uzaklaşıp yüzünü onun yüzüne doğru kaldırdı. "Çalılıklarda yanımızdaki kimdi? Yoksa o..."

"Evet."

"Babam mıydı?"

Edward başparmağını Ren'in yanağında gezdirdi, onu korumak kollamak, bunu bütün ömrü boyunca hatırlamak isteyeceği şekilde duymasını sağlayamak isterdi. Başını salladı. "Evet, Chris. Çok uzun zamandır seni arıyormuş."

"Korkunç bir adam değil mi yoksa?" diye sordu Ren, çenesi titreyerek.

Edward kaşlarını çattı, Steve ve Gloria'ya karşı öfkesi yenilendi. "Hayır. Değil. Son derece kıymetli bir şeyi yirmi yıl önce çalınmış, iyi bir adam."

Ren'in gözyaşları akıp yanaklarından aşağıya süzüldü. "Onu görebilir miyim?"

Edward arkasını dönüp karanlığı araştırdı ve Chris'i yaklaşık üç metre ötede buldu. Bir devriye arabasının yanında sessiz sakin duruyordu. Duruşundan her şey tepeden tırnağa belliydi, öne fırlamak, neredeyse yirmi yıl önce burnunun ucundan kaçırılan küçük kızının bu büyümüş hâline sarılmak isteğiyle doluydu fakat Edward ona el sallayınca yavaşça yaklaştı. Ren'in yaşadığı şoku doğru okuyordu.

"Merhaba Ren," dedi sakin ve basitçe. Tıpkı ajanların Lewiston'dan buraya gelirken arabada tavsiye ettiği şekilde. "Bildiği ismiyle hitap edin," demişlerdi ona. "Görür görmez çok büyük şeyler beklemeyin. Konuşmak istemeyebilir ya da hemen her şeyi anlatmanızı isteyebilir." İlle şu şekilde olacak diyemiyorlardı fakat Chris şunu unutmamalıydı: "Onun için, sizin için olduğundan çok daha karmaşık bir durum olacak. Kızınıza yeni kavuştunuz fakat o ise küçüklüğünden beri bildiği hayatı kaybediyor. Ağırdan alın. Neye ihtiyacı varsa onu yapın."

"Ben Chris."

"Merhaba Chris." Ren gülümsemeye çalıştı ve Edward'ın hayran olduğu bu Ren'i azıcık görmek, onun bu ağırbaşlı çabası içini burktu. "Geldiğin için teşekkür ederim."

Chris'in kahkahası bir hıçkırığa dönüştü. "Şaka mı yapıyorsun? Seni yirmi yıldır arıyorum ben. Yüz kere Sibirya'ya uçar gelirdim."

Ren babasına uzun uzun baktı ve Edward onun gördüğünü, inkâr edilemez bir biçimde babası olduğunu gördüğünü anladı. Flaş çakan ışıklar arasında ikisinin yüzünden akan yaşları gördü ve Chris öne adım atıp kızına dikkatlice sarılırken Edward tekrar etraflarındaki insan kalabalığına karıştı.

KAÇIRILMA KURBANI GRACE KONING YİRMİ YIL SONRA SAĞ BULUNDU IDAHO'DA ÖLÜMCÜL SİLAHLI ÇATIŞMAYLA KURTARILDI

Tustin Wilkes ve Dawn Meyer, Associated Press

Güncellenme: 15.14

Yaklaşık yirmi yıl önce Atlanta'da evine yakın bir parkta kaybolan Grace Koning, dün gece kaçıranların Idaho'daki kırsal çiftliğinde şoke edici bir çatışma sonucu kurtarıldı. Çatışmada bir adam öldü ve bir kadın tutuklandı.

Gloria ve Steve Gylden takma isimleriyle bilinen Deborah DeStefano (59) ve Adam Zielinski (61), Koning'i 4 Temmuz günü, babası Christopher Koning ile havai fişekleri izlerken kaçırdılar. O günlerde çıkan gazete haberlerine göre, Bay Koning kızının elini bırakıp sırt çantasından kazağını çıkarıyordu ve tekrar döndüğünde kızı yerinde yoktu. Kayıp kız için düzenlenen resmî arama çalışmaları dokuz ay sürmüş ve birçok eyalete yayılmıştı.

Bugün yirmi üç yaşında olan Koning, bir hafta öncesine kadar Ren Gylden ismiyle Corona Üniversitesi'nde birinci sınıf öğrencisi olarak okuyordu. "Ren annesiyle babasını, üniversiteye gitmesine ikna etmesinin çok uzun zaman aldığını anlatmıştı." Sınıf arkadaşı Jeb Petrolli, Associated Press'e böyle konuştu. "Şimdi bildiklerimiz ışığında, bunu kabul etmeleri bile çılgınca. Herhâlde herkes

Grace Koning'i unuttu sandılar ve bundan paçayı sıyıracaklarını düşündüler."

Kampüste çıkan bir öğrenci profiline göre Grace Koning, Spokane'e gelmeden önce hiç okula gitmemişti fakat cebir, fizik, Çince ve kimya gibi dersleri kendi kendine öğrenmişti. Akranları üzerinde oldukça pozitif bir izlenim bırakmıştı. "Tam bir sudan çıkmış balıktı," diye açıkladı ismini vermek istemeyen sınıf arkadaşlarından biri Associated Press'e. "Fakat onu tanıyınca bu kadar abartılmayı hak ettiğini anlıyorsunuz. Harika biri. Geri dönüp düşününce bütün bunlar insana mantıklı geliyor fakat o sırada biz onun sadece alternatif bir tarzda yetiştirildiğini ve çok korunaklı büyüdüğünü sanmıştık."

Okulda geçirdiği yalnızca iki ayın sonunda Koning bahar tatiline birkaç gün kala birdenbire kampüsten, yirmi iki yaşındaki Edward Fitzsimmons adlı başka bir öğrenciyle birlikte ayrıldı. Bu seyahatin amacı hâlâ bilinmiyor. Corona Üniversitesi'ndeki yetkililer, bu konuda sorduğumuz soruları yanıtsız bıraktılar.

Seyahatin bir noktasında DeStefano ve Zielinski, Koning'in yolunu kesip onu Idaho'daki çiftliğe geri getirdiler, arkasından yetkililer bu arsanın etrafını çevirip Koning'i silahlı çatışma sonucunda kurtardılar. Çatışmada Zielinski hayatını kaybetti. DeStefano hâlen nezarette. FBI adına konuşan bir görevli, bize kırk sekiz saat içinde mahkemeye çıkarılacağını belirtti.

Koning'in, Spokane'den Fitzsimmons ile birlikte niçin ayrıldığı gizemini korusa da, Associated Press, Grace Koning'in olası yerine dair yetkilileri alarma geçirenin bu şahıs olduğunu öğrendi. Fitzsimmons ve Koning'in biyolojik babası Christopher (52), anlaşıldığı üzere kurtarma operasyonu esnasında sahadaydı.

Christopher Koning'in komşuları, DeStefano'nun bir zamanlar Atlanta'daki mahallede, Koning ailesinin karşısındaki evde yaşadığını aktardılar. "Mahalledeki aktivitelere pek katılmazdı," dedi uzun süredir orada ikamet eden Annabelle Cleff. "Çoğunlukla kendi hâlindeydi."

Çeşitli kaynaklara göre Christopher Koning ve eski eşi Aria Miller, Grace iki yaşına basmadan önce boşandı. Bay Koning kızının velayetini almıştı fakat Bayan Miller sık sık kızını görme girişiminde bulunuyordu. "Sorunları vardı," dedi Cleff. "Bağımlıydı. Bazen olay çıkarırdı. Bir gece kaldırım kenarında durduğumu, polisin çağırıldığını ve Deborah'nın evden çıktığını hatırlıyorum. Tek söylediği 'O zavallı kız'dı. O ana değin hiçbirimizle pek konuşmamıştı. Bu olay olana kadar, bu cümlesini hiç düşünmemiştim."

Mahalle sakinlerinden çoğu, DeStefano'nun bir süre Atlanta'daki mahallede kendisiyle birlikte yaşayan Zielinski ile ilişkisini hatırlıyor. Bayan Koning'in yan kapı komşusu Jimmy Murphy, Zielinski'yi, "şehir hayatını ve şehirli insanları sevmeyen, sessiz bir adam" olarak hatırlıyor. Çift mahalleden taşındığında,

oralılar kendilerine banliyöden daha uygun bir yere gittiklerini tahmin etmiş.

"Gracie kaybolmadan önce taşındılar," dedi Murphy. "Onu almak için geri dönmüş olmalılar. Hiç kimsenin, bir kere bile akıllarından geçmediler. Düşünsenize, bunca zaman küçük kız onlarlaymış. Hâlâ hayatta olmasına seviniyorum ama Chris o yılları bir daha asla geri alamayacak."

Grace Koning'in sağlıklı olduğu, büyük yaralanmalar yaşamadığı aktarıldı. O, Bay Koning ve Bay Fitzsimmons koruma amacıyla, adresi gizli bir lokasyona alındılar.

Haberimizin devamı gelecek.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

EDWARD

Yetkililer onları Boise'da bir otele yerleştirdi. Lüks bir oteldi, kocaman kocaman suit odaları ve kapıda bekleyen askerleri vardı. Ren oraya gitmeye razı olmadan önce hayvanlara bir bakmayı ve onların bakımını üstlenecek kişiyle konuşmayı istemişti. Onlara hayvanların isminin, alerjilerinin, haklarında bilinmesi gereken önemli şeylerin bulunduğu bir liste vermişti. Edward bu şekilde küçük bir kontrol hissini kazandığını tahmin etti; Ren'in dünyası altüst olmuştu ama en azından bu kadarını yapabilirdi.

Haberin basına sızmasıyla internette çılgınlık başlamıştı. Edward bazı trend etiketlerini şöyle bir taradı –Grace Koning, Ren Gylden, Georgia çocuk kaçırma– fakat sonunda huzursuzluk ve panik hisleriyle telefonunu kaldırdı. Ren'i bulmak istiyordu fakat onu otelin neresine yerleştirdiklerini bilmiyordu. İsimsiz cisimsiz bir araca bindirilmişlerdi, tabancalı iki ajan ön koltukta, birisi de yanlarında arka koltukta oturmuştu. Edward'ın yanında oturan Ren neredeyse anında uyuyakalıp omzuna başını yaslamıştı. Fakat otelin önüne yanaştıklarında Ren'i içeri götürmüşler ve Edward onu bir daha görmemişti.

Tam patlayacakmış gibi hissettiği, kuralları delip otelde dolanmaya başlamayı düşündüğü anda kapı tıklatıldı. Koridorda yaklaşık bir buzdolabı büyüklüğünde bir adam duruyordu. Edward başını yukarı çevirip adamla göz göze geldi. "Idaho sulak olsa gerek."

Ninova

Buzdolabı gülümsemedi bile. "Bayan Gylden seni görmek istiyor."

Saat sabaha karşı dört sularıydı; Edward giyinmekle uğraşmadı. Yalın ayak, şort ve tişörtle Buzdolabı'nın peşinden Ren'in odasına gitti, gardiyan kapıyı iki kere tıklattı, anahtarı dokundurdu ve Edward'ı içeri alıp kapıyı arkalarından kapattı.

Ren'in odası onunkiyle aynıydı. Bir oturma odası, mutfak, girişin hemen yanında bir banyo vardı ve sonra, çift kanatlı kapıların arkasında kral boy yataklı bir yatak odası ile özel banyosu yer alıyordu. Edward tam seyahatleri esnasında bu boyda bir odanın ne kadar kullanışlı olacağı esprisini yapacaktı ki yatağın ortasında oturan Ren'i gördüğü saniye bütün mizah isteği kaçtı. Ren süzülmüştü, minicikti ve resmen sarsılmıştı.

"Selam."

"Selam." Edward'ın sormak istediği bir milyon tane soru içinde yalnızca bir tanesi gerçekten önemliydi. "Nasılsın?"

Ren burnunu çekti, sildi, ardından Edward'ın içini acıtan bir umutsuzlukla ona baktı. Edward bu bakışı bilirdi. Berbattı. Kendisi de bir iki kez böyle bakmıştı dünyaya. "Aramak ya da otele getirmek istediğim birisi var mı diye sordular," dedi Ren. "Hiç kimsem olmadığını fark ettim. Bir kişi bile."

Edward yatağın ayak ucuna yürüyüp yere çömeldi, kollarını şilteye ve çenesini üst üste bağladığı kollarının üzerine koydu. "Ben varım."

Ren'in yüzü ıstırapla buruştu ve Edward onun Gloria'nın beynine ektiği karmaşa tohumlarıyla boğuştuğunu gördü. "Var mısın? Varsın sandım. Ama sonra bilemedim... Seni gerçekten tanıyıp tanımadığımı."

Tam o anda Edward, Gloria'nın onu Atlanta'dan nasıl kaçırdığını anlayıverdi. Geçmişi hakkında bir şeyler bulup Ren'i bununla korkutmuştu.

"Neden her şeyi sorguladığını anlıyorum," dedi Edward nazikçe. "Bence şu anda verebileceğin en normal tepki bu. Fakat benim için

aramızda yaşanan her şey gerçekti. Beni değiştirdi ve sen bana git diyene kadar da gitmeye hiç niyetim yok."

Ren yutkundu, başı öne eğik durarak gözlerini kırpıştırdı.

"Gitmemi istiyor musun?"

Bir damla gözyaşı bacağına aktı ve Ren yaşı eliyle sildi. "Hayır."

"Ne yapmama ihtiyacın var, hemen söyle," dedi Edward. "Ne istersen yaparım."

Ren kafa salladı, başını sallamaya devam etti, sanki konuşmak için sesini bulmaya çalışıyordu. "Yalnız kalmak istemiyorum," diye fısıldadı. "Uyuyamıyorum. Korkuyorum. Çok üzgünüm." Boğazında düğümlenen hıçkırıklar çıktı. "Kaybolmuş gibiyim."

"Biliyorum. Hayat bir günde üstüne çullandı."

"Benimle kalacak mısın?"

"Sen ne istersen yaparım."

"Ama her şeyi bilmem lazım."

"Anlıyorum." Birbirlerine uzun uzun baktılar. "Bilmek istediğin her şeyi sana anlatacağım."

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

EDWARD

İlk gece, Edward'ın, tutuklanmasına kadarki hayatıyla başladılar. Yatakta yüzleri birbirine dönük hâlde uyuyakaldıklarında Ren onun koruyucu annesi Mary hakkındaki her şeyi biliyordu. Hatta Edward ona ilk çirkin Noel kazağıyla çekilmiş bir fotoğrafını bile gösterdi, gerçi komiklik olsun diye giymediğine yeminler edebilirdi. Ren onun yedi yaşındayken Mary'nin yanına verildiğini, o ve iki oğluyla geçirdiği hayatın mükemmel olmadığını ama iyi olduğunu öğrenmişti. Edward sevilmişti ve Mary onu evlat edinmeye giden uzun ve meşakkatli yola çıkmıştı.

Ren aynı zamanda Edward'ın on üç yaşındayken oturdukları dairenin kira sözleşmesinin dolduğunu ve yenilenmediğini öğrendi; bina yıkılıp yerine lüks bir apartman dikilecekti. Mary üç oğlanı toplayıp taşınmak zorunda kalmıştı. Fakat artık kira denetimli iki oda bir salon bir dairesi olmadığından, o ve biyolojik oğulları daha küçük bir daireye taşınmak zorunda kalmışlardı, bu yüzden Edward'ın onun koruması altında yaşaması yeniden onaylanmamış, evlat edinme süreci dondurulmuştu.

Uyuyakalmadan önce, Ren ayrıca Edward'ın nasıl kontrolden çıktığını, geçici grup evinden kaçıp sokaklarda yaşadığını öğrendi. Edward, içinde silah olduğundan habersiz, bir araba çalmıştı. On dört yaşındayken on bir ay ıslahevine konmuştu.

"Bence bu gecelik bu kadarı yeter," dedi Ren bunun üstüne ve bir dakikaya kalmadan uyudu.

Ninova

Saat onu geçene kadar uyudular. Bu esnada Ren bütün basında manşet olmuştu – büyük gazetelerin ilk sayfalarında, her haber kanalında başlıca haberdi. Yirmi yıl sonra bulunan, kaçırılmış bir kız epey ağız sulandıran bir manşetti. Güvenlik ekibi onlara otelde kalmalarını söyledi.

Ren, Chris ve bir terapi ekibiyle birlikte özel bir odada öğle yemeği yedi, gözlerinin altı çökmüş ve bitkin hâlde döndüğünde sadece, "Çok tatlı biri," dedi ve anında tekrar uyudu.

Bu olaydaki kurbanlar arasında herkesin en son dert ettiği tek kişi Edward'dı, fakat ona verilen terapist Lisa, Ren'e bu kriz yönetimi evresinde destek olmak için biraz daha kalmasını rica edince memnun oldu. "Açıkçası," dedi kadına, "Kalmam için beni davet etmeseydiniz de, burada zaten bir oda tutardım."

Ren başı boynunda, hâlâ uyurken telefonu çaldı. Edward telefonu açma niyetinde değildi fakat babasının adını ekranda görünce sonsuza dek kaçamayacağını anladı. Dikkatlice kolunu ondan ayırıp yataktan indi ve balkona çıktı.

"Merhaba baba."

"Edward," dedi babası. "Neredesin?"

"Boise." Edward genellikle babasıyla konuşurken içinde duyduğu kafa tutma hissini, gözünü karartan ve en son hedefe –Robert Fitzsimmons'un çöküşüne– odaklanmasını sağlayan o tanıdık öfkeyi bulmaya çalıştı fakat beceremedi. Bundan sonra ona her ne olursa olsun, ister tavsiye mektubunu kaybetsin ister akademik ya da yasal sonuçlarla yüzleşmek zorunda kalsın, iyi olacağını biliyordu. Ren değişmişti ama Edward da derinden değişmişti. Hâlâ dehşet içindeydi ve insanları bir kol mesafesinde tutma içgüdüsüne direnmek zorundaydı fakat kapıları bir fırtınayla ardına kadar açılmıştı ve Edward onları bir daha kapatmak istemiyordu. Öfkesini bırakmak ve birilerinin onu görmesini istiyordu. İyileşmek istiyordu.

"Gazetede sadece Idaho yazmışlar, tam neresi olduğundan emin değildim," dedi Robert.

"Evet, her şey hallolana kadar polis bizi buraya yerleştirdi."

"Sen nasılsın? Durum epey zorlayıcı gibi."

Edward telefonuna baktı, babasının sesinde duyduğu tınıya alışkın değildi. Öfkeye, evet. Tenezzül eder gibi konuşmasına, her zaman. Fakat nezakete? Hafif bir endişe kırıntısına? Bu yepyeniydi. "Öyleydi," dedi Edward. "Ama iyiyim. Daha çok Ren için endişeliyim. Bütün hayatı tepetaklak oldu."

"Nerede olduğunu sen bulmuşsun ve polisi her şey daha kötüleşmeden oraya götürmüşsün diye duydum. İyi akıl yürütmüşsün oğlum," dedi Robert ve bir saniye sessizlik oldu. "Buna bulaşmak için her ne yaptıysan, olmasına sevindim. Kız sana sahip olduğu için şanslı. Seninle gurur duyuyorum."

Edward odanın içine doğru baktı. Ren'in yatakta hâlâ uyuduğunu görüyordu ve hayatında ilk kez, ne hissettiğini birine –malum birine– anlatmak istedi. Güvende hissetmek böyle miydi? İçinden bir parçayı paylaşacaktı, sonra bir parça daha, derken baraj kapakları mı açılacaktı? Edward öyle umuyordu. Çok korkutucuydu fakat Ren'in, onun her zerresini öğrenmesini istiyordu, çirkinlerini bile.

Edward yine arkasını döndü, otoparka, otelin bu tarafına bakan alışveriş merkezi binalarına görmeden baktı. Bir barbekü restoranının bacasından odun kokulu duman yükseliyordu.

"Teşekkür ederim," dedi Edward sonunda.

"Dekan seni yarın arayacak. Sen artık yetişkinsin, o yüzden ayrıntıları doğrudan onunla halletmelisin ama sana mazeretsiz devamsızlık teklif edecek. Kabul etsen iyi olur."

Babasının sesindeki otorite biraz daha tanıdık bir yerdi ama Edward bunu seve seve kabul etti. "Tamam efendim."

"Mülakatın ne olacak?"

Edward uzaklara daldı. Babası mülakattan haberdardı demek. Tabii ki haberdar olacaktı; adamın her yerde tanıdığı vardı. Fakat Edward artık bir önemi olmadığını fark etti. Babasından saklanmak canına tak etmişti. "Onlara e-posta atıp hakkımı ileri bir tarihe

ertelemeyi talep ettim." Kuru kuru güldü. "Anlayışla karşıladılar."

Bir sessizlik daha oldu, arkasından, "Dekan'la konuştuktan sonra beni ara ve bir sonraki adımı birlikte düşünelim," dedi babası.

"Tamam," dedi Edward. "Öyle yaparım."

"İyi geceler oğlum."

Babası telefonu kapattı ve Edward ekran kararana kadar cihaza bakakaldı. Robert Fitzsimmons ile gelmiş geçmiş en küçümsemeden uzak konuşmayı yapmıştı ve bu konuda ne hissedeceğinden emin değildi. Uzun zamandır besleyip büyüttüğü öfkesi olmadan dengesi şaşmıştı; babasını artık farklı bir gözle mi görüyordu yoksa Robert gerçekten mi değişmişti, kestiremiyordu. Böyle bir şey mümkün müydü? Edward üstünde cidden kafa yordukça şu kanıya vardı: Ne önemi vardı ki? Âdeta uzun bir sisten çıkıyordu ve düşünüp karar vereceği şey çok fazlaydı. Ren'in yerini ve güvende olduğunu bildiği sürece, gerisi hikâyeydi.

Tekrar odaya girip *Clueless* filmini açtı ama ekrana boş boş bakıyordu, sonunda akşam yemeği için oda servisinden yemek istedi, Ren uyanana kadar tepsilerin üstünü kapalı tuttu. Ren kırmızı gözlerle ve yüzünde yastık iziyle uyanıp kurduğu sofraya doğru yanaştı.

"Şunlardan," dedi Ren, Edward ona sipariş ettiği seçenekleri gösterince pankekleri seçerek. "Teşekkürler."

Şu anda ülkenin en meşhur kadınının karşısında oturmak, onu herkesten daha iyi tanıyan olmak çok tuhaf bir duyguydu. Sessizce, "Tamam, tabii," diye mırıldandı.

Ren pankeklere tereyağı sürüp şurup döktü, sonra çatalıyla dürtükledi. Edward'ın aklında bin tilki dönüyordu fakat dışından söyleyebileceği tek bir cümle bulamıyordu. Ren'e haberin ne kadar büyüdüğünü, otelin dışında, tanımadığı insanlardan oluşan koca koca güruhların ellerinde ne kadar güçlü ve şahanesin diyen pankartlarla beklediğini ya da dünyanın dört bir yanından insanların çoktan deli gibi bir bağış toplayıp Georgia Eyaleti'nde onun adına bir vakıf fonu açtığını anlatmak istemedi. Bir daha asla para sıkıntısı olmayacağını.

Zaten yaşadıkları çok fazlaydı.

Edward'ın tek derdi, Ren'in bir daha can güvenliğinden endişe etmemesiydi.

"Pankekler nasıl?" diye sordu salakça çünkü Ren bir lokma bile yememişti.

Ren kafasını kaldırıp ona baktı. "Islahevinde kaldığın sürede neler oldu?"

Edward gülümseyerek sezar salatasına baktı, Ren bu konuyu açtığı için, yani dün gece ona anlattıklarından sonra korkup uzaklaşmadığı için rahatlamıştı. "Tamamdır. Hoşuma gidiyor. Yola devam diyorsun."

Böylece Edward kaldığı yerden anlatmaya devam etti, ona ıslahevindeyken aslında okulu sevdiğini fark ettiğini, aldığı terapilerin epey etkili olduğunu ve en önemlisi, herhangi bir insanın kuralına göre oynayabildiğini öğrendiğini anlattı. Hayatını kolaylaştırmak için en büyük yeteneğini –cazibesini– ön plana çıkarmayı öğrenmişti. Bir zaman sonra nasıl örnek tutuklu olduğunu, Hâkim Amira Iman'ın onu kanatları altına aldığını, onu şehirdeki dezavantajlı gençler için yardım toplayan hayır kuruluşları ile tanıştırıp bu topluluklara konuşmalar yaptırdığını, işte bu toplantılarda sosyetik Rose Fitzsimmons ile tanıştığını ve kadının aklında bir şimşek çakıp çeşitli derneklere para dökmekten fazlasını yapmak istediğini anlattı: Rose, Edward Fallon adında, on beş yaşındaki ıslah olmuş holiganı evlatlık edinmek istemişti. Ardından Ren'e, Rose'un kocası, müteahhit Robert Fitzsimmons'ın onu evlatlık edinme fikrini sevdiğini ama başka nedenlerden ötürü sevdiğini açıkladı: Şirketinin birçok medeni kanunu çiğnediğine dair açılan bir dolu dava ve mahkemeden sonra, adamın imajını aklamaya ihtiyacı vardı.

Genç Edward, Robert hakkındaki gerçeği öğrenince onun gönüllü suç ortağı olmuştu: Yeni babasının en son projesi olan son derece lüks bir apartmanlar sitesi, bir zamanlar Mary'nin oturduğu dairenin bulunduğu blokta inşa edilecekti. Edward kaybın hâlâ göğsünü yakan aleviyle günün birinde yerel müteahhitlerden yeterince bilgi toplayıp bu binaları teker teker indirebileceğini umuyordu.

Edward, Ren'e ayrıca Fitzsimmons malikânesine taşınmasını, eve adım attığı ilk saniyeden itibaren kendini oraya yabancı ve alakasız hissettiğini de anlattı. Her duruma kendini entegre etmeyi öğrenmek için her fırsatı değerlendirdiğini anlattı: Siyasetçilerle şık akşam yemekleri ve personelle mutfakta yediği yemekler; parkta basketbol oyunları ve ünlülerle hayır geceleri. Yaşadığı zengin ve ayrıcalıklı hayatın her şeyinden nefret ediyordu ve o zamanlarda bile aklında bir plan belirmeye başlamıştı; o evde yaşarken öğrendiği her şeyi o büyük inşaat topluluğunun ana direğini indirmek için kullanacaktı: Robert Fitzsimmons'ı.

Ren'in gözleri o noktada o odaklanmış bakışı kaybetti ve Edward ayağa kalkıp onun peçetesini aldı, her şeyi düzgünce masada istifledi. "Hadi, sen yat artık."

Oda servisinin getirdiği tekerlekli servis masasını koridora ittiler, Buzdolabı orada homurtulu bir selam verip yemeklerini götürdü.

Ren, elini Edward'ın koluna koydu. "Sakın gitme."

Edward sırıtarak, "Sen beni kovana kadar hiçbir yere gitmiyorum," dedi. Karşılığında minik bir tebessüm kazandı ve dikkatlice kapıyı kilitlediler, yan yana durup dişlerini fırçaladılar ve devasa yatağa girdiler.

Ren uzanıp başucu lambasını söndürdü, yatağın ucuna düşen banyonun ışığı kaldı sadece. Dönüp yüzünü ona çevirdi, yana kıvrıldı ve ellerini çenesinin altına sıkıştırdı. O kadar güzeldi ki Edward'ın göğsü sıkıştı.

"Benim Gün Işığım bu gece kendini nasıl hissediyor?"

Ren cevap vermek yerine, "Seni Atlanta'da terk edince neden çekip gitmedin? Bana hiç kızmadın mı?" diye sordu.

Edward tüm vücuduyla öne atılıp ona sımsıkı sarılmamak için çok çaba sarf etti. "Hayır, Ren. Hiç kızmadım, bir saniye bile. Ben kimseye kolay kolay güvenmem ve bunun üstünde çalışıyorum ama sana güveniyorum. Eğer ayrılıp gitmişsen, kesinlikle iyi bir nedeni olduğuna inandım. Ben sadece çok endişelendim." Başını yana eğip

gülümsedi. "*Panikledim* desek daha doğru olur aslında, özellikle de neler olup bittiğini anladıktan sonra."

Ren samimi bir bakışla ona baktı. "Bu kadar zeki olduğun için teşekkürler."

Edward'ın yüzü ısındı. "Ben sadece yapboz parçalarını birleştirdim. Sen iyi bir hikâye anlatıcısısın. Bu kadar çok konuştuğun için teşekkürler."

Ren gülümsedi. "Beni bulmaya geldiğin için teşekkürler."

"Başka türlüsünü düşünemezdim."

"Gloria susman için sana şantaj yaptığı için özür dilerim."

Edward buna elini salladı. "Sorun değil. Babam arayıp bana bağırdığında çoktan Chris'in evindeydim." Edward gözlerini kapadı, midesinde o yumruk yeme hissini, geleceğini mahvettiğini söyleyen kaygıyı aradı fakat bulamadı. "Gloria'nın üzerimizde herhangi bir gücü olsun istemedim, gerçi..." Yutkundu. "Havaalanından Audran'ı arayıp notlarımı düzelttiğimi açıkladım. Ona nedenini biraz anlattım. Islahevinden salınmadan hemen önce, Hâkim Iman sınıfımı birincilikle bitirirsem bana ülkedeki her hukuk fakültesine tavsiye mektubu yazacağını söylemişti. Yaptığım hareketi haklı çıkarmaz ama Audran aslında bayağı iyi karşıladı. Bana sıfır vermeyi ama kopya çekme soruşturmasını tamamen kapatmayı kabul etti. Bunu hak ettiğimden emin değilim ama tartışmayacağım. Dekan'la ayrıntıları hâlâ netleştirmem gerekiyor ama sanırım mazeretsiz devamsızlık verecekler."

"Haftaya okula geri dönmeyecek misin?"

"Bence hepsini düşünüp taşınmak için zamana ihtiyacım var. Okul bana şu anda başka bir gezegen gibi geliyor."

"Her şey başka bir gezegen gibi geliyor." Ren güçlükle gülümsedi. "Herhangi bir şeye odaklanamıyorum."

"Dünya üzerinde sana hak vermeyecek bir insan bile yoktur eminim."

Ren başının altındaki yastığı düzeltti. "Hâlâ hukuk okumayı planlıyor musun?"

Edward ne kadar insafsız davrandığını, intikam hırsının onu nasıl da para ve başarıya ittiğini, herhangi birine güvenmekten ya da

bağlanmaktan nasıl uzaklaştırdığını düşündü. Bu hırs olmadan artık hafiflemişti, ne kadar ağır bir yük taşıdığını o yok olunca anlamıştı.

"Bilmiyorum. Hukuk okumanın tüm sebebi, babam gibi adamlardan her şeyi alacak kadar güçlü olmaktı." Kahkaha attı çünkü bu söyledikleri kendi kulaklarına bile son derece kederli ve boş geliyordu. "Hâlâ Mary'nin başına gelenlere takıktım, kendi başıma gelenlere. Onu ve onun gibi adamların sahip oldukları her şeyi mahvetmeyi çok istiyordum."

"Artık istemiyor musun?"

"Hâlâ Mary'ye bakmak istiyorum, bu değişmedi ama bütün olan bitenin üstüne bu hırsım artık biraz salakça geliyor bana."

Ren kahkaha attı ve Edward'ın elini bulup sıktı. "Salakça değil. Ona yardım etmek istemen çok asilce."

"Hayatımı Bond filmlerinin en zavallı kötü adamı gibi yaşamak istemem asilce mi?"

Ren biraz daha kahkaha attı. "Ben bile bu göndermeyi anladım."

"Belki de ben avukat olmak bile istemiyorumdur. Bu hayali beni amaçlarıma kavuşturacak bir vasıta olarak kovaladım, çok meraklısı olduğum için değil." Karanlıkta gülüşü soldu. "Sonsuza dek öfkeli kalmak bana acınası görünüyor. Yorucu. Seninle tanıştığıma şükrediyorum."

"Benimle tanıştığına mı?"

"Evet. Beni değiştirdin. Bütün dünyaya müthiş bir iyimserlikle yaklaşman. Böylesi açık bir yüreğinin olması. Ben de senin gibi olmak istiyorum."

Ren sessizce burun kıvırdı. "Açık yüreklilik şimdi bana bir lanet gibi geliyor."

Edward karanlıkta uzanıp elini Ren'in kolunun üstüne koydu. "Bak, farkındayım her şey... Yani kelimelerle ifade edilemez. Şu anda üstesinden geldiklerin, akla hayale sığmıyor. Fakat senin o temeldeki iyiliğin yüzünden sana bayılıyorum Ren. Beni daha iyi bir insan yaptın ve işte bu yüzden sen beni istediğin sürece ben seninle olacağım."

Battaniye hışırdadı, ardından Ren ona yanaşıp dikkatlice vücudunu bastırdı.

Edward da hassasça bir kolunu ona sarıp iyice kendine çekti. "Hâlâ bunu yapıyor muyuz?"

"Neyi?" diye sordu Ren ama sesinde hafif bir şakacılık vardı.

"Çift kişilik yatakta birlikte uyuyan insanların yaptığı şeyleri."

Ren sessizce boynuna doğru güldü. "Başka ne yapacağız? Otelden çıkamayız."

Edward, "Şuna da bakın, şimdiden espriler yapıyor," diye mırıldanarak alnından öptü.

Ren biraz geri çekilip ona baktı ve Edward banyodan sızan loş ışıkta o gözlerde inceden bir pırıltı gördü. "Umarım hâlâ yapıyoruzdur," dedi. "Senden çok hoşlanıyorum."

"İnan bana, ben sana tam anlamıyla deliriyorum. Ama sana yarın da delireceğim, ondan sonraki gün de, ondan sonraki gün de. Bu gece hiçbir şey yapmasak bile."

Ren bir elini boynundan yukarı, çenesine götürdü, başparmağıyla alt dudağını okşadı. "Ben tek bir normal şey istiyorum."

"Neymiş o?"

"Bir çocuğa âşık olmak ve bütün dertlerimi görmezden gelmek için buna sığınmak."

Edward gülerek eğilip dudaklarını onun dudaklarına bastırdı.

O gece bol bol öpüştüler –derin, hak iddia ederek ve ateşle öpüştüler– ertesi sabah Edward'ın telefonundaki alarm çaldığında yorgundular. Ancak Ren yine de yataktan fırlayarak kalkınca Edward kahkahalar attı ve bir saat sonra, el ele, erken bir uçakla oraya gelen Mary'yi görmeye gittiler.

Edward hayatında tanıdığı tek annenin Ren'i kollarına alışını ve bir zamanlar kendisine oksijen gibi gelen o kocaman, sıcak kucakta sarmalayışını seyretti. Ren'in küçük, gergin omuzlarının yavaşça gevşeyişini, kollarını yavaş yavaş Mary'nin beline sarışını izledi. Ren ağlamaya başlayınca Mary geri çekildi, Ren'in saçlarını yüzünden

geriye itti. Mary endişeyle kaşlarını çatarak usulca mırıldandı: "Eh, galiba artık yuvamda bir kuş daha oldu. Hepsi geçecek tatlım. Artık bizimlesin."

O gece Atlanta'da yeni bir otelde, yine aynı iri yarı korumalarla ve oradan itibaren hayatın nasıl göründüğüne dair başına üşüşen sorularla Ren yine ona yaslandı. "Öp beni," demesi yeterliydi.

Gündüzleri terapi ve içe dönüp düşünme zamanıydı. Geceleri kaçıştı ve Edward, Ren'i takip etmekten, ona ihtiyacı olan her şeyi vermekten memnundu. Haberler doğruysa, Chris'in evi, aile fertlerinden birini bir kez görmek isteyen gazeteciler tarafından kuşatılmıştı. Boise'da otel kapısından kaldırım kenarında onları bekleyen arabaya kadarki kısacık yürüyüşte gazeteci güruhu başlarına üşüşmüştü. Ren anlamasa da, Edward daha bir süre normalliğe dönüş olmayacağını anlamıştı. Kaybolan ve meşhur bir şekilde yeniden bulunan insanlar topluma kolayca karışmıyordu, özellikle de Ren kadar göze çarpıyorlarsa.

Atlanta'daki ikinci gecelerinde Ren de durumun farkına varmaya başladı.

Kapı tıklatıldı ve Buzdolabı onlara kozmetik marketinden bir torba getirdi. "Ren için," dedi kısaca.

Edward onu banyoda saçlarını tararken buldu ve torbayı tezgâha koydu. "Buzdolabı sana bir şeyler getirmiş."

"Teşekkür ettin mi?"

"Eee... Evet?" diye yalan söyledi Edward.

Ren yan bir gülüş ve ters bir bakışla diş fırçasını bıraktı, saçlarını ellerinin içinde topladı ve bir omzunun üstüne attı. Sonra torbadan makası çıkardı. Derin bir nefes alarak aynada kendine baktı ve Edward'a döndü. "Bana bir iyilik yapar mısın?"

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

REN

"Ben mi?"

"Sen," dedi Ren ve saçlarını dikkatlice arkaya toplayıp bir tokayla ensesinde tuttururken Edward'ın gözlerini üstünde hissetti.

"Şu anda bayağı önemli birisin," dedi Edward gergince. "Sana bu işin uzmanını seve seve göndereceklerinden eminim."

"Uzmanın yapmasını istemiyorum. Senin yapmanı istiyorum." Ren yatağa yürüdü, oturdu ve tam ortaya geçti, yanındaki boşluğa eliyle hafifçe vurdu. "Hadi gel."

Yatak Edward'ın ağırlığı altında çöktü. Ren onun tereddüt ettiğini hissedebiliyordu fakat sonra ensesine dokunan yumuşacık dudakları hissetti. "Bunu yapmadan önce bilmeni isterim ki ben sana âşığım."

Ren'in göğsünde minik bir havai fişek patladı, damarlarından yaz yağmuru öncesi yüklenen gökyüzü gibi elektrik akımı geçti. Ren de karşılık vermek istedi, bu kelimelerin zihninde kalın, siyah güzel yazıyla yazıldığını gördü ama o cümle dilinden dökülmedi.

"Söylemek zorunda değilsin," dedi Edward, dudaklarını kulak kepçesine sürtünerek. "Sadece duymanı istedim."

Ren başıyla onayladı. Edward'a karşı hisleri şimdiye dek deneyimlediği her şeyden daha derindi fakat tam şu anda her şey yoğundu. Her şey yeniydi. Belki de, en bariz şekilde, sevginin fikri bile Ren için karmakarışık, dağınık bir şeydi. Bu kelimenin anlamı neydi ki?

"Söylemek istiyorum," diye itiraf etti.

Ninova

"Sorun değil. Sana bu yüzden söylemedim."

"Biliyorum... Sadece... Daha önce hiç hissetmediğim o kadar çok şey var ki," dedi. "Fakat sevginin en azından bir türünü bildiğimi sanırdım."

Edward sessizce oturdu, Ren'in aklındakileri düzenlemesine alan açtı.

"Terapide bunu çalışıyordum," diye devam etti. "Sevgi ne demektir? Gloria ve Steve sokağın karşı tarafında oturan küçük bir kızı kaçırmayı bu kavramla mı haklı çıkarıyordu?"

Kerpetenle alabildikleri kadarıyla Gloria –Deborah diye hatırlattı kendine– küçük bir kız çocuğunu tek başına yetiştirmeye çalışıp başarısız olan bekâr bir baba görmüştü. Ren'in biyolojik annesi Aria'yı mahallede darmadağınık ve sarhoş görmüştü. Kocasıyla yarattıkları gerçeklikte onlar Ren'i kurtarıyordu.

"Gerçekten doğru olduğunu düşündükleri şeyi yaptılarsa, onlardan nasıl nefret edebilirim?" diye sordu sesi sertleşerek. "Bana hiç vurmadılar, beni hiç taciz etmediler. Kendilerince bence beni seviyorlardı. Bir yandan bütün ömrüm boyunca bana yalan söylerken beni sevdiklerini nasıl iddia edebilirler?"

"Biliyorum," dedi Edward sessizce.

"Bir de Chris'in bana olan sevgisi var," dedi Ren. "Her gün karşı karşıya oturup öğle yemeğimizi yerken beni derinden sevdiğini görebiliyorum. Beni sadece kitaplardan okuduğum anne babalar gibi, o tüketen, koşulsuz, içgüdüsel sevgiyle sevdiğini." Ren gözlerini kapatıp Chris'in onu nasıl da dünyadaki en büyüleyici şeymiş gibi dinlediğini düşündü. Steve ve Gloria onun temel ihtiyaçlarıyla ilgilenmişti fakat hep Ren için doğru ve en iyisinin ne olduğuna o kadar odaklanmışlardı ki bir kere bile ona ne istediğini sormamışlardı. Şimdi Ren her gün Chris'in, şapşallığına ve merakına hayret edişine, gücüne ve kuvvetine hayran oluşuna, tamamen tek başına başarabildiği her şeyden gurur duyuşuna tanıklık ediyordu. Chris onu dinliyor, fikrine önem veriyordu. Chris'in sevgisi, sabah saatlerinde çalan bir çan kadar netti.

"Beni *tanımıyor* bile," dedi Ren sessizce. "Bu sevgiye daha fazla nasıl inanılır? Bana dair hatırası, en sevdiği yiyecek karpuz ve en sevdiği şarkı 'The Muffin Man' olan sapsarı kafalı üç yaşındaki bir kız çocuğu. Bana dair anısı zamanda dondurulmuş, uyumadan önce hikâye okunmasını seven ve karnına ahududu konup üflenmesini seven o küçük kızda kalmış."

Hakiki bir sevgi olabilirdi, diye kanaat getirdi Ren. En azından günün sonunda. Temel oradaydı; yeniden bağlanma arzusu oradaydı. Chris hep hayalini kurduğu ilişkiyi kurmak için çıldırıyordu. Ren bu hayret ve kalp kırıklığının en derinlerinde bile, bir aileye açık ve aç olduğunun bilincindeydi. Babalar göz önünde bulundurulduğunda, Chris ideal babaya benziyordu. Sakin ve ölçülüydü; terapi seanslarını çok ciddiye alıyordu. Bunun dışında şaşırtıcı derecede komik ve kendini yerden yere vurabilen biriydi; bu şakacılığı eşsiz derecede zeki aklını saklıyordu ve Ren her gün onunla vakit geçirdikçe belki de kendi merakıyla ilgisinin ona çektiğini anlıyordu. Chris ona karşı sabırlıydı, sıcak ve sevgi doluydu ve Edward haricinde Ren'in dünyasında onu Chris kadar değerli ve önemli hissettiren başka hiç kimse yoktu.

"Tüm bunların anlamını neden sorguladığını anlayabiliyorum," dedi Edward dikkatlice. "Neler hissettiğini tahayyül edemiyorum. Ancak senin için her şeyi yapacağımı biliyorum. Her şeyi feda ederim."

"Anne ile terapide senden de bahsediyorum," dedi başını sallayarak. "İçim lime lime olurken aynı zamanda bu kadar mutlu hissedebilmek kafamı karıştırıyor. Sana olan ilk hislerim gerçek miydi, yoksa dış dünyada olma heyecanımla mı karışmıştı? Yeni bir ilişkiye başlamalı mıyım, özellikle de bu kadar yakın ve karmaşık bir ilişkiye başlamalı mıyım? Daha önce romantik anlamda kimseyle yakınlığım olmadı."

"Öyle mi?" dedi Edward, hiçbir yargı eklemeden. "Bence bu sorular güzel sorular."

"Anne bana herhangi bir kural olmadığını hatırlattı," dedi. "İnsanlar

benim için endişelenmesin diye mutlu olmak zorunda değilim; her şey apaçık zor olsa da, her an üzgün olmak zorunda da değilim." Ren ona omzunun üstünden bakıp gülümsedi. "Bu trajediden doğan güzellikler de oldu. Sana karşı hislerim çok güzel. Bir hediye gibi. Kalbimin açık kalmasını istiyorum, yeniden güvenmek korkutucu olsa bile."

Ve öyle yaptı. Edward'a tam olarak anlayamadığı biçimlerde güvendi. Edward bu gece sohbetlerine 'radikal şeffaflık' adını vermeye başlamıştı ve bunu hep kahkahayla söylüyordu, bu da Ren'in ona verilen terapistin kullandığı bir terim olduğunu anlamasını sağladı. İşe yarıyordu ama. Edward onun her sorusunu cevaplamıştı. Ren onun geçmişini biliyordu, geleceği için yeni bir plan kurmak adına her şeyi yapmaya çalıştığını da biliyordu. Edward'a staj mülakatını yeniden ayarlaması için açık takvim verilmişti fakat Edward'ın hukuk diplomasıyla yapabileceklerine dair fikirleri değişiyordu. Kendisi gibi çocuklara yardım etmek istediğini fark etti. Çok para kazanmayacaktı fakat ömründe ilk kez, bu önemli değildi.

Ren saçlarını sırtından aşağı saldı ve derin bir nefes aldı. "Tamam. Hazırım."

Edward, Ren'in atkuyruğunu elinde topladı ve bir kez daha eğilip ensesinden öptü. "Gerçekten emin misin?"

"Eminim. Biraz araştırma yaptım ve saçlarımı Sevgi Bukleleri adlı bir derneğe bağışlayabilirim."

Edward ilk kesikte duyulur şekilde yüzünü buruşturdu fakat anında –hem gerçek hem mecazi anlamda– kalkan yükle Ren'in gözleri yaşardı. Edward minik kesiklerle dikkatlice, sessizce Ren'i o saçlardan kurtardı ve elinde uzun bir saç tutamı kaldı.

Kesilmiş atkuyruğunu dikkatlice ona uzattı ve Ren elindeki saça eğilip baktı. Kalındı, en az bir metre uzunluğunda yumuşak, sarı saçlardı. Ren parmaklarını içinden geçirdi.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu Edward.

"Harika." Ren kahkaha attı, sonra uzanıp ensesini avuçladı. "Üşümüş."

Ninova

Edward kesilmiş saçları arkadan kabarttı; omuzlarından birkaç santim yukarıdaydı. "Fazla erken ilan etmek istemem ama," dedi, omzuna dökülen bir teli alarak, "Hayatım boyunca yaptığım tek saç kesimi içinde bu en iyisiydi."

Ren kahkaha atıp ona döndü ve torbadaki diğer nesnelere elini soktu. "Şimdiyse," dedi, kutuyu okuyarak, "Görünüşe göre 'Şehirli Esmer'e dönüşüyorum."

Edward kutuya kaşlarını çatarak baktı. "Hayır."

"Evet."

Edward kendini sırtüstü yatağa attı ama gülümsüyordu. Dışarı çıkmak için yanıp tutuşuyorlardı ve bunun tek yolu vardı.

Plan şuydu: Sabah saatlerinde Ren'in babası otelin önünde basın toplantısı yaparken ve herkes dışarıdaki çeşmelerin önünde toplanmışken çaktırmadan dışarı kaçacaklardı.

Buzdolabı arkalarında yürüyerek onlara eşlik edecekti, önde de sivil giyimli bir başka ajan gidecekti. İstikamet sadece iki blok ötedeki dondurmacı olmasına rağmen, iri kıyım koruma Ren'i ancak bu şartla dışarı salmıştı.

Güvenliğin hazır olduğunu onlara bildiren kapı tıklatmasını beklerken, Edward odalarının aynasında onun yanına geldi.

"Aman Tanrım! Yakıyorsun," dedi gözleri yuvalarından fırlayarak.

"Yakıyor muyum?" Ren utana sıkıla koltuk altını kokladı.

"Yani güzel görünüyorsun demek istedim," diye kahkaha attı Edward. "Çekicisin. Delicesine seksisin."

"Ah." Ren, Edward ile tanışana dek hayatında hiç kimse ona seksi dememişti, boynundan yukarısının ısındığını ve yüzünün yandığını hissetti. Elini saçında gezdirdi; beklediğinden daha koyu renk

olmuştu fakat Edward bayıldığı konusunda ısrar etmiş, gözlerini daha da yeşil gösterdiğini söylemişti.

Ren saçlar seksi olur mu olmaz mı bilmiyordu gerçi. Tıpkı saçlarının anlamlı ya da sihirli, keşfedilmemiş güçlere sahip olduğuna inanmadığı gibi. Saç sadece saçtı. Edward saçını kestiği anda, artık ona ait değildi.

Aynadan yansımalarına baktılar ve Ren, Edward ona *seksi* derken gözündeki havalı güneş gözlüğünü ya da birinin giymesi için ona getirdiği beyaz elbiseyi mi kastettiğini merak etti. Dr. Audran'ın, immünoloji dersinde çektiği Polaroid'i haber kanallarına vermeyi reddettiğini duydu ve buna sonsuz minnettardı. Bu durumda etrafta dolaşan tek fotoğrafları öğrenci kimliğindeki fotoğraf ile Tammy'nin yıllar önce Ren dükkânda ona yardım ederken çektiği, çok uzun sarı örgülü saçlı, kot şortlu, aşırı büyük tişört ve spor ayakkabılı, yüksek raftaki kutuya uzanırken gülen bir kızın fotoğrafıydı. Ren bu havalı giyiminin ve saçındaki radikal değişimin onu en azından ilk ilgi dalgası sönene dek anonim kılmasını umuyordu. Aynaya baktığında artık kendini görmüyordu ve bu kötü bir şey değildi.

Şu anda tam da bir başkası olmak istiyordu zaten.

Kafasını kaldırıp baktığında Edward'ın yansıması ona gülümsüyordu.

Ona da bir Yankees beyzbol şapkası, siyah güneş gözlüğü ve NYU logolu bir svetşört verilmişti. O svetşörtün altındaki karın bölgesini Ren ezbere biliyordu çünkü geceleri elleri ve dudaklarıyla saatlerce ezberlemişti. Kot pantolonu güçlü kalçasında düşük ve fit duruyordu. Onun basında dolaşan fotoğrafı da geçen güz dönemi, futbol sahasında çekilmiş koşan hâliydi. Medyada çıkan Edward olmasaydı, Ren'in asla bulunamayacağı övgüleriyle birleştiğinde, fotoğrafta görülen kabarık kaslarıyla Edward bir süper kahramana benziyordu. Ren hayatında hiçbir şeyi onu istediği kadar içgüdüsel bir biçimde istememişti.

Henüz söyleyebileceğinden emin olmasa da, onu sevdiğinden de emindi.

"İyi misin Gün Işığı?" diye sordu Edward.

Ren dönüp ona yaslandı. "Harikayım. Dondurma yemeye gitmek üzereyim."

Ren lekesiz ön camdan dışarı baktı, yüksek tezgâh taburesinden ayaklarını salladı. "Herhâlde Corona'ya geri dönemem?"

Edward külahtaki iki top naneli ve parça çikolatalı dondurmasını kocaman yaladı, sonra yutarken yandan ona uzun uzun baktı. "Bence canın ne isterse yapabilirsin. Öğrenci mi olmak istiyorsun? Öğrenci ol. Kitap yazıp milyon dolarları mı ezmek istiyorsun? Onu yap. New Hampshire'da kendi çiftliğini mi satın almak istiyorsun?" dedi *anladın işte* dercesine elini öne doğru sallayarak. "Ren mi olmak istiyorsun, Grace mi, tamamen yeni biri mi? Tamamen sana kalmış."

Ren kaşığını emdi ve dondurmanın dilinde erimesine izin verdi. Dondurmacının vitrininin dışında gazete okuyor gibi yapan Buzdolabı'nın iri yarı cüssesi girişe koca bir gölge vuruyordu. Bugün dondurma havası olmadığından mı, yoksa insanlar Buzdolabı'nın cüssesinin önünden geçmeye cüret etmediklerinden mi nedir, bütün mekân Edward ile ona kalmıştı. "Ben Ren olmak istiyorum."

Edward başını salladı. "İyi."

"Ama... Bence Ren Koning olmak istiyorum."

"Chris bunu duyunca ağlayacak biliyorsun," dedi Edward, sırıttığında gözlerinin içi parladı.

"Çok yufka yürekli," dedi Ren, tatlı bir korumacılıkla.

"Şimdi senin kime çektiğini anladık."

Ren buna gülümsedi, babasıyla kıyaslanmayı gitgide ne kadar

sevdiğini fark etti.

"Hayalindeki gelecek nedir?" diye sordu.

Edward sorar gibi kendini işaret etti, hemen dondurmasından bir ısırık daha aldı. "Şu anda kararın bana kaldığını sanmıyorum," dedi ve ekledi, "Kalmamalı da."

"Yine de gidip kendi istediğini yapmak istersen mesela?" diye sordu Ren ve Edward taburede döndü, onunkini de kendine doğru döndürüp uyluklarını Ren'in bacaklarının etrafına koydu.

Gözlerini kısarak ve sinsi bir gülüşle onu inceledi. "Neden gidip kendi istediğimi yapayım ki? Yoksa beni başından savmaya mı çalışıyorsun Gün Işığı?"

"Asla."

"O zaman neden gidip kendi başıma takılmamı öneriyorsun?"

"Benim yanımda kalmak zorunda değilsin," diyerek tek omzunu silkti. "Ben muhtemelen bir süre böyle dağılmış olacağım." Ren bir lokma daha aldı, sırf iş olsun diye kaşığı yaladı. Bütün duyguları tam yüzeyin altındaydı ve şimdi, aptalca bir nedenden, içinden ağlamak geliyordu.

Edward'ın bakışları yumuşadı. "Belki de ben dağınıklığı seviyorumdur."

"Hımmm."

"Ayrıca," dedi doğrularak, "Başka kim bana arabamı tamir etmede yardım edecek? Max'in çok işi var."

Ren kaşığı ağzından çekip kahkaha attı. "Birini bulursun eminim."

"Peki kim benimle bütün ülkeyi arabayla gezip en turistik yerleri görecek?"

Ren bir kaşık daha aldı. "Haklısın, o kişi sadece ben olabilirim."

Edward külahın kalanını arkasındaki çöp kutusuna attı, sonra ona dönüp yüzünü avuçları içine aldı. "Asıl *sen* ne yapmak istiyorsun?"

"Bir top daha dondurma yemek istiyorum."

"Ondan sonra?"

"Artık özel olmamak istiyorum."

Ninova

"Biraz zor, kusura bakma." Usulca öptü onu. "Ondan sonra?"

"Üniversiteye gitmek istiyorum." Ren özlemle iç geçirdi.

"Ah, seni kesinlikle üniversite mezunu yapacağız. Başka?"

"Okyanusta yüzmek," dedi Ren, artık kendini kaptırmıştı. "Apalaş Yürüyüş Patikası'nı yürümek. Londra'ya gitmek. Partenon'u görmek."

"Nashville'dekini kastetmediğini sanıyorum."

Ren sırıttı. "Belki önce o, sonra diğeri."

"Müthiş. Başka?"

"Tatilleri babam ve ailesiyle geçirmek. Tokyo'da atıştırmalık makinesinden yiyecek almak. Cumartesi günleri geç saate dek uyumak. Eyfel Kulesi'nin tepesinde şampanya içmek." Ren gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. "Sadece özgür olmak istiyorum."

"Bu arada bütün bu seyahatlere kendimi davet ediyorum."

"Orası kesin." Ren gülümsedi ama gülüşü soldu. "Sanırım tamamen yeni bir yere taşınmam gerekiyor. Sil baştan başlayabileceğim bir yere."

Edward evet anlamında başını sallayıp tekrar eğildi ve Ren'i öptü. "Çok mantıklı," dedi dudaklarının üstünden. "Başka?"

"Bilmem," diye itiraf etti Ren ve sonra Edward onu minik minik onlarca kez öptü. "Bence," –öpücük– "şimdilik," –öpücük– "sadece dondurma yemek," –öpücük– "ve kocaman güneş gözlükleri takmak," –öpücük– "ve senin soğuk dudaklarını öpmek istiyorum."

Edward gülümseyerek başını yana eğdi, nazikçe ama kararlı bir şekilde o soğuk, gülümseyen dudakları dudaklarına bastırdı.

Ve –üniversiteden, hukuk fakültesinden, deli gibi seyahatlerden, bir sürü aile tatilinden, çok az intikam planından, bir miktar arsa ve Edward'a göre aşırı yüksek sayıda çiftlik hayvanı satın aldıktan sonra– sonsuza dek mutlu yaşadılar.

SON

TEŞEKKÜRLER

Sahneyi kuralım: 2014 yılının başları ve *Harika Çapkın*'ı yeni piyasaya sürmüşüz, başkahraman –Will Summer– oyunculuğu, rahatlığı ve karizmasıyla, kısmen en sevdiğimiz Disney kahramanı Flynn Rider'dan ilhamla yazılmış.

Temsilcimiz Holly Root bizim *Karmakarışık* (*Tangled*) aşkımızı bildiğinden, tamamen *Karmakarışık*'tan ilhamla bir kitap yazmak istediğimizin farkındaydı. Böyle bir şey masasına gelirse bizi haberdar edeceğine söz vermişti. Aradan birkaç yıl geçti ve Kaderinde Varsa serisinden haberdar olduk ve Disney'in de BİZİ *Karmakarışık*'ı istediğimiz kadar *Karmakarışık*'a istediğini öğrendik. Bu mükemmel filmde sevdiğimiz her şeyi içeren bir hikâyeyi kurgulamamız birkaç sene sürdü ama... Başardık. Şimdi sevgili okur, Karmakarışık'ı yeniden kurgulamak için yalvarmamızdan neredeyse tam on yıl sonra, *Seninle Karmakarışık* elinizde!

Muhteşem temsilcimiz Holly Root olmasaydı, bunu asla gerçekleştiremezdik. Teşekkürler Holly, (hemen hemen) her şeyi yapabileceğimize inandığın için. Bütün insanları kıyaslamakta kullandığımız baş ölçüsün sen. Halka İlişkiler tanrıçası Kristin Dwyer, bu romanı birlikte yazdığımız ilk kitabı ne kadar sevdiğini hatırlayarak yazdık ve umarız bunu da diğeri kadar beğenirsin. Sen olmasan hem gerçek hem de mecazi anlamda kaybolurduk. Kitaplarımızın hepsi Jen Prokop dokunuşu olmadan eksik kalırdı, bu kitap için de geçerli bu. Bilgeliğin ve şahane editör gözün için sana çok teşekkürler.

Ninova

Editörümüz Jocelyn Davies'e, Rapunzel ve Eugene'e, aynı zamanda da bizim Ren ve Edward'ımıza değer bir hikâye bulana kadar bizi sabırla beklediği için teşekkürler. Bize bu süreçte rehberlik ettiğin için, hedefi on ikiden vuran her düzeltmen ve heyecan dolu e-postan için teşekkürler.

Disney ve Hyperion Avenue'daki olağanüstü ekibe teşekkürler: Sara Liebling, Guy Cunningham, Karen Krumpak, Dan Kaufman, Sylvia Davis, Elanna Heda, Jessica Hernandez, Kaitie Leary, Julie Leung, Alexandra Serrano, Jennifer Brunn ve Jennifer Levesque. Andrea Rosen, Vicki Korlishin, Michael Freeman, Monique Diman-Riley ve LeBria Casher, bu seriyi kitapçılara sokmadaki emeğinize teşekkürler.

Kitabımıza daha fazla sevdiğimiz bir kapak düşünemiyoruz, o yüzden tasarımcı Marci Senders ve illüstrator Stephanie Singleton'a kocaman teşekkürler.

Julie Murphy, Jasmine Guillory ve Zoraida Córdova, hepimizin sevdiği prensesleri böyle kutladığınız ve çıtayı yükselttiğiniz için size de teşekkürler. Ayak izlerinizi takip etmek bir onurdu.

Aklımızı başımızda tutmamızı sağlayan en yakın arkadaşlarımız, Flynn Rider'ın ta kendisinden birer öpücüğü hak eden Erin Service, Susan Lee, Kate Clayborn, Katie Lee, Ali Hazelwood, Sarah MacLean, Jen Prokop, Rosie Danan, Julie Soto, Jess McLin, Jennifer Carlson, Brie Statham, Amy Schuver, Mae Lopez, Alisha Rai ve Christopher Rice – sizi seviyoruz.

Biz Disney delisiyiz ve eğer başarabilirsek, her bir okuru, eleştirmeni, kitap yorumcusu TikTok'çuyu, blogger'ı, kütüphaneciyi ve kitap satıcısını Expedition Everest'teki koltuğumuzun yanına oturturduk. Birlikte havai fişekleri seyreder, Dole Whips ve mısır kaplı sosis yerdik. Sizi Mickey kulaklarına boğar, şatonun önünde fotoğraflarınızı çekerdik çünkü sizin işiniz bir sihir. Siz olmasanız, biz bu işi yapamazdık.

Ninova

Canım Lo'm, bana göre bu roman, *Karmakarışık* ve romans hakkında sevdiğimiz her şey. Çok uzun zamandır hakkında konuşuyoruz ve hemen hemen tam hayalini kurduğumuz hikâyeye benzedi. Her zaman olmaz bu. Her zaman en sevdiğim alıntıları kaleme aldığın ve en yakın dostum olduğun için teşekkürler. Seni çok seviyorum. Tower of Terror'da buluşuruz.

Christina, bana her gün farklı biçimlerde keyif veriyorsun ama bu durumda, bir olay öne çıkıyor: Başkahramanlarımızı jakuziye soktuğun için teşekkürler. Birlikte yazdığımız gelmiş geçmiş en sevdiğim sahne olabilir. Seni çok ama çok seviyorum.

